

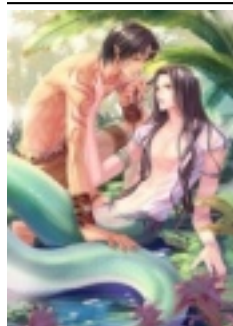
Thú Nhân Chi Hàm Công Đích Xuân Thiên

Contents

Thú Nhân Chi Hàm Công Đích Xuân Thiên	2
1. Chương 1: Làng Suối Nước Nóng...	3
2. Chương 2: Sư Tử Hoàng Kim	5
3. Chương 3: Kiếm Ẩn...	8
4. Chương 4: Thần Đồ	11
5. Chương 5: Suy Luận Cùng Phủ Định...	13
6. Chương 6: Nghe Lâm?	16
7. Chương 7: Người Quen Trong Bộ Lạc...	19
8. Chương 8: Cặp Song Sinh...	22
9. Chương 9: Tộc Trưởng	24
10. Chương 10: Quyết Định Của Tô Sách...	27
11. Chương 11: Cùng Thần Đồ Về Nhà...	30
12. Chương 12: Tô Sách Cự Tuyệt...	33
13. Chương 13: Lý Do Cự Tuyệt...	35
14. Chương 14: Hương Vị Hấp Dẫn	38
15. Chương 15: Rửa Chén	41
16. Chương 16: Tắm Rửa	44
17. Chương 17: Làm Bếp Trưởng	48
18. Chương 18: Khách	51
19. Chương 19: Mời Cơm Cặp Song Sinh...	54
20. Chương 20: Hiểu Lâm Không Nói Nên Lời...	57
21. Chương 21: Hồng Tầm...	60
22. Chương 22: Tô Sách Bị Bệnh	63
23. Chương 23: Quyết Định Của Tô Sách...	66
24. Chương 24: Cầu Hôn...	69
25. Chương 25: Cơ Thể Biến Hóa...	72
26. Chương 26: Thử Chất Biến Hóa	76
27. Chương 27: Nghi Thức	79
28. Chương 28: Đêm Tân Hôn	82
29. Chương 29: Sau Ngày Thành Hôn	86
30. Chương 30: Hẹn Hò	89
31. Chương 31: Thực Nhân Điều	92
32. Chương 32: Làm Nông Cùng Thu Hoạch...	95
33. Chương 33: Vấn Đề Lương Thực...	98
34. Chương 34: Khách...	101
35. Chương 35: Phiên Nào Của Giống Đực...	103
36. Chương 36: Thụy Ân Tư Đến3	106
37. Chương 37: Thần Đồ Ủy Khuất	109
38. Chương 38: Hỏa Vũ Lễ	113
39. Chương 39: Cầu Yêu	115
40. Chương 40: Bị Thương	119
41. Chương 41: Thụy Ân Tư Ghé Thăm	122

42. Chương 42: Tới Nhà Táp Mạch Nhĩ	126
43. Chương 43: Ngày Du Săn	129
44. Chương 44: Rời Khỏi Bộ Lạc	133
45. Chương 45: Cuộc Chiến	136
46. Chương 46: Ngủ Ngoài Trời	139
47. Chương 47: Thế Giới Hai Người	142
48. Chương 48: Tung Tịch Học Trường	145
49. Chương 49: Mang Thai	148
50. Chương 50: Ngốc Ba Ba Thản Đồ	151
51. Chương 51: Bắt Ngờ	155
52. Chương 52: Mang Thai	158
53. Chương 53: Học Trường	161
54. Chương 54: Quyết Định Của A Sách	164
55. Chương 55: Máy Thai	167
56. Chương 56: Ôn Nhu	170
57. Chương 57: Cảm Giác Bị Sét Đánh	173
58. Chương 58: Cảm Giác Bị Sét Đánh	177
59. Chương 59: Sắp Sinh	180
60. Chương 60: Sinh Ấu Tể	182
61. Chương 61: Sinh Xong	185
62. Chương 62: Táp Mạch Nhĩ Lo Lắng	189
63. Chương 63: Dương Hàn Phát Điện	192
64. Chương 64: Không Thở Nào Xuống Tay	194
65. Chương 65: Biến Hóa	197
66. Chương 66: Làm Vú Em Thật Khó	200
67. Chương 67: Đặt Tên	204
68. Chương 68: Sét Đánh Giữa Trời Quang	207
69. Chương 69: Học Trường Thực Rối Rắm	210
70. Chương 70: Cảm Giác Tình Yêu	213
71. Chương 71: Chính Văn Hoàn	216
72. Chương 72: Pn [1] Ba Tháng	219
73. Chương 73: Pn [2] Ba Tháng (2)	223
74. Chương 74: Pn [3] Ba Tháng (3)	226
75. Chương 75: Pn [4] Ba Tháng (4)	230
76. Chương 76: Pn [5] Học Trường Sinh Dẫn Ký (1)	234
77. Chương 77: Pn [6] Học Trường Sinh Dẫn Ký (2)	237
78. Chương 78: Pn [7] Sinh Trứng Bảo Bảo	240
79. Chương 79: Pn [8] Sau Đó	243

Thú Nhân Chi Hàm Công Đích Xuân Thiên

Giới thiệu

Thể loại: nhất công nhất thụ, ấm áp, sinh tử, ngốc nghếch khờ khạo công, chăm chỉ nghiêm túc thụ,

1. Chương 1: Làng Suối Nước Nóng...

Buổi sáng, tám giờ, nam nhân mặc âu phục cao gầy đứng giờ tiến vào cửa chính công ty, lưu loát bước tới, ấn thang máy, lên thẳng lầu tám.

Phòng làm việc đã ngồi đầy người, ai ai cũng ăn mặc tử tế cùng biểu tình vô cùng nghiêm túc, ngay cả máy tính cũng mở lên toàn bộ, đồng thời, trên mặt bàn không hề có bất cứ thức ăn chưa ăn xong hay rác rưởi gì.

Nam nhân cao gầy đi vào, khuỷu tay kẹp một cặp văn kiện, nhìn mọi người trong phòng làm việc thì gật nhẹ đầu, lập tức có tiếng đáp lại.

“Chào quản lý!”

“Chào buổi sáng, quản lý!”

“Buổi sáng tốt lành.” Nói xong câu này, nam nhân đẩy một cánh cửa, tiến vào phòng làm việc riêng của mình.

Chờ bóng dáng nam nhân hoàn toàn biến mất sau cánh cửa, đám người bên ngoài cùng thở phào một hơi.

“Hôm nay quản lý không tức giận a...”

“Đúng vậy, may mà dọn kịp, không thì thảm rồi.”

“Nói tới thì, vì sao quản lý trẻ tuổi nhưng lại nghiêm túc đến vậy a!”

“Yên lặng yên lặng, tuy phóng làm việc có cách âm nhưng quản lý ở bên trong có thể nhìn thấy chúng ta a!”

Trải qua một phút đồng hồ ồn ào náo nhiệt, phòng làm việc một lần nữa khôi phục im lặng, chỉ còn lưu lại tiếng vật văn kiện cùng âm thanh gõ bàn phím.

Tô Sách, 25 tuổi, nam, làm quản lý một công ty niêm yết không lớn không nhỏ, có chút khiết phích, trong công việc yêu cầu rất nghiêm khắc.

Lúc này, Tô Sách nâng cổ tay xem giờ, phát hiện lúc người cuối cùng tiến vào trạng thái làm việc thì cây kim giây của cậu cũng nhảy tới vị trí sáu mươi giây, hài lòng gật đầu một chút, cũng bắt đầu công tác của mình.

Tô Sách từ trước đến nay là một thủ trưởng tốt lắm, trong phạm vi mà cậu có thể dễ dàng tha thứ, thì cậu có thể để nhóm cấp dưới có thể thả lỏng một chút—— chính là chỉ một chút thôi.

Ca sáng, cơm trưa, ca chiều, cơm chiều, tắm rửa, xử lý những văn kiện ban ngày chưa xong hoặc xem chút báo chí thư từ, rửa mặt, ngủ.

Đây là hành trình bất biến mỗi ngày của Tô Sách, bởi vì có ông chủ, chính là học trưởng thời đại học hiểu rõ cá tính Tô Sách hơn cả bản thân cậu nên Tô Sách cũng không cần đi làm xã giao với quản lý các ngành khác, chỉ cần làm tốt công tác của mình là được, sau khi cha mẹ nuôi qua đời, đây là cuộc sống mà cậu khá hài lòng—— đúng vậy, Tô Sách là trẻ mồ côi, lúc năm tuổi được một đôi vợ chồng hơn sáu mươi tuổi vẫn chưa có con nhận nuôi, sau khi cậu lớn lên, cặp vợ chồng kia cũng nhắm mắt xuôi tay, cậu không kịp báo đáp, nhưng đánh mừng là bọn họ rời đi vô cùng bình thản, này cũng là điểm duy nhất làm Tô Sách cảm thấy an ủi.

Tuy, người bị lưu lại vĩnh viễn là cậu.

Sau khi kết thúc giờ làm một ngày, tất cả mọi người trong phòng làm việc vẫn không dám rời đi trước, thẳng đến khi bóng dáng Tô Sách biến mất ở cửa thang máy mới bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Tô Sách đến ga ra lấy xe, một đường vững vàng quay về phòng ở của mình, cuộc sống không chút biến đổi đã tiến tới trình độ nhàm chán, nhưng Tô Sách lại thực hưởng thụ. Hôm nay không còn sót lại công tác, Tô Sách nhanh chóng tắm rửa, mặc áo tắm ngồi xuống cạnh cửa sổ sát đất, trong tay cầm một quyển văn tự cổ thực dày, mở tới trang làm dấu lúc trước, lúc này tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

“... học trưởng?” Tô Sách có chút kinh ngạc, hơi khựng một chút: “Công ty có chuyện khẩn cấp gì sao?” Mới từ công ty trở về, nếu không phải vì vậy, Tô Sách thật không hiểu vì sao ông chủ lại gọi điện thoại cho mình. Mai là ngày song hưu, theo lệ phải nghỉ ngơi.

‘Khách’—— kết nối, di động vang lên âm thanh sang sảng, ha ha cười nói vài đầu gù đó.

Tô Sách nghe âm thanh trong di động truyền tới, hơi nhú mồm: “Suối nước nóng sao...” Sau đó tắt máy, tiếp tục đọc sách.

Hôm sau, Tô Sách lái xe đi tới góc đông nam của làng suối nước nóng mới xây dựng, bởi vì hôm nay là ngày song hưu nên khá náo nhiệt, cậu gửi xe, nhìn nhìn xung quanh. Rất nhanh, một bàn tay vỗ mạnh lên vai Tô Sách, sau đó bị người ta ôm cổ: “A Sách!”

Tô Sách đẩy mắt kính một chút: “...học trưởng.”

“Ai nha, khó có dịp ra ngoài giải sầu, đừng có đeo bộ mặt nghiêm túc như vậy.” Người được gọi là học trưởng có bộ dáng rất cao lớn, tướng mạo tuấn lãng, cười rộ lên liên sáng lạn như ánh mặt trời.

Tô Sách gật đầu một chút: “Học trưởng, nóng quá.” Kéo tay nam nhân đang choàng trên người mình xuống.

Nam nhân thở một hơi, tiếp đó lại cười rộ lên: “Tính ra thì cũng mấy năm không đi chung rồi, theo anh vào đi thôi, hôm nay hảo hảo hưởng thụ một chút, mấy ngày này cậu giúp anh làm việc cũng rất vất vả.”

Tô Sách lắc đầu: “Là tôi nên cảm ơn học trưởng đã thu lưu.”

Nam nhân này là ông chủ Dương Hàn của Tô Sách, hai mươi bảy tuổi, có thể xem là một cậu ấm nhà giàu, quan hệ trong nhà không tốt lắm, sau khi hưởng được chút di sản lúc lão gia tử mất thì li khai tự lập nghiệp, mở công ty của riêng mình, sau khi tốt nghiệp năm năm, công ty này cũng phát triển khá tốt, đến giờ đã có quy mô nhất định.

Dương Hàn cùng Tô Sách quen biết nhau từ thời học đại học, vì cùng là thành viên của hội học sinh, Dương Hàn làm hội trưởng trước giờ rất tưởng thức thái độ làm việc cùng năng lực của Tô Sách, mà hành trình cố định mỗi ngày của Tô Sách lại bị Dương Hàn cho là ‘không có tinh thần phấn chấn’, vì thế thường xuyên kéo cậu ra ngoài ca hát, ăn cơm, vì thế qua một đoạn thời gian, cư nhiên Dương Hàn trở thành người duy nhất được Tô Sách gọi là bạn tốt. Lúc công ty Dương Hàn mới thành lập cũng là lúc Tô Sách tốt nghiệp, Dương Hàn liền mời cậu về công ty, hai người cùng nhau cố gắng... Có thể nói, công ty đạt được kết quả hiện giờ không thể không nhắc tới công lao của Tô Sách, mà Dương Hàn cũng xem Tô Sách hết như em trai mình, trở thành niềm an ủi lớn nhất của Tô Sách sau khi mất đi tất cả thân nhân.

Này đồng thời tạo thành một kết quả, Tô Sách rất khó cự tuyệt ý tốt của Dương Hàn—— giống như hôm nay đối với Tô Sách chính là chuyện lãng phí thời gian, nhưng nếu Dương Hàn cho rằng nó tốt cho cậu thì cậu vẫn đến.

Làng suối nước nóng mới xây dựng này thiết bị không tệ, mới bước vào cửa đã cảm thấy nhiệt khí ẩm áp phảng phất đập vào mặt làm người ta say mê, cảm thấy thực sướng khoái.

Dương Hàn xoay xoay thắt lưng, dụi mắt một chút nói: “A Sách, anh đặt chỗ rồi, cùng ngâm đi... Ân, cảnh vật chỗ đó hẳn cậu sẽ thích.”

Phản ứng của Tô Sách là đẩy gọng kính một chút.

Chính là giống như lời Dương Hàn nói, chỗ anh đặt quả nhiên Tô Sách rất thích.

Làng suối nước nóng này thiếu kể rất nhân tính hóa, đại khái là vì hiện giờ mọi người đều có xu hướng thích tự nhiên, nên trừ bỏ một suối lớn ở bên ngoài thì còn rất nhiều phòng nhỏ, mà phong cách mỗi phòng đều bất đồng, có phong cách Trung Quốc cổ, cũng có miền quê nông thôn Âu Mỹ, còn có rừng rậm nguyên thủy, bất quá cũng vì phòng ốc có giới hạn nên hình ảnh đều được thu nhỏ. Nhưng nó vẫn có thể làm người ta

có cảm thụ tuyệt vời như thật sự ở ngoài thiên nhiên... Cho nên, mặc dù làng suối nước nóng này vừa khai trương không lâu nhưng đã có rất nhiều người nghe tiếng mà tới.

Dương Hàn sở dĩ nói Tô Sách sẽ thích bởi vì cậu xuất thân từ một ngôi nhà nhỏ trong rừng, diện tích khá lớn.

Xung quanh đều là cây cối, thoạt nhìn có vẻ được chuyển từ nơi khác tới, đều cao hơn mười thước, tán cây rạp rạp rũ bóng che khuất cả mặt đất, mà những nơi bóng cây không che khuất sẽ có ánh mặt trời xuyên qua khe lá chiếu xuống, mà trung tâm ánh mặt trời là một cái ao hình tròn, bên dưới lót đá màu nâu, bên cạnh là một đám cỏ xanh nhạt mọc rậm rạp, dẫm lên rất thoải mái.

Tô Sách luôn thích rừng rậm hoặc những thứ nguyên thủy, những thứ như tự do, hay những sinh vật có sức sống mạnh mẽ này hoàn toàn tương phản với cá tính của cậu, cũng là thứ mà cậu hướng tới. Chính là công tác bận rộn làm mấy năm nay Tô Sách không có cơ hội tự mình ra ngoài nhìn một cái, Dương Hàn thực hiểu biết Tô Sách, vì thế lúc biết làng suối nước nóng này có cảnh trí như vậy thì không chút do dự dẫn cậu lại đây—— vì muốn cho cậu một bất ngờ.

Tô Sách đã thật lâu không được vui vẻ... từ sau khi Tô mục mục cùng Tô ba ba qua đời.

“...cám ơn học trưởng.” Tô Sách đương nhiên hiểu được ý Dương Hàn, cậu quay đầu lại nhẹ giọng nói cảm ơn với anh.

Dương Hàn đưa tay xoa xoa đầu Tô Sách: “Nói gì đó, đi ngâm nước nóng đi!” Nói xong, anh bắt đầu cởi quần áo bước xuống nước, phát ra một tiếng rên hưởng thụ.

Tô Sách quay người chậm rãi cởi áo khoác, quần khăn tắm quanh thắt lưng.

Nước trong ao thực ấm áp, hơi nước bốc lên dày đặc làm Tô Sách cảm thấy cả người mình trở nên ngứa ngứa, da thịt ngâm trong nước nóng có cảm giác thực thoải mái, giống như từng lỗ chân lông đều được thư giãn thông suốt, cậu vô thức phát ra một tiếng than nhẹ, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Tô Sách ngủ quên.

Lúc ngủ, Tô Sách cảm thấy hình như có cảm giác bóng tối đen ngòm ôn nhu vây lấy mình, mềm mại lại ấm áp, cơ thể cậu đột nhiên trở nên rất nặng, một lực mạnh kéo cậu chậm rãi chìm xuống, từng chút từng chút một... Giống như muốn làm cậu chìm vào cõi mộng u tối.

Lúc mí mắt cảm nhận được ánh sáng, Tô Sách phát hiện tay chân mình xụi lơ, cả người ẩm ướt dính dính, khăn tắm dính sát vào người làm cậu có chút lạnh run. Mà trên mặt cậu có thứ gì đó cứ quét tới quét lui, như miếng thịt mềm mềm, còn có chút ướt ướt.

Dần dần, lực đạo của thứ kia bắt đầu lớn hơn, mang tới cảm giác nham nhám, thậm chí còn có chút phát đau.

...đây là thứ gì?

Tô Sách rốt cuộc gian nan mở mắt, thứ kia lui ra sau một chút, cậu chống lại một đôi mắt thú hoàng kim nằm trên một cái đầu thú cực đại đầy lông kim sắc rậm rạp.

2. Chương 2: Sư Tử Hoàng Kim

Phản ứng đầu tiên của Tô Sách là lui về phía sau, nhưng khi bàn tay chạm phải một mảnh ướt át thì cậu mới phát hiện hóa ra sau lưng mình là một hồ nước, cậu đang ở bên hồ.

Mà thứ liếm cậu lúc này, hiện giờ đang bắt động là một con sư tử.

Tô Sách ngẩng đầu, nhìn thấy rất rõ ràng.

Đại gia hỏa này dài hơn ba thước, cao hai thước, cả người một màu kim sắc, mà tầng lông mao trên cổ sáng rực hết như ánh mặt trời thiêu đốt, chói mắt vô cùng, giống như nếu đụng vào có thể cảm nhận được sức nóng mãnh liệt của nó... là một con hùng sư. Thoạt nhìn tràn ngập sức mạnh, đường cong cơ thể vô cùng lưu loát, mỗi một động tác đều giống như có dịch thể kim sắc lỏng lách chảy xuôi theo.

Nếu không phải gặp nó trong tình huống này, nếu không phải biết sinh mệnh bản thân đang bị đại gia hỏa này nắm giữ, Tô Sách đại khái sẽ phi thường thích nó đi.

Chính là hiện giờ, Tô Sách chỉ có thể cảnh giác nhìn nó, sau đó cẩn thận suy nghĩ tìm cách chạy trốn.

Con hùng sư hoàng kim kia nghiêng cái đầu lớn của mình, ánh mắt đồng dạng cũng có màu kim sắc nhìn Tô Sách, tựa hồ cũng không có ác ý... ngược lại còn có chút thân cận.

Tô Sách nhớ tới động tác hùng sư này làm với mình khi nãy, do dự một chút rồi vươn một tay ra, ánh mắt hùng sư rõ ràng lộ ra vui sướng, sau đó nó thông dong cất bước đi tới, vươn đầu lưỡi liếm tay cậu.

“...đại gia hỏa.” Tô Sách thấp giọng kêu.

Hùng sư tới gần Tô Sách, chậm rãi dựa vào bên người cậu.

Tuy không biết vì cái gì, nhưng Tô Sách có thể nhìn ra, con sư tử này không muốn thương tổn cậu, như vậy, hiện giờ cậu nên suy nghĩ một chút, xem rốt cuộc mình ở nơi nào?

Vô luận làng suối nước nóng mới xây dựng kia nổi danh cỡ nào, không thể có khả năng nuôi dưỡng một con sư tử được liệt vào danh sách bảo hộ quốc gia thế này, rõ ràng nó không phải những giống loài đã từng được phát hiện, nếu không, chỉ với màu lông rực rỡ này của nó, tuyệt đối sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Tô Sách dùng cánh tay chậm rãi ngồi dậy, sau đó đứng lên, cơ thể cậu không có cảm giác không khỏe, chính là không bị thương, Dương Hàn vốn cùng cậu ngâm suối nước nóng cũng không thấy đâu, quay đầu nhìn lại, phía sau không phải suối nước nóng róc rách mà là một cái hồ nước thật lớn, xung quanh đều là cây cối.

Quả thực hết như... hết như căn phòng kia phóng đại!

Lúc Tô Sách đứng lên, đầu sư tử kia liền nhắm mắt theo đuôi bám sát bên người cậu, bởi vì thực thích loại động vật tràn ngập dã tính, hơn nữa thực sự không thể trèo vào nên Tô Sách liền nhận mệnh để nó đi theo, hiện giờ cậu bức thiết cần biết bản thân mình đang ở đâu, nếu có thể thì cậu muốn tìm học trưởng... Nơi này nếu thật là rừng rậm, học trưởng lẻ loi một mình trong này thì rất nguy hiểm!

Ôm mối nghi hoặc trong lòng, Tô Sách đi tới đám cây cối gần nhất sờ lên vỏ cây, rất chân thực, bên cạnh đó có một gốc cây không biết bị thứ gì đó chặt đứt ngang, xúc cảm vòng tuổi của cây cũng rất chân thực, mà số vòng... Đếm sơ sơ cũng mấy trăm vòng. Nếu thật sự có cổ thụ lớn tuổi như vậy, làng suối nước nóng kia căn bản không có khả năng mang về làm vật bài trí đi.

Tô Sách thở dài, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó vậy.

Tô Sách đi về hướng nam khu rừng, cậu muốn dựa theo biện pháp đơn giản nhất để tìm đường ra khỏi khu rừng này, nếu có thể gặp người nào đó, cậu hỏi một chút hẳn có thể biết được mình đang ở đâu. Về phần con sư tử bên cạnh... Tô Sách nhìn nhìn nó, trên mặt nó có phải là có chút ý tứ lầy lòng không?

Hiện giờ thời gian đại khái là chạng vạng, bầu trời chỉ có tầng mây trắng. Cây cối trong khu rừng này đều có hình dạng thực cổ quái, hơn nữa vô cùng cao lớn, tráng kiện, tùy tiện một gốc cây đều cao hơn mười thước, thô to đến mức phải mấy người mới ôm hết.

Tô Sách thẳng lưng, chậm chậm theo hướng nam đi tới phía trước, bên người là một con sư tử thực hùng tráng, rõ ràng là đang kiểm đường lại giống như đi dạo trong kí túc xá, không hề có vẻ vội vàng xao động.

...Bởi vì có xao động cũng không có cách nào a.

Tô Sách đẩy gọng kính, thực thần kì, nó vẫn dính chặt trên mũi cậu, làm tầm nhìn của người cận thị hơn 100 độ như cậu không quá mơ hồ. Bất quá mặc dù vậy, khí lạnh trong rừng vẫn kết một tầng hơi nước trên thấu kính, Tô Sách không thể tháo kính ra, kéo một góc khăn tắm mà lau lau— trên người Tô Sách vẫn duy trì bộ dáng lúc cậu xuống ngâm nước nóng— chỉ có một cái khăn tắm lớn màu trắng, vì tránh để nó rơi xuống hay bị nhánh cây quệt rớt, Tô Sách đưa tay cột hai đầu khăn thật chặt.

Bất quá làm người ta kì quái là khăn tắm đã khô hẳn—— Tô Sách nhớ rõ trước đó mình còn đang ngâm suối nước nóng, chẳng lẽ vì thời gian lên bờ quá lâu?

Lúc Tô Sách làm gì, con sư tử hoàng kim kia luôn dừng lại chờ đợi, im lặng nghiêng đầu nhìn cậu, thẳng đến khi cậu làm xong, tiếp tục đi tới thì nó lại song hành bên cạnh. Cứ vậy đi thật xa, mặt trăng cũng dần ló dạng.

Tô Sách cảm giác ánh sáng chiếu lên người mình có chút kì quái, vì thế ngẩng đầu lên. Cậu nhìn thấy trên màn đêm tối om, có một mặt trăng tròn màu trắng cùng một mặt trăng lưỡi liềm máu tím.

Tô Sách dừng lại.

Cậu vốn nghĩ mình chỉ tới một khu rừng nào đó, nhưng hiện giờ thoạt nhìn có vẻ cậu căn bản không còn ở trên địa cầu nữa... Chẳng lẽ làng suối nước nóng kia do người ngoài hành tinh mở? Bọn họ có mục đích gì? Hay nơi này là một khu nghiên cứu thiên nhiên, mà cậu là một trong những vật thí nghiệm?

... Tô Sách kì thực không thích xem điện ảnh, bất quá tình huống này chỉ có phim khoa học viễn tưởng mới giải thích được đi.

Con sư tử hoàng kim kia nằm úp sấp xuống, dùng cái đầu to củng củng thất lưng cùng bụng Tô Sách, cậu cúi đầu, ánh mắt có chút phức tạp. Nếu đúng như cậu nghĩ thì con sư tử này chẳng lẽ là sản phẩm biến đổi gen?

Học trường có phải cũng trở thành vật thí nghiệm không...

Nghĩ như vậy, Tô Sách từ bỏ ý tưởng tìm đường rời khỏi nơi này, nếu đã bị túm thì nên làm càng nhiều phòng hộ càng tốt, trước tiên cậu phải tìm xem học trường có bị đưa tới đây hay không, sau đó phải tìm biện pháp làm rõ xem đây là nơi nào... Nếu có thể phát hiện những người có đồng tình cảnh như mình thì tốt.

Ánh mắt vàng ươm của sư tử hoàng kim không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Tô Sách, nghĩ tới có thể là mình cùng nó là đồng bệnh tương liên, Tô Sách khom thắt lưng, sờ sờ đầu sư tử.

Hùng sư hé miệng liếm liếm tay Tô Sách, sau đó nheo mắt lại, cổ họng cũng phát ra âm thanh gừ gừ, Tô Sách nhìn nó cảm thấy thực đáng yêu.

Ngay sau đó, một âm thanh kì dị vang lên.

Ánh mắt của sư tử hoàng kim nhìn qua, Tô Sách dừng lại.

Tô Sách đói bụng. Là tiếng bụng kêu.

Chỉ một thoáng, hùng sư ‘soạt’ một tiếng đứng lên, lại ‘soạt’ một tiếng xông ra ngoài—— Tô Sách có chút khó hiểu, nhưng cậu cũng biết mình không quản được nó—— có lẽ nó chán đi cùng mình rồi? Mà việc cấp bách của Tô Sách hiện giờ là lấp đầy bụng.

Bình thường trong rừng có rất nhiều cây cối, cũng không thiếu hoa quả, Tô Sách nghĩ nghĩ, ngẩng đầu lên—— bởi vì cây cối phi thường cao lớn, vừa đi tới trước vừa tìm kiếm hoa quả.

Vận khí của Tô Sách khá tốt, mới tìm kiếm năm cây thì liền thấy trên đỉnh một cây đại thụ có vỏ màu đỏ nâu, mọc chi chít giữa đám cành lá um tùm là những quả đỏ lớn như trái dưa hấu, thoạt nhìn có vẻ rất nặng.

Chính là, nó rất cao... nghĩ tới bản thân nhỏ lớn chỉ thích đọc sách không ra ngoài chơi đùa, vì thế không biết leo cây là chuyện tất nhiên.

... như vậy, phải làm thế nào đây?

Nghĩ nghĩ, Tô Sách vẫn quyết định trèo lên. Nếu muốn sinh tồn ở đây, cậu phải học.

Suy nghĩ xong, cẩn thận chỉnh mắt kính chặt một chút, sau đó Tô Sách vươn tay, đặt lên thân cây.

... hẳn là ôm chặt thân cây trước, sau đó... đặt chân lên?

Nhớ lại cách người ta làm trong phim điện ảnh, Tô Sách bắt đầu làm thử.

Tốt lắm, bước thứ nhất thành công, Tô Sách dùng tư thế koala bám cây bạch đàn mà đu lên thân cây, nhưng đáng tiếc là khoảng cách với mặt đất bất quá chỉ có một thước mà thôi. Lúc này Tô Sách bắt đầu cố gắng hoạt động cánh tay, hơn nữa hai chân cũng phải phối hợp...

Năng lực thực tiễn của Tô Sách không tồi, sau khi thử vài lần, cậu liền dùng tốc độ chậm chậm từng chút tiến lên, cậu bám thật chặt lấy thân cây, đương nhiên lúc khoảng cách với mặt đất ngày càng xa thì Tô Sách bắt đầu có chút khẩn trương.

Tô Sách cố gắng trấn định, phải biết, trừ bỏ đi thang máy trong kí túc xá, cậu chưa từng leo lên nơi nào cao như vậy! Hơn nữa, cho dù là đi thang máy thì Tô Sách cũng đâu cần dùng lực tự mình leo lên...

Chính là vận xui hôm nay hiển nhiên vẫn chưa chấm dứt.

Lúc Tô Sách cách mặt đất khoảng mười thước—— mắt thấy đã sắp tới đỉnh ngọn cây, phương xa đột nhiên truyền tới tiếng gió gào thét, một sức mạnh khổng lồ ập tới ngay mặt, còn nghe thấy cả dòng khí lưu phác động.

Tô Sách chỉ kịp nhìn thấy một cái mỏ chim nhọn hoắt, sau đó bị hất văng ta ngoài, thân bắt do kỉ đau quặng bụng dưới... Lúc nhìn thấy thân cây trước mắt cách mình ngày càng xa, Tô Sách hiểu ra tốc độ mình rơi xuống tuyệt đối không chậm, mà lúc hoàn toàn rơi xuống đất, cậu sẽ chết.

Được rồi, tuy lúc còn sống cậu luôn rất nghiêm túc muốn sống sót, nhưng kỳ thực chết cũng không có gì đáng sợ.

“Ngao ô——” Một tiếng sư tử hồng thật dài truyền tới, cơ hồ là dùng tốc độ set điện, Tô Sách liền rơi vào một cái lưng dày rộng trải đầy lông mao mềm mại, tuy vẫn có chút đau đớn nhưng so với cảnh mà Tô Sách tưởng tượng trước đó thật sự đã tốt hơn rất nhiều.

Tô Sách nhìn lông mao kim sắc trước mắt, đột nhiên hiểu ra.

Hùng sư kia đã quay lại, hơn nữa còn thực đúng lúc cứu cậu.

Cảm giác không chết cũng không tệ lắm.

3. Chương 3: Kiểm Ăn...

Chính là ngay sau đó, Tô Sách đen mặt.

Sự tình rơi từ trên cây xuống hiển nhiên động tác quá lớn, vì thế cái khăn tắm vốn quấn bên hông Tô Sách cũng theo đó mà bay bay, cuối cùng theo cú va chạm đau bạng bụng đã hoàn toàn rời khỏi cậu.

Nói cách khác, hiện giờ Tô Sách hoàn toàn trần trụi.

Tiếp đó, Tô Sách hắt xì một cái.

Quả nhiên vẫn ăn mặc quá ít...

Sư tử thật cẩn thận để Tô Sách từ trên lưng nó trượt xuống, không quên dùng chi trước đỡ cậu, Tô Sách có chút xấu hổ, nhưng nếu sư tử làm vậy thì cậu chỉ có thể bám lấy cái chân kia, từng chút một dịch chuyển xuống đất, sau đó nhanh chóng đưa lưng về phía sư tử chạy tới chỗ khăn tắm rơi xuống, nhặt nó lên, rất nhanh quấn nó lại bên hông mình một lần nữa.

Vì thế, Tô Sách không thấy được ánh mắt sáng quắc của sư tử nhìn chằm chằm mình ở phía sau.

Chờ lúc Tô Sách quay đầu lại, sư tử đã nhào tới, vừa lúc khổng chế làm cậu bị kiềm ở giữa hai chân nó.

Tô Sách ngẩng đầu nhìn, ánh mắt con sư tử này thực nhiệt tình, cũng không có vẻ hung ác.

Thở dài một hơi, Tô Sách lại nghe thấy tiếng bụng mình kêu réo.

Giống như phản ứng lại, con sư tử hoàng kim từng bước lui về phía sau, lại tiếp tục lui nữa, bộ dáng có chút luyến tiếc, bất quá nó lập tức nhanh chóng chạy ra bên kia vài bước, dùng miệng ngậm lấy thứ gì đó ném tới trước mặt Tô Sách—— ‘bịch’ một tiếng, bụi đất bay mù mịt.

Tô Sách nhìn thử, phát hiện đó là một động vật giống như lộc hoang bị cắn đứt cổ, bất quá hình thể cũng khá lớn, so với con sư tử này còn lớn hơn một vòng.

Sư tử bước tới trước vài bước, dùng chân đẩy đẩy con lộc về phía Tô Sách, ánh mắt sáng ngời, bên trong tựa hồ có chút... lấy lòng?

Tô Sách có chút hoài nghi mình nhìn lầm rồi, bất quá cậu đại khái cũng hiểu được ý tứ của sư tử: “...Đại gia hỏa, cho ta sao?”

Sư tử nhìn Tô Sách, giống như nghe hiểu, lại giống như không hiểu, nó thấy Tô Sách không động đậy gì, liền đẩy đẩy con lộc tới chút nữa.

Vì thế Tô Sách đi qua, đưa tay sờ lên người con lộc, lúc này thấy rõ ràng ánh mắt cổ vũ của sư tử—— được rồi, cậu cũng không biết vì sao mình có thể nhìn ra đó là ‘cổ vũ’.

Bụng thật sự rất đói, sư tử thoát nhìn muốn dùng con lộc này uy mình ăn no, như vậy, Tô Sách cũng không khách khí. Tô Sách nghĩ như vậy, chuẩn bị lột da, nhóm lửa nướng thịt lộc.

Tô Sách cẩn thận đưa tay tới phần bị cắn ở gáy cổ con lộc, thử dùng tay xé... không rách chút nào. Tô Sách đột nhiên nhớ tới, là nhân loại, cậu không đủ sức mạnh để tay không xé da động vật. Vừa nãy đúng là hồ đồ.

Trên người Tô Sách hiện giờ lại không có bất cứ thứ gì sắc bén, không có khả năng lột da, vì thế cậu nhìn xung quanh thử, ý đồ tìm nhánh cây bén nhọn một chút thử xem. Cứ vậy nhìn nhìn một hồi, ánh mắt Tô Sách dừng lại trên... ngón chân của sư tử hoàng kim.

Mỗi móng vuốt đều thực sắc bén a...

Nghĩ đến cái bụng đói đến khó nhịn, hơn nữa con sư tử này tựa hồ không có ác ý với mình, Tô Sách quyết định nhờ nó hỗ trợ.

“Đại gia hỏa, lại đây một chút.” Tô Sách thử vẫy tay với con sư tử.

Ngay sau đó, sư tử kia thật sự giống như rất vui vẻ—— kì thực Tô Sách thực không ngờ như vậy—— lắc cái đuôi chạy tới, ánh mắt nóng rực đầy chờ mong nhìn cậu.

Tô Sách dừng một chút, lấy tay chia chia con lộc: “Đại gia hỏa, giúp ta xé lớp da ra đi, được không?”

Sư tử nghiêng đầu, nó nghe không hiểu.

Tô Sách thở phào, trước đó cậu thấy bộ dáng nó rất có nhân tính, còn tưởng nó là sinh vật được đám nhà khoa học kết hợp gen với nhân loại! Nếu là vậy thì rất tàn nhẫn...

——may mắn không phải.

Vì thế Tô Sách cảm thấy, nếu ngôn ngữ không thông, mà con sư tử này thoát nhìn rất thông minh, như vậy, không bằng để cậu làm mẫu trước.

Tô Sách liền ngồi xổm xuống, dùng tay làm ra động tác ‘xé xé’, sau đó ngẩng đầu lên nhìn sư tử, con sư tử cũng nhìn cậu... Rốt, rốt cuộc nó có hiểu không?

Sự thực chứng minh, sư tử đã hiểu.

Nó lập tức ‘ngao’ một tiếng chạy tới, giơ chỉ trước ‘roẹt roẹt’ hai cái, con lộc kia lập tức chia năm xẻ bảy!

Tô Sách lau giọt máu bị bắn lên mặt, tự nói với mình, con sư tử này có thể làm đến mức này đã rất không dễ dàng.

Sư tử quay đầu, quỹ dị lộ ra vẻ mặt tranh công, sau đó nó đi tới trước mặt Tô Sách, cúi đầu, cũng cũng bụng cậu.

Tô Sách khựng một chút, sau đó đưa tay xoa xoa mớ lông rậm trên đầu nó, sư tử híp mắt khò khè một chốc, chậm rì rì nằm úp sấp xuống. Tô Sách phải nhặt mấy khối thịt nát lại một chỗ, chờ cậu đốt lửa rồi có thể nướng ăn.

Trước tiên gom đám lá khô lại một chỗ, sau đó tùy tiện nhặt vài tảng đá dưới gốc cây, dùng sức đập chúng với nhau, tia lửa xẹt xẹt bắn ra bốn phía, bắn vào trong đám lá cây lập tức bốc cháy. Tiếp đó dùng nhánh cây xiên thịt... xiên... xiên... xiên không qua.

Thịt này tựa hồ hơi mềm dẻo một chút, Tô Sách dùng lực mạnh hơn một chút, còn cố ý dùng nhanh cây sáo nhọn nhất, nhưng vẫn như cũ không thể xuyên qua miếng thịt, chỉ có thể đâm vào một cái lỗ nhỏ xíu, chẳng lẽ vì nhánh cây này quá cứng... Tô Sách đột nhiên cảm thấy, bữa cơm này có thể trở thành hi vọng xa vời đối với mình.

Thở dài một hơi—— ở trong này một chút mà Tô Sách đã thở dài hơn cả một năm, tiếp tục công việc trong tay.

Không bao lâu sau, đột nhiên có một thứ gì đó tròn trọc trọc lăn tới bên chân Tô Sách. Tô Sách cúi đầu nhìn thử, là trái cây trên cây cổ thụ cậu nhìn trúng khi nãy, nhìn gần nó lớn như một cái chậu vậy.

Qua một chốc lại lăn tới thêm một trái, Tô Sách nhìn thấy sư tử đang nhếch miệng, dùng chân đá trái thứ ba lần qua.

Đây là vì thấy mình không ăn được thịt nên đặc biệt hái cho mình sao... trong lòng Tô Sách có chút cảm động. Lại nói tiếp, nếu không phải có con sư tử này, một mình cậu ngây ngốc trong rừng, thật sự không biết có thể sống sót hay không, ít nhất, thức ăn cũng là một vấn đề lớn. Hơn nữa vừa rồi mình ở trên cây bị một con chim to hất ngã xuống, nếu không phải có sư tử đỡ được, chỉ sợ hiện giờ mình đã biến thành một đồng thịt nát đi.

Tới gần một quả, Tô Sách giang tay ôm lấy nó, phát hiện loại quả này vô cùng mềm mại, dùng sức đè ép xuống thì giống hệt quả bóng cao su, lúc buông tay ra lại co giãn lại như cũ, bên trong hẳn là chứa nước trái cây. Tô Sách dùng tay thử, da rất dày, cậu đại khái không có biện pháp chọc một lỗ để uống chất lỏng bên trong. Ngay lúc Tô Sách suy nghĩ thì một cái chân sư tử trắng kiện đưa tới, dùng móng vuốt chọc nhẹ một cái——

Nước trái cây màu trắng ngà theo lớp da màu đỏ bên ngoài trào ra, Tô Sách cảm thấy mình càng đói bụng hơn, cúi đầu, há mồm to mà uống từng ngụm, rất nhanh liền thỏa mãn dạ dày đã đói tới kêu réo của mình. Đến lúc còn lại hơn phân nửa nước trái cây, Tô Sách đã không thể uống nổi nữa, liền túm nó lại xách theo, cái túi nặng trĩu hệt như cầm một cái gỏi to.

Sau đó nhớ tới đại thụ kia rốt cuộc cao cỡ nào... Mà theo Tô Sách biết, sư tử tuy có thể leo cây, nhưng không thể leo quá cao như vậy mới đúng. Con sư tử hoàng kim này làm thế nào hái trái cây này xuống cho mình?

Bất quá nghi vấn của Tô Sách lập tức được giải đáp.

Có lẽ mùi máu tươi của thịt lộc không xử lý đúng đã hấp dẫn một con mãnh thú khác tới—— là một con báo hoa có thể trạng nhỏ hơn sư tử một chút. Nó tao nhã mà thông dong nện bước đi tới, nhẹ nhàng, lưu loát phóng về phía Tô Sách!

Tô Sách chỉ cảm thấy hoa mắt, sư tử vốn đang nằm bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên bật dậy, lùi tới trước mặt cậu! Trong phút chốc, hai đầu dã thú hung hăng lao vào đánh nhau!

Cái đầu sư tử chuyển động, con báo kia bị nó cản trúng chân trước, nhưng con báo cũng giảo hoạt, phát hiện địch nhân có khí lực quá lớn, cứ nhiên nương theo lực đạo này, nhanh chóng phóng lên đại thụ! Mà sư tử cũng lập tức đuổi theo, hai đầu dã thú truy truy đuổi đuổi, rốt cuộc đụng mặt trên một nhánh cây to—— chúng nó đối mặt, liếc mắt nhìn đối phương một cái, tiện đà lần thứ hai nhào về phía đối phương!

Thật sự là... lợi hại a.

Tô Sách nhìn thấy một sư tử một báo kịch liệt tranh đấu, nhìn đường cong cơ thể vô cùng lưu luyến, phương pháp chiến đấu tràn ngập dã tính cùng nhanh nhẹn, tông mao vàng óng như lóe hào quang—— đột nhiên cảm thấy có chút hoa mắt mê mẩn.

Rốt cuộc vua muôn thú vẫn thuộc về sư tử, con báo kia cho dù móng vuốt có sắc bén như đao, cho dù cái đuôi cứng rắn mạnh mẽ như cây roi, cho dù lợi hại như vậy thì cuối cùng vẫn bị sư tử cắn vào yết hầu, máu tươi thoáng chốc phun ra, hết như một cơn mưa máu... Mà cơ thể nó hết như không còn chút sức mạnh nào rơi thẳng xuống đất.

‘Ầm——’ huyết nhục mơ hồ.

Sư tử đứng trên chạc cây phát ra một tiếng rống to, sau đó đột nhiên nhảy xuống đất!

Tô Sách kinh ngạc bật dậy, lúc cậu đang trợn mắt há hốc thì con sư tử kia bắt đầu biến hóa cực nhanh!

Rút đi một thân da lông, thân hình đột nhiên duỗi ra, giống như nó trở nên cao lớn hơn, lại giống như lại đột ngột nhỏ đi... Cuối cùng, nó rung người một cái, biến thành một nam nhân cao lớn thon dài.

.... biến thành người!

4. Chương 4: Thẩn Đồ

Thẩn Đồ thực cao hứng, bởi vì sau khi y trưởng thành, đây là lần đầu tiên y phát hiện một giống cái làm mình có ý định theo đuổi.

Trên đại lục Khảm Đạt này, thú nhân bọn họ hình thành không ít bộ lạc, mà chuyện giống đực trong bộ lạc làm đầu tiên sau khi thành niên là cầu hôn với giống cái mình thích—— là bên xâm lược, phải ân cần chăm sóc mới có được sự ưu ái của đối phương, chuyện này rất bình thường, Thẩn Đồ cũng sớm hiểu điểm này—— ai bảo giống cái trên thế giới này yếu ớt như vậy, rất dễ chết non, hơn nữa số lượng còn ít ỏi đến vậy?

Đương nhiên, nếu là một trong những giống đực có vũ lực cường đại nhất trong bộ lạc, được giống cái chủ động theo đuổi cũng là chuyện rất tự nhiên, Thẩn Đồ cũng nhận được không ít lễ vật từ các giống cái, xuất phát từ lễ phép y đều tiếp nhận, cũng thử tiếp xúc với vài người, nhưng y không hề nảy sinh chút cảm giác đặc biệt gì cả, cuối cùng luôn là những giống cái kia dùng ánh mắt utor át chủ động rời đi... Thẩn Đồ tuy không có tình tự khó chịu, nhưng vẫn như cũ có chút khó hiểu.

Thẩn Đồ thực buồn bực, chính là trong bộ lạc, thậm chí là lễ kết thân do bộ lạc láng giềng tổ chức, y cũng từng tham dự, nhưng tình huống vẫn như cũ không có gì thay đổi. Thẩn Đồ chưa từng động tâm, mà những người động tâm với y cũng rất nhanh từ bỏ—— vì thế sau đó Thẩn Đồ không quản tới chuyện này nữa.

Giống đực sống lâu tới tám trăm năm, giống cái có cơ thể tốt cũng xấp xỉ, Thẩn Đồ căn bản không cần gấp như vậy. Nói thật, có đôi lúc Thẩn Đồ thực không hiểu đám bằng hữu lúc lâm vào trạng thái yêu đương luôn làm ra rất nhiều chuyện kì quái làm người ta buồn cười... Thật sự là mất hết mặt mũi dưng sĩ! Chính là hiện giờ, Thẩn Đồ dường như cũng hiểu được một chút...

Lúc Thẩn Đồ một mình ra ngoài săn bắn, kết quả phát hiện bên hồ có một giống cái bất tỉnh.

Lúc đó, giống cái nằm trên lớp bùn đất sát bên hồ, sắc mặt tái nhợt, hô hấp cũng thực yếu ớt.

Nói thật, lúc ấy Thẩn Đồ bị dọa hoảng, y không thể tin thế nhưng lại có một giống cái đơn độc tiến tới hồ Khách Khách Nhĩ tràn đầy nguy hiểm này, trong hồ có đám cá sấu dài cả năm, sáu thước a! Xem kia, hiện giờ không phải nó đang nguy trang thành khúc gỗ mục bên thành hồ sao, cũng may y đứng lúc tới đây, nó mới không ăn luôn giống cái mà y yêu thích!

Vì thế Thẩn Đồ lập tức biến thành hình thú, đi tới thủ bên cạnh giống cái, y nhớ rõ nhóm giống đực trong tộc luôn khoe ra hình thú hùng tráng của mình để đạt được sự ưu ái của giống cái, như vậy nếu y luôn đứng bên cạnh giống cái, lúc giống cái tỉnh lại thì mở mắt ra liền nhìn thấy hình thú uy vũ của mình, vậy cũng có chút hảo cảm a...

Thẩn Đồ liền ngồi chồm hồm bên cạnh, cẩn thận đánh giá giống cái làm y phá lệ động tâm này.

Dáng người mảnh khảnh, da dẻ trắng nõn, bề ngoài dễ nhìn vô cùng... Chính là trên mũi giống cái có đeo thứ gì đó rất kì quái, là phụ tùng gì đó mà mình không biết sao?

Thứ này chắn mất ánh mắt giống cái, nhìn không tới...

Nhìn nhìn một hồi, Thản Đồ mê mẩn, chậm rãi, y cúi đầu dùng mũi ngửi ngửi trên người giống cái, ngò, hương vị dễ ngửi vô cùng.... Bất tri bất giác, Thản Đồ vươn đầu lưỡi liếm một chút lên gương mặt bóng loáng của giống cái.

Thật thoải mái... Vì thế lại liếm thêm chút nữa, liếm một chút, liếm... sau đó giống cái bị liếm tỉnh.

Trong nháy mắt, Thản Đồ có chút chột dạ.

Bất quá lúc giống cái nhìn y một cái, sau đó vươn tay ra, Thản Đồ thực vui sướng đi tới, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên lòng bàn tay giống cái.

Thản Đồ nghĩ biện pháp dùng hình thức để truy đuổi giống cái được lưu truyền trong bộ lạc quả nhiên rất có đạo lý, không phải giống cái vừa mới tỉnh lại đã nguyện ý làm bước đầu tiếp xúc với y sao.

Sau đó giống cái nói gì đó, nhưng Thản Đồ nghe không hiểu, chính là cảm thấy hình như giống cái đang gọi mình? Bất quá này hoàn toàn không trở ngại Thản Đồ nhìn ra giống cái không chán ghét mình, vì thế y thật cẩn thận dựa vào bên người giống cái.

Àn, thực dễ chịu a... chính là hương vị hiện giờ hơi nhạt một chút.

Giống cái tỉnh lại làm nhiều động tác rất kì quái, Thản Đồ không hiểu lắm, bất quá giống cái muốn làm gì cũng không sao, hơn nữa, động tác giống cái làm móng vuốt y có chút ngứa ngứa.

Ngứa... nhưng hiện giờ giống cái vẫn chưa phải của mình, không thể nhào qua, Thản Đồ nhú nhú mày. Nói tới thì y đã tới bộ lạc phụ cận thật nhiều lần, nhưng chưa từng gặp qua giống cái này, chỉ sợ giống cái này tới từ một nơi thực xa xôi đi. Lạc đường sao? Hiện giờ giống cái đang tìm đường về sao?

Thản Đồ giật mình, vội vàng đuổi theo sau. Y không thể để giống cái đi một mình, trước không nói đến an toàn, chỉ là nghĩ đến chuyện sau này không thể gặp lại giống cái này cũng đủ làm y muốn gào rú.

Được rồi, cho dù giống cái muốn trở về bộ lạc của mình, y đi cùng giống cái là được, Thản Đồ tin tưởng mình là một giống đại cường đại, chỉ cần mình có đủ thành ý, bộ lạc của giống cái nhất định sẽ đồng ý để giống cái đi cùng mình!

Hiện giờ mấu chốt nhất là bắt được tâm của giống cái, Thản Đồ phải hảo hảo nắm chắc đoạn lộ trình này.

Dọc theo đường đi Thản Đồ luôn cẩn thận quan sát biểu tình giống cái, phát hiện người này không giống bất kì giống cái nào y từng gặp qua. Nói thế nào nhỉ, lúc giống cái ngẫu nhiên ngừng lại suy nghĩ gì đó, cả người giống như đang phát sáng... Thản Đồ càng lúc càng thích giống cái này, hảo muốn sớm mang người này về nhà một chút, hảo muốn

~Lúc Thản Đồ đang cố gắng nghĩ biện pháp lấy lòng giống cái thì y nghe thấy tiếng thì thầm phát ra từ bụng đối phương... Giống cái đói bụng.

Thản Đồ đỏ mặt.

Y cứ nhiên không nghĩ tới chuyện này, còn để giống cái mình thích đói bụng, thật đúng là... hồngбет rồi hồngбет rồi, nếu giống cái vì thế mà đánh giá thấp về y thì làm sao bây giờ?

Xấu hổ cùng khấn trương quá lớn gõ mạnh vào đầu Thản Đồ, làm y dùng hết sức vọt đi, y phải nhanh chóng bắt một con mới tươi ngon trở về!

Năng lực của Thản Đồ rất mạnh, không đi bao xa y liền phát hiện một đầu dã lộc béo tốt, loại lộc này rất to, sức mạnh cũng không tệ, nhưng thịt của nó cũng rất ngon. Dùng làm lễ vật cho giống cái thực sự không gì tốt hơn! Thản Đồ cẩn thận vận khí may mắn của mình, không phí nhiều khí lực liền cắn chết dã lộc kia, kéo nó vội vàng chạy về chỗ giống cái.

Sau đó, Thản Đồ chưa bao giờ cảm tạ trời xanh đến vậy, đã làm y trở về đúng lúc!

Y cứ nhiên nhìn thấy giống cái từ trên một thân cây thật cao rơi xuống! Trời ạ!

Thằng đến khi vũng vàng đón được giống cái, trái tim Thản Đồ vẫn còn nảy lên thành thịch.

Thản Đồ hung hăng trừng mắt lườm con cổ lạc điệu hất ngã giống cái xuống, chúng là tên vô lại thích chiếm tiện nghi, lợi dụng sơ hở của người khác nhất, nếu không phải bay quá nhanh, mà giống cái còn cần y chiếu cố, Thản Đồ nhất định dùng móng vuốt của mình xé toạt nó! Nhớ tới giống cái vừa được mình cẩn thận đặt xuống mặt đất, Thản Đồ thu liễm lại sát khí của mình, y không muốn dọa sợ người trong lòng của mình.

Kết quả lúc Thản Đồ nhìn qua thì suýt chút nữa mất khống chế áp giống cái xuống đất.

‘Quần áo’ của giống cái bị rách đầu mất, thực đã mất... Thản Đồ muốn tới cọ cọ mấy cái nhưng phải cố nhịn xuống. Y nghĩ nghĩ, giống cái rách cuộc đã gặp phải khó khăn gì, cứ nhiên chỉ mặc mỗi cái váy, nếu gặp phải giống đực không có phẩm tính tốt không phải bị thiệt sao? Thật sự quá đơn thuần. Bất quá Thản Đồ lập tức đắc ý, phải biết, không phải giống đực nào cũng tuân thủ quy củ như y a!

Lúc Thản Đồ đưa thức ăn cho giống cái, giống cái nói mấy câu, Thản Đồ nghiêng đầu, cảm thấy phát âm này thực sự cổ quái, hoàn toàn không thể hiểu nổi. Lại nói tiếp, ngôn ngữ trên đại lục Khảm Đạt này rất thông dụng, giống cái này rách cuộc đến từ nơi xa xôi cỡ nào? Nhưng như vậy thì Thản Đồ càng cao hứng, càng xa xôi thì thời gian bồi dưỡng tình cảm với giống cái ngày càng dài, đến lúc đó, cho dù về tới bộ lạc giống cái nhất định cũng không vứt bỏ y, người luôn săn sóc bầu bạn bên cạnh mà lựa chọn những người khác!

Nhưng chuyện tình tiếp theo làm Thản Đồ thực uể oải.

Thản Đồ phát hiện, giống cái này rất yếu ớt, cứ nhiên ngay cả con mồi cũng không thể xử lý, mà cho dù hẳn giúp xử lý rồi thì giống cái vẫn nhìn con mồi thờ dài... Chẳng lẽ, giống cái kì thực không thích thịt lộc?

Đột nhiên, Thản Đồ đứng ngồi không yên. Y không thể để giống cái chịu đói, nhất định phải nhanh chóng tìm ra thứ giống cái thích ăn mới được. Thản Đồ lắc lắc cái đuôi.

A đúng rồi, vừa này không phải giống cái leo lên cây sao? Giống cái thích ăn ốc la quả đi!

Thản Đồ nghĩ tới, trong bộ lạc cũng có rất nhiều giống đực hái ốc la quả lấy lòng giống cái, mà đại đa số giống cái cũng thực thích loại quả này, bởi vì nước trái cây bên trong có lợi cho sức khỏe của giống cái. Vì thế Thản Đồ vô thức dùng móng vuốt vỗ đầu mình một chút, ngốc quá mà.

Quả nhiên, giống cái thích ăn ốc la quả, chính là ăn ít quá... Bất quá này không sao, về sau chậm rãi uy giống cái tốt lắm. Chờ đến lúc giống cái trở thành của mình.

Ngay lúc y đang liên lạc tình cảm với giống cái, một con dã báo không có mắt cứ nhiên dám tập kích giống cái! Thản Đồ cực kì tức giận, lập tức mạnh mẽ phản kích trở lại!

Không ngoài ý muốn, chỉ là một con dã báo mà thôi, sao có thể là đối thủ của y! Thản Đồ nhanh chóng đánh bại địch nhân, từ trên cây nhảy xuống. Lúc này Thản Đồ biến trở về hình người, bởi vì y đột nhiên nhớ ra giống cái còn chưa gặp qua tướng mạo này của mình! Y cũng nên triển lãm hình người của mình một chút, đúng không?

Chính là Thản Đồ thực không ngờ, giống cái mình nhìn trúng sau khi nhìn thấy hình người của thì đầu óc liền xuất hiện hai ý tưởng.

Thứ nhất, biến thành người!

Mà thứ hai lại là... vì sao sư tử lông màu vàng mà biến thành người tóc lại có màu nâu đậm?

5. Chương 5: Suy Luận Cùng Phủ Định...

Tô Sách nhìn nam nhân kia nhanh chóng đi về phía mình, kim lòng không đập mà lùi ra sau.

Phản ứng này cùng lần đầu tiên nhìn thấy sư tử cực kì tương tự... Nhưng mà! Bạn đâu thể nào yêu cầu một viên chức bình thường làm việc trong một văn phòng bình thường thấy một tình huống quái dị như vậy mà hoàn toàn không có phản ứng gì?

Sư tử biến thành nam nhân, lúc nhìn thấy phản ứng của Tô Sách thì lộ ra biểu tình ủy khuất.

Đúng vậy, ủy khuất.

Tô Sách đẩy đẩy gọng kính: "...Người là sư tử hay là người?"

Nam nhân hưng phấn nhào tới, đứng ngay trước mặt Tô Sách khoảng một thước.

Gió thổi thật mạnh a...

Tô Sách đưa tay túm lấy cái khăn tắm sắp bị thổi bay của mình, hỏi lại lần nữa: "Người là cái gì vậy?"

Nam nhân cười hắc hắc: "'@ #*&% # @#!'"

Tộc độ nói chuyện cực nhanh.

Tô Sách hơi nhíu mày, cậu cảm thấy ngôn ngữ này tuy không thông dụng nhưng bản thân cậu tựa hồ rất quen thuộc.

"Chậm một chút, nói lại lần nữa." Tô Sách nghiêm túc nói.

Nam nhân nghiêng đầu, thực hiển nhiên nghe không hiểu.

Tô Sách quỷ dị nhớ tới đầu sư tử vừa nãy... Quả nhiên không phải ảo giác, ngay cả động tác cử chỉ đều giống như đúc.

Vì thế Tô Sách quyết định dùng động tác biểu thị.

Đầu tiên, Tô Sách chỉ chỉ một tảng đá, nam nhân kia có chút kì quái nhìn cậu, sau đó nói ra một âm tiết, Tô Sách gật gù đầu, lại chỉ cây đại thụ bên cạnh, nam nhân lại phát ra một âm tiết khác.

Tô Sách xác định, ngôn ngữ nam nhân này nói cậu quả thực có biết.

Nó hẳn là một loại ngôn ngữ có tên là 'tiếng lạp ô', lúc Tô Sách đồng ý đi tắm suối nước nóng với học trưởng, quyển sách cậu cầm trong tay chính là viết bằng loại văn tự này, lúc còn học đại học có một khoảng thời gian Tô Sách rất mê loại văn tự hi hữu trong thư viện này, ở đó cậu quen biết một thầy giáo, hai người đều có sở thích đặc biệt đối với văn tự hi hữu, vì thế qua lại cũng khá thân.

Mà Tô Sách cũng có được phần tư liệu ngôn ngữ từ vị thầy giáo kia.

Nghe nói là những loại văn tự từ rất xa xưa, hiện giờ đã không còn sưu tầm được tung tích các bộ tộc sử dụng các văn tự này, ở trong đó có một loại văn tự có nhịp điệu cổ xưa rất kì lạ, Tô Sách bị ngôn ngữ này hấp dẫn, liền chọn nó để tiến hành nghiên cứu cùng học tập, sau khi tốt nghiệp đại học, Tô Sách cũng thông hiểu giao tiếp cơ bản của tiếng lạp ô. Tuy sau đó công việc bận rộn nhưng hễ có thời gian rảnh, Tô Sách sẽ mua một ít sách viết bằng ngôn ngữ lạp ô về xem. Không ngờ ở căn cứ nghiên cứu này lại nghe một sư tử biến thành nam nhân nói ra loại ngôn ngữ này.

Nói thật, nếu không phải Tô Sách tin tưởng hai mắt cùng phán đoán của mình, cậu sẽ nghĩ nam nhân nói tiếng lạp ô trước mắt chính là giấc mơ do chính cậu tưởng tượng ra vì quá yêu thích ngôn ngữ này. Hơn nữa thực rõ ràng, nếu là mộng thì nơi bị vỡ cây cào bị thương khi nãy cũng không bỏng rát đau đớn thế này.

Vì thế Tô Sách cho rằng phỏng đoán oanh liệt của mình lúc trước là chính xác—— cái thứ không biết sư tử hay nhân loại này hẳn là sản phẩm chuyển gen.

Chẳng lẽ là sản phẩm dung hợp từ nhân loại cùng dân tộc có ngôn ngữ lạp ô sao...

Không biết người chuyển gen này có tỷ lệ gen người lớn hơn hay sư tử lớn hơn, Tô Sách thực hoài nghi vấn đề trí lực của người này, nếu là về sau thì hẳn chỉ số thông minh căn bản không thể lý giải những thứ quá phức tạp, như vậy, hiện giờ Tô Sách muốn câu thông, mấu chốt chính là phải làm người này nói chuyện chậm một chút... phải làm thế nào mới tốt đây...

Tô Sách quyết định tiên phát chế nhân, cậu cẩn thận nghĩ nghĩ, sau đó dùng ngữ điệu không mấy trôi chảy nói ra tiếng lạp ô: “Người, hảo, có thể, nói chuyện, chậm một chút không?”

Người đối diện chớp chớp mắt một chút, lập tức dùng sức gật đầu: “Được a. Ta, gọi là Thản Đồ. Người tên gì?”

Tô Sách cũng chớp mắt: “Tô Sách.”

Nam nhân biến từ sự tử cẩn thận hỏi: “Ta có thể, gọi người A Sách, không?”

Cách gọi giống như học trưởng sao... nghĩ tới chuyện mình còn muốn tìm hiểu chút tin tức ở nơi này từ người kia, Tô Sách biết mình nên thân thiết với đối phương hơn: “Đương nhiên.”

Người này thoát nhìn cũng không có tính toán mỗi người một ngã với cậu, trước hết tốn chút thời gian để thích ứng ngôn ngữ, sau đó từ từ hỏi rõ tình huống.

Thản Đồ thực cao hứng.

Đầu tiên giống cái đối với ngoại hình của y tựa hồ không có gì không hài lòng, ngược lại biểu hiện ra có vẻ rất hứng thú, sau đó còn cùng y trao đổi... Được rồi, tuy giống cái nói chuyện không trôi chảy lắm, nhưng ít nhất cũng nói rồi đi? Nay đại khái chứng minh bộ lạc giống cái rất hẻo lánh, nhưng không bí ẩn đến mức như y tưởng. Mà lúc Thản Đồ biểu đạt ý tưởng muốn tiến thêm một bước tiếp xúc với giống cái—— trên đại lục khảm đạt, trừ phi được giống cái đồng ý, nếu không giống đực không thể tự tiện gọi tên thân thiết của giống cái, mà bình thường nếu giống cái đồng ý thì hơn phân nửa là không có ác cảm với giống đực——theo ước định đã thành quy củ của bộ lạc, này có thể xem là cho phép giống đực theo đuổi.

Giống cái dễ nhìn này không bài xích y... Đây là tin tức tốt cỡ nào a!

Hơn nữa giống cái không thông thuộc ngôn ngữ thông dụng trên đại lục, dọc theo đường đi, y có thể bồi cậu luyện tập một chút, này không thể nghi ngờ chính là lợi thế làm giống cái tăng hảo cảm, y phải hảo hảo lợi dụng!

Thản Đồ âm thầm quyết định trong lòng, sau đó một lần nữa phóng tầm mắt lên người giống cái, lần này, y đột nhiên phát hiện ra một thứ rất tệ.

Giống cái cư nhiên bị thương!

Trên phần da thịt mềm mại lộ ra ngoài của giống cái, rõ ràng có rất nhiều vết bầm ứ máu cùng trầy da, Thản Đồ nhớ lại, lúc này giống cái suýt chút nữa từ trên cây rơi xuống! Càng miễn bàn tới chuyện nhân báo tử tập kích... trời ạ, y rốt cuộc đã làm gì!

Thản Đồ phi thường hối hận, y không nên để giống cái một mình ở đây mà đi săn, hi vọng giống cái không vì chuyện này mà tức giận.

Thản Đồ thực sự rất thích Tô Sách, muốn cậu sinh đứa nhỏ cho mình.

Trong lòng yên lặng cổ vũ mình một phen, sau đó Thản Đồ sấp qua, khom thắt lưng để tầm mắt mình ngang với giống cái——rất nhiều giống cái có tự tôn rất cao, nếu giống đực dám dùng cằm đối diện với mình, họ sẽ tức giận. Thản Đồ đương nhiên không muốn mạo hiểm.

Thanh thanh yết hầu, Thản Đồ dùng ánh mắt chờ mong nhìn giống cái, hỏi: “A Sách, người muốn ta giúp người liếm liếm không?”

Liếm... cái gì?

Chữ này ở trong đầu quay một vòng, Tô Sách cúi đầu, nhìn vết thương trên thắt lưng cùng cánh tay... là liếm mấy cái này sao? Cậu nhớ ra nam nhân này không hẳn là nam nhân, trong thể giới động vật, liếm vết thương kì thực là chuyện rất bình thường. Thoạt nhìn, gen sư tử cùng nhân loại của người này dung hợp khá tốt, hẳn là một sản phẩm thành công đi...

Cảm thấy mình đã hiểu rõ mọi chuyện, Tô Sách lạnh nhạt lắc đầu: “Không cần, cảm ơn.”

Sau đó Tô Sách nhìn thấy trong ánh mắt người đối diện tựa hồ có chút thất vọng.

Sự thực thì, Thản Đồ thật sự thất vọng.

Nếu giống cái đáp ứng thì chứng tỏ bọn họ lại tiến thêm một bước a... Xem ra giống cái vẫn tức giận vì mình không bảo vệ tốt, y phải cố gắng hơn mới được. Tuyệt, đối! Không thể để giống cái cứ vậy mà loại mình ra...

Vì thế thực tự nhiên, những ngày sau đó, Thản Đồ phi thường nhiệt tình trao đổi với A Sách yêu quý của mình, muốn dùng cơ hội này gia tăng chút ấn tượng với đối phương, mà lúc đi săn cũng thập phần cố gắng—— Thản Đồ rút kinh nghiệm mang giống cái theo, thuận tiện cũng triển lãm một chút nhanh nhẹn cùng vũ lực dũng mãnh của mình.

Tô Sách phát hiện sự tử biến thành nam nhân tên là ‘Thản Đồ’ này thực huyền ảo, rất thích nói chuyện, hơn nữa luôn cố ý dùng ngôn ngữ lặp ô, thông thả lặp lại những thứ xung quanh, giống như đang dạy cậu nói... Có lẽ thật là đang dạy đi?

Không thể không nói, hành động này của thản đồ làm Tô Sách nhanh chóng quen thuộc ngôn ngữ này, phải biết tuy trước kia có thể chậm rãi đọc sách, chính là đối với việc dùng ngôn ngữ này giao tiếp thì vẫn có chút vấn đề. Đây giống như việc học tiếng Anh, những người có thiên phú ngôn ngữ thường lấy được điểm cao trong bài thi viết, nhưng nó không đại biểu lúc xem phim Anh Mỹ, họ có thể hiểu hết tất cả mà không cần xem phụ đề.

Đồng dạng mấy ngày nay ở chung, Tô Sách cũng phát hiện mình tựa hồ được Thản Đồ chăm sóc rất cẩn thận.

Này tuyệt đối không phải ảo giác.

Thứ nhất, nam nhân tên Thản Đồ này vẫn đi săn, bắt quả sẽ mang cậu theo bên cạnh, mà thức ăn làm ra nhất định sẽ để cậu ăn trước. Tuy Tô Sách vẫn không thể cắn nổi.

Thản Đồ nghĩ ra các biện pháp để Tô Sách có thể ăn một chút thịt—— này không thể trách y, cho dù Tô Sách không để ý tới việc nướng con thú còn da lông lẫn nội tạng thì thịt vẫn quá dai như cũ—— Tô Sách thử cắn một ngụm, sau đó cậu nghe thấy âm thanh răng mình đang rên rỉ.

Mặc dù nam nhân còn từng nghĩ ra một ít biện pháp khác lạ, tỷ như nhai nát uy Tô Sách... Được rồi, Tô Sách biết nhóm động vật hoang dã sẽ thường làm vậy để uy ấu thú, nhưng này không có nghĩa là một nhân loại thuần chủng như cậu có thể không chút khúc mắc ăn một thứ hỗn tạp trộn lẫn nước bọt như vậy.

Thẳng đến lúc Tô Sách thấy nam nhân gấp tới độ xoay mòng mới bảo nam nhân dùng móng vuốt xé thịt thành vụn nhỏ, sau đó cậu tự mình dùng tảng đá bọc lá cây giã nhuyễn.

Làm ra rất nhiều suy luận cùng phủ định, Tô Sách quyết định hỏi thẳng.

Một lần sau bữa cơm chiều, Tô Sách kéo tay nam nhân: “...Người vì sao lại đi theo ta?”

Thản Đồ đỏ mặt.

6. Chương 6: Nghe Lầm?

“Xin hãy sinh đứa nhỏ cho ta đi.”

Tô Sách cảm thấy có lẽ mình đã nghe lầm.

“...Có thể lặp lại lần nữa không?” Tô Sách dừng một chút, đẩy gọng kính: “Mới nãy ta không nghe rõ.” Lúc này, tiếng lặp ô của cậu đã khá thuần thực, nhưng cậu nghĩ có lẽ vì tốc ngữ quá nhanh nên mình nghe không rõ lắm a.

Mặt Thản Đồ càng đỏ hơn nữa: “Ta nói là, để ta cùng người quay về bộ lạc đi.” Ngừng một chút, suy nghĩ một lí do: “Một mình người đi như vậy rất nguy hiểm.”

Vừa mới nói ra Thản Đồ liền cảm thấy không đúng, sao lại có thể đem lời trong lòng nói ra như vậy? Rất không lễ phép... may mắn giống cái không nghe rõ, nếu không thì rất dọa người. Bất quá, biểu đạt uyển chuyển một chút hẳn là không sao.

Bồi Tô Sách về bộ lạc... không phải là đi cầu hôn sao...

Hóa ra là hỏi cái này... Tô Sách trầm gật đầu, sau đó hỏi: “Bộ lạc gì?”

Thản Đồ chớp mắt mấy cái: “Bộ lạc của A Sách a, cho dù rất xa cũng không sao, ta sẽ đi cùng người.”

Tô Sách trầm mặc.

Bộ lạc này nọ... Tô Sách hiện giờ đã phát hiện ra người tên Thản Đồ này tựa hồ đã nghĩ lầm gì đó. Chính là nếu cậu giải thích tình hình thực tế thì thật sự không thành vấn đề sao, cậu cũng không quên, người này trừ bỏ hình dáng giống con người thì còn có hình thái sư tử, một ngụm có thể nuốt trọn cậu...

Tô Sách suy nghĩ một chút, so với về sau bị vạch trần mà ăn luôn, không bằng hiện giờ nói rõ, có lẽ còn có thể tranh luận một chút... người này thoát nhìn không giống người không chịu nói đạo lý.

“Ta không có bộ lạc.” Cứ nói thẳng vậy.

Kết quả người đối diện giống như càng cao hứng hơn nữa, cư nhiên lập tức chạy tới, túm lấy tay Tô Sách “Vây tới bộ lạc của ta đi!”

Tô Sách lại trầm mặc.

Đối với Thản Đồ mà nói, lời Tô Sách vừa nói ra đúng là tin tức làm hắn hưng phấn.

Sự thực trên đại lục khảm đạt tuy rất hiếm, nhưng không phải không có thú nhân độc cư. Thản Đồ suy đoán, giống cái này hẳn là do một cặp thú nhân sống độc cư sinh ra, có lẽ bọn họ bị lạc nhau, hoặc là vì... một nguyên nhân gì đó, bất quá nếu nói vậy, mới giống cái tới bộ lạc của mình cũng không có gì quá đột ngột.

Thản Đồ thấy giống cái còn đang do dự, không khỏi thuyết phục: “Bộ lạc của ta rất lớn, thực vật cũng phong phú.” Giống cái cư nhiên cho y nắm tay, hẳn là có chút hảo cảm với y.

...Kỳ thật, chỉ là Tô Sách không nhớ tới mà thôi.

Sau đó Thản Đồ cào cào đầu, âm thanh nhỏ một chút: “Nếu có tin tức về phụ mẫu người... ta sẽ tự mình giúp người tìm kiếm.”

Tô Sách sửng sốt một chút.

...Phụ mẫu? Tô Sách không hiểu vì sao đối phương đột nhiên nhắc tới chuyện này, bất quá, cậu vẫn lắc đầu nói: “Phụ mẫu ta đã qua đời rồi.” Cậu chỉ có cha mẹ nuôi, chính là đôi vợ chồng già đã cho cậu một gia đình kia.

Không tốt... Thản Đồ phát hiện mình lại làm hỏng chuyện, vội vàng vót vát: “Mặc kệ thế nào, người một mình ở bên ngoài không an toàn, tốt nhất cứ theo ta về bộ lạc đi, nơi đó có rất nhiều người có thể chiếu cố người.”

Tuy Tô Sách cảm thấy mình không cần chiếu cố, nhưng những thứ bên ngoài nguy hiểm thế nào cậu cũng quá rõ... Hơn nữa câu ‘có rất nhiều người’ kia rõ ràng đã lay động cậu. Mặc kệ muốn làm gì, trước tiên gặp người là quan trọng nhất.

Còn có bộ lạc.

Theo lời đối phương nói, nơi này không chỉ có một bộ lạc. Cái gọi là ‘rất nhiều người’ trong bộ lạc kia cũng giống người này, là sản phẩm hợp thành từ gen người cùng sư tử sao? Hay có động vật khác được tiến hành thí nghiệm? Còn những bộ lạc khác có lẽ cũng vậy...

Nếu nói vậy thì có rất nhiều người, tài nguyên, nếu bọn họ còn có thể sinh sản thì... Căn cứ thí nghiệm này quả thực là một thế giới thu nhỏ!

Đến tột cùng là quốc gia lớn cỡ nào có thể vùng tiền xây dựng nơi này!

Vì thế Tô Sách gật đầu: “Hảo.”

Sau đó Tô Sách liền chiếm được một nụ cười sáng lạn vô cùng từ Thản Đồ, nó làm tâm tình Tô Sách cũng tốt hơn rất nhiều. Không thể không nói, sau khi tới nơi này, cho dù Tô Sách biểu hiện trấn định cỡ nào thì thực sự trong lòng vẫn có chút không yên, nhưng có cái tên không biết là người hay sư tử này bồi bên cạnh cũng xoa dịu tâm tình của cậu.

Cho tới bây giờ, Tô Sách không hề nhìn thấy ác ý từ đối phương, chỉ có thành khẩn.

Tô Sách ngửa đầu nhìn Thản Đồ—— người này cao khoảng hai thước, lộ ra nụ cười nhẹ: “Vây làm phiền người dẫn đường.”

Thản Đồ chấn động tới hoa cả mắt, kiềm chế không được mà nhào tới ôm Tô Sách: “Người nhất định sẽ rất vui về!”

Tô Sách bất ngờ không kịp phòng bị vừa vặn bị ôm, nhưng Thản Đồ không chút che dấu niềm vui của mình vẫn làm cậu không nở đẩy ra, chỉ lên tiếng đáp lại: “Àn.”

Sau khi cha mẹ nuôi qua đời, trừ bỏ học trường ngẫu nhiên choàng vai, Tô Sách đã thật lâu không nhận một cái ôm ôn nhu đến vậy... Cho dù, hiện tại nó đến từ một nam nhân xa lạ, có lẽ là một giống loài xa lạ.

Thản Đồ cảm thấy giống cái dường như bị mình đả động một chút, y thắm nắm tay trong lòng, biểu thị mình nhất định phải tiếp tục cố gắng. Y nghĩ giống cái đã đáp ứng sẽ cùng y trở về bộ lạc, bởi vì do y mang về, nếu giống cái đồng ý định cư trong bộ lạc thì y sẽ có quyền ưu tiên theo đuổi—— trừ phi giống cái hoàn toàn cự tuyệt, nếu không những giống đực khác không có chút cơ hội nào!

So với việc mang giống cái đi từ bộ lạc khác, phải đánh nhau với đám người theo đuổi cùng được sự đồng ý của tất cả huynh đệ tỷ muội trong nhà mới đạt được điều kiện tiên quyết để dẫn giống cái đi thì thế này thật sự đã quá tốt!

Kiểm chế niềm vui sướng trong nội tâm, Thản Đồ đặt nắm tay bên môi, ho nhẹ một tiếng: “A Sách, bây giờ chúng ta đi đi.” Lúc trước y nghĩ hướng giống cái là hướng về bộ lạc, vì thế luôn đi theo, nhưng nó làm khoảng cách với bộ lạc Thản Đồ ngày càng xa hơn. Hiện giờ y khẩn cấp muốn giống cái xem nơi mình ở, đem tất cả những thứ tốt nhất bày ra trước mặt giống cái, để cậu có thể an tâm định cư. Cũng an tâm ở cùng một chỗ với mình.

Tô Sách nhìn ánh mắt kim sắc lóng lánh của Thản Đồ, gật đầu một cái.

Thản Đồ cao hứng thả người nhảy lên thật cao như vút lên tận tòa nhà ba tầng, lúc rơi xuống đất thì cố kiềm nén hưng phấn nói: “...A Sách, trời đã tối rồi, vẫn là để ta công người đi đi.”

Nghĩ tới hình thái khác của nam nhân là sư tử hùng tráng, Tô Sách cảm thấy có lí, liền gật đầu.

Đợi một chốc, Thản Đồ thấy Tô Sách không hề động đậy, liền bước tới, thử vươn tay.

Tô Sách không biết y chờ gì: “Người... còn không biến sao?”

Thản Đồ bưng tỉnh đại ngộ, hóa ra giống cái muốn ngồi trên lưng thú hình của mình a, này đương nhiên có thể: “Hảo, ta biến.” Vừa nói xong, Thản Đồ liền nâng tay gấp lại, ngay lập tức có thể dùng mắt thường nhìn thấy bộ lông cấp tốc mọc dài ra, cơ hồ trong nháy mắt đã hoàn toàn biến hóa.

Hình thái sư tử không thể nói chuyện, bất quá ánh mắt Thản Đồ lại biết.

Tô Sách quý dị từ đôi mắt thú vàng ươm kia nhìn được hai chữ ‘leo lên’, hơn nữa đối phương đã đề thấp hai chân trước nằm úp sấp xuống, cậu đương nhiên biết làm thế nào.

Chính là có chút không ổn là, sư tử này cho dù nằm sấp thì cũng cao cỡ một thước, Tô Sách muốn leo lên quả thật có chút khó khăn.

Tô Sách thử túm lấy một nhúm lông mao sư tử, sư tử phối hợp cúi đầu, Tô Sách yên tâm, hành động này không làm dã thú tức giận—— được rồi, cho dù người này lúc là hình người thái độ rất tốt, thậm chí có thể nói là lấy lòng, nhưng hiện giờ y là hình thú, ai biết có chạm phải vảy ngược gì đó hay không? Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Có lông mao hỗ trợ, Tô Sách rất nhanh đã leo lên, ngồi ngay ngắn trên tấm lưng rộng thùng thình của sư tử, hai chân mở ra, kẹp lấy hai bên sườn sư tử.

Sư tử hơi run run một chút, sau đó đứng lên.

Lúc này Tô Sách đã sớm buông lông mao, nhưng sư tử lại nâng cái đầu to của mình mà rung rung, Tô Sách chỉ đành túm lấy lần nữa, lúc này sư tử mới không nhúc nhích. Tiếp đó sư tử dồn sức, dùng tốc độ cực nhanh phóng ra ngoài!

Tô Sách vô thức ngã ra sau, dưới tay túm chặt lông mao sư tử, dưới tốc độ nhanh như sấm chớp, cảnh vật hai bên cứ lao qua vun vút, tiếng gió vù vù ong ong bên tai.... Khu rừng này cứ như vô hạn, vô số cây cối kì dị biến mất hai bên hông, Tô Sách không thể mở mắt, chỉ có thể bị động cảm thụ cảm giác áp lực bị gió ập vào mặt...

Trong đám cây cối, lộ tuyến của sư tử cũng không phải một đường thẳng, vì thế gió cũng theo những góc độ bất đồng mà ập vào người Tô Sách, kết quả có thể đoán được...

Tô Sách không thể giữ kính mắt. Cậu cảm thấy mình vừa nghe thấy một âm thanh vỡ vụn thanh thúy, nhưng còn chưa kịp nghĩ thì đã cách nơi đó một khoảng thật xa.

Đại khái không biết qua mấy giờ, sư tử đột nhiên dừng lại, Tô Sách hơi nghiêng người tới trước, dán trên lưng sư tử. Cậu nghĩ mình nghe thấy tiếng xương cốt trong người đang rên rỉ, nhưng chờ một lúc sau thì phát hiện kì thật không có chuyện gì.

Chẳng quá, trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Tô Sách bị cận rất nặng, lúc mất đi chiếc kính gọng nhựa siêu mỏng của mình thì đồng nghĩa với việc mất đi năng lực phân biệt ngoại giới.

Ừm, người thử đưa hai ngón tay xem Tô Sách xem là bao nhiêu? Xấu hổ thật, có lẽ... là ba đi.

7. Chương 7: Người Quen Trong Bộ Lạc...

Thần Đồ vững vàng dừng lại, có chút kinh ngạc. Giống cái còn ngồi trên lưng y, thế nhưng không leo xuống.

... Chẳng lẽ quá cao? Thần Đồ hơi cúi đầu một chút, lại nâng một chân trước, giống như lần trước muốn đỡ giống cái. Giống cái hiển nhiên cũng phát hiện, bàn tay non mềm đưa tới... bị lệch.

“Không sao, từ từ.” Thần Đồ vội vàng cứng đờ bất động để giống cái hành động càng tiện hơn.

Thần Đồ không biết, Tô Sách đang ở trên lưng y hiện giờ xấu hổ cỡ nào.

Thời còn đi học, Tô Sách là một đứa nhỏ cặm cụi học hành, sau khi công tác, Tô Sách lại là một công nhân chăm chỉ, mà hệ quả của ‘cặm cụi’ cùng ‘chăm chỉ’ kia chính là cận thị ‘nặng’.

Vì thế sau khi mất kính vô ý rơi mất, Tô Sách cận một ngàn độ chỉ có thể nhìn thấy những thứ có hình thể thật lớn—— tỷ như hiện tại, cậu biết sư tử đang nâng chân trước của nó, nhưng chỉ có thể thấy một mảnh lông xù... Cũng vì thế mà lúc cậu ‘nhìn chuẩn’ muốn đỡ lấy móng vuốt kia, nhưng hình ảnh quả thực quá mơ hồ nên chệch đi một nửa, suýt chút nữa đã ngã lăn xuống đất.

Thực trấn định xê dịch tay qua một chút, sau đó Tô Sách dùng tốc độ thực chậm mà bò xuống.

Tô Sách quay đầu lại nhìn sư tử... cho dù gần như vậy, cậu cũng chỉ có thể nhìn thấy một vật lớn màu vàng, hoàn toàn không thấy rõ mắt mũi. Quay lại, Tô Sách nhìn phía trước một chút, đó là một mảng màu lớn rất mơ hồ đan xen giữa đen và đỏ... Cậu vốn nghĩ muốn ở đây lấy chút tin tức, nhưng xem ra chỉ sinh tồn thôi cũng là một vấn đề.

Thần Đồ nhấc chân trước, biến thành nam nhân cường tráng, Tô Sách lén lút nhích tới gần y một chút. Trong bộ lạc này không biết có thứ gì, hiện giờ Tô Sách lại mất đi mắt kính, vẫn là cố gắng ở cùng nam nhân sư tử không có ác ý với cậu thì tốt hơn.

Hành động mờ ám của Tô Sách bị Thần Đồ nhạy bén phát hiện, y cao hứng cực kỳ.

Xem ra, quyết định đưa giống cái trở về bộ lạc là không sai—— đối với giống cái mà nói, những nơi xa lạ khẳng định sẽ có chút sợ hãi.

Bất quá không cần lo, Thần Đồ cường tráng nhất định sẽ luôn ở bên cạnh giống cái, tuyệt đối không để những tên thô lỗ khác tới gần!

Thần Đồ âm thầm thề trong lòng, sau đó thuận thế nhích tới sát bên, cẩn thận khoát tay lên vai Tô Sách, phát hiện cậu không có ý trốn tránh thì lập tức lộ ra nụ cười thật tươi: “A Sách, trước mặt chính là bộ lạc của ta, người không biết đường, ta dắt người đi được không?”

Tô Sách không trốn tránh, thực sự thì hành động của Thần Đồ đã giúp cậu rất lớn, là một người bị cận rất nặng không thể thấy rõ dưới chân, nếu không có người dắt đi thì khẳng định sẽ bị ngã! Tô Sách một chút cũng không muốn ở một nơi xa lạ bị mất mặt như vậy...

Vì thế Tô Sách gật đầu: “Tốt, làm phiền người.”

Bàn tay khoát lên vai Tô Sách rất nhanh chuyển thành đầu vai, bởi vì một người cao lớn một nhỏ xinh nên thoát nhìn giống như Thần Đồ đang ôm Tô Sách vào lòng—— Thần Đồ bị tình hình này làm đỏ mặt lần thứ hai. Y cúi đầu nhìn sườn mặt bình tĩnh của Tô Sách, biểu tình thực thỏa mãn.

Thân hình dưới bàn tay thật mềm mại, nếu có thể ôm như vậy... Thần Đồ bỗng bồng bênh trong ảo tưởng.

Tô Sách phát hiện nam nhân bên cạnh đột nhiên bất động, liền chột chột dưới nách y—— tay cậu chỉ có thể chột tới đó mà thôi.

Tầm mắt Thần Đồ chuyển qua bên cạnh: “A Sách?”

Tô Sách bình tĩnh nói: “Không phải muốn vào sao?”

Thần Đồ cười ‘hắc hắc’ vài tiếng, đưa tay gỡ gỡ mái tóc rối bù, nói: “Đúng vậy.” Sau đó bước chân ngừng lại, dắt Tô Sách đi tới trước: “Chúng ta đi thôi.”

Tô Sách thật lâu không tháo mắt kính, trừ bỏ lúc tắm rửa, cho dù là lần ngâm suối nước nóng kia cậu cũng mang, bây giờ đột nhiên đánh mất, cả thế giới đối với cậu mà nói hết như biến thành một dạng.

Cảnh vật chung quanh chỉ còn là những mảng màu rực rỡ, căn bản không thể nhận ra là thứ gì, nhưng khi thị giác giảm đi thì những cảm quan khác bắt đầu phóng đại.

Tỷ như cánh tay trắng kiện ấm áp đang đặt trên đầu vai.

Cảm giác ấm áp đến từ con người làm tâm tình vốn có chút bàng hoàng của Tô Sách trở nên ổn định, cậu vẫn có rất nhiều nghi vấn, nhưng trong tình huống trước mắt cậu chỉ có thể gác lại... Có lẽ, cậu cũng có thể hỏi người bên cạnh. Bất quá đầu óc y hiện giờ có vẻ không được linh mẫn lắm.

Đi tới trước không xa liền có hơi thở nguyên thủy nồng đậm truyền tới, giống như có rất nhiều người tụ tập lại một chỗ, Tô Sách đem cảm giác tập trung vào khứu giác, ngửi thấy những hương vị bất đồng.

Có loại hơi thở ẩn ẩn vừa nhanh nhẹn lại dũng mãnh... tựa như Thần Đồ.

Phía trước đột nhiên truyền tới những tiếng bước chân nhỏ, nhẹ nhàng, nhưng không hỗn độn, rất có nhịp điệu mà tiến tới đây. Sau đó là một tiếng ‘A’ thật nhỏ, thực mềm mại, hoàn toàn bất đồng với Thần Đồ.

Tô Sách có chút hứng thú, vừa muốn bước tới trước một chút thì lại bị nam nhân bên người nắm chặt bả vai, có chút kiên trì hoàn toàn khác biệt lúc trước, nhưng không hề cường ngạnh.

“Ái Quả Nhi, sao người lại tới đây?” Thần Đồ đột nhiên mở miệng hỏi.

Chủ nhân tiếng bước chân nhẹ nhàng cười rộ lên: “Không chỉ ta...”

Ngay sau đó có một âm thanh giống y hệt từ phía xa hơn truyền tới, giọng điệu lại càng nhẹ nhàng hơn, giống như còn có chút e lệ: “Còn có... ta...” Âm thanh ngày càng nhỏ.

Tô Sách nghe thấy Thản Đồ hút một ngụm khí lạnh: “Sao các người lại rời khỏi bộ lạc? Cho dù là phụ cận, nhưng giống cái ấu tể vẫn rất nguy hiểm, các người không biết sao?”

Tiếng nói e lệ kia cơ hồ sắp bật khóc: “Đúng vậy.... thực xin lỗi...”

Người kiên cường hơn lại nói: “Thản Đồ, người dọa Ái Mật Nhi!” Sau đó giống như thần thổ nói tiếp: “Thản Đồ người cũng vì bộ dáng không ôn nhu, không sẵn sàng đối với giống cái này mà mặc dù là dũng sĩ cực mạnh trong bộ lạc vẫn không có giống cái chịu kết hôn với người!”

Lúc này, Tô Sách cảm giác cơ thể nam nhân lập tức căng thẳng, âm thanh cũng có chút áp lực: “Các người... không cần nói chuyện này...”

Người gọi là ‘Ái Quả Nhi’ kia đột nhiên kinh ngạc phát ra tiếng hút khí: “Thản Đồ! Người từ chỗ nào lừa được giống cái về a? Hẳn thật xinh đẹp!”

Nam nhân càng cứng nhắc hơn: “Người đừng có... nói lung tung!”

Ái Quả Nhi cười ‘hì hì’: “Hóa ra vẫn chưa được... A, ta nói quả nhiên Thản Đồ người đâu có chuyện đột nhiên được hoan nghênh như vậy a!”

Thản Đồ đen mặt.

Y nhìn cặp giống cái trước mặt, trong lòng cảm thấy thực bất đắc dĩ.

Thế giới thú nhân trên đại lục Khảm Đạt bởi vì giống cái có khả năng dựng dục lại vô cùng yếu ớt nên những đôi phu phụ sinh sản thường chỉ được một giống cái, hơn nữa nuôi dưỡng cũng rất phiền toái. Giống đực thì bất đồng, bọn họ có hai hình thái người và thú, tố chất cơ thể rất tốt, mặc dù bị chèn ép trong bụng giống cái thì cơ hội sống sót vẫn rất cao, bình thường có thể sinh hai đến ba giống đực, này cũng là nguyên nhân số lượng giống cái ít hơn giống đực rất nhiều.

Mà Ái Mật Nhi cùng Ái Quả Nhi là một cặp giống cái song sinh, có thể hiểu bọn họ trân quý cỡ nào!

Ái Mật Nhi trời sinh rất thẹn thùng, tuy năm nay chỉ mới mười một tuổi, vẫn là ấu tể nhưng đã rất được hoan nghênh, chính là Ái Quả Nhi bất đồng. Ái Quả Nhi cho dù thân thể thực yếu ớt nhưng lại cố tình thích giống như giống đực chạy tới chạy lui, còn luôn lôi kéo Ái Mật Nhi đi cùng, rất bướng bỉnh, làm song thân bọn họ rất lo lắng. Sau đó bất đắc dĩ, tộc trưởng liền chọn ra mười dũng sĩ cường tráng nhất trong bộ lạc luân phiên làm bạn với cặp giống cái song sinh, Thản Đồ cũng là một trong số đó, theo chân bọn họ nên cũng thường xuyên nói chuyện.

Có lẽ cũng vì ở chung lâu ngày nên cặp song sinh rất hiểu tính tình của Thản Đồ, vì thế Ái Quả Nhi bản thích thích quấy rối rất thích trêu ghẹo Thản Đồ, sau mấy lần Thản Đồ ‘thân cận’ thất bại thì càng càng quấy hơn... Đối với ‘trần bảo’ của bộ lạc, Thản Đồ đáng thương chỉ chịu đựng làm trò vui, thật sự không có biện pháp nào a!

Được rồi, nếu là bình thường thì không sao, dù sao Thản Đồ cũng không chấp nhận với một cặp giống cái còn là ấu tể. Chẳng qua, hiện giờ lại là thời khắc trọng đại! Sao có thể để hai tiểu quý này phá hoại!

Thản Đồ siết chặt bàn tay trống không, khớp xương đều phát ra tiếng vang ‘răng rắc’.

Tô Sách nghe hết cuộc đối thoại của ba người, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Có phải cậu vừa nghe thấy một từ rất quý dị?

Giống cái.

Từ này đã xuất hiện liên tục vài lần.

Tô Sách tuy không nhìn rõ diện mạo cặp song sinh này, nhưng cậu có thể nghe thấy từng từ rất rõ ràng——hiện giờ ngôn ngữ lap ô của cậu đã rất khá.

Cái gì là giống cái? trái ngược có phải là giống đực không? Giống cái cùng giống đực, rốt cuộc có gì khác nhau... còn nữa, chính mình rốt cuộc bị xem là gì?”

8. Chương 8: Cặp Song Sinh...

Tô Sách trong lòng có chút hoài nghi, bất quá Thẩm Đồ đã bị ánh mắt ‘nóng bỏng’ của Ái Quả Nhi làm tái cả mặt, không muốn lại mất mặt trước mặt ‘A Sách’, Thẩm Đồ mặc kệ cặp song sinh, cúi đầu nói với Tô Sách: “A Sách, ta mang người vào bộ lạc trước? Hơn nữa Ái Quả Nhi cùng Ái Mật Nhi ở bên ngoài cũng rất nguy hiểm.” Thái độ y thật cẩn thận, sợ làm A Sách thay đổi chủ ý.

Từ âm thanh Tô Sách đã biết hai người vừa xuất hiện là tiểu hài tử, cậu nhớ tới những lời Thẩm Đồ nói lúc mới gặp cùng quen biết, trước hết chôn nghi hoặc vào lòng, gật đầu nói: “Hảo, chúng ta mau vào thôi.”

...Giống cái nói mau đi vào!

Thẩm Đồ cao hứng đến mức muốn nhảy dựng lên, này có phải chứng minh A Sách kỳ thực không vì biểu hiện của cặp song sinh mà hối hận không?

Nghĩ vậy, Thẩm Đồ ôm Tô Sách, nhíu mày với cặp song sinh: “Ái Quả Nhi, người đừng hồ nháo nữa, người cùng Ái Mật Nhi yếu ớt như vậy, vẫn mau trở về đi.”

Ái Quả Nhi chấp hai tay sau lưng, nghiêng đầu cười hỏi: “Người không đưa chúng ta trở về sao?”

Thẩm Đồ bình tĩnh nói: “Các người không tuân thủ quy tắc bảo hộ giống cái một mình rời khỏi bộ lạc, ta sẽ đưa các người tới chỗ tộc trưởng.” Y thấy tâm mắt Ái Quả Nhi dừng lại trên người Tô Sách, nói tiếp: “A Sách sẽ ở lại bộ lạc chúng ta, vốn ta cũng phải tới chỗ tộc trưởng nói tình huống, vừa lúc tiện đường.”

Ái Quả Nhi dẫu môi, nhảy dựng tới bên cạnh Tô Sách, hơi khom người cười nói: “Hóa ra người gọi là A Sách a, tên thật dễ nghe!” Nói xong, Ái Quả Nhi liền nắm lấy một bàn tay Tô Sách.

Bên kia, Ái Mật Nhi vốn im lặng nhu thuận đứng sau ca ca cũng bước tới, thẹn thùng nắm lấy tay còn lại của Tô Sách.

Bên này Ái Quả Nhi cười ha hả: “A Sách ca ca, Ái Mật Nhi thực thích người!” Lại ôm lấy tay Tô Sách, dùng mặt cọ cọ: “Ái Quả Nhi cũng thích người.”

Ái Mật Nhi cũng học theo động tác của ca ca mà cọ cọ, miệng còn thì thào: “Thích...”

Cặp song sinh thoát nhìn thật sự có hảo cảm với Tô Sách, ấu tể phần nộn cùng giống cái thon gầy đứng chung một chỗ, hình ảnh này có thể làm bất kì giống đực nào cũng cảm thấy xinh đẹp tuyệt vời——nhưng ngoại trừ Thẩm Đồ. Bởi vì ngay lúc Ái Mật Nhi nghiêng ngả lão đảo bước tới thì thân hình giống đực cường tráng cao lớn của y lập tức bị đẩy qua một bên——Ái Mật Nhi chấp nhất nhưng cũng rất nhu nhược, nếu Thẩm Đồ không lập tức tránh ra thì Ái Mật Nhi nhất định sẽ bị thương!

Thẩm Đồ nhìn tay mình, hồi tưởng lại cảm xúc mềm mại trong lòng bàn tay khi nãy, mặt đen.

Cho dù tất cả giống đực trong bộ lạc đều cảm thấy song bào thai đáng yêu nhưng hẳn một chút cũng không thấy vậy!

Tương phản với Thẩm Đồ chính là cảm giác của Tô Sách.

Từ lúc tỉnh lại bên hồ tới giờ, đây là lần đầu tiên cậu gặp được một sinh vật khác ngoài Thẩm Đồ.

Với thị lực mơ hồ hiện tại, cậu lại càng cảm giác sâu sắc hơn, hai tiểu tử đang nắm tay cậu thực mềm mại, thực yếu ớt.

Kỳ thực, Tô Sách sống hơn hai mươi tuổi, cho tới giờ vẫn luôn cách biệt với tiểu hài tử.

Lúc còn ở cô nhi viện, bởi vì cậu quá im lặng nên không có bạn bè muốn chơi cùng; sau khi được cha mẹ nuôi thu dưỡng, bọn họ ở tầng cao nhất trong chung cư, xung quanh đều là những người đi làm, mỗi ngày đều vội vàng, chưa bao giờ ngừng lại, cũng không lãng phí thời gian nói chuyện với hàng xóm; lúc ở trường thì cậu lại dốc lòng học hành muốn báo đáp ân tình của cha mẹ nuôi, vì thế cũng không cùng bạn học trò chuyện chơi đùa, lúc tiến vào đại học thì gặp được học trưởng rất nhiệt tình... Nhưng học trưởng cũng không phải tiểu hài tử. Thẳng đến khi đi làm, cậu lại vì học trưởng mà bán mạng, bận rộn tới đi sớm về muộn, thẳng đến gần nhất mới đi vào quỹ đạo, sau đó thì rơi tới nơi này. Lại còn xui xẻo rớt mất mắt kính...

Tô Sách không ngờ mình còn có dịp chạm vào sinh mệnh yếu ớt luôn cách biệt với chính mình thế này.

Cặp song sinh một trái một phải lôi kéo Tô Sách, dẫn cậu đi tới trước, không giống với cảm giác an toàn Thẩm Đồ mang tới, mặc dù bọn họ có hai người vẫn làm Tô Sách thấy sợ hãi.

Tầm mắt mơ hồ, Tô Sách không chỉ mất đi năng lực phân biệt mà cảm xúc càng mất cảm hơn. Mà cùng lúc đó, cảm xúc mềm mại bé nhỏ trong tay càng làm cậu có cảm giác kính sợ đối với sinh mệnh—— cơ hồ là có chút sợ hãi.

Giống cái vốn là một phần tiểu nhược trong bộ lạc thú nhân, mà ấu tể lại càng yếu ớt hơn, bước chân bọn họ rất chậm rất chậm, nhưng đối với Tô Sách mà nói điều này không thể nghi ngờ là một sự trợ giúp lớn, làm cậu cũng không đến mức chật vật.

Cặp song sinh không nhìn ra Tô Sách bất ổn, bọn họ chỉ mãi riu ra riu rít nói chuyện với đối phương—— hay đúng hơn là Ái Quả Nhi riu ra riu rít mà Ái Mật Nhi chỉ thỉnh thoảng gật đầu một cái, đồng thời còn dùng ánh mắt đặc ý cùng hiếu kỳ nhìn về phía Thẩm Đồ, nhìn y đen mặt nghiêm nghị đi theo bên cạnh giống cái ‘Tô Sách’ này, nhưng cố tình vì hai bọn họ tồn tại nên bất luận là bên trái hay bên phải đều không thể tiến vào vị trí thân cận nhất. Quả thực là thú vị cực kì!

Lại đi thêm một đoạn, lúc sắp tới cửa bộ lạc thì cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau, Ái Quả Nhi buông tay trước, Ái Mật Nhi cũng đồng dạng như vậy, trêu đùa rất vui, bọn họ cũng thích nhìn Thẩm Đồ lúng túng không biết lấy lòng giống cái, chính là vui đùa cũng không thể quá phận.

A Sách là giống cái Thẩm Đồ mang về, nhất định phải do y tự mình đưa tới gặp tộc trưởng mới được—— nếu Thẩm Đồ vì bọn họ mà mất đi quyền ưu tiên theo đuổi A Sách, bọn họ nhất định sẽ áy náy!

Thẩm Đồ vốn còn đang lo lắng, phải biết, tuy A Sách thật sự là vì y mới mới tới bộ lạc, nhưng nếu người dắt A Sách vào lại là hai tiểu giống cái thì thân phận người mời có thể sẽ chuyển tới trên người cặp song sinh, mà Thẩm Đồ cũng mất đi quyền ưu tiên theo đuổi... Điều này đối với Thẩm Đồ, người đã xem A Sách là bầu bạn chung thân làm thế nào chấp nhận được?

Cũng may, cặp song sinh đúng lúc trả A Sách lại cho y.

Thẩm Đồ trong nháy mắt cặp song sinh thả tay liền bước tới bên cạnh Tô Sách, dắt tay cậu.

Tô Sách có thể cảm giác bàn tay rắn chắc đầy vết chai của nam nhân ẩn ẩn hiện ra xương cốt cứng rắn bên trong... Đây tuyệt đối là một bàn tay mạnh mẽ, sức mạnh cường đại tựa hồ có thể xé toạc một con mãnh hổ!

Có chút kì dị, tâm tình Tô Sách vốn còn đang dè dặt đột nhiên lại có vài phần an ổn.

Quả nhiên vẫn là có tín nhiệm đối với nam nhân sử tử tên ‘Thẩm Đồ’ này đi...

Thẩm Đồ không lưu ý tới ý tưởng tinh tế của Tô Sách, y rút cuộc kéo tay giống cái, dẫn đường cho cậu tiến vào bộ lạc của mình... thế giới của mình.

Trong lòng Thẩm Đồ tràn ngập vui sướng, vô thức bước nhanh hơn.

Tô Sách không kịp phòng bị, đột nhiên tăng tốc mang tới hậu quả là cước bộ cậu không xong, có lẽ là chân trái vấp chân phải, cũng có thể là vấp phải rễ cây hay thứ gì đó, thân hình Tô Sách lung lay một chút rồi nhào tới trước——vừa vặn được Thẩm Đồ đón được.

Thẩm Đồ lúc này mới phát hiện chỗ không thích hợp.

“A Sách...” Hai tay Thản Đồ nắm lấy vai Tô Sách, cao thấp cẩn thận đánh giá một lượt, phát hiện cậu không bị thương mới thở phào, đem tầm mắt chuyển qua mặt cậu: “Người...”

Hình như thiếu thiếu cái gì đó...

Tô Sách nghe thấy âm thanh do dự của Thản Đồ, đoán được suy nghĩ của người cao to này liền vươn tay, làm động tác đẩy đẩy trên sống mũi.

Thản Đồ bình tĩnh đại ngộ: “A Sách, cái thứ kì quái trên mũi người không có!”

Tô Sách trấn định gạt đầu: “Vì thế, ta hiện giờ cái gì cũng không nhìn thấy.”

Thản Đồ cả kinh, càng áp sát mặt cậu hơn, quả thực trong ánh mắt Tô Sách có chút... mông lung? y đổ mặt, sau đó thâm phỉ nhỏ bản thân.

Y rõ ràng muốn xem mắt A Sách bị gì, nhưng vì sao đối với... ân, ánh mắt rất đặc biệt này, Thản Đồ cảm thấy mình đối với A Sách càng động tâm hơn nữa.

Tô Sách nâng một ngón tay điểm lên trán Thản Đồ, kiên định đẩy y ra: “.... không cần nhìn gần như vậy.” Cho dù cậu bị cận thị nặng, nhưng khoảng cách này cũng có thể nhìn được gương mặt phóng đại của Thản Đồ. Còn có hơi thở nóng rực y phun ra trên mặt, thực ngứa.

Thản Đồ ‘nga’ một tiếng, nghe lời mà lui ra sau, hỏi: “A Sách, mắt người... bị thương sao? Vừa nãy còn tốt, sao hiện giờ lại không nhìn thấy?”

Tô Sách đương nhiên không ngốc tới mức đi giải thích thứ gì là ‘mắt kính’, cậu chỉ nói: “Vốn đã bị thương, ‘thứ kì quái’ mà người nói có tác dụng trị liệu, nhưng vừa nãy người chạy quá nhanh, nó bị gió thổi bay mất rồi.”

Thản Đồ lập tức cúi đầu, y thực tuyệt vọng đối với bản thân. Từ sau khi gặp A Sách thì không làm nên việc gì tốt...

Tô Sách cũng cảm giác được bầu không khí âm u quanh người Thản Đồ, dừng một chút, nói: “....Ta không trách người.” Sau đó cậu phát hiện đối phương lấy lại tinh thần trong tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Trừ bỏ vì những lời này của Tô Sách, còn có một nguyên do là Thản Đồ nghĩ ra một biện pháp để bù đắp lại!

Y rất nhanh nói với cặp song sinh đang xem náo nhiệt ở bên cạnh: “Tự mình tới chỗ tộc trưởng đi.” Sau đó ôm lấy Tô Sách, nhanh chóng nói: “Ta biết một loại thảo dược rất hay! Ta mang người tới tìm tộc trưởng trước, sau đó sẽ đi tìm!” Ngay sau đó, Thản Đồ hết như bay mà phóng đi.

Cặp song sinh vừa tiến vào cổng bộ lạc liếc mắt nhìn nhau.

Ái Quả Nhi nhún nhún vai: “Thoạt nhìn, Thản Đồ phải kết hôn rồi a.”

Ái Mật Nhi nhẹ nhàng gạt đầu: “Ân...”

9. Chương 9: Tộc Trưởng

Tô Sách còn chưa kịp phản ứng liền phát hiện chính mình đã lơ lửng giữa không trung, đợi đến lúc phản ứng kịp thì cậu không biết nên dùng ngôn từ gì để biểu đạt cảm giác của mình lúc này.

Bị một nam nhân ầm kiêu công chúa... Tô Sách quỷ dị mà cứng đờ người.

Cho tới bây giờ không ai dám đối với cậu như vậy.

Nhất là lúc bị ôm trong lòng ngực một nam nhân lại phát hiện người ta không chút cố sức đã có thể ôm trọn mình vào lòng, Tô Sách cảm thấy tự tôn đàn ông của mình đã bị đả kích nghiêm trọng.

Trong công ty của học trưởng, bởi vì cậu yêu cầu rất nghiêm ngặt nên phần lớn viên chức còn không dám nhìn thẳng vào cậu, hiện giờ lại bị nam nhân sư tử này làm vậy trước mặt mọi người!

Mà cố tình Tô Sách hiện giờ quả thực hành động không tiện...

Rốt cuộc nên tức giận hay phải cảm ơn đây? Tô Sách thở dài.

Quên đi, tiếp xúc với Thản Đồ mấy ngày qua, chính mình không phải đã sớm nhìn ra hành động của người này vĩnh viễn luôn đi trước đầu óc sao?

Mà Thản Đồ cũng không biết người trong lòng nghĩ nhiều như vậy, lại càng không biết những hành vi khinh suất của mình trước kia không hề làm người này tức giận, nhưng hành vi mình tràn ngập ý tứ muốn bù đắp lại có tác dụng ngược.

May mắn là tốc độ Thản Đồ khá nhanh, lúc Tô Sách vừa làm tốt quyết định thì đã chạy tới mục tiêu——chỗ ở của tộc trưởng.

Đây là một căn lều rất lớn, không biết dùng da lông dã thú gì tạo thành, nó làm người ta có cảm giác rất dày nặng, giống như cho dùng dùng hết sức đánh lên nó cũng không thể tạo ra chút tổn hại nào.

Cho dù Tô Sách không nhìn rõ thì cậu cũng ngửi được căn lều này phát ra hương vị rất nguy hiểm... giống như có một con mãnh thú ngủ đông bên trong, mà thứ trước mắt cũng không phải lều mà là một vật thể có sinh mạng. Làm Tô Sách kìm lòng không đậu bị chấn động thật sâu.

Thản Đồ thả Tô Sách xuống, nhìn thấy cậu vẫn còn ngẩn người thì không khỏi giữ chặt tay cậu, nhắc nhở nói: “A Sách, chúng ta vào trong gặp tộc trưởng đi.”

Tô Sách lấy lại tinh thần, gật đầu: “...nga.” Cậu đã quẳng hết mọi chuyện khi nãy ra sau đầu.

Bên trong lều rất lớn, Tô Sách vừa vén tấm màn thì chợt nghe thấy âm thanh ngọn lửa ‘lách tách’ bên trong. Trong lều thực ấm áp, làm Tô Sách trên người chỉ quấn một cái khăn tắm cũng cảm thấy có chút nóng.

Sau đó, cậu nghe thấy một âm thanh vang dội: “Thản Đồ? Tiểu tử ngươi sao lại tới đây?”

Sau đó là tiếng bước chân tới gần, một luồng sức mạnh cường đại mạnh mẽ ập tới, lúc sắp tới chỗ Tô Sách thì dừng lại.

Âm thanh kia trở nên có chút nghi hoặc: “Thản Đồ, giống cái này là...

Thản Đồ nói: “Tộc trưởng, cậu ta gọi là Tô Sách, là đứa nhỏ của ‘dân du cư’, đã mất phụ mẫu. Ta vô tình gặp được A Sách trên đường, A Sách đồng ý gia nhập bộ lạc chúng ta.”

Vị tộc trưởng kia cười to nói: “Đây chính là chuyện tốt a! Bộ lạc chúng ta luôn hoan nghênh bất cứ thú nhân nào gia nhập!” Sau đó có chút trêu chọc: “Nhất là giống cái yêu quý của giống đực.”

Trong lòng Tô Sách chấn động.

Theo ý tứ hai người đang nói chuyện... ‘giống cái’ này là chỉ cậu sao?

Còn có thú nhân.

Thản Đồ có hai hình thái người cùng sư tử, không phải chính là ‘thú nhân’ sao? Mà bị xưng là ‘giống đực’ cùng ‘giống cái’ thì... không thể không nói, ba danh từ này làm cậu có cảm giác thực vi diệu.

Về mặt Tô Sách luôn có loại cảm xúc nghiêm túc, ít biểu cảm, này cũng là thói quen nhiều năm hình thành, nên hiện tại cậu cũng không có biểu hiện luống cuống, chỉ im lặng suy tính trong lòng.

Tô Sách còn đang suy nghĩ thì đột nhiên cậu cảm thấy một thân thể ấm áp bước tới trước mặt, hơi thở xa lạ làm cậu vô thức lui ra sau từng bước.

Lúc này, Tô Sách mới nghe thú nhân giống đực quen thuộc nói: “Tộc trưởng, vẫn là để ta làm đi.”

Làm... làm cái gì? Tô Sách vừa mới chìm vào trầm tư, tựa hồ đã bỏ lỡ một đoạn đối thoại.

Sự tình là thế này—— ngay lúc Tô Sách ngẩn người, Thản Đồ cùng tộc trưởng Tát Thập đã tiến hành một cuộc trao đổi.

Tát Thập so với Thản Đồ thấp hơn một chút, nhưng cơ thể đồng dạng rất cường tráng, có mái tóc đỏ rực, mà hình thù của hắn cũng là một con hổ đỏ.

Giống đực trắng niên đã ngồi trên vị trí tộc trưởng ba trăm năm, hắn kì thực có ý nghĩ phi thường khôn khéo để bảo vệ tộc nhân của mình.

Lúc Thản Đồ tiến vào lều, hắn đã thấy giống cái Thản Đồ dắt theo.

Giống cái này so với giống cái bình thường lại càng trắng trẻo hơn, nhưng thoát nhìn lại càng yếu ớt hơn... Mặc dù vẻ mặt của giống cái thoát nhìn rất kiên cường.

Còn có, hắn cũng không phải người sơ ý như Thản Đồ, liếc mắt một cái đã nhìn ra ánh mắt giống cái này có chút vấn đề—— không có thần thái, hơn nữa có đặc biệt có chút mờ lung... Tư thái không hề phòng vệ nhưng lại hàm chứa chút cảnh giác, làm giống đực rất muốn bảo hộ.

Bất quá, đối với Tát Thập đã có giống cái bầu bạn hơn hai trăm năm mà nói, hắn chỉ cảm thấy ánh mắt Thản Đồ không tồi mà thôi.

Đương nhiên, trước đó, hắn phải giúp tiểu tử Thản Đồ này một tay.

Mà Thản Đồ, quả nhiên không cô phụ kì vọng của Tát Thập, sau khi nói chuyện giống cái sẽ ở lại bộ lạc thì lập tức đưa ra nguyện vọng muốn tới ‘cấm địa’ hái ‘bách mộc thảo’.

Tát Thập nghe vậy thì bật cười: “Cấm địa bình thường nếu không có mười mấy giống đực đi chung thì không thể vào, cho dù người là giống đực cực mạnh trong bộ lạc cũng không được.”

Thản Đồ cũng đột nhiên nhớ ra chuyện này, có chút thất vọng, nhưng quy củ của bộ lạc vốn là vậy, y chỉ có thể tuân theo... Vì thế y lập tức xoa người: “Tộc trưởng giúp ta chiếu cố A Sách, ta đi tìm người hỗ trợ!”

Tát Thập vội vàng giữ chặt cổ áo phía sau của Thản Đồ, quát lớn bảo y ngừng lại: “Thản Đồ, sao người lại nôn nóng như vậy!”

Thản Đồ vẫn cố giãy dụa đi tới vài bước: “Không vội không được, ta không thể cứ để A Sách sống như vậy!”

Tát Thập biết giống đực nóng lòng muốn lấy lòng giống cái căn bản không chịu nói đạo lý, cho dù là Thản Đồ cũng không ngoại lệ... Tát Thập nặng nề thở dài: “Chỗ của ta có.” Hắn chỉ có thể vội vàng nói.

Ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy Thản Đồ lách tới trước mặt mình, vẻ mặt nôn nóng: “Tộc trưởng! Là thật sao? Mau cho ta!”

Tát Thập lắc đầu, đi tới giá gỗ bên cạnh, sờ sờ trong một cái túi da, sau đó lấy ra một ống trúc lớn cỡ ngón trỏ, một đầu có nút đậy, bề ngoài xanh mượt rất dễ nhìn.

Thản Đồ nhìn Tát Thập, chợt nghe Tát Thập nói: “Đây là được do Tật Mạch Nhĩ làm, yên tâm đi, so với trực tiếp dùng bách mộc thảo còn hiệu quả hơn.” Nói xong, hắn bước tới trước mặt Tô Sách, sau đó nhìn thấy người trước mặt lui về sau vài bước.

Nghe vậy, Thản Đồ đương nhiên rất cao hứng, liền thấy Tát Thập muốn trị liệu cho Tô Sách, nhưng Tô Sách phòng bị Tát Thập lại càng làm y vui sướng, hơn nữa, lúc y tiếp cận, Tô Sách không có chút lảng tránh nào a.

Vì thế Thản Đồ tiếp nhận ống trúc nhỏ trong tay Thản Đồ, nói: “Tộc trưởng, vẫn là để ta làm đi.”

—— đây là chuyện phát sinh lúc Tô Sách ngẩn người.

Tô Sách ngẩng đầu ‘nhìn’ về phía Thản Đồ, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy đối phương đang cười, tựa hồ đang rất vui vẻ, Tô Sách có chút khó hiểu, nhưng lập tức cậu nghe thấy Thản Đồ nói với mình: “A Sách, đây là bí dược trong tộc chúng ta, có thể chữa khỏi mắt của người.”

Tô Sách trầm mặc.

Lúc này Thản Đồ có chút vội vàng nói tiếp: “Yên tâm đi A Sách, được này theo bộ tộc chúng ta từ mấy vạn năm trước lưu truyền lại, rất nhiều tộc nhân đã thử qua, tuyệt đối hữu hiệu! Những bộ lạc khác cũng không có!”

Mấy vạn năm...

Lúc nghe thấy câu này, trong lòng Tô Sách lại một lần nữa chấn động.

Người địa cầu có văn minh bất quá chỉ có mấy ngàn năm mà thôi, mà thời điểm này căn bản không có ai có khả năng thành lập một khu thí nghiệm lớn thế này. Trừ phi có thần linh thật sự tồn tại, hoặc nơi này còn lưu lại nền văn minh tiền sử, cũng có một khả năng mà Tô Sách không muốn thừa nhận nhất...

Có lẽ, nơi này căn bản không phải địa cầu.

Vô luận là loại nào, cậu đều phải ổn định mới có thể chậm rãi suy nghĩ—— phải tìm kiếm càng nhiều tư liệu có thể suy luận mới được.

Mà trước mắt, thú nhân đối diện nói với cậu, có một loại dược có thể chữa khỏi bệnh cận thị nặng của mình? Nếu là thật, như vậy không thể nghi ngờ, cậu sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Vì thế Tô Sách thản nhiên gật đầu: “Hảo.” Ngẫm lại một chút rồi nói thêm: “Cám ơn.”

Thản Đồ cao hứng bảo Tô Sách ngẩng đầu mở mắt, hưng phấn đến mức tay chân rối bời, mà Tát Thập ở bên cạnh nhìn cảnh tượng này lại cảm thấy tính cách giống cái này thật sự rất lạnh nhạt... Nói không chừng, con đường của Thản Đồ còn rất dài.

Tô Sách lựa chọn tin tưởng dược này, cho dù tỉ lệ làm thị lực cậu chuyển biến tốt đẹp chỉ có một phần vạn—— ít nhất, mặt kệ thế nào, so với tình huống không nhìn rõ thứ gì hiện tại cũng tốt hơn, không phải sao? Vì thế cậu thực ngoan ngoãn nâng mặt lên, cố mở to mắt.

Sau đó, Tô Sách cảm thấy có loại chất lỏng mát rượi chảy vào hai mắt mình, cảm giác thoải mái giống như dược mát xa dần dần lan tỏa trong ánh mắt... Ngay sau đó, cảm giác đau đớn rất nhỏ bắt đầu nhanh chóng lan tỏa.

Tô Sách không thể khống chế chảy nước mắt, tiếp đó cậu trừng to mắt, phát hiện sau khi nước mắt chảy ra, tầm mắt cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn.

10. Chương 10: Quyết Định Của Tô Sách...

*** sô điều tình kết: chim ngon sau khi nở thấy bất cứ ai cũng nghĩ là mẹ

Ấm áp trong căn lều đến từ những chậu lửa đặt trên hai hàng giá kim loại đặt trước một tấm da thú lớn, tâm ngọn lửa có màu xanh biếc, nhưng không hề trở nên kì lạ, ngược lại nó không ngừng tỏa ra ánh sáng sáng ngời, làm người ta có cảm giá của sinh mệnh.

Trên tấm da thú thật lớn kia chỉ chít những lần vân vàng, phủ hết cả một mặt căn lều, còn lan xuống dưới trải dài trên mặt đất, cuối cùng là một cái đầu thú thật lớn đặt trên thứ gì đó như tấm thảm—— đập vào mắt là một đôi mắt thật to, to như nửa đầu người, sung huyết đỏ rực hệt như hồng ngọc.

Tô Sách người đứng bên phải đầu thú lúc này có ý giúp mình, trên thân mặc áo da, dưới là một cái khố da lông xù, tóc thực ngắn, hệt như dựng thẳng trên đầu, hoàn toàn tất đồng với Thản Đồ đứng phía sau. Hình dáng gương mặt rất cứng rắn, có vài vết thương nông sâu bất đồng, xem ra đã khá lớn tuổi.

Được rồi, xem ra chuyện người này đã mấy trăm tuổi có thể tăng vài phần tin tưởng. Tô Sách nghĩ.

Thản Đồ cẩn thận đánh giá Tô Sách, phát hiện ánh mắt cậu rõ ràng đã có trọng tâm, liền vội vàng hỏi: “A Sách, người... đã tốt hơn chưa?”

Tô Sách trầm mặt ngẩng đầu nhìn Thản Đồ, từ gương mặt thú nhân nhìn thấy thân thiết không hề che dấu, vì thế dừng một chút: “Đã tốt lắm.”

Thản Đồ lập tức lộ ra nụ cười tươi rói.

Tô Sách thấy y như vậy trong lòng cũng vui sướng, sau đó một lần nữa nhìn về phía vị tộc trưởng kia: “Xin chào.”

Tát Thập nhìn hai người trước mắt, mỉm cười: “Tô Sách, nghe Thản Đồ nói, ngươi nguyện ý gia nhập bộ lạc chúng ta?”

Tô Sách do dự một chút, gật đầu: “...Đúng vậy.”

Thản Đồ cười không dứt miệng, Tát Thập nhìn bộ dáng ngu ngốc của y, cảm thấy thực thú vị——bất quá dù sao hắn cũng gặp qua không ít biểu tình đồng dạng—đến từ nhóm giống đực trong những tình huống đồng dạng, sau đó cũng không khó xử, trực tiếp hỏi: “Như vậy, ngươi đã là một thành viên trong bộ lạc, là giống cái, ngươi có thể tự do chọn lựa nơi ở của mình.”

Thản Đồ ở bên cạnh muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt của Tát Thập làm y chấm dứt ý tưởng này, chỉ có thể đứng đó mà lo lắng suông.

Tô Sách trầm ngâm một chút, hỏi: “Lựa chọn thế nào? Ta không hiểu biết chuyện này.”

Tát Thập cười nói: “Là vậy, bởi vì ngươi mới tới, đối với bộ lạc còn chưa quen thuộc, có thể chọn sống một mình hoặc ở cùng với người dẫn đường.”

Người dẫn đường của Tô Sách đương nhiên chính là Thản Đồ.

Tô Sách kỳ thật hi vọng được ở một mình, chính là khi cậu nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Thản Đồ thì có chút dao động. Còn có, nếu sống một mình, cậu muốn điều tra vài thứ cũng không tiện...

Thấy Tô Sách còn đang suy nghĩ, Tát Thập nói tiếp: “Nếu chọn sống một mình, buổi tối ta sẽ tổ chức một buổi tụ hội nhỏ để mọi người nhận thức người một chút, sau đó chọn mấy giống đực cường tráng buổi tối sẽ đi tuần tra gần chỗ ngươi ở, ban ngày thì để mấy giống cái tới giới thiệu tình huống bộ lạc chúng ta cho ngươi biết... Nếu ở cùng người dẫn đường thì...” Hắn liếc mắt nhìn Thản Đồ: “Hết thảy những việc đó sẽ giao cho Thản Đồ, an toàn của ngươi chính là trách nhiệm của y. Đương nhiên, Thản Đồ chính là một trong những dũng sĩ mạnh nhất bộ lạc, có đủ năng lực để bảo hộ ngươi.”

Là tộc trưởng, Tát Thập rất vui lòng dành chút thời gian để giúp tộc nhân của mình——đặc biệt là giống đực, nói những lời hay trước mặt người trong lòng.

Tô Sách dao động càng lợi hại hơn.

Không thể không nói, sau khi tiến vào nơi kì quái này, vật sống đầu tiên cậu gặp chính là Thản Đồ, còn nhận vài lần ân cứu mạng... cho dù người này thoát nhìn có chút cộc lốc nhưng vẫn như cũ làm tâm tình bất an của cậu có được sự ổn định nhất định. Tô Sách hiểu rõ đó chính là loại tình cảm ‘sở hữu tình kết’, mà sự thực Thản Đồ chưa từng làm cậu cảm thấy khó chịu.

Trừ bỏ hai từ ‘giống đực’, ‘giống cái’ làm cậu cảm thấy không tốt kia.

Có lẽ cậu ần ần hiểu được gì đó... bất quá phỏng đoán kia làm cậu có chút... phức tạp. Nếu phỏng đoán của cậu là thật thì...

Thản Đồ nhìn giống cái đang suy nghĩ bên cạnh, sườn mặt xinh đẹp như đang phát sáng, y chưa từng thấy qua giống cái nào có sức quyến rũ đến vậy!

——chỗ này, chúng ta không thể không đề cập một chút tới tướng mạo Tô Sách.

Ánh mắt Tô Sách hẹp dài, khóe mắt hơi nhướng lên, nhưng không tới mức mắt phượng, sống mũi cao thẳng, cái miệng vừa phải, vì rất ít cười nên đường môi hơi kéo căng. Mà da dẻ vì ngồi trong phòng làm việc ít phơi nắng cùng di truyền mà trắng hơn nam nhân bình thường một chút, nhưng chỉ có thể nằm trong mức bình thường.

Tóc rất đen, không dày cũng không ít, nhưng mỗi sợi tóc đều rất ngoan ngoãn theo nếp, dáng người cao gầy, ước chừng khoảng 1m78, tổng thể mà nói, mỗi bộ vị đều không phải đặc biệt nhưng khá đoan chính. Gương mặt rất nghiêm chỉnh.

Nghiêm chỉnh đến mức sống hai mươi lăm năm vẫn chưa từng nói qua chuyện yêu đương—cũng không phải bộ dáng Tô Sách không dễ nhìn, cũng không phải vì cậu không có bản lĩnh của nam nhân—dù sao lúc còn đi học thành tích đã rất tốt, sau khi về công ty học trưởng lại dốc sức làm việc, hơn nữa còn giữ mình trong sạch, mặc kệ nói thế nào, hẳn cũng là mẫu người tốt nhất trong tiêu chuẩn kén chồng của phụ nữ đi?

Chính là, lúc phụ nữ nhìn thấy bộ mặt Tô Sách xong thì đều rút lui có trật tự.

Đầu tiên, không ai thích bị một người nhìn mình mà như đang xem văn kiện.

Thứ hai, cũng không ai chịu nổi một nam nhân biểu tình luôn nghiêm nghị, đối xử với bạn gái cũng nghiêm khắc như đối với cấp dưới.

Thứ ba, càng không có người phụ nữ nào chịu nổi một người có thói quen quy luật cộng thêm cuộc sống cơ bản không có chút giải trí nào như vậy... Ngay cả đánh răng, tắm rửa, đi Wc cũng phải đúng giờ thì ai mà chịu nổi a!

Vì thế, Tô Sách cứ vậy độc thân tới hai mươi lăm tuổi, lịch sử yêu đương, không, động tâm, không, có hảo cảm... Nếu thân tình nảy sinh vì sự săn sóc của học trưởng Dương Hàn cũng được tính, thì có một?

Kỳ thật, trừ bỏ Dương Hàn, những người khác lúc nhìn thấy Tô Sách đều cảm thấy trên người cậu có một bầu không khí làm người ta chùn bước, khiến bọn họ không chỉ không dám tới gần, còn lui ngược về sau.

Mà Thản Đồ không giống, y không hề cảm nhận được loại không khí này.

Đơn giản mà nói, mùi của các thú nhân quá nặng, hơn nữa lại quá mạnh mẽ, vì thế khí chất của Tô Sách trong mắt bọn họ thoát nhìn... lại biến thành cá tính độc đáo, thậm chí có thể nói là sức quyến rũ.

Nhất là đối với Thản Đồ đã lâm vào bế tắc mà nói, ưu điểm của Tô Sách bị y xem hết trong mắt, mà khuyết điểm trong mắt người khác cũng đều biến hết thành mạnh điểm [đáng yêu]... Vì thế Thản Đồ chỉ cảm thấy bộ dáng Tô Sách dễ nhìn vô cùng mà thôi!

Mà hiện giờ, Thản Đồ đang vì Tô Sách ở chỗ mình mà nỗ lực.

Tô Sách không biết, nhưng Thản Đồ lại biết rất rõ. Y làm người dẫn đường, nếu có thể thuyết phục Tô Sách ở cùng một chỗ với mình thì đại hội thân cận đêm nay có thể miễn.

Đúng vậy, là đại hội thân cận.

Giống cái ngoại tộc gia nhập bộ lạc, nếu muốn chân chính dung nhập không thể nghi ngờ chính là kết hôn cùng giống đực trong bộ lạc, sau khi sinh hùng dục thứ mới có thể bình thân hạnh phúc.

Giống cái ngoại tộc nếu là độc thân, bình thường hơn phân nửa là được giống đực ra ngoài mang về—giống đực này chính là người dẫn đường cho giống cái vào bộ lạc—nếu giống đực không có tình yêu với giống cái, hoặc giống đực có bầu bạn, hoặc giống cái này cự tuyệt giống đực, hoặc giống cái lựa chọn sống một mình, tộc trưởng sẽ giới thiệu giống cái cho toàn tộc, nó chính là đại hội thân cận trá hình.

Tộc trưởng sẽ lựa chọn vài vị giống đực trong tộc có hảo cảm với giống cái này, để bọn họ bảo hộ bên ngoài chỗ ở giống cái vào ban đêm, cũng có thể thi triển thủ đoạn theo đuổi.

Vì thế nếu Tô Sách đồng ý ở cùng Thản Đồ, kia ít nhất cậu đã cam chịu quyền ưu tiên theo đuổi của người dẫn đường, mà nếu cự tuyệt, Thản Đồ sẽ xuất phát lại từ đầu cùng các giống đực muốn theo đuổi khác.

Chính là, Tô Sách không biết chuyện này.

Nhưng mặc dù vậy, Tô Sách vẫn chịu thua dưới ánh mắt vô cùng khản trương của Thản Đồ.

So với việc để đám người xa lạ lặc lự ngoài cửa, vẫn là ở cùng một người có thể gọi là quen biết lại khá thân cận với mình tốt hơn...

Lúc Tô Sách nói ‘Ta ở cùng Thẩn Đồ’, cậu nhìn thấy nụ cười trên mặt Thẩn Đồ lại càng sáng lạn hơn nữa. Mà Tô Sách cũng không ngờ, cho dù cậu đã suy đoán thái quá một chút—— chẳng hạn như, cậu nghĩ giống được là thú nhân, mà giống cái chính là nhân loại bình thường như cậu, hơn nữa giữa hai người có thể có một loại liên hệ đặc biệt... Nhưng không thể nào ngờ trên thế giới này kì thật không có nữ nhân.

Cậu càng không ngờ chính là, thú nhân tộc trên thế giới này trải qua vô số biến đổi đã sớm hình thành nên văn minh độc đáo của mình, vì để bộ lạc không ngừng sinh sôi nảy nở, trong bộ lạc đã đặt ra một quy luật... Nó hạn chế thú nhân, đồng thời, cũng bảo hộ thú nhân.

11. Chương 11: Cùng Thẩn Đồ Về Nhà...

Sau khi chào hỏi tộc trưởng xong, Tô Sách cùng Thẩn Đồ rời khỏi lều, Thẩn Đồ nắm bả vai Tô Sách, dùng tư thế bảo hộ thực cẩn thận.

Cảnh vật nhìn thấy khi thị lực tốt cùng thị lực mơ hồ lúc mới tới hoàn toàn bất đồng, khoảnh khắc Tô Sách vừa rời khỏi lều, trong phút cậu cậu sinh ra cảm quan thực thần kì—— giống như đã tiến vào thế giới nguyên thủy vậy, không chỉ phòng ốc cùng quần áo đơn sơ, đặc biệt hơn chính là hương vị hoang dã truyền tới trong không khí.

Là một nam nhân yêu thích đồng quê—— Tô Sách vươn ngón tay muốn đẩy đẩy gong kính, sau đó mới chợt nhớ ra mình đã đánh mất—— cậu cảm giác trong nháy mắt đã bị mê hoặc.

Thẩn Đồ một mực cẩn thận quan sát biểu tình giống cái, y thật cao hứng khi phát hiện cậu thích bộ lạc của mình.

“A Sách, chúng ta đi thôi.” Bởi vì lên đường gấp rút nên đến sáng sớm hai người đã tới bộ lạc, sau đó lại nói chuyện với tộc trưởng, đến giờ giống cái hẳn đã mệt chết đi. Thẩn Đồ thực lo lắng.

Tô Sách ngẩng đầu, lần thứ hai nhìn thấy ánh mắt kim sắc rạng ngời của Thẩn Đồ, sau đó dời tầm mắt: “Tóc của người... vì sao không phải màu vàng?”

Thẩn Đồ cũng sờ một chút: “Ta chưa kết hôn...”

...Ngày cùng kết hôn có quan hệ gì.

Tô Sách cảm thấy có chút cổ quái, lựa chọn không hỏi tiếp nữa. Cậu xoay người, nói: “Nhanh về nhà người thôi.”

Thẩn Đồ có chút lúng túng, A Sách thay đổi chủ đề quá nhanh, y có chút theo không kịp... Bất quá quên đi, chỉ cần A Sách nguyện ý về nhà y là tốt rồi.

Dưới sự ‘che chở’ của Thẩn Đồ, Tô Sách vừa đi vừa đánh giá hai bên đường.

Thật giống như vì muốn phủ định phỏng đoán ‘căn cứ nghiên cứu’ của Tô Sách trước kia, hết thảy trong bộ lạc dần dần thu hết vào mắt cậu.

Tộc nhân trong bộ lạc—— mỗi người đều phi thường cao lớn, hơn nữa đều mặc áo da thú giống như Thẩn Đồ.

Đại đa số trên vai đều khiêng ít hoặc nhiều thứ khá nặng, tỷ như thi thể dã thú hoặc là một loại cây xanh biếc dài cỡ một trượng, phần đầu là chuỗi hạt đen nặng trĩu rất giống hạt gạo.

Tương ứng, trong những phòng ốc được xây dựng từ gỗ hoặc đá, ngồi trên chiếc ghế gỗ trước nhà là một nam nhân đang xử lý những thứ tương tự, những khối thịt đỏ tươi cùng da thuộc rắn chắc, hoặc là đang tách hạt.

Những nam nhân này tương đối thấp hơn, nhưng dáng người đều thon gầy, đa số khoảng một mét tám, cánh tay, bắp chân đều rất cân xứng.

Tô Sách chỉ có một mét bảy tám, cơ thể khá gầy.

Mà so ra có điều kì dị chính là trong bộ lạc này Tô Sách không nhìn thấy một nữ nhân nào.

Phòng ốc cũng không chỉnh tề thành hàng, mà chằng chịt đan xen lẫn lộn với nhau tạo thành một đường cong, những ‘điểm’ tọa trên đường cong này sẽ quay hướng về phía nhau, nhưng không hề ảnh hưởng tới nhau, xung quanh mỗi phòng đều có một khoảng đất khá lớn, được vây quanh bằng hàng rào hoặc bờ giậu.

Mà kích cỡ lớn nhỏ của phòng ốc cũng không nhất trí, nhưng cơ bản đều phi thường cao lớn, cửa cũng rất rộng, đủ để năm sáu thú nhân ra vào. Còn có một số phòng có hai tầng, hoặc nhiều hơn.

Lúc Tô Sách đi ngang qua những phòng ốc này, những nam nhân làm công tác thủ công trước cửa đều ngẩng đầu nhìn cậu, lại nhìn Thản Đồ, sau đó mỉm cười với các loại cảm xúc khác biệt—— phần lớn đều là thân thiện. Có đôi khi trong phòng sẽ có vài đứa nhỏ chạy ra, có cường tráng cũng có gầy yếu, tất cả đều tò mò nhìn cậu.

Bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, Tô Sách hơi cau mày, có vài nam nhân có màu tóc khác biệt nhưng cao lớn như Thản Đồ nhìn cậu, tình tự trong mắt làm Tô Sách có chút sợ hãi, cậu thoáng nghiêng người nhích tới gần Thản Đồ hơn một chút, những nam nhân kia sẽ mỉm cười, thu hồi ánh mắt.

Trên đỉnh đầu Tô Sách, Thản Đồ đang trợn mắt nhìn những tộc nhân giống đực.

Tô Sách dừng một chút: “Thản Đồ, người rất nóng sao?” Nhiệt độ cơ thể Thản Đồ đột nhiên tăng lên, cánh tay vòng trên vai cậu nóng như thiêu đốt.

Thản Đồ chớp mắt mấy cái: “Không nóng a.”

Tô Sách cũng không hỏi lại.

Thực sự, Thản Đồ quả thực không phải nóng, mà là huyết mạch sôi trào.

Trên đại lục Khảm Đạt, giống cái thú nhân có tỷ lệ 1:3 với giống đực thú nhân, không phải tất cả giống đực đều có thể tìm được giống cái mà mình yêu thương, hơn nữa, thú nhân đối với bầu bạn của mình có dục vọng độc chiếm rất mãnh liệt, vì thế vụ ‘cùng hưởng’ không hề tồn tại, bởi vậy nhóm giống đực luôn chú ý rất mạnh tới những giống cái vô chủ—— xác định xem mình có hảo cảm đối với giống cái kia không liền tiến tới theo đuổi.

Đối với Thản Đồ, vô luận thân là bản năng giống đực hay một nửa dòng máu thú vật trong cơ thể đều làm y không thể thờ ơ trước sự khiêu khích của các thú nhân khác.

Đúng vậy, nhìn A Sách của y chính là khiêu khích! Thản Đồ nghĩ vậy.

Mà giống đực chú ý tới Tô Sách cũng hiểu chiến như Thản Đồ, bọn họ sợ dĩ thu liễm không chỉ vì Thản Đồ biểu hiện ra ý nguyện ‘không phải y thì không thể’, cũng không phải vì Thản Đồ là một trong những dũng sĩ mạnh nhất bộ lạc, mà chính vì bọn họ thấy được cánh tay đang choàng lên vai Tô Sách của Thản Đồ cùng với phương hướng bọn họ đi tới—— chỗ ở của Thản Đồ.

Giống cái này đã tiếp nhận quyền ưu tiên theo đuổi của Thản Đồ... Bởi vì cơ thể giống cái quá yếu ớt cùng thừa thốt, giống đực đều phá lệ tôn trọng bọn họ.

Lại đi thêm một đoạn, Tô Sách thấy được một khoảng đất bằng phẳng rất lớn, nơi đó chia làm hai bên, trái da thú bày sạp trên mặt đất, trên da thú đặt rất nhiều đồ vật này nọ, có chân chú cùng các loại thịt, nội tạng, còn có một ít màu vàng nhạt có vẻ dính dính, còn có rất nhiều trái cây cùng thực vật như rau đại.

Tô Sách không hề nhận ra bất cứ thứ gì, vô luận là thịt hay những chủng loại giống như trái cây kia.

Lại nghĩ tới trước đó nhìn thấy trên bầu trời có tới hai mặt trăng... Tô Sách ở trong lòng thầm thở dài, cậu nghĩ, mình đại khái đã đi tới một thế giới khác.

Bởi vì nếu thật là còn ở địa cầu, vô luận là căn cứ thí nghiệm gì, cho dù trải qua biến dị cường đại thì cũng không có quá nhiều cây cối kì quái như vậy... Thậm chí ngay cả những thứ làm cậu cảm thấy quen biết cũng rất ít. Nay thật sự không có khả năng.

Những người đi tới trước các sạp đều mang theo một bao to bằng da thú, bên trong khá nặng, lúc lấy ra, Tô Sách nhìn thấy đó là một ít xương cốt có màu sắc khác nhau để trao đổi với chủ quán. Có thể nhận ra, nơi này đã có tiêu chuẩn của một khu chợ...

Thản Đồ phát hiện lực chú ý của Tô Sách thay đổi, lại nhìn nhìn khăn tắm quần trên thắt lưng cậu liền dừng cước bộ. Y vốn cũng định đổi một ít đồ vật cho Tô Sách, vì thế ôm cậu đi tới trước một sạp hàng bên tay trái có vẻ khá yên tĩnh.

Đồ trong sạp này bắt đồng với những sạp bên cạnh, là một ít hàng dệt không mấy tinh xảo màu cây đay, trắng, vàng nhạt, có thể nhìn ra là bện thủ công.

Thản Đồ chào hỏi: “Lạp Á, người lấy ngoại sản cùng hạ y tốt nhất ra đây.”

Được gọi là Lạp Á là một nam nhân hơi gầy, mặt mày rất thanh tú, tiếng nói thực sáng sủa: “Hôm nay người tới sớm nhất, đều ở trong này, chưa có ai chọn qua.” Người nọ nhìn Tô Sách, cười nói: “Xem ra, về sau người sản thú càng phải ra sức a!”

Vào lúc sáng sớm có rất nhiều nhiều giống cái tới bày sạp, mà giống đực thì vào rừng săn thú, phiên chợ sáng chủ yếu trao đổi cũng là giống cái, trẻ hơn một chút thì sẽ náo nhiệt hơn.

Thản Đồ sờ sờ mũi, Lạp Á là một giống cái rất ôn hòa, còn chưa có bầu bạn, diện mạo tốt lắm, còn có tay nghề bện rất tốt, có vài người theo đuổi, ấn tượng của Thản Đồ đối với hắn không tệ, liền cam chịu bị hắn trêu chọc, nói: “Ta không hiểu lắm, người chọn giúp đi, để A Sách mặc thoải mái mới tốt.” Theo mấy ngày ở chung, Thản Đồ thấy cơ thể A Sách rất yếu ớt, không thể dùng vải dệt thô ráp.

Tô Sách cúi đầu nhìn một chút, thân trên trần trụi... Cậu quả thực không thể cứ quần khăn tắm mãi, về sau giúp Thản Đồ làm nhiều việc một chút để hoàn lại tốt lắm. Bất quá, Thản Đồ nghĩ chu đáo như vậy cũng làm cậu có chút lo lắng.

Thản Đồ đang định chọn với Tô Sách, đột nhiên cách đó không xa có hai bóng dáng nho nhỏ nắm tay nhau chạy tới, y nhìn kĩ, là Ái Mật Nhi cùng Ái Quả Nhi.

A đúng rồi, bọn họ mới từ chỗ tộc trưởng đi ra, hai tiểu quỷ này căn bản không tới đó! Thản Đồ nghĩ tới mình vừa rồi quá sót ruột vì thương thế của A Sách mà quên mất chúng nó, lần này gặp lại không thể bỏ qua.

Tô Sách nghe thấy âm thanh quen thuộc nên cũng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đứa tóc ngắn bù bù hơi vểnh, một đứa tóc dài tới thắt lưng, cả hai đều phấn nộn đáng yêu.

Mà Thản Đồ thì nghiêm mặt một bên kẹp một đứa, rất nhẹ, không hề dùng lực, sau đó nói với Tô Sách: “A Sách, người chọn trước đi, ta đưa bọn họ tới chỗ tộc trưởng xong sẽ quay lại.”

Tô Sách đã khôi phục thị lực, cảm thấy không có vấn đề gì: “Hảo.”

Tiếp theo liền thấy Thản Đồ hệt như bị ai đó đuổi theo mà phóng như bay, Tô Sách khựng một chút, sau đó ngồi xổm xuống, tiếp tục xem hàng dệt.

“Người cùng Thản Đồ trở về sao?” Lạp Á nhìn thấy Tô Sách nghiêm túc lật xem đồ trong sạp mình, không khỏi cười hỏi.

Nghĩ nghĩ, Tô Sách gật đầu: “Àn.”

“Thản Đồ cũng thật có phúc!” Lạp Á nhìn cậu như vậy, nghĩ quan hệ hai người đã thực chắn chắn, liền có chút ý tứ trêu ghẹo nói hết: “Bộ đáng người tốt như vậy, lúc kết hôn phải bắt Thản Đồ cử hành một buổi lửa trại thật to mới được.”

...Kết hôn? Tô Sách giật mình, ý tứ trong lời nói này... cậu đột nhiên có dự cảm bất hảo.

Lạp Á còn tưởng Tô Sách có chút khấn trương, giống cái nào cũng luôn lo lắng sau khi kết hôn a, liền an ủi: “Đừng sợ, nhất định sẽ rất nhanh sinh đứa nhỏ! Người thực khỏe mạnh, Thản Đồ sẽ chăm sóc người thật tốt.”

Sinh... đứa nhỏ? !

Liên tục bị quăng hai quả bom vào đầu, Tô Sách choáng váng.

12. Chương 12: Tô Sách Cự Tuyệt...

Giống cái... giống đực... không có nữ nhân... thú nhân... mấy từ này rót cuộc cũng thấu suốt trong đầu Tô Sách, cũng vì thế cậu nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Dự cảm không tốt trước kia cũng vì thế mà càng rõ ràng hơn.

Trong thế giới này có một chủng tộc riêng biệt gọi là thú nhân—— có thể sinh sản, thậm chí đã hình thành nền văn minh của riêng mình, giống đực có thể biến thân, giống cái... không có năng lực này, nhưng lại có thể sinh đứa nhỏ. Hình người đều là bề ngoài nam tính.

Tô Sách lại nghĩ tới những hành động như chăm sóc tri kỉ sau khi gặp gỡ của Thản Đồ, chẳng lẽ... là đang theo đuổi bầu bạn sao?

Trước mặt cậu cũng đã thú chiến đấu—— biểu hiện giống đực có năng lực bảo hộ giống cái cùng đi săn, dẫn cậu trở về bộ lạc của mình—— biểu hiện tộc đàn của mình cường đại cùng có thể nuôi sống giống cái, mời cậu ở cùng một chỗ—— biểu hiện năng lực xây dựng gia đình của mình.

Kết hợp hết thấy lại, Tô Sách rốt cục hiểu ra, cậu bị một thú nhân cầu yêu, mà chính cậu không hề nghi ngờ đã bị xem là giống cái, hơn nữa Tô Sách còn phát hiện, nhìn theo bề ngoài thì cậu quả thực giống hệt nhóm giống cái trong bộ lạc.

Tuy không thể trách cứ Thản Đồ nhận nhầm, chính là hiểu lầm này không thể tiếp tục kéo dài nữa. Càng miễn bàn tới chuyện sinh đứa nhỏ.

Tô Sách không nghĩ mình có loại năng lực này, mà giống cái thú nhân vì sao lại có thể làm được? Chẳng lẽ còn nguyên nhân nào đó mà cậu không biết sao...

Không, hiện tại không phải lúc suy nghĩ chuyện này, Tô Sách đóng đưa đầu một chút, hiện giờ việc phải làm là đánh mất ý niệm trong đầu Thản Đồ, làm y hiểu ra, mình cùng y có một chương ngại cật ngang không thể vượt qua, hết như trời và đất vậy.

Trong lòng sắp xếp lại sự tình lại một lần, Tô Sách bình tĩnh lại.

Không thể nghi ngờ, thế giới này đối với cậu mà nói cực kì nguy hiểm, cậu tuyệt đối không thể dễ dàng xử lý một con báo to lớn như Thản Đồ. Đối với cậu mà nói, nếu rời khỏi Thản Đồ chỉ sợ không thể an toàn sinh tồn trên thế giới này, càng miễn bàn tới chuyện tìm ra học trưởng.

Chính là, những gì Thản Đồ làm vì cậu mấy ngày nay cậu đều thấy rất rõ, vốn cậu cũng không biết vì cái gì, nhưng cũng không biết xấu hổ tiếp nhận, hiện tại đã biết thì lại càng nhìn rõ tâm tính cùng chân thành của đối phương dành cho mình—— mặc dù y vẫn làm ra một ít chuyện làm người ta có chút bất đắc dĩ, nhưng nó cũng càng chứng minh rõ đối phương coi trọng cậu... Tô Sách cảm thấy mình không thể nào có tâm tư lợi dụng đối với nam nhân đơn thuần nhưng tràn ngập thú tính này.

Mặc kệ thế nào, cậu không thể để Thản Đồ tiếp tục theo đuổi tình cảm không có kết quả này, vì thế, cậu phải cự tuyệt.

Trong nháy mắt đã nghĩ xong rất nhiều vấn đề, Lạp Á ở bên cạnh chỉ thấy Tô Sách sững sờ một chút mà thôi, cũng không để ý lắm, mà Tô Sách đã làm ra quyết định liên tiếp xem những sản phẩm dệt thủ công trên sạp.

Cậu thua thiệt Thản Đồ rất nhiều, cậu sẽ tận hết khả năng bồi thường cho y.

Tô Sách không chọn lựa bao lâu thì đột nhiên có một trận gió ‘vù’ một tiếng cuốn tới, một nhân ảnh liền đứng sau lưng cậu, hơi ngồi xổm xuống vòng lấy người cậu, cầm lên tấm vải dệt mềm mại nhất. Lại lật lật lấy ra vài món khác tính chất cũng không khác biệt lắm.

Hương vị mãnh liệt đặc biệt của Thẩn Đồ truyền vào mũi Tô Sách, có lẽ vì đã hiểu ra tâm tư của y, sự tồn tại của Thẩn Đồ đối với Tô Sách càng phóng đại hơn, làm Tô Sách trong nháy mắt đã nhận ra—— căn bản không cần quay đầu lại.

“Lạp Á, mấy món này thoát nhìn rất mềm mại, dẹt từ tơ của hồng tằm sao?” Âm Thanh Thẩn Đồ vang lên bên tai Tô Sách, hơi thở nóng rực phun bên tai làm cậu có chút mất tự nhiên nghiêng đầu.

Giống cái tên Lạp Á mỉm cười: “Ánh mắt Thẩn Đồ vẫn luôn tốt nhất, mặc kệ là địch nhân hung mãnh nhất, con mồi to mập nhất... hay là vải dẹt trân quý nhất.”

Thẩn Đồ hài lòng: “Ta sẽ đưa xương cốt tới nhà người.”

Đều ở cùng bộ lạc, các thú nhân cũng không quýt nợ.

Lạp Á giao vải dẹt cho Thẩn Đồ, mà Thẩn Đồ thì vô cùng nhẹ nhàng đỡ Tô Sách đứng lên, dùng tư thế bảo hộ để cậu dựa vào lòng ngực mình.

Tô Sách tránh một chút, nhưng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy ôn nhu của Thẩn Đồ lại vô thức cụp mi mắt.

Cự tuyệt thú nhân này so với trong tưởng tượng càng khó khăn hơn. Một phần tâm ý trân quý như vậy, sinh mệnh hai mươi lăm năm của Tô Sách chưa từng gặp được, nhưng... rốt cuộc vẫn chênh lệch quá lớn.

Thẩn Đồ hoàn toàn không phát hiện ý tưởng của người trong lòng, y còn đang đắm chìm trong vui sướng, một tay cầm vải dẹt, một tay ôm Tô Sách, mang cậu đi về hướng chỗ ở của mình.

Y ở bên cạnh một khu rừng sát bên bộ lạc, nơi đó tương đối yên lặng một chút, cũng vì diện tích không lớn nên không nguy hiểm như bên ngoài. Thú nhân tuy quần cư, nhưng cũng không phải ai cũng thích ở chung một chỗ với nhiều người.

Thẩn Đồ là đứa nhỏ do một đôi phu phụ thích du săn ngẫu nhiên tới bộ lạc lưu lại, khi đó mẫu thân y vì sinh sản mới ở tạm một khoảng thời gian, chính là sau khi sinh ra Thẩn Đồ, bởi vì thiên tính nên đôi phu phụ này lại gấp rút muốn ra ngoài, vì thế Thẩn Đồ được gửi cho bộ lạc chăm sóc, do tộc trưởng trông nom vài năm, đến khi y biết săn thú thì có thể tự uy no chính mình.

Những năm gần đây, Thẩn Đồ chưa từng gặp lại phụ mẫu, có lẽ bọn họ đã mất đi trong khi du săn, cũng có thể vẫn còn đang tiếp tục đi con đường của mình... Bất quá, đối với Thẩn Đồ mà nói, bộ lạc chính là nhà của y, mà các thú nhân—— nhất là giống đực, liền giống như một con dã thú chân chính, chỉ cần hơi trưởng thành sẽ dần dần mất đi sự ỷ lại đối với phụ mẫu. Sinh mệnh liên kết với bọn họ chính là bầu bạn, là nơi tìm về của linh hồn.

Đi vào khu rừng này, Tô Sách gương mặt nhìn vào trong, có thể thấy trong đám cây cối thấp thoáng có một vài phòng ốc, cũng không nhiều, hơn nữa đều có một khoảng cách kha khá, Thẩn Đồ nắm tay Tô Sách, dẫn cậu từng bước tiến vào.

“A Sách, cẩn thận nhánh cây đâm phải...”

“A Sách, nơi này hay có mấy đứa nhãi con tới làm bậy rập, đừng giẫm phải.”

“A Sách, không cần sợ, nơi này không có dã thú...”

“A Sách, cây này không nên đụng, trên thân nó có chất nhầy, dính vào rất khó chịu...”

Thẩn Đồ đối với khu rừng này thực sự rất quen thuộc, so với bên ngoài không giống, hiện giờ chưa đi được mấy bước đã nói với Tô Sách rất nhiều điều cần chú ý, để cậu không vì thế mà bị chút thương tổn nào.

Tô Sách yên lặng lắng nghe Thẩn Đồ nói, từ trước tới nay trừ bỏ công việc cậu nói chuyện rất ít, nhưng cũng không chán ghét người khác náo nhiệt... Thậm chí có thể nói là thích. Chưa từng có ai giống Thẩn Đồ, hết như trong lòng, trong mắt người này chỉ có một mình cậu.

Nhưng này là không đúng, cậu căn bản không có được thứ Thẩn Đồ chờ mong, mà chính cậu cũng không chuẩn bị sẵn sàng.

Không đi quá xa, Thẩn Đồ ngừng lại trước một khối đất bằng phẳng trong khu rừng, xung quanh là một ít cỏ thụ che phủ cả bầu trời, có vẻ rất mát mẻ.

Phòng ở được xây dựng từ gỗ, phi thường rộng lớn, tầng dưới cùng có thể chứa hình thú của Thản Đồ lẫn qua lẫn lại mấy vòng, mà tầng thứ hai có lẽ là phòng ngủ, cơ hồ không có gia cụ gì, chỉ có một cái giường thật lớn trải đầy da thú, thoát nhìn có vẻ khá thô kệch.

Tô Sách ngồi trên da thú, phát hiện nhà gỗ này tầng nào cũng chỉ có một phòng duy nhất.

“Thản Đồ, ta nghỉ ngơi ở đâu?” Tô Sách nhìn về phía thú nhân cao lớn, hỏi.

Thản Đồ sững sốt một chút, phản ứng lại, sau đó ‘soạt’ một cái mặt liền đỏ.

“Cái kia... A Sách.” Thản Đồ cào cào tóc: “Ta sẽ xây dựng thêm phòng ở...” Hai chúng ta ở có hơi nhỏ một chút: “Đêm nay người ngủ trên lầu đi, ta ở dưới lầu trông coi.”

Kỳ thực không cần xây dựng thêm... Tô Sách nhắm mắt, trong lòng thở dài. Cậu muốn nói, nhưng vừa thấy biểu tình của Thản Đồ lại đột nhiên nói không nên lời.

Thản Đồ tưởng Tô Sách không có ý kiến thì nhìn ra ngoài cửa sổ, nói thêm: “Không cần qua nơi đó.”

Tô Sách nhìn theo ánh mắt Thản Đồ thì thấy một góc phòng ốc, cách nơi này chừng trăm mét, phần lớn đã bị cây cối che kín.

“Nơi đó là phòng ở của A Nhĩ Sâm, hắn rất thích leo lên cây phơi nắng, không thích bị người quấy rầy.” Thản Đồ ho nhẹ một tiếng, nói tiếp.

Bất quá, tuy y nói là thật nhưng kì thật vẫn có chút tâm tư.

Trong bộ lạc chính vì có sự tồn tại của A Nhĩ Sâm nên Thản Đồ vốn có thể xưng là giống đực mạnh nhất trong bộ lạc biến thành ‘một trong những giống đực mạnh nhất’.

A Nhĩ Sâm tính tình so với Thản Đồ còn ít được người thích hơn, thái độ lại cực kì âm lãnh, giống cái đại đa số đều không thích tiếp cận hắn... Chính là, diện mạo của A Nhĩ Sâm lại phi thường tuấn mĩ, hình thù cũng rất được, Tô Sách vừa mới tiến vào nơi này, mà phòng ốc của bọn họ gần nhau như vậy... Thản Đồ có chút lo lắng, sợ cậu sẽ bị A Nhĩ Sâm hấp dẫn.

Tô Sách không ngờ tới tâm tư cẩn thận của Thản Đồ, cậu chỉ tưởng đối phương có một người hàng xóm kỳ quặc, vì thế mới hảo ý nhắc nhở mà thôi, vì thế cũng không để ý lắm—— sự thực thì cậu đang âm thầm suy nghĩ xem làm thế nào hảo hảo nói rõ với Thản Đồ. Vì thế liền gật đầu: “Đã biết.”

Thản Đồ thở phào, nhớ ra Tô Sách đã thật lâu không ăn gì, vì thế nói: “Ta lấy chút đồ ăn cho người.” Nói xong liền định nhảy xuống. Nhưng cánh tay lại bị Tô Sách giữ chặt.

Thản Đồ quay đầu lại, nhìn về mặt nghiêm túc của Tô Sách.

“Thản Đồ, ta có lời muốn nói với người.” Tô Sách nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định nói thẳng: “Ta không thể tiếp nhận người.”

13. Chương 13: Lý Do Cự Tuyệt...

Thản Đồ cảm thấy trái tim mình đều tan nát.

Quả nhiên những việc trước kia vẫn làm A Sách chán ghét đi... y thầm nghĩ. Phương diện theo đuổi giống cái Thản Đồ quả thực không có kinh nghiệm, hơn nữa bởi vì ăn nói vụng về lại còn không hiểu phong tình—— những giống cái chủ động theo đuổi y trước kia nói—— ở cùng y một chỗ có cảm giác rất nhàm chán.

Thản Đồ hiện tại thực uể oải. Y vốn nghĩ A Sách nguyện ý cùng mình trở về, ít ra đối với y cũng có chút hảo cảm, nhưng hiện giờ xem ra chỉ là y tự mình đa tình.

A Sách có lẽ vì thân thiết với mình một chút nên mới chọn lựa như vậy đi...

A Sách căn bản không có bất cứ ám chỉ nào...

A Sách có lẽ đã sớm có người trong lòng—— chẳng lẽ mới đi một đoạn đường đã gặp giống đực nhất kiến chung tình sao? ! Đây cũng không phải không có khả năng... Hay là, A Sách kì thực thích tộc trưởng? Nga không! Tộc trưởng đã có bầu bạn!

Suy nghĩ rối rắm quá nhiều, Thản Đồ rút cuộc không cam lòng, y xoa nắm nắm tay, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy tay Tô Sách, để cậu ngồi thật vững vàng, còn mình thì nửa quỳ trước mặt cậu, tận lực hỏi thật chậm: “A Sách, là ta đã làm sai chuyện gì sao?” Sau đó lại có chút không yên nói thêm: “Thật sự... không thể cân nhắc sao, A Sách? Ta thật sự thích ngươi.”

Ý tưởng chậm rãi lấy lòng trước kia trong nháy mắt bị đá ra khỏi đầu, Thản Đồ dốc lòng nói ra hết suy nghĩ của mình, y muốn hỏi rõ ràng một chút, để mình có càng nhiều cơ hội hơn.

Bất quá chỉ là cự tuyệt một lần mà thôi... Thản Đồ trong lòng thầm nắm tay, trước kia có giống đực từng bị giống cái cự tuyệt hơn mười lần, không phải cuối cùng cũng như nguyên cùng giống cái kia tạo thành gia đình sao? Hiện giờ y chỉ mới một lần mà thôi!

Tô Sách đương nhiên thấy được vẻ mặt uể oải của Thản Đồ—— cơ hồ ngay lúc cậu nói câu kia, đầu của người cao lớn này liền sụp xuống, thật giống như cậu không phải nói một câu mà là hung hăng bổ một tia sét xuống.

Nhớ tới sự chăm sóc cùng nhiệt tình chưa từng gặp mấy ngày nay... Tô Sách thật sự không có cách nào với người có nhiệt lực tràn đầy như vậy, cậu quả thật có chút mềm lòng, chính là nguyên tắc không để cậu lừa gạt những người thực tâm đối xử với mình. Vì thế... cho dù khổ sở cũng là chuyện trước mắt mà thôi, nếu sự tình kéo dài càng lâu thì mới làm y càng thương tâm đi.

Bất quá, Tô Sách vẫn không đành lòng nhìn Thản Đồ tràn ngập sức sống uể oải không chút phấn chấn như vậy, vì thế cậu bổ sung thêm một câu: “Ta không thể sinh đứa nhỏ.”

“...A?” Thản Đồ có chút sững sờ.

Tô Sách đưa tay đẩy đẩy trên sống mũi—— động tác thời quen, sau đó lập tức buông tay: “Giống đực cùng giống cái trong bộ lạc ngươi kết thành gia đình chính là muốn sinh sản hậu đại đi... Ta làm không được.”

Thản Đồ chớp mắt một chút: “Giống cái sẽ sinh đứa nhỏ.”

...Chính vì ta không phải giống cái.

Những lời này, trước khi hoàn toàn hiểu biết thế giới này, Tô Sách không thể tùy tiện nói ra: “Cũng có thể có ngoại lệ. Cho dù trước kia không có, hiện tại có.”

Thản Đồ ngơ ngác nhìn Tô Sách, y nhạy cảm cảm nhận được Tô Sách rất nghiêm túc... nhưng lập tức hơi nghiêng đầu: “Cho dù A Sách không thể sinh đứa nhỏ, ta cũng muốn ở cùng một chỗ với A Sách. Cùng lắm thì sau đó tới nhà ai sinh đứa nhỏ, ôm một đứa về thì tốt rồi.”

Tô Sách trầm mặc.

“...Ôm một đứa?” Cậu hỏi.

“Đúng vậy.” Thản Đồ gãi gãi đầu, lực chú ý bị dời đi: “A Sách, này chưa có ai nói với ngươi sao?” Đây là thường thức mà mọi người trong bộ lạc đều biết, nhưng A Sách lại có vẻ không hiểu gì cả...

Tô Sách ngừng một chút, lắc đầu: “Không có.”

Thản Đồ nghĩ một chút, cũng ngồi xuống: “Ta chậm rãi kể cho ngươi nghe.” Y cảm thấy phụ mẫu A Sách thực vô trách nhiệm, bất quá nghĩ lại thì phụ mẫu mình cũng tùy tiện ném mình đi đó thôi, cảm giác cũng không có gì.

“Bởi vì giống cái rất ít, không phải tất cả giống đực đều có thể tìm được giống cái mình yêu thích, nhưng một mình cả đời thì rất cô độc, vì thế cũng có rất nhiều giống đực sống cùng nhau, lúc này có thể nhận nuôi ấu tể của các gia đình khác...”

Trên đại lục Khảm Đạt, bởi vì số lượng thú nhân giống đực cùng thú nhân giống cái cách biệt quá lớn, cơ hồ có hơn phân nửa giống đực không thể cùng giống cái tạo thành gia đình, đương nhiên cũng có người bị

giống đực khác cướp đi người trong lòng, hoặc là thích những giống đực cùng sinh ra tử với mình, như vậy giống đực cùng giống đực sẽ kết thành gia đình, chỉ là không thể sinh ra ấu tể, mà bình thường, những gia đình giống đực cùng giống cái, nếu cơ thể giống cái đủ cường tráng thì cả đời có thể sinh ra rất nhiều ấu tể, vì để bọn nhỏ được chăm sóc đầy đủ, có thể thỏa thuận cho người khác nhận nuôi... Như vậy, mới có thể có nhiều ấu tể sinh tồn, đồng thời cũng làm bộ lạc ngày càng lớn mạnh.

Dù sao cũng ở cùng bộ lạc, mọi người đều rất thân thiết, hơn nữa chỉ có bầu bạn mới ở cùng cả đời, cần cẩn thận lựa chọn, ấu tể cùng phụ mẫu thân sinh chỉ cần không có quan hệ xấu là được.

Nói tóm lược một lần, Thản Đồ lần thứ hai dùng ánh mắt tha thiết nhìn về phía Tô Sách: “A Sách, tuy ta không biết vì sao ngươi lại nói mình sẽ không sinh đứa nhỏ, nhưng trước kia ta thật sự chưa gặp qua giống cái không thể sinh sản.”

...Kì thật đề tài có thể không cần đảo quanh chuyện ‘sinh đứa nhỏ’.

Tô Sách vốn nghĩ như vậy có thể làm đối phương đánh mất ý niệm trong đầu, nhưng hiện giờ cậu đột nhiên phát hiện, cậu đã xem nhẹ trình độ văn minh của bộ lạc này.

Bọn họ đã lập ra quy tắc, cho dù là giống đực cùng giống cái có tỷ lệ chênh lệch rất lớn cũng có biện pháp làm bộ lạc vững chắc, tiếp tục phát triển. Hơn nữa nghe nói, bọn họ đã phát triển trong thế giới này mấy vạn năm... Có lẽ, so với lịch sử nhân loại địa cầu còn phát triển mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cũng đúng, nếu chủng tộc này không bị tự nhiên đào thải, thậm chí còn trở thành nền văn minh chủ chốt trên thế giới này thì bọn họ đại khái cũng có cách sống phù hợp.

Thú nhân tộc.

Tô Sách hơi nhíu mày, cậu không biết mình còn có thể dùng phương thức nào khác để cự tuyệt ánh mắt sáng ngời của thú nhân, nói mình chỉ thích nữ nhân sao? Trước không nói tới chuyện cậu thích giới tính nào, chỉ riêng danh từ ‘nữ nhân’ này, người này nghe cũng không hiểu đi...

Bằng không... nói chính mình sẽ có một ngày rời đi sao?

Nói thật, so với địa cầu, Tô Sách lại càng thích thế giới tràn ngập không khí thiên nhiên này. Không có khói bụi làm người ta buồn nôn, không trung cũng không bị khí thải làm ô nhiễm... Nơi này có văn hóa mà Tô Sách muốn nghiên cứu—— cậu đã có hứng thú.

Hơn nữa, người to cao ở bên cạnh cũng không có cảm giác khó chịu.

Trên địa cầu, trừ bỏ bản thân chỉ có học trưởng làm Tô Sách có chút vướng bận, nhưng cậu căn bản không biết mình làm thế nào tiến vào thế giới này, cũng không biết mình có thể ở lại đây bao lâu... Còn học trưởng nữa, nếu cũng tới nơi này nhưng lại không có vận khí gặp một ‘Thản Đồ’, kia học trưởng sẽ nguy hiểm cỡ nào!

Nhưng cậu cái gì cũng không làm được.

Tô Sách có chút mờ mịt, cho dù cậu không bao giờ... có thể trở về nữa, nhưng ở thế giới này vị trí của cậu là gì? Giống cái bình thường—— những người kia có bộ dạng đặc trưng giống hệt cậu, mặc dù cũng tương đối yếu ớt nhưng do ra vẫn cường tráng hơn cậu, mà sinh đứa nhỏ... Nam nhân địa cầu sẽ không sinh đứa nhỏ!

Những thứ mà cậu đã học—— trừ bỏ ngôn ngữ—— không có thứ nào có thể ứng dụng ở đây, cậu không thể cho phép bản thân trở thành một người ngồi mát ăn bát vàng.

A Sách ngăn người...

Đã không còn cặp kính che đây, Thản Đồ dễ dàng nhìn thấy tiêu cự trong mắt Tô Sách tản ra, y biết cậu đang xuất thần suy nghĩ chuyện gì đó, vì thế Thản Đồ cẩn thận tới gần một chút, gần thêm một chút nữa.

Sau đó lén lút cầm tay Tô Sách.

Thực mềm...

Thản Đồ có chút muốn cầm nó giơ lên mặt cọ cọ, chính là không dám.

A Sách còn chưa thay y phục mới, có lạnh không a?

Ánh mắt Thản Đồ ‘véo’ một cái chạy tới trên bắp đùi trần trụi của người trong lòng, rồi lại chạy tới phần ngực trắng nõn, sau đó giống như sợ bị phát hiện mình đang nhìn lén, tròn mắt đảo đảo chuyển qua một bên, một hồi lại đảo trở về. Hơn nữa bàn tay đang nắm trong tay... thực sự rất mềm mại a...

Lúc Tô Sách lấy lại tinh thần thì phát hiện tay mình thất thủ. Thản Đồ cầm lấy tay cậu giống như... cũng gần người thật lâu.

Tô Sách thở dài, tùy ý nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, kết quả lúc quay đầu lại lại đột nhiên chống lại ánh mắt ai oán của Thản Đồ... Ai oán?

Tô Sách run sợ một chút.

Thản Đồ nắm chặt tay Tô Sách, gục đầu xuống: “A Sách, ngươi thích A Nhĩ Sâm sao...”

...cái gì A Nhĩ Sâm? Tô Sách nghĩ một chút mới nhớ ra, là vị hàng xóm Thản Đồ nhắc tới khi nãy.

Chính là cậu không hiểu được: “Ta thích A Nhĩ Sâm?”

Thản Đồ nghe nhầm giọng điệu, tưởng Tô Sách thừa nhận, nhất thời gương mặt lập tức suy sụp: “Kỳ thật A Nhĩ Sâm không có gì hay.” Sau đó ngẩng đầu: “A Sách không thể thích ta sao?”

Tô Sách cảm thấy mình đại khái không theo kịp suy nghĩ của người này: “Ta chưa thấy qua A Nhĩ Sâm.” Vì thế không có khả năng thích hẳn.

Thản Đồ hiển nhiên nghe không hiểu: “Ta ngay cả người A Sách chưa từng thấy qua cũng thua kém sao...” Khí thế càng suy sụp hơn nữa.

Tô Sách nhu nhu mi tâm: “Thản Đồ, vì cái gì ngươi lại cho rằng ta thích hẳn?”

Thản Đồ ủ rũ nói: “Ngươi không phải nhìn qua hướng kia...”

Tô Sách lại quay đầu nhìn ra ngoài, lúc này mới phát hiện hóa ra hướng này vừa vặn có thể nhìn thấy phòng ốc của ‘A Nhĩ Sâm’ kia.

Bất quá thứ cậu nhìn vừa nãy chỉ là sắc trời mà thôi.

Tô Sách không thích nhìn bộ dạng này của Thản Đồ, nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói: “Ta không thích A Nhĩ Sâm.”

Ánh mắt Thản Đồ lập tức sáng rực.

...Nhưng cũng không nói là thích ngươi.

Chính là trong đầu Thản Đồ, trừ bỏ đánh nhau A Nhĩ Sâm y không nắm chắc phần thắng, những giống đực khác đều không phải đối thủ.

Nếu A Sách bị người khác cướp đi, y cướp lại là tốt rồi. Thản Đồ nghĩ vậy, đây chính là bầu bạn cả đời, tuyệt đối không thể tặng cho người khác.

14. Chương 14: Hương Vị Hấp Dẫn

Tô Sách cùng Thản Đồ yên lặng nhìn nhau một hồi, Thản Đồ nhìn sắc mặt người trong lòng, cảm thấy thực thỏa mãn, mà Tô Sách thì không biết nói gì cho phải.

“A.” Thản Đồ đột nhiên nhớ ra: “A Sách, ngươi ngủ một hồi đi.” Nói xong, y chất những tấm da thú trên mặt đất lại với nhau tạo thành một cái giường nhỏ, sau đó thật cẩn thận đẩy Tô Sách ngã lên đó.

Vừa rồi không đề cập tới còn không cảm thấy, giờ nằm xuống, Tô Sách quả thực cảm thấy có chút mệt mỏi: “Vậy ngươi...”

Thần Đồ lộ ra nụ cười tươi rói sáng lạn: “Ta đi làm chút gì cho người ăn!” Sau đó y nhảy dựng lên, theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

Da thú dưới thân có hơi cứng, tuy đã bị cọ rửa qua nhưng vẫn có cảm giác đâm vào cơ thể. Tô Sách liếc mắt nhìn theo bóng dáng Thần Đồ rời đi, thay ‘hàng dệt tốt nhất’ trong bộ lạc, xúc cảm có điểm giống tơ lụa, mặc vào thực thoải mái.

Bởi vì những thứ gặp ở đây, vô luận là thực vật hay dụng cụ đều vô cùng cứng rắn nên Tô Sách vốn còn tưởng mình sẽ không quen, nhưng theo độ mềm mại của chất liệu may mặc xem ra, ít nhất không cần lo lắng về phương diện này.

Nghĩ nghĩ, Tô Sách vẫn đứng lên, đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, phía dưới người cao to kia đang chạy tới chạy lui, không ngừng chuyển đồ đạc ra khoảng đất trống ngoài phòng, thậm chí còn dựng một cái giá, đang dùng dây thừng buộc chặt.

Đây là vì mình mà bận rộn sao... Lặng lặng nhìn một chốc, Tô Sách khẽ thì thầm.

Sau đó cậu xoay người, trả khăn tắm lên phía trên da thú, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Cậu cần thừa dịp này mà hảo hảo sắp xếp lại suy nghĩ...

ô Sách bị mùi thơm của canh thịt đánh thức.

Cảm giác tầm nhìn rõ ràng sau khi tỉnh lại quả thực phi thường tuyệt vời, nhưng cũng không quen—— Tô Sách đưa tay qua bên cạnh sờ sờ, lại sờ trúng khoảng không.

Hiện giờ đang ở thế giới khác a... Bởi vì khó có dịp không phải ngủ ngoài trời nên thiếu chút nữa làm Tô Sách có ảo giác mình đã trở về nhà, bất quá không phải.

Chống tay, Tô Sách ngồi dậy, theo ánh sáng bên ngoài chiếu vào, ước chừng lúc này đã là buổi chiều, có lẽ đã gần chạng vạng.

...Thần Đồ đâu?

Thở dài, Tô Sách đi tới bên cửa sổ—— nói là cửa sổ, kì thực không khác ban công là mấy đi, chẳng qua không có phần kéo dài ra mà thôi. Tạo hình cùng cửa sổ sát đất rất tương tự, nhưng so với cửa sổ sát đất thì cao hơn khoảng nửa thân người.

Mùi thịt từ bên dưới truyền tới, trên cái giá Thần Đồ dựng trước khi cậu ngủ đang treo một cái nồi lớn, đường kính khoảng một thước, bên trong không biết là thứ gì đang lục đục quay cuồng, Thần Đồ đứng bên cạnh nồi, cầm một cái muôi gỗ khuấy thứ trong nồi.

Tô Sách đi ra phía cửa lầu... tuy là cửa nhưng lại không hề có cầu thang.

Thần Đồ là một người đàn ông độc thân, mà giống cái không phải bầu bạn cũng không đến nhà giống đực, vì thế, nhà của y vốn không cần thứ gọi là cầu thang kia—— giống đực có được sức mạnh cường đại tùy tiện có thể nhảy lên nhảy xuống trong khoảng cách mấy thước này.

Chính là Tô Sách không làm được.

Trầm mặc một chốc, Tô Sách vẫn đi tới bên cạnh cửa sổ, ngồi đó nhìn Thần Đồ bận rộn, thuận tiện cũng đánh giá những thứ khác mà y mang ra.

Tỷ như trừ bỏ chén bát, bên kia còn có một đồng xương trắng mới bị róc thịt, còn chưa rửa sạch.

Mà khoảng đất trống vốn bằng phẳng lại đột nhiên xuất hiện một hàng rào mới cấu cao cỡ hai thước, dùng dây thừng buộc lại rất chặt, thoạt nhìn phi thường vững chắc.

Thần Đồ sợ mình không an toàn đi... Tầm mắt Tô Sách lại trở về bóng dáng cao to của thú nhân.

Ở thế giới thuộc về cậu, bản thân cậu lại không làm người ta thích, trừ bỏ học trưởng căn bản không có kết giao bằng hữu, cha mẹ nuôi cũng rời đi quá sớm, đã rất nhiều năm Tô Sách không cảm nhận được tình cảm ấm áp như vậy... Giống như cậu chỉ cần lộ ra một chút ‘cần’—— hoặc cần bản chỉ là đối phương cảm thấy cậu ‘cần’ thì sẽ lập tức vô cùng vui sướng đi làm.

Có lẽ vì nhìn quá chuyên chú, Thản Đồ sau khi quấy vại cái đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Sách đang nhìn mình thì lập tức lộ ra nụ cười thật tươi.

Thực ngốc...

Khóe miệng Tô Sách hơi cong lên một chút, sau đó cậu phát hiện Thản Đồ ngây dại, muối gạo cũng rơi vào trong nồi, nước canh bắn lên tay làm Thản Đồ giật bắn.

Thực bất cần... Tô Sách không khỏi đỡ bệ cửa sổ, nhũu mi, tiếp đó liền thấy Thản Đồ gãi gãi đầu, lại lộ ra một nụ cười ngây ngô: “A Sách, người đói bụng chưa?”

Tô Sách nhìn y: “....Người không cần sốt ruột.”

Thản Đồ nhìn Tô Sách lại càng cười ngốc hơn: “Kia A Sách chờ một chút, lát nữa ta lên đỡ người xuống.”

Sau đó động tác của Thản Đồ rõ ràng nhanh hơn một chút, bất quá hình bóng lưng cũng căng thẳng thêm một ít đi?

Tô Sách ngồi trên lầu nhìn y vội đến vội đi, cảm thấy tâm tình thật bình tĩnh.

Kỳ thực cuộc sống thế này tốt lắm.

Qua khoảng hơn mười phút, Thản Đồ vớt muối lên đặt vào một cái chén, sau đó hơi ngồi chồm hổm, ‘vèo’ một tiếng đã vọt lên lầu hai, trực tiếp chạy tới bên cạnh Tô Sách.

Tô Sách đưa tay vén những lọn tóc bị gió thổi loạn, đứng lên, đi tới cửa lầu. Thản Đồ cười hắc hắc một chút, cũng đi qua, đưa tay vững vàng ôm lấy cậu. Tô Sách nắm lấy cánh tay Thản Đồ, mặc y mang mình nhảy xuống—— tuy loại tư thế này mất mặt một chút, nhưng thực lực không đủ cũng không có biện pháp nào.

Xuống tới dưới lầu, Tô Sách vỗ nhẹ cánh tay Thản Đồ, Thản Đồ có chút không cam lòng thả người.

Tô Sách ho nhẹ một tiếng, nói: “Chỗ người... có cây thang không?”

Thản Đồ đầu tiên muốn lắc đầu, nhưng sau đó lại lập tức gật đầu: “Có.” Y sẽ làm một cái.

Tô Sách nói: “...Kia có thể lấy ra không? Cao thấp như vậy thật không tiện.” Cậu nhìn thấy Thản Đồ gật đầu xong thì xoay người đi tới bên ngồi, cầm lấy muối gạo—— hơi nặng, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể thừa nhận—— sau đó Tô Sách quay đầu lại: “Chén ở đâu? Ta múc canh ra.”

Thản Đồ nhìn thấy Tô Sách, lại ngẩn người.

Tơ của hồng tằm là tài liệu quần áo hiếm có nhất trong bộ lạc, hơn nữa rất ít giống cái có tay nghề kéo tơ cùng bện, vì thế thành phẩm phải dùng rất nhiều xương cốt trân quý mới đổi được. Bất quá y phục này sau khi mặc lên người có cảm giác không hề nặng nề, hơn nữa đây cũng là hàng dệt mềm mại nhất trên Khảm Đạt đại lục—— này cũng là nguyên nhân làm Tô Sách cảm thấy có thể thích ứng.

Tô Sách thay một thân y phục trắng tinh, ống tay áo cùng ống quần chỉ có phân nửa, vừa bao tới khuỷu tay cùng đầu gối, hơi rộng một chút, bất quá vì cổ áo không lớn nên không sụp xuống, chỉ là có chút trống, thoát nhìn cậu lại càng gầy hơn một chút.

Chỉ là ở trong này mới vậy, chứ lúc còn ở địa cầu, dáng người của Tô Sách tuyệt đối nằm trong tiêu chuẩn nam nhân bình thường, là trạng thái thon dài khỏe mạnh, như trong mắt người vạm vỡ như Thản Đồ thì lại rất ‘nhỏ bé’... Giống cái trong bộ lạc trừ bỏ ấu tể, phần lớn đều cường tráng hơn cậu.

Hơn nữa nói thế nào đây... Tô Sách làm quản lý một thời gian dài nên trên người luôn có một luồng khí rất ngay thẳng, hơn nữa bản thân cậu vốn đã có loại ‘khí chất’ nghiêm túc.

Thản Đồ cho tới giờ chưa từng thấy qua giống cái như vậy, có lẽ y bị khí chất này của Tô Sách thu hút, cứ vậy mà nhất kiến chung tình.

Đương nhiên, gặp thêm vài lần vẫn đều chung tình.

Giống cái mềm mại trắng nõn, giống như mỗi tấc hương vị đều hấp dẫn y.

Thản Đồ ngừng thở, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Tô Sách, vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Sau đó thật vất vả bị tiếng gọi của Tô Sách đánh thức, ánh mắt lại chuyển tới làn da cánh tay vì hoạt động mà lộ ra thêm một chút, nơi có dấu vết đỏ sẫm, lại nhìn kỹ một chút thì trên chân cũng có.

Vì thế Thản Đồ bất chấp thứ khác, vội vàng hỏi: “A Sách, người bị thương sao?” Nói xong y lập tức chạy tới, cầm lấy tay cậu muốn chạm một chút, nhưng lại sợ làm cậu đau mà không dám.

Tô Sách kì thật không có cảm giác gì, nhưng khi cậu cúi đầu xem mới phát hiện, quả nhiên có một mảng đỏ. Cậu nghĩ nghĩ, hẳn là lúc ngủ bị da thú cào phải. Tuy đã lột khăn tắm nhưng ngủ lâu cũng bị xê dịch một chút, cũng không phải tình huống gì nghiêm trọng.

Chính là Thản Đồ lại giống như lâm phải đại địch.

“Thực xin lỗi... A Sách.” Thản Đồ gục đầu, giọng nói tràn ngập đau lòng: “Ta không chăm sóc tốt người.”

Tô Sách không biết nói gì, cậu cảm thấy này không phải vấn đề của Thản Đồ, do dự một chút, sau đó đưa tay vỗ vỗ cánh tay y: “...Không phải lỗi của người.”

...A Sách thật ôn nhu. Thản Đồ cảm thấy mình lại càng thích Tô Sách hơn.

Tô Sách còn nói: “Được rồi, ta hơi đói, người có bát không? Ta múc canh.”

Thản Đồ biết Tô Sách dùng phương pháp này để an ủi mình, để mình không cần suy sụp, hơn nữa một chút cũng không trách cứ. Y luôn vụng về như vậy, ngay cả chuyện lấy lòng người theo đuổi cũng làm hỏng, chính là A Sách vẫn nguyện ý ở cùng một chỗ với y.

Càng lúc càng thích A Sách rồi, làm sao bây giờ... Nếu cuối cùng không thể cùng A Sách ở một chỗ, y nhất định sẽ phi thường phi thường khổ sở, khổ sở đến muốn chết.

15. Chương 15: Rửa Chén

Thản Đồ lại ngăn người.

Tô Sách không có biện pháp, hơi tăng lớn âm lượng một chút: “Thản Đồ!”

“A?” Thản Đồ ngây ngốc.

Tô Sách thở dài: “...Chén.”

Thản Đồ lập tức nhảy dựng lên: “A!” Y lập tức lúi vào trong nhà, sau đó ôm chén đi ra, may mắn, giống như Tô Sách phỏng đoán, bộ lạc này thoát nhìn rất nguyên thủy nhưng không đơn sơ tới mức chỉ dùng tay bốc thức ăn.

Bát làm từ gỗ, bề ngoài thoát nhìn dùng công cụ gì đó bào thành, bên ngoài không còn lớp gỗ sần sùi, cũng không phải rất tròn mà có chút vuông, đưa thì ước chừng dài khoảng một cánh tay—— đương nhiên, là cánh tay Thản Đồ. To cỡ ngón trỏ, đối với Tô Sách mà nói thì có chút thô cộm dài.

Thản Đồ cầm hai chén gỗ đứng trước mặt Tô Sách, có chút do dự: “A Sách, người...”

Tô Sách đưa tay qua đón, sau đó mới phát hiện đối phương do dự cái gì.

...Rất nặng.

Bởi vì thiếu cảnh giác nên hai chén gỗ kia suýt làm Tô Sách ngã úp xuống, cũng may Thản Đồ vội vàng đỡ bên dưới Tô Sách mới có thể đứng vững, bất quá vẫn còn cảm giác nặng trĩu.

Tô Sách hai tay ôm bát thật cẩn thận, cảm giác rất dày nặng, ước chừng lớn cỡ chậu rửa mặt, nhưng sức nặng hẳn tới năm mươi kí. Hẳn là do tỉ trọng của loại gỗ này đi.

Thản Đồ xem ra, thể lực của Tô Sách so với những giống cái bình thường càng kém hơn, loại chén gỗ chuyên dụng cho giống đực này quả nhiên vẫn không được... Những giống cái khác cũng là sau khi tạo thành gia đình với giống đực mới chậm rãi có thói quen. Vì thế Thản Đồ có chút lo lắng không biết Tô Sách có thể thích ứng chuyện này hay không.

Tô Sách ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thản Đồ một cái, cầm chén đi tới gần nồi, đặt trên mặt đất, sau đó cầm lấy muôi gỗ—— này không quá nặng đến khoa trương nên cậu không phạm phải sai lầm khi này. Sau đó cậu đưa muôi vào nồi, thử mức thứ bên trong.

Màu trắng là thịt, màu xanh là rau dưa, Tô Sách đã nhận ra, chính vì khoảng cách hiện giờ rất gần nên mới phát hiện kích thước khối thịt rất lớn, mỗi khối đều khoảng bốn năm kí... muôi mức không nổi.

Thản Đồ vội vàng đi qua, từ phía sau cầm lấy muôi gỗ trong tay Tô Sách, bởi vì chiều cao cùng dáng người cách biệt quá lớn. Thoạt nhìn giống như y ôm trọn lấy Tô Sách, làm cậu có chút mất tự nhiên.

Bất quá cũng may Thản Đồ rất nhanh liền lùi ra sau, sau đó nhẹ nhàng dắt Tô Sách qua bên cạnh, cầm đĩa nói: “Muôi chỉ dùng để khuấy, chúng ta đều dùng đĩa gấp.” Y vừa nói vừa đưa đĩa vào nồi, gấp một khối thịt lớn bỏ vào chén, sau đó mới dùng muôi mức nước canh cùng rau dưa, cuối cùng quay đầu lại cười nói: “Tốt lắm.”

Tô Sách ngừng một chút, theo mong chờ của Thản Đồ mà khoanh chân ngồi xuống đất, cầm lấy đôi ‘đũa’ gấp thử... Nói thật, cậu quả thực hơi đói.

Bất quá thực đáng tiếc, chiếc đĩa kích thước không phù hợp căn bản không gấp nổi.

Thản Đồ phản ứng, cầm lấy tay Tô Sách chọt một phát vào khối thịt——

“Như vậy có thể ăn.” Y gãi gãi đầu nói.

Tô Sách gật gật đầu, đưa tới bên miệng cắn... cắn không được.

Thản Đồ thực uể oải: “Hóa ra hằm như cũng không được sao...”

Tô Sách buông thịt xuống, cảm thấy có chút có lỗi. Hôm nay Thản Đồ đã bận rộn cả buổi trưa, cư nhiên vẫn không ăn được, có thể hiểu đối phương thất vọng cỡ nào.

Nhưng đây không phải là vấn đề của đối phương, Tô Sách biết rõ, bởi vì cậu không phải là người của thế giới này nên vô luận thức ăn chế biến cách nào, rằng nanh vẫn không thể thừa nhận. Lúc hai người mới gặp, chỉ có thể giã nát mới miễn cưỡng nuốt được...

Thản Đồ đồng thời cũng nghĩ tới, y cầm lấy khối thịt, soàn soạt xé nó thành sợi, sau đó đặt trong bát, học cách Tô Sách đã làm, đổ hết nước canh, lại dùng chày đá giã mạnh thành thịt vụn, còn cẩn thận giã một chút rau dưa, làm thành một chén lớn giống như thịt băm, đặt tới trước mặt Tô Sách, ánh mắt tràn đầy mong chờ: “Thử lại một lần được không?”

Tô Sách có chút chướng ngại tâm lí.

Không phải nguyên nhân nào khác, chính là Thản Đồ còn chưa rửa tay đi... không biết vừa rồi y có làm gì khác không... Bởi vì từ nhỏ đã ở cô nhi viện, cùng với tính cách bản thân nên Tô Sách có chút khiết phích.

Tô Sách nhìn Thản Đồ, ánh mắt như vậy thật sự rất khó cự tuyệt a.

Thản Đồ có chút thấp thỏm, y đã tận lực nghĩ biện pháp, chính là A Sách vẫn cảm thấy không hài lòng sao...

Tô Sách rút cuộc vẫn không chống đỡ nổi ánh mắt Thản Đồ, dùng một chiếc đĩa gạt một ít bỏ vào miệng.

Thực ngoài ý muốn, hương vị không tồi.

Vẫn còn hơi cứng, bất quá so với lúc trước hoàn toàn không thể cho vào miệng thì tốt hơn nhiều, có thể nói, bởi vì đã được nghiền rất nhỏ nên sau khi cho vào miệng có thể trực tiếp nuốt xuống.

Thản Đồ nhìn thấy Tô Sách nuốt một ngụm mới yên lòng, ngồi bên cạnh cũng gấp hai khối thịt vào bát ăn... Cảm giác rất giống người một nhà, Thản Đồ nghĩ vậy. Gương mặt liền không kìm được mà lộ ra ý cười tươi rói.

Tô Sách chậm rãi nuốt, dần dần cũng vui hơn nửa bát—— chén gỗ lớn cỡ chậu rửa mặt, cho dù chỉ ăn phân nửa thì phân lượng cũng khá đủ.

Thản Đồ thấy Tô Sách dừng động tác, cũng ngừng lại, nhìn cậu: “Uống thêm chút canh đi, A Sách.” Múc thêm cho cậu chút nước canh vào bát, lấy lòng mà nhìn cậu cười cười: “Uống nhiều canh một chút tốt cho cơ thể.”

Tô Sách liếc y một cái, cúi đầu ăn canh, bụng cũng chưa quá đầy, không cần phải từ chối sự quan tâm của Thản Đồ. Thấy Tô Sách phối hợp như vậy, Thản Đồ lại một lần nữa cười ngây ngô.

Chờ uống hết nước canh, cơ hồ mọi thứ còn lại trong bát đều tiến vào dạ dày của Thản Đồ, y ợ một cái, quay đầu nói: “A Sách, muốn ăn thêm không? Ta sẽ hái một ít trái cây trở về, người thích loại nào?”

...Ta căn bản không biết nơi này có loại nào.

Ngón tay Tô Sách xẹt qua sóng mũi: “Ngọt là được.”

Thản Đồ cao hứng gạt đầu, xoay người thu dọn tàn cục, chính là bị Tô Sách gọi lại: “Thản Đồ.”

“Hả?” Thản Đồ khó hiểu.

Tô Sách đi qua: “Chuyện rửa chén giao cho ta đi.”

Thản Đồ kinh ngạc: “Chính là cái nôi này người khiên không nổi đâu!”

Tô Sách trầm mặc một chút, nói: “...Ta nói là rửa chén.”

Thản Đồ lúc này mới hiểu ra, cười ha ha vài tiếng: “A Sách, người nghĩ ngơi thì tốt rồi, cứ để ta làm.”

Tô Sách ngẩng đầu nhìn y: “Cùng nhau làm không tốt sao?”

Thản Đồ sững sốt.

Cùng nhau làm... nói cách khác chính là lúc mình rửa rồi, A Sách sẽ ở ngay bên cạnh rửa chén, còn có thể nói chuyện một chút sao? Chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy đó một hình ảnh phi thường tốt đẹp.

A Sách đối với mình quả nhiên vẫn có chút hảo cảm, hơn nữa, cậu quả thật là giống cái tốt nhất... Thản Đồ đột nhiên cảm thấy, có lẽ khoảng cách mình tiến tới trái tim A Sách lại tiến gần hơn một chút.

Tiếp đó, hai người thật sự cùng nhau rửa.

Kỳ thật, vô luận là địa cầu hay thế giới này, cách sống cũng không tốt lắm, đương nhiên, Tô Sách là ngoại lệ.

Là một nam nhân tới tuổi gần đến trường mới được nhận nuôi, thời gian sau khi đến trường thì phần lớn đều là cuộc sống một mình, hơn nữa còn có tính kiết phích nên năng lực tự đảm đương cùng việc nhà có thể nói là không tồi... Mà làm một người có bằng cấp cao cùng năng lực làm việc nhưng sau khi đến thế giới quỷ dị này thì hoàn toàn không có tác dụng, có cảm giác sự tồn tại của mình bị phủ định rồi cuộc phát hiện việc mình có thể làm—— mặc dù chỉ là một việc vô cùng đơn giản nhưng tâm tình vẫn thoải mái hơn rất nhiều.

Thản Đồ là một giống đực chậm chạp không chịu cùng giống cái tạo thành gia đình, tuy phòng ốc có thể coi là chỉnh tề, nhưng thực tế y vừa này lấy ra được hai cái chén gỗ cũng là cực hạn...

Lúc Tô Sách tiến vào căn phòng nhỏ bên cạnh nhà gỗ trong ý cười ngượng ngùng của Thản Đồ—— hẳn là ‘nhà bếp’ đi, thì cả người liền cứng đờ ở đó.

Xương cốt chất đồng như núi cùng đồng chén bát đã dùng qua, trong góc là những vệt cáu bẩn đen đen, còn có lớp mỡ dày trên tường cùng sàn nhà có thể làm người ta ‘tế ụp mặt’.

Tô Sách trong nháy mắt có dục vọng lùi ra sau, bắt quá chỉ ráng nhịn xuống.

Cậu thật lòng muốn hồi báo lại thú nhân luôn quan tâm tới mình một chút, vì thế vẫn không thể cứ vậy mà ‘rút lui’ đi.

Nơi coi được nhất trong ‘nhà bếp’ chính là một cái tủ gỗ đặt trong góc tường, bên trong đặt một ít chai lọ chứa các loại bột phần đỏ đỏ xanh xanh, hẳn là các loại gia vị. chung quanh được phủ một lớp bả bở nên khói bụi cùng dầu mỡ không bị bám vào, cũng vì thế mà tạo hình của nó không ‘thê thảm’ như những thứ khác trong phòng.

Bất quá Tô Sách không nhìn thứ trước mắt nữa, cậu xoay người nhìn Thẩm Đồ.

Thẩm Đồ có chút xấu hổ, nhìn lên trời, nhìn xuống chân, sau đó mới nhìn Tô Sách.

Tô Sách thở dài: “...Giúp ta dọn ra ngoài đi.”

Thẩm Đồ lập tức tràn đầy sức sống: “Hảo!” Cho dù cho A Sách thấy một mặt khó chịu như vậy, nhưng vì sao A Sách vẫn không sợ sệt chút nào...

Lượng công việc so với suy đoán còn lớn hơn rất nhiều, nhưng làm việc không thể bỏ dở nửa chừng.

Tô Sách nhìn Thẩm Đồ không chút để ý ôm một đồng lớn không biết là gì ra bên ngoài, chính là cậu thực để ý a... Vốn Tô Sách cũng định tới phụ một chút, nhưng lúc nhìn thấy làn khói xanh biếc tràn đầy nấm mốc bốc ra từ căn phòng thì vẫn đánh mất ý niệm này trong đầu.

Trong sân chỉ một chốc lát đã chất đồng đủ thứ, hương vị hư thối bốc lên nồng nặc, theo yêu cầu của Tô Sách, Thẩm Đồ rất nhanh xách hai thùng nước lớn tới—— loại thùng gỗ cao cỡ một người.

Tô Sách đun nóng một thùng, bỏ hết chén bát vào trong.

Thật lâu sau.

“Thẩm Đồ, bình người lúc rửa chén người dùng thứ gì để tẩy bỏ dầu mỡ?”

“Có một loại nhựa cây...”

“Lấy tới đây.”

“...Nga.”

16. Chương 16: Tắm Rửa

Đun một khoảng thời gian dài để dầu mỡ lắng đọng dần dần hòa tan trong nước ấm, sau đó lại dùng nhựa cây rửa lại một lần, lượng công việc phi thường lớn.

Cho dù Tô Sách vừa mới nghỉ ngơi, hơn nữa tinh lực dư thừa, sau khi làm xong cũng đổ một thân mồ hôi nóng. Đương nhiên, Thẩm Đồ cũng giúp không ít việc... Tỷ như di chuyển rất nhiều chén bát, tỷ như đổ thùng nước bẩn cùng mức nước sạch, tỷ như lúc cạn dầu quá ngoan cố thì phải dựa vào y dùng vải bố cọ rửa từ từ.

Trong lúc đó, hết thấy đều do Tô Sách ra lệnh, mà Thẩm Đồ chỉ cần nghe lệnh hành động là được.

Mà Thẩm Đồ chăm chỉ làm việc cũng loại bỏ bất mãn của Tô Sách vì làm nhà bếp trở nên dơ bẩn như vậy.

Lúc hết thấy không sai biệt lắm đã làm xong, Thẩm Đồ định đem chén bát đã rửa sạch đi cất thì cánh tay lại bị Tô Sách kéo lại. Y quay đầu, nhìn thấy sắc mặt người trong lòng có chút khó xem.

Thẩm Đồ có chút lo lắng: “A Sách?”

Tô Sách hít sâu, bình tĩnh nói: “Thẩm Đồ, người cảm thấy...” Ngừng một chút: “Hủy cái nhà bếp kia rồi xây lại cái mới tiện hơn hay dọn dẹp nó sạch sẽ tiện hơn?”

Tình huống trong nhà bếp thực sự rất thê thảm, căn bản không thể đặt chân, Tô Sách tuyệt đối không cho phép đặt số chén bát mình thật vất vả mới rửa sạch vào nơi đó!

Thần Đồ bình tĩnh, y cười ngốc hề hề: “A Sách, người chờ ta a.” Sau đó y xoay người chạy tới, uốn thân biến thành sư tử hoàng kim thật lớn, sau đó lui ra sau vài bước, đập một phát——

Ầm!

Phòng bếp hoàn toàn sụp đổ, sau đó sư tử hoàng kim nhanh chóng quyền đâm cước đá đập bay những mảnh gỗ đi thật xa, không bao lâu sau lại nghe rầm rầm một trận, giống như tất cả đều rơi vào một cái hố, toàn bộ đều biến mất không thấy đâu nữa.

Thần Đồ chạy trở về, vẻ mặt vui vẻ lấy lòng như tranh công.

Tô Sách trầm mặc một chút, nâng tay sờ sờ đầu sư tử nằm úp sấp trước mặt: “Biến trở về đi.

Thần Đồ lập tức biến đổi.

Tô Sách nhìn thấy áo da cùng quần dài trên người y, có chút nghi hoặc: “...Ta đã sớm muốn hỏi, Thần Đồ. Lúc người biến thân, quần áo biến đi đâu?”

Thần Đồ sớm đã thành thói quen người trong lòng không biết những điều thường thức, lúc này cũng không hỏi nhiều, liền nói: “Bộ quần áo này chính là da lông của ta a. Giống đực chúng ta sau khi biến thân nếu không cố ý thu hồi, da lông sẽ có thể biến thành quần áo che đậy cơ thể, hơn nữa còn rất thích hợp.”

Xem ra không chỉ khổng chế bản thân biến thân, ngay cả da lông cũng có thể nghe lời như tay chân... Tô Sách gật gật đầu: “Hóa ra là vậy.” Lại hỏi: “Hiện giờ xây dựng phòng bếp luôn hay để mai làm?”

Thần Đồ nghĩ một chút nói: “Làm giờ luôn đi, ngày mai ta mang A Sách đi dạo trong bộ lạc một chút.” Sau đó cười nói: “A Sách phải sống ở đây, vẫn sớm quen thuộc thì tốt hơn. Hơn nữa ta muốn để A Sách quen biết vài giống cái, sau này lúc ta ra ngoài đi săn, A Sách sẽ không tịch mịch.”

Tô Sách ngăn người, ngón tay cọ cọ mũi: “...hảo.”

Nhóm giống đực thú nhân kiến tạo phòng ốc rất thuận thực, Tô Sách ngồi ở một bên, cầm một cái chén gỗ để thích ứng, nhìn Thần Đồ làm việc.

Đầu tiên là hung hăng dùng tay bẻ gãy một cây cự mộc, sau đó dùng tay xé lớp vỏ cây, lại dùng một thứ sắc bén không biết làm bằng chất liệu gì róc sạch cành nhánh trên thân cây, tiếp đó bổ khúc gỗ thành đủ hình dạng, cuối cùng đóng lại cùng một chỗ, hơn nữa còn đóng chặt bốn cây trụ thô to xuống đất... Cả quá trình lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, Thần Đồ làm phi thường thoải mái, không quá lâu liền hoàn thành.

Phòng ốc mới có mùi hương thơm mát của gỗ, Tô Sách bị Thần Đồ kéo vào trong nhà gỗ lớn bằng phân nửa phòng ở hai tầng bên kia, phát hiện không gian so với lúc trước lớn hơn rất nhiều.

Thần Đồ thấy Tô Sách lẳng lặng đánh giá nhà bếp trống rỗng, có chút cẩn thận hỏi: “A Sách, chỗ này còn cần làm thêm gì không?”

Tô Sách thực nghiệm túc đi tới, đi tới vị trí chính giữa thì nói: “Ở đây dựng một vách tường chia thành hai phòng, bên trong lấy đá chồng lên để đặt nồi, còn mở thêm một cái cửa sổ, còn bên ngoài thì làm một cái bàn cao tới thắt lưng ta, chiều dài thì tới cửa, độ rộng cỡ cánh tay người. Làm thêm một cái tủ để ở góc phòng, dựa vào tường, chiếm giữ cả mặt tường.”

Thần Đồ lắng nghe thực cẩn thận, sau đó hệt như gió xoáy chạy ra chạy vào, công cụ trong tay lộp bộp một trận, làm giống hệt như lời Tô Sách nói.

....Lúc này rốt cuộc mới có bộ dáng của nhà bếp.

Tô Sách hài lòng gật đầu, lúc này mới cùng Thần Đồ đi ra cửa: “Chúng ta dọn đồ vào đi.”

Tuy Tô Sách chỉ có thể đem từng cái chén vào nhưng cũng có thể xem là giúp đỡ Thần Đồ, mà Thần Đồ thì cứ như khí lực dùng mãi không hết, cứ chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng dựa theo Tô Sách phân phó mà

xếp đồ dùng trong bếp vào các ngăn tủ, số đồ gia vị vốn có, Tô Sách nghĩ để lâu trong căn phòng kia chỉ sợ không đảm bảo vệ sinh, nhưng hỏi Thản Đồ thì biết lấy gia vị khá khó khăn, vì thế đành lấy vào tạm.

Trên chiếc bàn dài trong phòng, Thản Đồ có để các dụng cụ cắt thịt, có đủ kích cỡ lớn nhỏ bất đồng, Tô Sách cầm lên nghiên cứu thử, tựa hồ là một loại xương cốt sắc bén được mài dũa thêm, phi thường cứng rắn, còn có một ít sắt hoặc chất liệu gỗ không biết tên chế tác thành, thoạt nhìn kim loại đã được phổ biến rộng rãi trong thế giới này.

Rốt cuộc thu thập tốt toàn bộ, Thản Đồ cũng chảy chút mồ hôi, mà Tô Sách thì giống hệt mới từ trong nước trời lên, cả người mệt mỏi không chịu nổi.

Bất quá đối với cậu mà nói, có thể làm được một ít chuyện đủ khả năng thì thực đáng giá.

Thản Đồ nhìn sắc mặt trắng bệch của Tô Sách, thực đau lòng.

A Sách nguyên ý quy hoạch phòng bếp của bọn họ như vậy, y thực cao hứng... Chính là làm A Sách mệt đến vậy, tình tự vui sướng của y lập tức bay sạch.

Sắc trời bên ngoài đã tối đen, Tô Sách xoa xoa thái dương một chút, bắt đầu đi ra ngoài cửa sổ. Chân có chút nhuyển, cũng không còn khí lực, cánh tay thì giống như không còn của mình nữa, quả nhiên đã làm việc quá mức.

Thản Đồ nhìn Tô Sách suy yếu như vậy, đi qua, có chút do dự ôm lấy thắt lưng cậu: “A Sách, ta ôm người lên đi, người thế này mà leo thang dây, ta sẽ lo lắng.”

Thản Đồ quan tâm như vậy làm Tô Sách có chút vô thố, cậu dừng một chút, sau đó khoát tay lên tay Thản Đồ: “Trước đỡ ta đi, tới dưới lầu hân ôm.”

“...hảo.” Gương mặt Thản Đồ trong một chốc hiện lên chút ảm đạm, nhưng ngay tức thì đã khôi phục bình thường.

Giống cái không muốn ý lại giống đực, thuyết minh giống đực vẫn chưa có được tâm giống cái... Đương nhiên Thản Đồ cũng hiểu được, có một số việc không thể cấp bách.

A Sách không tin ta, đại khái là ta vẫn làm chưa đủ... Thản Đồ nghĩ vậy, nhưng sẽ có một ngày, A Sách sẽ nguyên ý cùng ta ở cùng một chỗ, mà ta cũng sẽ làm A Sách sung sướng.

Lúc tới dưới lầu, Tô Sách đứng lại, Thản Đồ dùng một tay bế cậu lên, ngồi chồm hổm xuống nhảy lên, sau đó lại nhanh chóng buông ra.

Ánh mắt Thản Đồ đảo qua, nhìn thấy khăn tắm phủ trên da thú liền liên tưởng tới những dấu đỏ trên người Tô Sách ban ngày nhìn thấy. Tác dụng của da thú vốn là thoải mái, nhưng hiện giờ nếu đã không đạt được hiệu quả thì không cần nữa. Vì thế Thản Đồ đi qua nhặt khăn tắm lên, cuộn đám da thú cất vào góc phòng, sau đó trải khăn tắm lên sàn: “A Sách, đêm nay ngủ tạm đi, ngày mai ta nghĩ biện pháp kiếm chút da lông càng mềm mại hơn.”

Nói xong hơi đỡ thân hình Tô Sách một chút, muốn cậu thực thoải mái nằm xuống, nhưng Tô Sách đột nhiên chặn lại.

Thản Đồ thấp giọng hỏi: “A Sách, sao vậy?”

Tô Sách nói: “...tắm rửa.”

Thú nhân giống đực thường xuyên quên tắm rửa nghe vậy liền ngây dại.

Tô Sách ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt y, lập tức hiểu được, hơi nhả mặt nói: “Thản Đồ, người cũng phải tắm.”

Thản Đồ lập tức lộ ra nụ cười thật tươi: “A Sách, người cùng tắm với ta sao!”

...Nếu là ở địa cầu, hai nam nhân tắm chung cũng không tính là gì, nhưng ở đây không giống vậy.

Tô Sách lập tức lắc đầu: “Không, tắm riêng.”

Thản Đồ có chút thất vọng, nhưng cũng không phải đặc biệt thất vọng.

Dù sao sớm hay muộn cũng có ngày có thể tắm chung.

Tô Sách thật sự không còn khí lực—— cho dù không mệt mỗi thì cậu cũng không thể khiên nổi thùng nước lớn như vậy, vì thế cậu chần chờ một chút mới nói: “Có thể đun cho ta chút nước ấm không?”

Thần Đồ chớp mắt mấy cái, cao hứng nói: “Đương nhiên có thể!”

Nghĩ nghĩ, vì phòng ngừa vạn nhất Tô Sách vẫn nói thêm một câu: “Đừng dùng cái nồi hầm thịt kia, dùng thùng gỗ sạch.”

Quả nhiên, Thần Đồ ‘ha ha’ vài tiếng, sau đó gãi tóc chạy đi... Thoạt nhìn, vừa nãy y thực thực chuẩn bị dùng cái nồi hầm thịt nấu nước.

Tô Sách nhìn bóng dáng y, đột nhiên cảm thấy mình cần phải sửa sang lại ngôn ngữ một chút.

Không bao lâu sau, Thần Đồ liền ôm theo hai thùng nước nhảy lên, một trong hai cái là nước đun sôi, một là nửa thùng nước lạnh, y nhanh nhẹn pha thành nước ấm, sau đó hắc hắc cười hai tiếng: “A Sách, tắm đi.”

Nói xong thực tự nhiên quay lưng lại.

Tô Sách thực hài lòng việc đối phương tôn trọng mình như vậy, chính là hiện tại lại gặp phải một vấn đề khác.

Thùng gỗ rất cao, hơn nữa hoàn toàn không có thang gỗ để trèo lên a! Mà Tô Sách cũng không thể nhảy tới...

Đợi một hồi lâu, Thần Đồ vẫn không nghe thấy động tĩnh gì ở sau lưng, không khỏi mở miệng gọi: “A Sách, A Sách? Người có sao không?”

Tiếp đó nghe thấy tiếng Tô Sách truyền tới: “...Thần Đồ, người giúp ta một chút.”

“Ta không leo vào được...”

Tô Sách đã cởi bỏ quần áo, cảm giác cơ thể không có gì che đậy thật không tốt, nhưng vì tắm rửa...

Thần Đồ xoay người, hai mắt nhắm chặt.

Tô Sách thấy y như vậy thì hơi thở phào, đưa tay đỡ lên cánh tay Thần Đồ: “...ta ở đây.”

Ngay sau đó, tay Thần Đồ chậm rãi nắm được tay Tô Sách, sau đó theo sự dẫn dắt của tay cậu mà đặt lên lưng. Nhiệt độ nóng bỏng hơn cả người bị sốt, hệt như một cái bàn ủi nóng áp lên bên thắt lưng, cơ thể Tô Sách có chút cứng đờ, cảm nhận được tay kia của Thần Đồ cũng thuận theo đưa qua, ôm lấy người cậu, hơn nữa nhấc cậu lên cao.

Tô Sách đưa tay thăm dò thùng gỗ bên cạnh: “Thần Đồ, thả ra vào đi.”

Thần Đồ nghe theo, cứ nâng cao như vậy, thẳng đến khi hai chân Tô Sách đều tiến vào thùng gỗ phát ra tiếng nước mới chậm rãi buông cậu ra... Chờ đến khi làm xong, y thật giống như vừa trải qua một trận chiến, đổ một thân mồ hôi. Vừa nãy tiếp xúc thân cận vượt quá bình thường làm mùi hương càng rõ ràng hơn, làm y suýt chút nữa đã không thể nhẫn nại, nhưng y vẫn nhịn xuống. Y tuyệt đối không muốn dọa A Sách.

Tô Sách cũng thở dài thở phào vài hơi, cảm giác làn nước ấm áp vây quanh cơ thể rất tuyệt, cảm giác rời khỏi phạm vi bao phủ của cơ thể Thần Đồ... cũng thực tự tại.

Thần Đồ hỏi: “A Sách, ta có thể mở mắt chưa?”

“...Có thể.”

Tô Sách đứng trong thùng gỗ, nước cao tới đầu vai cậu.

Mà Thần Đồ sau khi mở mắt ra thì ngồi xếp bằng trên mặt đất, ngẩng đầu lên nói chuyện với cậu.

Hơi nước làm gương mặt Tô Sách có chút mơ hồ, nhưng không mơ hồ được giọng điệu nghiêm túc của cậu.

“Thần Đồ, ta muốn nói chuyện với người... về chuyện sau này.”

17. Chương 17: Làm Bếp Trưởng

Thần Đồ đang thăm dò phương pháp ở cùng Tô Sách—— giới hạn cuộc nói chuyện—— lập tức nghiêm chỉnh ngồi thẳng lưng, làm ra bộ dáng chăm chú lắng nghe.

Tô Sách đi tới bên này thùng gỗ, đối diện với y.

Thần Đồ cười một cái: “A Sách, người nói đi, ta nghe này.”

Tô Sách có chút do dự, bất quá nghĩ tới chuyện có thể sẽ ở cùng người này thật lâu, vẫn nói ra: “Thần Đồ, có vài chuyện hi vọng người có thể đáp ứng.”

Thần Đồ lập tức trả lời: “A Sách nói gì ta cũng đồng ý!”

Tô Sách ngừng một chút: “...kì thực cũng không có gì.”

Thần Đồ chớp mắt mấy cái, biểu thị y vẫn còn chăm chú lắng nghe.

Tô Sách nói: “...Thứ nhất, ta hi vọng Thần Đồ người mỗi ngày đều tắm rửa.”

Thần Đồ ‘a’ một tiếng: “Hôm nay ta còn chưa tắm!” Nói xong lập tức bật dậy, trong nháy mắt liền biến mất bên ngoài cửa sổ.

Tóc Tô Sách bị động tác của mạnh mẽ của y thổi bay bay, cậu trầm mặc nhìn bóng đêm bên ngoài, yên lặng vốc bùm nước tát lên người mình.

...Được rồi, hiện tại cậu cũng có thể thoải mái tắm rửa.

Ước chừng không đến mười phút, lại có một trận cuồng phong ập tới, đập xuống mặt đất là một đầu hùng sư, nó rung rung lông mao liền giũ ra một trận bọt nước hết như trời mưa.

Tô Sách ngưỡng mộ nhìn sư tử—— nó cao cỡ hai thước, còn cao hơn thùng gỗ một khúc, cứ vậy từ trên cao nhìn xuống mặt nước trong thùng gỗ không sót thứ gì.

Tô Sách vươn cánh tay xoa xoa đầu sư tử, dùng chút lực bắt nó chậm rãi cúi đầu xuống.

Sư tử vô cùng thân thiết cọ cọ tay Tô Sách, ngoan ngoãn ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong nháy mắt biến thành nam nhân cao lớn với tư thế đồng dạng, trên tóc còn bọt nước, cơ thể cũng vậy, mà trên mặt còn có chút đỏ ửng.

Tô Sách nhìn nhìn y, nói: “Không lau khô sẽ bị cảm.”

Thần Đồ nghiêng đầu một chút: “Cảm mạo?”

Tô Sách gật đầu: “...một loại bệnh làm cơ thể rất khó chịu.”

Thần Đồ cào cào tóc, cười nói: “A Sách, người biết thật nhiều.”

Tô Sách: “...”

Thần Đồ còn nói: “A Sách, người không phải có chuyện muốn nói với ta sao, thứ hai là gì?”

Tô Sách chậm rãi để cơ thể trượt xuống một chút, để đầu vai vì mình đứng lên mà hơi lộ ra một lần nữa ngâm trong nước ấm, độ ấm làm tinh thần cậu có chút lười biếng, nhưng cậu xoa xoa thái dương, vẫn nói tiếp: “Thứ hai, mỗi ngày đều phải rửa chén... cái kia không thể để qua đêm.”

Thần Đồ nghĩ tới ‘thảm trạng’ để người trong lòng nhìn thấy lúc ban ngày, có chút ngượng ngùng cười hai tiếng: “Có A Sách ở, ta sẽ hảo hảo rửa chén!”

...Ta không ở người sẽ không rửa sao.

Tô Sách tiếp tục: “Thứ ba, sau này chuyện nấu cơm cứ để ta làm đi.”

Thần Đồ có chút kích động: “A Sách, ta làm rất khó ăn sao?”

Tô Sách lắc đầu: “Không phải, chính là ta ở chỗ của người, không thể ở không.”

Thần Đồ lập tức nói: “Ta không ngại.”

...Nhưng ta lại rất để ý.

Tô Sách đối mặt với Thần Đồ, biểu hiện rõ sự kiên định của mình.

Bả vai Thần Đồ suy sụp: “...Vậy được rồi.” Tuy như vậy càng giống như người một nhà, nhưng dù sao A Sách vẫn chưa đáp ứng trở thành bầu bạn với mình, tổng cứ cảm thấy giống như mất đi một phương pháp để lấy lòng A Sách a.

Tô Sách thở phào, nói thêm: “Bất quá Thần Đồ, lúc cần cất đồ mà ta không đủ khí lực thì phải nhờ người hỗ trợ.”

Quả nhiên Thần Đồ lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà phản chấn trở lại: “Đương nhiên không thành vấn đề!”

...Không thành vấn đề là tốt rồi, bất quá vẫn tận lực rèn luyện bản thân.

Tô Sách nghĩ nghĩ, còn nói: “Chờ lúc người có thời gian, chúng ta lên núi hái chút đồ gia vị đi... Còn có, nếu ta không tới mức trời buộc thì lúc sẵn thú cũng mang ta theo đi.”

Thần Đồ nghe một câu liền gật đầu một cái, chờ Tô Sách nói xong thì tổng kết: “Toàn bộ không thành vấn đề, ngày mai ta liền mang A Sách lên núi chơi.”

Tuy không phải đi chơi, bất quá kết quả cũng không sai biệt lắm... Tô Sách lại cẩn thận suy nghĩ một chút, phát hiện quả thật không có gì để nói, nói trắng ra là Thần Đồ cái gì cũng tốt chỉ là về phương diện vệ sinh lại có thói quen quá tùy tiện, này chỉ cần nhắc nhở một chút sẽ không sao... Tiếp theo chính là phân công các nhiệm vụ hàng ngày sau này, xem ra Thần Đồ cũng không có ý kiến gì.

Như vậy là tốt rồi.

Nước dần biến lạnh, Tô Sách ngâm cũng rất thoải mái, vì thế mở miệng nói: “Ta tắm xong rồi.”

Thần Đồ đáp một tiếng, sau đó nhắm mắt lại bước tới, đưa tay nắm lấy bả vai Tô Sách ôm cậu ra, sau đó lại quay lưng đi, sau một trận sột soạt, Tô Sách đã mặc xong quần áo.

Thần Đồ lại quay lại, nhìn gương mặt của Tô Sách vì ngâm mình mà có chút đỏ ửng thì bất động.

Tô Sách nói: “...ngủ đi.”

Ánh mắt Thần Đồ đảo qua, cũng nói: “Nên ngủ thôi. A Sách, da thú rất thô ráp, nhưng nếu ngủ không thì khẳng định rất lạnh...” Y chỉ chỉ khăn tắm: “Người vẫn là dựa vào ta ngủ đi.”

Nói xong không đợi Tô Sách trả lời đã biến thành hình thú, sư tử lông xù thật lớn, nhiệt độ cơ thể rất cao, lông mao rất dài, tứ chi cũng thực tráng kiện.

Tô Sách cũng không ngược đãi chính mình, bởi vì vừa tắm xong nên cậu cũng cảm nhận được gió đêm có chút lạnh, vì thế liền đi tới bên cạnh sư tử hoàng kim hùng tráng, tìm nơi có nhiều lông nhất mà nằm bên cạnh.

Thần Đồ thấy Tô Sách cuộn tròn bên cạnh mình, trên mặt sư tử lộ ra nụ cười, cẩn thận dùng chân trước kéo cậu tới gần mình hơn, chờ đến lúc Tô Sách nhắm mắt lại mới chậm rãi ngủ.

Ngày hôm sau, lúc ánh mặt trời chói chang chiếu lên mặt, Tô Sách mới mơ màng thức dậy.

Có lẽ vì hôm qua quá mức mệt mỏi nên một đêm này cậu ngủ rất say, vì thế lúc tỉnh dậy còn có cảm giác huyết thái dương truyền tới từng trận đau nhức.

Mặt trời hẳn là rất lớn... nhưng may mắn cũng không quá nóng.

Tô Sách nghĩ như vậy liền mở mắt, xuất hiện trước mắt là một lồng ngực dày rộng, cảm xúc trên đầu cũng không giống nằm trên gối.

Ánh mắt Tô Sách đột nhiên mở to, đón nhận một gương mặt tươi cười thật sáng lạn: “A Sách, ngủ ngon không?”

Tô Sách giật mình: “...Ân, ngủ rất ngon.” Cậu phát hiện mình đang gối đầu lên đùi Thản Đồ: “Sao người lại...”

Thản Đồ gãi gãi mặt: “Ta vốn là hình thú... Chính là lúc tới gần sáng thì có hơi nóng, vì thế ta liền biến trở lại.”

Tô Sách gạt đầu biểu hiện mình hiểu: “Cám ơn.”

Thản Đồ có chút bất đắc dĩ cười rộ lên: “A Sách, người khách sáo quá...”

Tô Sách lắc lắc đầu để mình lấy lại chút tinh thần—— cậu đã ngủ lâu lắm: “Ta về sau sẽ chú ý.” Sau đó cậu cảm giác được có hai ngón tay đang xoa xoa huyết thái dương đau đớn, có chút vụng về mà xoa ấn.

Trong nháy mắt Tô Sách cảm thấy thư thái rất nhiều.

Tô Sách không cự tuyệt trợ giúp của Thản Đồ, ngược lại nhắm mắt lại, mà Thản Đồ lại càng cười tươi hơn nữa... Đương nhiên, động tác trong tay y một khắc cũng không ngừng.

Hai người cứ vậy lẳng lặng ngáy người một chốc, ánh sáng chiếu xạ bên ngoài dần dần lan vào phòng, Tô Sách đưa tay đẩy ngón tay Thản Đồ: “Được rồi, cám...” Nghĩ tới khi này, cậu nuốt chữ cuối cùng vào lòng.

Thản Đồ thuận thế nâng Tô Sách dậy: “Người khá hơn chút nào không?”

Tô Sách gạt đầu một chút, đứng dậy: “Tốt hơn nhiều.” Sau đó đưa tay cho Thản Đồ.

Thản Đồ vội vàng bắt lấy.

Tô Sách kéo y tới, sau đó buông tay ra, nói: “Ta đi nấu cơm, người muốn giúp không?”

Thản Đồ lập tức đuổi kịp: “Ta đương nhiên giúp rồi.”

Lúc tới cửa lầu, Tô Sách thực tự nhiên đứng bên cạnh Thản Đồ, mà Thản Đồ cũng tự nhiên ôm cậu nhảy xuống——

Lúc đáp xuống đất, Tô Sách nói: “...hiện giờ lấy thang gỗ ra đi.”

Thản Đồ xoay người: “...nga.”

Rất nhanh, cây thang được dựng tốt lắm, hai người cùng đi tới phòng bếp ở phía sau, Tô Sách nhìn về hướng hai mặt trời trên không trung, đối chiếu với khoảng thời gian đã thấy trước kia, phỏng chừng hiện giờ đại khái khoảng tám giờ sáng.

...Xem ra, cậu quả thực ngủ rất lâu.

Thản Đồ không biết từ đâu khiêng ra vài khối thịt đồ tươi, mỗi khối khoảng hai ba mươi kí, ném lên bàn.

Cái bàn dài không biết dùng gỗ gì đóng thành có vẻ rất chắc chắn, bị quăng lên một khối thịt thế mà không chấn động chút nào, Tô Sách cầm con dao giắt trên vách tường, nhắm ngay miếng thịt mà chặt xuống——

Dao bay.

Quả nhiên vẫn không được sao...

Tô Sách quay đầu nhìn Thản Đồ, Thản Đồ bước tới hai bước, xoẹt xoẹt chia thịt thành những miếng nhỏ tương đương. Mà Tô Sách thì ở ngay bên cạnh cắt một ít rau dưa xanh biếc, cũng may tuy độ cứng cũng khá cao, nhưng không phải chuyện không thể làm được.

Vì thế sau khi chia công việc không bao lâu, nguyên liệu đã được chuẩn bị xong.

Tô Sách ném thử số bột phần như gia vị còn sót lại, phát hiện trong đó có một cái vị mặn, một cái vị cay, bất quá hương vị không nặng, còn có vị ngọt cùng hương thơm như tiêu.

Sau đó Tô Sách nhìn Thản Đồ nhóm lửa, hơn nữa còn bắc lên nửa nồi nước.

Không bao lâu sau trong nồi đã bắt lên bọt khí ùng ục, Thản Đồ vung tay thả mấy khúc xương màu đen vào trong, Tô Sách không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn nước trong nồi bắn tung tóe.

Tô Sách nhìn về phía Thản Đồ: “Rửa chưa?”

“A?” Thản Đồ sững sốt, ngượng ngùng mỉm cười.

18. Chương 18: Khách

Trong cuộc sống của các thú nhân trên đại lục Khảm Đạt, xương thú là một thứ không thể thiếu.

Trên phiên đại lục này, trừ bỏ thú nhân còn có vô số sinh vật hung mãnh, bọn họ cùng thú nhân tranh đoạt tài nguyên cuộc sống, đồng thời cũng xem thú nhân là con mồi, và thú nhân cũng như vậy.

Bởi vậy các thú nhân đại đa số đều tụ tập thành bộ lạc.

Thịt dã thú đối với thú nhân chính là món chính, da lông có thể lột xuống làm quần áo, lều, thảm, chăn nệm, mà xương cốt... lại càng được sử dụng rộng rãi.

Nói chuẩn xác hơn thì xương cốt được dùng để thắng đầu.

Hiện giờ Tô Sách phát hiện, xương cốt dã thú tựa hồ có tác dụng bất đồng, tỷ như phổ biến nhất là loại xương lợn rừng lưng đen được dùng trong mỗi bữa cơm, lúc hầm sẽ bỏ vào thêm như một loại gia vị; xương của các loại chim thì có nhiều dầu hơn, còn dễ bắt lửa được dùng cho việc thắp sáng; lúc cạo rửa da lông thì dùng loại dầu nấu từ xương của một loại linh dương rất khó bắt...

Trong nhà các thú nhân sẽ có một hang động giống như tầng hầm, bên trong chất chồng đủ loại xương cốt, toàn bộ đều là giống đực săn được, mà xương cốt trong nhà giống cái thì do bọn họ đổi từ các sản phẩm thủ công, rau dưa gieo trồng hoặc từ những người theo đuổi tặng, sau khi có bầu bạn sẽ đem xương cốt của mình gộp chung với giống đực.

Hang động chứa xương cốt cách phòng ở khá gần, vì thế Thản Đồ mới lấy ra dễ dàng như vậy.

Lúc chờ nước sôi, Tô Sách cố ý nhìn qua ‘hầm’ của Thản Đồ—— tạm thời gọi như vậy, bên trong có rất nhiều núi xương đủ loại với đủ hình thù kì quái cùng màu sắc, những khúc xương nhỏ cũng rải rác rất nhiều, làm người ta có rất ít chỗ đặt chân, mà hang động này... thực sự rất sâu.

Tô Sách đứng bên ngoài động nhìn xuống một cái đã cảm thấy có chút choáng váng.

“...Thản Đồ, làm một cái thang gỗ ở đây đi.”

Thản Đồ nhảy xuống dưới túm lấy vài cái xương đen nhảy lên, cười sáng lạn: “Hảo!”

Dưới sự nhắc nhở của Tô Sách, Thản Đồ đem mỡ xương rửa thật sạch, sau đó mới bỏ vào nồi nước đã được rửa sạch cùng nấu sôi lại một lần, không bao lâu sau, có mùi dầu mỡ thản nhiên truyền tới.

Lấy thịt bỏ vào nồi, bỏ thêm chút gia vị mặn cùng cay, bởi vì thịt khá cứng nên thời gian hầm lâu một chút, sau khi nước sôi lại lần hai thì bỏ rau vào... cuối cùng đập nắp lại.

Làm xong hết, Tô Sách thở một hơi, quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt sáng ngời hữu thần của Thản Đồ đang nhìn mình, ánh mắt này đột nhiên làm cậu nhớ tới sư tử hoàng kim mới gặp khi vừa tới thế giới này...

Lại nói tiếp, sư tử kia cùng Thản Đồ rõ ràng là nhất thể, nhưng không biết vì sao cậu lại không thể liên kết hai người lại một chỗ.

Trước mắt còn chưa cần quấy.

Tô Sách suy nghĩ một chút, đi tới ngồi xuống bên cạnh nam nhân: “Thản Đồ, các người nơi này... tính thời gian thế nào?”

Dựa vào quan sát mặt trời cũng chỉ hiệu quả lúc trời nắng đi, nếu không trung bị mây che phủ thì làm gì cũng trở nên thực phiền toái. Bất quá ở trái đất thì từ xa xưa đã có dụng cụ phân chia thời gian, không biết nơi này có không.

Thần Đồ không nghĩ nhiều như Tô Sách tưởng, nhanh nhẹn đáp: “Dùng ‘đấu’ a.”

“...Đấu?” Tô Sách hỏi: “Đó là gì?”

Thần Đồ cười hắc hắc, bóng dáng chợt lóe không thấy tăm hơi, sau đó lại nhanh chóng vọt trở về, trong tay còn cầm theo thứ gì đó có hình phễu.

Thứ này chia làm hai phần, trung gian gắn kết bằng một cái lỗ nhỏ, bên trên chứa đầy hạt cát, bởi vì dựng đứng nên nó không ngừng chảy xuống, toàn bộ chảy vào phần bên dưới. Mà lúc Thần Đồ cầm cũng không đảo ngược.

Tô Sách nhận ra thứ này, nó được dùng vào thời xa xưa ở Âu Châu cổ trước kia, được gọi là ‘đồng hồ cát’, nó có hình vuông với chiều rộng dần dần thu hẹp đến khi khe hở chỉ nhỏ bằng đầu kim, khi hạt cát chảy hết thì ước chừng được một khoảng thời gian.

“Đây là ‘đấu’?”

Thần Đồ gật đầu: “Đúng vậy, dựa theo những vạch trên nó mà phân biệt thời gian.”

Tô Sách bảo trì tư thế nghiêm chỉnh cầm lấy ‘đấu’—— bởi vì nó khá nặng nên hơi khó khăn—— miễn cưỡng đặt trước mắt quan sát, trên mặt trên có khắc sáu vạch.

Chợt nghe Thần Đồ nói: “Bình thường thì hừng đông sẽ bắt đầu cho ‘đấu’ chạy, qua vạch đầu tiên ăn bữa cơm thứ nhất, qua tiếp hai vạch ăn bữa thứ hai, qua ba vạch sẽ ăn bữa thứ ba, lúc này ‘đấu’ cũng ngừng chạy.”

Tô Sách cũng hiểu đại khái, nếu dựa theo địa cầu tính thì phễu này sẽ hoạt động từ sáu giờ sáng đến sáu giờ tối, vừa đủ thời gian ban ngày.

Ngay lúc hai người nói chuyện, mùi thịt trong nồi bắt đầu thơm lừng, hơi nước màu trắng bắt đầu bốc lên làm nắp nồi nảy lên lạch cạch.

Tô Sách vội chạy qua mở nắp, cậu dùng một khúc cây dài nhỏ giở ra, bằng không chỉ bằng sức lực của cậu, chỉ sợ có thể mở nắp cũng bị nước sôi bắn trúng.

Lúc này, cậu bắt chước Thần Đồ bắt đầu quấy nồi thịt hầm.

Chính là giống như cậu nghĩ, quả nhiên vẫn phi thường cổ sức.

Thần Đồ muốn tới hỗ trợ nhưng bị Tô Sách cự tuyệt.

Thứ trong nồi dần dần tản ra, thịt cùng rau dưa nổi lên mặt nước, cảm thấy màu sắc đã được thì Tô Sách bỏ loại gia vị giống tiêu vào, dùng muôi múc chút nước canh nếm thử, lại bỏ thêm chút vị cay.

Sau đó chậm rãi hầm tiếp.

Tô Sách nhìn vạch khắc trên đồng hồ cát, lại nhìn nhìn ngọn lửa trong nồi, trong lòng tính toán một chút sau đó đứng lên đi qua gian phòng bên cạnh.

Thần Đồ thấy vậy, vội vàng chạy theo: “A Sách từ từ, ta đến giúp người!”

Tô Sách không cự tuyệt Thần Đồ ân cần, cầu vừa múc nước vào thùng gỗ nhỏ rửa sơ lại chén bát, vừa nói với Thần Đồ: “Sau này trước khi dùng công cụ gì cũng phải rửa sơ lại một lần.”

Thần Đồ không ngừng gật gù, y cảm thấy có chút phiền, bất quá nếu A Sách thích thì không sao cả...

Hai người nhanh chóng rửa xong chén bát, lúc này Thần Đồ đột nhiên giật giật lỗ tai, người cũng khựng lại một chút.

Tô Sách ngẩng đầu: “...làm sao vậy?”

Về mặt Thần Đồ như đưa đám: “Bên ngoài có người đến...”

Có người tới vì sao biểu tình đột nhiên lại khó coi như vậy... chẳng lẽ là người không được hoan nghênh? Nếu là địch nhân... trong bộ lạc hẳn không tới mức đó đi.

“Chào! Thản Đồ!” Đúng lúc này, một tiếng nói có chút quen thuộc truyền vào.

Tô Sách còn đang phân biệt thì Thản Đồ đã nhảy ra ngoài: “Sao các người lại tới đây a!” Bộ dáng có chút tức giận nhưng âm thanh cũng không lớn.

Âm thanh lúc này lại nói tiếp: “Chúng ta tới xem thành viên mới chứ đâu phải xem người... Nói ra thì các người vẫn chưa phải bầu bạn đi, chúng ta tới tìm A Sách ca ca chơi không được sao?”

Sau đó một âm sắc mềm mại có chút nhút nhát vang lên: “Chúng ta... chúng ta tới xem...”

“Ai nha thật là.” Thản Đồ giống như bắt lặc: “Ta biết rồi, các người ngoan ngoãn ở đây chờ, ta gọi A Sách ra.”

Tô Sách liền nhìn thấy Thản Đồ một lần nữa tiến vào, có chút nghi hoặc nhìn y. Cậu không nhớ rõ mình có người quen nào ở đây...

Thản Đồ nhìn Tô Sách, bả vai suy sụp: “A Sách, người còn nhớ cặp giống cái song sinh chúng ta gặp ngoài cổng bộ lạc không?”

Là bọn hắn. Tô Sách nhớ ra, gật gật đầu.

Thản Đồ có chút vô lực: “Bọn họ nói muốn chơi với người...”

Tô Sách sửng sốt.

Từ nhỏ đến giờ cậu đều rất vô vị, không có ai muốn chơi cùng cậu cả.

Thản Đồ cẩn thận quan sát vẻ mặt Tô Sách: “A Sách, nếu người không thích bọn họ thì ta có thể bảo họ rời đi, cùng lắm thì ta đuổi về chỗ phụ mẫu bọn họ là được.”

Tô Sách lắc đầu: “Không sao.”

Thản Đồ không cho phép người trong lòng nghi ngờ mình, lập tức nói rõ: “A Sách, mặc dù trong bộ lạc bọn họ quả thực là giống cái trân quý, hơn nữa nhóm giống đực đều cấp thiết bảo hộ bọn họ, nhường nhịn bọn họ, nhưng đối với mỗi giống đực mà nói chỉ có một người là trân quý nhất.”

Tô Sách ần ần đoán được lời nói tiếp theo của Thản Đồ.

Quả nhiên Thản Đồ ngốc hề hề mỉm cười, tiếp tục nói: “Đối với ta mà nói, A Sách người chính là người trân quý nhất kia. Không có gì quan trọng hơn A Sách người cả.”

Những lời này của Thản Đồ không phải nói dối, bởi vì ở chung mấy ngày nay, mỗi phút mỗi giây y đều hướng cậu mà biểu hiện điểm này.

Cho dù Tô Sách vẫn còn rất băn khoăn nhưng vẫn tín nhiệm—— chưa từng hoài nghi tâm ý của y.

Nhưng thẳng thắn như vậy vẫn làm cậu có chút chịu không thấu a.

Tô Sách quay lưng, lau lau tay: “...không có, Thản Đồ.” Lúc quay lại, thần sắc đã trở lại bình thường: “Ta đối với bọn họ không có cảm giác xấu.”

Thản Đồ cũng nhìn ra Tô Sách thật sự không mất hứng, liền cười rộ lên: “Vậy là tốt rồi, A Sách người mau đi đi, đừng để bọn họ chờ đâu.”

Tô Sách gật gật đầu, đi tới cửa sau đó quay đầu lại: “...Thản Đồ.”

Thản Đồ ngẩn đầu: “A?”

“Hôm nay giữ bọn họ lại ăn cơm.” Tô Sách hơi nhếch khóe môi: “Người tẩy thêm hai cái bát đi.” Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Mà Thản Đồ, y bởi vì nụ cười nhạt của người trong lòng mà ngây dại.

19. Chương 19: Mời Cơm Cặp Song Sinh...

Tô Sách đi ra cửa liền nhìn thấy cặp song sinh xinh đẹp đang chơi đùa dưới tàng cây.

Chính xác hơn là một nhóc thoát nhìn rất nhân chán mà nhỏ đảm cây cỏ, một nhóc nhút nhát ở phía sau kéo góc áo đối phương.

Lại nói tiếp, tuy Tô Sách đã gặp hai nhóc này hai lần, nhưng lần đầu tầm mắt rất mơ hồ, mà lần thứ hai lại quá vội vàng, không kịp hảo hảo nhìn bọn họ, hiện giờ vừa thấy quả nhiên phi thường đáng yêu.

Vô luận là sợi tóc thoát nhìn mềm mại sáng bóng hay da dẻ màu lúa mạch nhưng vẫn vô cùng phấn nộn, hay thân hình mỏng manh hết như đựng vào sẽ vỡ nát, ngũ quan xinh xắn đều hiện ra chỗ ‘trân quý’ của hai đứa nhóc này.

Tô Sách cảm thấy hết như mình được gặp đám trẻ con trên địa cầu.

Theo bề ngoài của cặp song sinh, dựa theo suy đoán của Tô Sách thì ước chừng cỡ mười tuổi.

Thật đúng là rất nhỏ a...

Lúc nhìn thấy Tô Sách đi ra, Ái Quả Nhi—— nhóc có vẻ hoạt bát hơn—— liền lộ ra nụ cười thật tươi: “Là A Sách ca ca! Chào! Ta là Ái Quả Nhi! Người còn nhớ ta không?” Nhóc này để tóc rất ngắn, thoát nhìn thực khỏe mạnh.

Đứa nhóc tóc dài cười mồm mỉm, hai gò má đỏ ửng: “A Sách ca ca, ta... ta là Ái Mật Nhi.” Có lẽ trong thời gian mang thai bị đoạt đi chất dinh dưỡng, đứa nhóc này so với ca ca gây yếu hơn một chút.

Tô Sách gật đầu: “Chào các người.”

Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng vui vẻ chạy tới, một trái một phải nắm tay Tô Sách: “A Sách ca ca hảo!”

Tô Sách thân bất do kỷ bị hai nhóc kéo tới ngồi dưới tàng cây, một đứa bên trái, một đứa bên phải.

Tô Sách có chút lúng túng, làm thế nào cùng hai nhóc con này... chơi đùa a?

Ái Quả Nhi nhìn quần áo Tô Sách mặc trên người, mỉm cười gian xảo: “Thần Đồ kia đối với A Sách ca ca tốt lắm đi? Quần áo bên từ tơ hồng tằm, y khẳng định tốn không ít xương cốt đi!”

Tô Sách sưng sờ một chút, cũng nhìn lên người: “...Tơ hồng tằm?”

Ái Quả Nhi ngửa đầu, chống cằm nói: “A Sách ca ca không biết đi? Hồng tằm là một loại sâu có thể nhả tơ, rất khó nuôi dưỡng. Trứng sâu chỉ có thể ấp nở trong huyết động thực ấp ấp, hơn nữa vì dễ trứng rất khó nên chỉ có tộc trưởng được bảo tồn, mỗi giống cái sau khi trưởng thành có thể đến lĩnh, chính là lần đầu tiên chỉ có thể lĩnh mười trứng mà thôi, nếu số lượng trứng ấp thành không quá năm thì không được phép tiếp tục.”

Nhóc con nói xong liền nhìn qua Ái Mật Nhi, Ái Mật Nhi dùng tay túm lấy góc áo, cúi đầu nhỏ giọng giúp ca ca bổ sung: “Hơn nữa... hơn nữa sau đó còn phải xe tơ cùng dệt vải, đặc biệt là bên...”

Ái Quả Nhi nhìn đứa em vô cùng thận thủng của mình, liền thở dài, nói tiếp: “Bởi vì sợi tơ này rất mảnh, chỉ có giống cái cẩn thận nhất mới có thể bên, hơn nữa không chắc chắn lần nào cũng có thể thành công... Trong bộ lạc chúng ta, tay nghề tốt nhất đại khái chỉ có Lạp Á.” Nhóc con dựng thẳng một ngón tay, lắc lắc: “Những thứ Lạp Á làm ra, thực sự rất đắt tiền ~”

Tô Sách đưa tay sờ sờ lên lớp vải, quả thực có cảm giác như tơ lụa, các thú nhân—— cho dù là giống cái cũng có khí lực lớn hơn nam nhân địa cầu rất nhiều, vì thế lúc dệt vải quả thật khó tránh vướng tay vướng chân...

Theo thói quen phân tích một lần, sau đó Tô Sách mới nghĩ tới trong lời nói của Ái Quả Nhi tựa hồ còn ẩn chứa hàm nghĩa khác.

Đây là muốn... nói lời tốt giúp Thảo Đồ? Hay là trêu chọc...

Mặc kệ là loại nào, Tô Sách cũng không muốn phản ứng.

Ái Quả Nhi trộm nhìn Tô Sách, cậu cũng cúi đầu đối diện với nhóc. Một lát sau, Ái Quả Nhi bật cười: “A Sách ca ca, người thực thẹn thùng, như vậy không thể được nga ~”

Tô Sách ngẩn người: “Ách...”

Ái Quả Nhi đưa hai tay gối ở sau đầu, không truy hỏi nữa.

Bất quá đã như vậy còn chưa bắt được, Thảo Đồ cũng quá vô dụng đi...

Ngón tay Tô Sách xẹt lên sóng mũi, che dấu sự xấu hổ.

“A Sách!” Ngay lúc này, Thảo Đồ bưng hai chén gỗ xuất hiện.

Tô Sách thấy vậy, lập tức đứng lên đi qua: “Thảo Đồ, đã được rồi sao?”

Thảo Đồ thấy Tô Sách không trấn tĩnh thì có chút kinh ngạc, bất quá lập tức nói: “Đúng vậy, đã chín rồi.” Ý hơi tránh một chút—— cầm hai chén gỗ đối với Tô Sách mà nói thì quá nặng, vẫn để y bưng tới dưới tàng cây đi: “Đây là cho bọn họ, của A Sách cần phải hầm thêm một chút.”

Tô Sách cũng hiểu được hành động của mình có chút bối rối, nhưng cậu lập tức trấn định lại: “...Àn.”

Thảo Đồ đem hai chén canh thịt phân biệt nhét vào trong tay cặp song sinh: “Đây, của các người, A Sách muốn giữ các người lại ăn cơm.” Vừa nói vừa tự mình ngồi xuống. Tô Sách ngồi xuống bên cạnh y.

Ái Quả Nhi cùng Ái Mật Nhi đều dùng hai tay bưng, Tô Sách nhìn động tác thoải mái của hai nhóc, vô thức khựng một chút.

Ái Quả Nhi cười lớn: “Ta sẽ không khách sáo! A Sách ca ca, cảm ơn người!” Hoàn toàn không nhìn tới biểu tình ‘còn ta đâu’ của Thảo Đồ.

Ái Mật Nhi hé cái miệng nhỏ hớp một ngụm nước canh: “Ngon... ngon lắm...”

“Hương vị đúng là không tệ a...” Ái Quả Nhi ‘a’ một tiếng nhớ ra: “A Sách ca ca, này là Thảo Đồ làm sao?”

Thảo Đồ tranh nói trước: “Không phải ta, là A Sách làm.”

Ái Quả Nhi lập tức chống nạnh cười hai tiếng: “Ta đã nói thứ mỹ vị thế này, Thảo Đồ tuyệt đối không làm được mà!”

Ái Mật Nhi liếc mắt nhìn cọng gân xanh vừa nổi lên trên trán Thảo Đồ, cẩn thận kéo ca ca kiêu ngạo của mình.

Ái Quả Nhi phát tay: “Thế ta mới nói, tên trì độn Thảo Đồ này có thể gặp được A Sách ca ca thật sự là vận khí quá tốt!”

Vì thế vị nào đó mới nổi gân xanh đã bị một câu nói trấn an xuống.

Cảm xúc của Thảo Đồ nhanh chóng chuyển thành tốt đẹp: “Có thể gặp A Sách, vận khí của ta quả thực tốt lắm.”

Ái Quả Nhi bĩu môi: “Người cũng dám thừa nhận a...” Bất quá nhóc con này không tiếp tục dội nước lạnh.

Tô Sách ở bên cạnh trầm mặc không nói gì thật có chút chịu đả kích.

Cậu ở nơi này, khí lực cư nhiên không bằng một đứa nhỏ.... cư nhiên lại còn là đứa nhỏ giống cái...

Lúc Tô Sách ngẩng đầu lên liền chống lại ánh mắt tò mò cùng lo lắng của Ái Mật Nhi.

Tô Sách thâm thở dài trong lòng, gật gật đầu với Ái Mật Nhi, đổi lại một cái đỏ mặt cùng mỉm cười e lệ của đứa nhóc.

Cậu quả nhiên vẫn không biết làm thế nào ở chung với loại sinh vật bé nhỏ này.

Bên kia Ái Quả Nhi cùng Thản Đồ tranh cãi một chốc thì Thản Đồ đột nhiên nhớ ra gì đó, bỏ mặt Ái Quả Nhi còn đang ăn thịt, nhảy dựng lên chạy vào nhà bếp.

Ái Quả Nhi sửng sốt: “Thản Đồ bị sao vậy?”

Ái Mật Nhi nhẹ nhàng nói: “Hắn là đi lấy đồ ăn cho A Sách ca ca đi...”

Ái Quả Nhi vỗ đầu: “A đúng rồi! A Sách ca ca vẫn còn chưa ăn a!” Nói xong liền cầm bát ‘lạch bạch’ chạy tới bên cạnh Tô Sách, dùng đũa gấp một miếng thịt đưa qua: “A Sách ca ca, người ăn trước một chút đi?”

Ái Mật Nhi cũng chậm chậm chạy qua, gấp một khối đưa tới bên kia miệng Tô Sách.

Trước không nói tới chuyện Tô Sách không muốn dùng chiếc đũa người khác đã ăn, nhưng một khối thịt lớn như vậy lại còn chưa hầm đủ nhừ, cậu tuyệt đối không cần nổi đi...

Cặp song sinh này nhiệt tình như vậy, có đôi khi đúng là làm người ta ăn không tiêu a.

Ngay lúc Tô Sách không biết nên phản ứng thế nào, Thản Đồ đã nhanh như bay lao ra, trong tay bưng một cái chén gỗ. Mà bát đồng chính là cái chén này nhỏ hơn chén bình thường một vòng, bên trong hình như cũng không phải đều là nước canh.

Thản Đồ mới vừa tiến ra liền nhìn thấy cặp song sinh một trái một phải vây quanh Tô Sách, lập tức tiến tới kéo bọn họ qua một bên—— đương nhiên là rất nhẹ nhàng.

Sau đó Thản Đồ rất khó có dịp nhìn thấy Tô Sách lộ ra biểu tình ‘được cứu’, tâm tình nhất thời rất tốt.

Nâng chén gỗ mà y xem là rất nhẹ nhàng, lấy lòng nói: “A Sách, cơm của người cũng xong rồi.” Sau đó nhỏ giọng thì thầm bên tai cậu: “Ta đã già nhuyễn rồi, yên tâm ăn đi.”

...nhỏ giọng như vậy là vì quan tâm tới tự tôn của mình đi.

Đây là sự cẩn thận của Thản Đồ.

Vài ngày ở chung, cho dù Thản Đồ làm ra rất nhiều tình huống làm người ta dở khóc dở cười, chính là, y tựa hồ cũng ần ần hiểu được nỗi băn khoăn của Tô Sách.

Này có thể xem là trực giác dã thú không...

Thịt hôm nay đã được già nhuyễn chan thêm nước canh, mà trong chén còn có một cái muỗng, có thể nhìn ra là mới làm.

Tô Sách có chút xúc động.

Cố gắng bồi mọi người ăn cơm, trừ bỏ bộ dáng ăn uống khó coi của Thản Đồ, hai giống cái một nhân loại đều tương đối rất lịch sự.

Ái Quả Nhi có chút ghét bỏ liếc mắt nhìn Thản Đồ, vừa quay đầu thì lại thấy một hình ảnh hoàn toàn đối lập với người này: “A Sách ca ca, tư thế dùng cơm của người thật đẹp.

...Thật sự là khen ngợi thẳng thắn.

Tô Sách ngừng một chút: “...Cám ơn.”

Ái Quả Nhi mỉm cười: “A Sách ca ca thật sự là người nghiêm túc.” Sau đó quay đầu: “Ái Mật Nhi, đúng không?”

Ái Mật Nhi gật gật đầu.

Tô Sách: “...”

Ái Quả Nhi lại cười, thực đáng yêu nắm lấy ống tay áo Tô Sách: “A Sách ca ca, ăn cơm xong theo chúng ta đi chơi đi?”

Tô Sách cứng đờ: “...Àn.”

Thản Đồ ở bên cạnh thấy vậy liền hỏi: “Này, các người muốn dẫn A Sách đi đâu?”

Ái Quả Nhi xoay người: “Chuyện giống cái, giống đực ngu ngốc không cần lo!”

Nói thật, Tô Sách vẫn còn không quen vì mình bị quy về bên ‘giống cái’.

Bất quá quen đi, cậu không quen cũng không có biện pháp khiêu chiến quy tắc của thế giới này.

Vì thế liền hỏi: “...Đi nơi nào?”

Ái Quả Nhi đưa tay gãi gãi cằm: “A Sách ca ca đi chỗ nào, chúng ta đi chỗ đó?” Nghiêng đầu: “Đúng không, Ái Mật Nhi?”

Ái Mật Nhi lại gật gật.

Tô Sách trầm ngâm một chút: “Nếu không ngại thì mang ta tới phụ cận một chút đi.” Lúc quay đầu lại thấy được ánh mắt ủy khuất của Thản Đồ thì âm thầm thở dài: “...Còn có, có thể để Thản Đồ đi cùng chúng ta được không?”

Ái Quả Nhi nhún vai: “Được rồi, nếu A Sách ca ca đã nói vậy...”

Ái Mật Nhi cúi đầu: “Hào...”

20. Chương 20: Hiểu Lâm Không Nói Nên Lời...

Rời khỏi nhà Thản Đồ, Tô Sách bị hai giống cái sôi nổi kéo đi, trong lòng bàn tay là hai bàn hai nhỏ bé căng mềm mại non mịn hơn, làm con người ta sinh ra cảm giác ấm áp kì dị.

Thản Đồ nhắm mắt theo sát phía sau, y nhìn người trong lòng mình thẳng lưng đi tới, thỉnh thoảng hơi cúi đầu trả lời cặp song sinh, cảm nhận được sự tỉ mỉ rất khó phát giác nhưng thật sự tồn tại của cậu quả thực chính là một loại vui sướng.

Nếu tương lai bọn họ có đứa nhỏ, kia hẳn sẽ cảm thấy thực hạnh phúc đi. Thản Đồ nghĩ vậy.

A đúng rồi! A Sách nói cậu không thể sinh đứa nhỏ. Ân, y có thể đi xin một đứa con nuôi đáng yêu nhất, A Sách có thể làm cặp song sinh yêu thích như vậy, nhất định cũng sẽ làm con nuôi bọn họ yêu thích.

Ái Quả Nhi đi phía trước ngẩng đầu, hỏi: “A Sách ca ca, người muốn xem cái gì trước?”

Tô Sách nghĩ nghĩ: “Ta muốn xem rất nhiều...” Tạm ngừng một chút: “Ân, rất nhiều giống cái xử lý một ít thứ giống như lương thực, có thể giới thiệu một chút không?”

Ái Quả Nhi gật gật đầu: “Có thể a!” Nói xong liền kéo Tô Sách chuyển hướng: “A Sách ca ca nói chính là ‘thử lương’ đúng không? Mỗi giống cái trong bộ lạc đều được phát một mảnh đất, bình thường đều trồng loại này.”

Ái Mật Nhi cũng ngập ngừng nói: “Chúng ta... cũng có...”

Sau đó Ái Quả Nhi đột nhiên quay đầu lại: “Này, Thản Đồ!”

Thản Đồ bước tới hai bước—— y vốn không muốn quấy rầy giống cái nói chuyện nên đi xa một chút: “Sao vậy? Là A Sách tìm ta có việc sao?”

Ái Quả Nhi trở mình xem thường: “Ta tìm người không được sao?”

Thản Đồ có chút thất vọng, ánh mắt nhìn qua Tô Sách, nói: “...được.”

Ái Quả Nhi tức giận nói: “Được rồi, kì thực cũng có quan hệ với A Sách ca ca!” Nhìn thấy Thản Đồ lại hỏi phục tinh thần, liền lắc đầu thở dài một hơi: “Giống đực các người luôn rất sơ ý, vì thế ta hỏi người a, A Sách ca ca đã được tộc trưởng thừa nhận là người của bộ lạc, người có giúp A Sách ca ca lĩnh đất không?”

Thản Đồ thoáng ngây người.

Y... y đã quên!

Từ hôm qua tới giờ, y chỉ nghĩ cách bồi dưỡng tình cảm với A Sách, cứ nhiên quên lĩnh đất cho cậu! A, làm sao bây giờ!

Thản Đồ vội vàng vọt tới trước mặt Tô Sách, vẻ mặt lo lắng: “A Sách, thực xin lỗi thực xin lỗi...”

Nếu làm người dẫn đường của Tô Sách, hết thấy này vốn đều là trách nhiệm của y, đất đối với giống cái mà nói là công cụ trọng yếu trong cuộc sống, là một trong những vật tư quý giá nhất của giống cái, thế mà y lại quên mất.

Nếu A Sách không tha thứ cho y, y phải làm cái gì bây giờ... Có thể nào làm A Sách cảm thấy bộ lạc không chào đón cậu mà tức giận bỏ đi không?

Thản Đồ không ngừng gãi gãi đầu, thật muốn hung hăng đấm mình một cái.

Tô Sách nghĩ một chút cũng hiểu được đại khái.

Bất quá cậu cảm thấy không có vấn đề gì, nếu giống cái quả thực thừa thót cùng trên quý như vậy, cho dù Thản Đồ quên cũng sẽ có những người khác tới nói cho cậu.

Huống chi, Thản Đồ người này căn bản không có khả năng có ý xấu, hơn nữa, cậu cũng không muốn nhìn Thản Đồ luôn dè dặt từng li từng tí như vậy.

Thản Đồ đối với cậu tốt lắm, cậu biết.

Vì thế Tô Sách lắc đầu một chút: “Không sao, không cần để ý.”

Ánh mắt Thản Đồ sáng rực lên.

Ái Quả Nhi bĩu môi, trong lòng lại cảm thán, Thản Đồ người này vận khí đúng là quá tốt. Phải biết, tuy nhóm giống cái đại đa số không có ý cầu, nhưng đối với nhóm giống đực bất cẩn lỗ mãng này vẫn muốn gây sức ép một chút, đáng vẻ không hề giống A Sách ca ca, cứ nhiên lại ôn nhu như vậy.

...Tô Sách hoàn toàn không biết mình có thứ gọi là ‘ôn nhu’ kia, lúc đối mặt với ánh mắt cổ quái của Ái Quả Nhi cũng chỉ có thể làm như không thấy.

Ái Mật Nhi nắm lấy góc áo Tô Sách, bàn tay nhỏ bé chậm rãi chỉ tới một hướng: “Ở ngay... nơi đó.”

Ái Quả Nhi cũng túm một cái: “Đúng vậy, tới rồi.”

Tô Sách nhìn qua, nơi này tựa hồ là hướng bắc bộ lạc, ở đó có một mảnh ruộng rất lớn, có những hàng rào tạo thành từ gỗ cùng dây thừng chia thành những mảnh nhỏ, nhưng mỗi mảnh đại khái cũng cỡ hai mẫu. Tính ra nơi này cũng có tới mấy trăm mẫu đi.

Ở sát bên là một ngọn núi rất cao, sườn núi dốc đứng, dã thú cơ bản không thể từ trên đó leo xuống. Mà bên kia lại đi thông tới bộ lạc, không quá xa có thể nhìn thấy phòng ở của giống đực, nếu có địch nhân muốn tập kích nơi này thì chỉ e rất khó thực hiện.

Tô Sách lướt mắt nhìn một lượt, căn cứ theo diện tích ruộng tính toán một chút, bộ lạc này đại khái có khoảng hai ngàn người, giống cái chiếm một phần tư, ước chừng là năm, sáu trăm người, mà còn lại đều là giống đực. Nghiêm khắc mà nói, này có thể xem là một bộ lạc tương đối lớn.

Nghĩ đến đây, Tô Sách cúi đầu hỏi: “Ái Quả Nhi, bộ lạc chúng ta có bao nhiêu người?”

Ái Quả Nhi cắn ngón tay ngẫm lại: “Để xem... trưởng thành có hai ngàn... ấu tể thì không biết, gần nhất lại có vài giống cái sinh đứa nhỏ.”

So với dự đoán của cậu còn lớn hơn một chút, bất quá cũng không quá nhiều. Tô Sách gật gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn những mảnh ruộng trước mặt.

Lại nói tiếp, khí hậu nơi này có chút khô ráo, bất quá cũng không tính là rất nóng, không biết thích hợp trồng loại nào... Cậu chưa từng gieo trồng, xem ra về sau có rất nhiều thứ phải học tập.

Bởi vì cách bữa sáng đã khá lâu, hiện tại ước chừng đã sắp giữa trưa, nhóm giống cái đã trở về nấu cơm, vì thế khu ruộng này trông có vẻ trống trải.

Ái Quả Nhi cùng Ái Mật Nhi lôi kéo Tô Sách đi vào bên trong, Ái Quả Nhi chỉ một mảnh nói: “Đây là đất của ta.”

Ái Mật Nhi cũng chỉ mảnh kế bên: “Kia là... là của ta.”

Trong hai mảnh ruộng đều có không ít cây trồng, mảnh của Ái Quả Nhi trồng một loại cây rễ củ, cành lá xanh tốt um tùm, mà bên Ái Mật Nhi thì cao hơn rất nhiều, xem hình dáng thì rất giống loại thực vật giống cây lúa mà Tô Sách đã thấy.

Nhìn nhìn những mảnh ruộng khác, đại đa số cũng là hai loại này.

Tô Sách hỏi: “Đây gọi là gì?”

Ái Quả Nhi nói: “Bên ruộng ta gọi là bạch bạc [củ cải trắng].”

Ái Mật Nhi nói: “Còn ta... là thử lương.”

Tô Sách lại đi một chỗ, nhìn thấy còn có một ít cây có màu đỏ tím hoặc xanh đậm, còn có những loại cây có lá thật to như một loại rau dại trên địa cầu mà cậu không biết tên. Cậu nhớ lại một chút, tựa hồ có vài loại chính là rau dưa Thẩn Đồ dùng để nấu ăn mấy hôm nay.

Ái Quả Nhi vừa chỉ vừa nói với Tô Sách: “Đây là cây dương xỉ, có thể ăn thân và lá, cái kia gọi là thổ long cái, chỉ ăn củ, còn cái kia là cỏ la la, cũng ăn thân với lá...”

Tô Sách âm thầm ghi nhớ toàn bộ, sau đó quay đầu lại nhìn về phía thú nhân cao lớn: “Thẩn Đồ, người thích ăn loại nào?”

Thẩn Đồ lộ ra nụ cười thật to: “A Sách thích ăn cái gì ta liền thích ăn cái đó!”

Tô Sách gật đầu, không kén chọn sao...

Ái Quả Nhi lại nói: “Cỏ la la là loại non mềm nhất cũng ngọt nhất, có thể ăn sống, bình thường hay ngắt ngay chính giữa.”

...Non mềm nhất? Ánh mắt Tô Sách lóe lên.

Lúc này, lục đục có vài giống cái đi tới, Ái Quả Nhi nhìn thấy một người liền phất tay hai cái, kêu lên: “Mạc Lạp! Mạc Lạp!”

“Ô!” Trả lời lại là một giống cái cao gầy, bộ dạng thực tuần mỹ, một đầu tóc màu rậm nắng dài tới tận thắt lưng, màu da cũng thực khỏe mạnh, phía sau còn có vài giống đục đi theo, đều dùng ánh mắt truy đuổi nhìn hân: “Ái Quả Nhi, tiểu quỷ này sao lại hứng thú tới đây?”

Ái Quả Nhi dẩu mồm: “Nói thế nào thì ta cũng có ruộng chứ bộ...”

Giống cái gọi là ‘Mạc Lạp’ kia mỉm cười thực tùy ý, tay chân hân rất thon dài, lúc đi đường nhẹ nhàng hết như đang nhảy múa.

Hân đi tới trước mặt mọi người, đưa tay nhẹ nhàng xoa mặt Ái Mật Nhi, lại véo nhẹ một cái trên mặt Ái Quả Nhi sau đó mới nhìn qua Tô Sách, nói: “Vị này tới giờ chưa từng thấy qua, Ái Quả Nhi, là bằng hữu của người sao?” Hân đương nhiên cũng thấy được Thẩn Đồ đứng sau Tô Sách, bất quá cũng chỉ là nhìn lướt qua, không dừng lại quá lâu.

Ái Quả Nhi kéo tay Mạc Lạp xuống, kéo Tô Sách một chút, nói: “Đây là A Sách ca ca, là giống cái Thẩn Đồ mang từ bên ngoài về!” Sau đó nhóc con nhăn mặt nhăn mũi: “Thẩn Đồ đang theo đuổi a.”

Mạc Lạp nhìn Tô Sách một hồi, gật đầu cười nói: “Ánh mắt không tệ.” Sau đó đưa tay tới, nắm tay nắm lại: “Xin chào, ta gọi là Mạc Lạp.”

Tô Sách sững sốt một chút, không xác định đây có phải là lễ tiết hay không, chỉ có thể học làm theo, quả nhiên bị nắm tay Mạc Lạp chạm một chút, vì thế cậu cũng chạm lại: “Xin chào, ta là Tô Sách.”

Theo biểu tình của những người khác, cậu tựa hồ không làm sai.

Tô Sách quả thực không làm sai, trên đại lục Khảm Đạt, giống cái cùng giống cái làm vậy biểu đạt cho hữu hảo, nhưng nếu giống đực làm vậy với giống cái sẽ bị coi là một loại quấy rầy, mà giống đực cùng giống đực thì hành động này được xem là đồng tính cầu yêu. Giống đực muốn biểu đạt hữu hảo chỉ nắm tay chạm lên ngực mình, giống đực cùng giống cái khi chào hỏi sẽ nói rõ.

Mạc Lạp nhìn giống cái mới tới, cảm thấy biểu tình đối phương tựa hồ có chút quẫn bách, không khỏi cảm thấy thú vị, chờ đến lúc hắn thấy giống đực cực mạnh nổi danh làm giống cái chùn bước, cũng là người thực trì độn chuyên chú nhìn giống cái trước mắt thì càng cảm thấy có ý tứ hơn.

Hắn đang định nói gì đó thì nhìn thấy Ái Quả Nhi nháy mắt với mình.

Mạc Lạp thấy tầm mắt Ái Quả Nhi quét một lần từ Thản Đồ qua Tô Sách, cảm thấy có chút buồn cười.

Có lẽ bởi vì tính tình của Thản Đồ, nên mặc dù cặp song sinh trân quý được nhóm giống đực cực mạnh trong bộ lạc thay phiên bảo hộ, nhưng Ái Quả Nhi lại đối xử với Thản Đồ tốt nhất— mặc dù nhiều thời điểm sẽ trêu ghẹo một chút, nhưng lúc y thật sự thích giống cái thì Ái Quả Nhi cũng sẽ không được tự nhiên mà hỗ trợ.

Hắn chỉ mới lần đầu gặp gỡ người trong lòng của Thản Đồ thôi, cư nhiên còn bảo hắn giúp đỡ... Thôi được rồi, xem phân lượng Thản Đồ thật vất vả mới động tâm hắn ra chút sức lực cũng đúng đi?

Vì thế Mạc Lạp ho nhẹ một tiếng: “Có thể gọi người là A Sách không?” Sau khi được tán thành thì nói tiếp: “Nếu tất cả đều là người trong bộ lạc thì chính là bằng hữu; chờ đến lúc người kết hôn với Thản Đồ đừng quên mời ta a.”

Tô Sách không ngờ đối phương vừa mở miệng chính là một câu như vậy.

...Chẳng lẽ giống cái trong bộ lạc này khi gặp ai đó chỉ quan tâm mỗi vấn đề này? Cậu nghĩ tới người bán vải dệt Lạp Á, tựa hồ cũng là vậy.

Cậu hẳn nên giải thích đây chỉ là hiểu lầm, nhưng không biết vì sao cậu lại nghiêng đầu nhìn thấy chính là vẻ mặt khấn trương của Thản Đồ.

Đột nhiên cậu lại không nói nên lời.

21. Chương 21: Hồng Tàn...

Cuối cùng chỉ có thể hàm hồ nói một câu ‘sau này rồi tính’, bất quá so với lần thắng thắn cự tuyệt trước kia đã làm Thản Đồ thực sự cao hứng. Đương nhiên, những giống cái khác tựa hồ cũng phát hiện Tô Sách đang cân nhắc, vì thế không tiếp tục đề tài này nữa.

Nhóm giống cái lại tiếp tục nói mấy câu, phần lớn chính là thảo luận vấn đề nên trồng cây gì trong ruộng thì tốt hơn, mà nhóm giống đực chỉ có thể đứng sau nhìn, cẩn thận xum xoe.

Thản Đồ thấy người trong lòng nghiêm túc hỏi về phương diện cuộc sống cùng lao động, còn có thái độ im lặng thừa nhận khi này— vô luận cậu làm vậy chỉ vì không dễ y khó xử hay vì nguyên nhân nào khác, vẫn làm y có cảm giác ‘cố gắng theo đuổi nhất định sẽ có kết quả’.

A Sách thực sự rất mềm lòng... Thản Đồ thầm nghĩ. Có lẽ, y đã biết làm thế nào để giữ cậu lại.

Tô Sách không biết Thản Đồ đang làm gì, bất quá cậu không muốn để y lạnh nhạt ở bên cạnh thật lâu— tuy Mạc Lạp cũng thờ ơ nhóm người theo đuổi hắn. Nhưng với Tô Sách thì cậu không thể nào thích ứng nổi bầu không khí ‘được che chở’ của giống cái này, là một nam nhân, trên địa cầu luôn đề cao tác phong thân sĩ, cho dù tính cách có thiên hướng nghiêm nghị nhưng cậu vẫn luôn tôn trọng người khác... Chính là thế giới này dường như đều phát triển theo hướng tương phản, làm cậu cảm thấy phi thường không quen.

Trong thế giới thú nhân, phương thức ở chung của giống cái và giống đực đối với Tô Sách mà nói là quá bất công. Nếu chỉ là bên phụ thuộc cùng bên bị phụ thuộc thì các thú nhân bản thổ có thể tiếp tục chung sống, chính là đối với cậu mà nói lại tuyệt đối không đủ.

Bất quá nói tiếp thì... vì cái gì cậu lại nghĩ tới vấn đề ‘chung sống’.

Tô Sách trộm nhìn qua phía Thản Đồ có vẻ đang ngẩn người... Người này.

Cậu xác định lúc mình suy nghĩ vừa nãy, thứ xẹt qua trong đầu chính là hình ảnh sư tử hoàng kim khổng lồ cùng gương mặt quen thuộc của nam nhân này.

Chính là...

Nói chuyện cũng không lâu lắm, chiều nay Mạc Lạp còn rất nhiều chuyện phải làm, Ái Quả Nhi cùng Ái Mật Nhi cũng phát hiện ruộng mình cần nhổ cỏ dại—— cuối cùng bọn Mạc Lạp nói những nơi còn lại chỉ có thể để Thản Đồ dẫn Tô Sách đi.

Vì thế mục tiêu kế tiếp của bọn họ là tầm phòng chăn nuôi hồng tâm.

Thản Đồ cùng Tô Sách sống vai đi cùng một chỗ, có thể bởi vì thái độ phổ biến của bộ lạc, cũng có thể vì Thản Đồ biết tổ chất cơ thể Tô Sách so với giống cái bình thường còn yếu hơn rất nhiều, nên lúc đối đãi với cậu, thái độ của y so với lúc chăm nom cặp song sinh còn cẩn thận hơn.

Nói thật, cũng không phải cảm giác được bảo hộ không tốt, chính là Tô Sách vẫn cảm thấy Thản Đồ có hơi cẩn thận thái quá... Bất quá bản tính Tô Sách vốn không thích kiêu căng tự phụ, hơn nữa Thản Đồ đã dưỡng thành tính tình như vậy, mà cậu cũng không phải không thể chấp nhận, như thế không cần thiết phải miễn cưỡng đối phương, ngược lại sẽ càng làm không khí ở chung có chút bất thường.

Có thể vì chăn nuôi hồng tâm khó khăn nên nơi này không lớn hơn nhà gỗ bao nhiêu, vẻ thoai thoạt nhìn được xây dựng từ một loại gỗ rất dày nặng, hơn nữa ngay cả cửa sổ cũng không có, chỉ có một tấm màn da thú thật dày phủ ở cửa ra vào.

Thản Đồ đưa tay nhắc da thú, sau đó kéo Tô Sách cùng nhau đi vào.

Trong phòng chỉ có khoảng mười người, bên cạnh vách tường là những cái giá gỗ lớn, trên mỗi giá đặt một cái rổ được bện từ dây mây, trên đó rải rất nhiều lá cây xanh biếc, còn có vài con sâu màu đỏ sậm đang mấp máy.

Chính giữa phòng là một cái bàn gỗ thật lớn, đại khái dài cỡ năm, sáu thước, rộng ba, bốn thước, ước chừng chiếm hơn phân nửa diện tích nơi này, nhóm giống cái ngồi xung quanh bàn, khoảng cách cũng khá thoải mái.

Có lẽ vì cảm thấy có người tới, vài giống cái ngẩng đầu lên, Tô Sách nhận ra, một trong số đó chính là Lạp Á mình từng gặp qua trước đó.

Thản Đồ nâng tay chào hỏi: “Chào, Lạp Á, xương cốt đặt ở cửa phòng người, người thấy chưa?”

Lạp Á cũng mỉm cười đứng lên: “Thấy rồi, không có vấn đề gì.” Sau đó hẩn liếc mắt nhìn Tô Sách một cái, hỏi thêm: “Sao các người lại tới đây?”

Thản Đồ trả lời: “A Sách cảm thấy hứng thú với chuyện này nên ta dẫn A Sách tới xem.”

Nói xong, Thản Đồ kéo Tô Sách tiến tới một chút.

Tô Sách gật đầu với Lạp Á—— cậu cảm thấy những người hẩn là ‘nữ tính’, còn được gọi bằng cái tên là ‘giống cái’ trước mắt còn cường tráng hơn mình vài phần, Tô Sách thực sự không có biện pháp xem đối phương là ‘nữ tính’ mà đối đãi—— cho dù bọn họ có thể sinh đứa nhỏ!

“Xin chào.” Cậu nói.

Lạp Á cười cười: “A Sách mới tới, có hứng thú dưỡng tầm sao?” [nuôi tầm]

Tô Sách gật đầu một chút: “Àn, muốn tìm hiểu một chút.”

Thần Đồ liền kéo Tô Sách đi qua: “Lạp Á là một trong những người xuất sắc nhất, hẳn sẽ nói cho người biết nên làm thế nào.” Lại nhìn qua Lạp Á: “Đúng không, Lạp Á?”

Lạp Á mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên, ta thực hoan nghênh A Sách.”

Tô Sách đi qua, phát hiện bên chân Lạp Á có một sọt mây cao chừng một thước, bên trong chất đầy các sợi tơ trong suốt, tất cả đều được cuốn vào một mảnh gỗ, hình dáng giống con thoi. Mà công cụ trong tay Lạp Á là một thứ giống lược răng cưa nhỏ cỡ bàn tay rất thanh mảnh, phần đỉnh nhọn như kim khâu nhưng lại hơi gấp khúc, thoạt nhìn rất kì quái.

Lạp Á chú ý tới tầm mắt của Tô Sách, liền thuận tay lắc lắc thứ dài nhỏ kia: “Cái này gọi là ‘gai móc.’” Lại thêm một cái ghế đặt bên cạnh: “A Sách, lại đây ngồi đi, ta chậm rãi chỉ cho người.”

Tô Sách quay đầu lại nhìn Thần Đồ một cái, Thần Đồ vội vàng nhắc tay: “Ta ở đây bồi người là tốt rồi.”

Vì thế Tô Sách liền đi qua ngồi xuống.

Trước mặt Lạp Á có một cái rổ trúc cùng một cái chậu gỗ, trong chậu là cái kén trong suốt bị cắt thành hai nửa, phía trên còn đang bốc ra hơi nóng, mà trong rổ trúc là những con nhộng đỏ như máu cuộn mình lại cùng một chỗ.

Lạp Á cùng gai móc khều một cái kén trong bồn, cầm trong tay, sau đó dùng đầu nhọn đâm vào phần trên nhẹ nhàng khều một cái liền kéo ra một đầu sợi nhỏ tới mức cơ hồ không thể thấy rõ, sau đó lấy một miếng gỗ dài cỡ một cánh tay tới, đem đầu sợi quấn vòng quanh rồi bắt đầu dùng tay cuộn, không lâu liền cuộn trong nửa cái kén tơ, tiếp đó nghiêng đầu cười với Tô Sách: “Đây là bện tơ. Bất quá lúc ngâm phải dùng nước nóng, như vậy mới có thể làm nó mềm ra.”

Tô Sách gật gù đầu, nhìn hai giống cái ngồi cạnh bàn, chính giữa bọn họ có một cái giá gỗ có hai trục ngang, mà trên trục treo những sợi tơ thật dài thật mảnh, mà hai giống cái kia phân biệt hai bên, theo hai phương hướng phân biệt dùng thứ giống lược kia chải chuốt những sợi tơ này: “Cái kia gọi là cào tơ, dùng để chỉnh lý lại sợi tơ.”

Tô Sách lại gật đầu, biểu hiện chính mình hiểu, sau đó cẩn thận nhìn động tác của những giống cái khác, bọn họ dùng một tiểu đao chỉ lớn bằng ngón tay cắt kén tầm còn nguyên, lấy con nhộng bên trong ra, có người thì nấu nước nóng, kéo tơ, cuốn tơ, còn có để hai thanh gỗ nhỏ dựng thẳng đứng, con thoi không ngừng xuyên vào giữa, động tác phi thường linh hoạt...

Quả nhiên tựa như Ái Quả Nhi nói, thoạt nhìn không hề đơn giản a.

Tô Sách lại nhìn một chốc, đối với mỗi bước đều hiểu rõ thì quay đầu lại, Thần Đồ đứng cách đó không xa—— không hề dao động chút nào—— hệt như một tảng đá, dùng ánh mắt làm cậu mềm lòng chăm chú nhìn cậu, cho dù chống lại ánh mắt cậu cũng không hề thay đổi.

Thần Đồ thấy vẻ mặt Tô Sách, cảm thấy so với trước kia có biến hóa rất vi diệu, vì thế y có chút nghi hoặc gọi một tiếng: “...A Sách?”

Tô Sách thu hồi tầm mắt, đầu tiên nói với Lạp Á cùng các giống cái khác đang chú ý cậu gật đầu một cái, nói: “Chúng ta cáo từ.” Sau đó được đáp lại đồng dạng mới xoay người, đi tới bên cạnh Thần Đồ: “Thần Đồ, chúng ta đi thôi.”

Thần Đồ nghiêng đầu: “A Sách không xem nữa sao?”

Tô Sách gật nhẹ: “Nên biết đều biết cả rồi.”

Thần Đồ mỉm cười: “Àn, chúng ta đi thôi.” Y nhỏ giọng áp bên tai Tô Sách nói: “A Sách quả nhiên giỏi nhất!”

Sau khi tạm biệt nhóm giống cái xử lý tơ hồng tằm, Tô Sách cùng Thần Đồ rời khỏi phòng này.

Thần Đồ cúi đầu nhìn Tô Sách, gương mặt tràn ngập ân hận: “A Sách, giờ chúng ta tới chỗ tộc trưởng một chút đi, nói với hắn chuyện linh đất.”

Tô Sách nhớ ra, gật đầu: “...Àn.”

Thản Đồ lập tức lộ ra một nụ cười thật tươi, đưa tay ra một chút sau đó lại cẩn thận rút về: “A Sách, người có mệt không?”

Tô Sách lắc đầu: “Không mệt.” Lúc nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Thản Đồ, lại nói thêm: “Lúc mệt ta sẽ nói cho người biết.” Sau đó liền thấy biểu tình Thản Đồ chuyển thành cao hứng, trong lòng Tô Sách cũng có chút thả lỏng.

Càng lúc càng không có biện pháp cự tuyệt Thản Đồ lấy lòng...

Lúc không có sự kiện trọng đại, tộc trưởng luôn ở trong căn lều lớn kia, Tô Sách cùng Thản Đồ nhắc tắm mình da tiến vào, tộc trưởng Tát Thập vẫn bộ dáng cũ.

“Chào, Thản Đồ, sao lại tới đây?” Tát Thập cười sang sảng: “A Sách, người không bảo Thản Đồ hảo hảo dắt người đi dạo một vòng sao?”

Tô Sách gật đầu một chút, nói: “Đã xem qua vài nơi, cảm ơn quan tâm.”

Thản Đồ nói tiếp: “Tộc trưởng, chúng ta tới lĩnh phần đất của A Sách, hôm qua vội quá nên ta quên mất.” Y gãi gãi đầu, có chút không được tự nhiên.

Tát Thập nhướng mi, xoay người lấy một khối gỗ trong túi da trên kệ, lại dùng móng tay quẹt chất lỏng gì đó viết vài từ, đưa cho Tô Sách.

Tô Sách vừa nhận thì thấy bên trên viết chính là tên mình.

Tát Thập cười vài tiếng, nói: “Cắm miếng gỗ này bên cạnh phần đất người chọn là được.”

Tô Sách hướng hân nói cảm ơn, sau đó liền cùng Thản Đồ rời đi.

Vừa mới ra ngoài, Tô Sách cảm giác ánh sáng sáng ngời chiếu xạ lên người mình, ngay sau đó cả người cậu hết như bị kim châm, mỗi tắc da thịt đều đau đớn vô cùng——

Tô Sách rốt cuộc nhịn không được bị lóa mắt, mềm nhũn ngã ra sau.

Trong lúc mông lung, một cánh tay cường tráng đỡ được cậu, nhưng mà cũng ngay lúc này cậu liền hôn mê bất tỉnh, bên tai mơ hồ có tiếng gọi lo lắng theo ý thức dần dần đi xa mà biến mất...

22. Chương 22: Tô Sách Bị Bệnh

Tô Sách theo lệ cũ tỉnh lại trong phòng Thản Đồ, mà lúc mở to mắt, nhìn thấy chính là ánh mắt nhắm chặt của Thản Đồ. Tay cậu bị nam nhân nắm chặt, lòng bàn tay truyền tới độ ấm nóng rực.

Đường nét cứng rắn, ngũ quan rõ ràng, có thể nói là dung mạo anh tuấn... Tô Sách mới phát hiện, hóa ra mình chưa từng cẩn thận nhìn dung mạo Thản Đồ.

Kỳ thực rất suất. Nếu trên địa cầu hẳn được xưng là ‘hình mẫu’ đi? Có lẽ là loại rất được đám con gái hoan nghênh. Là nam nhân, Tô Sách cảm thấy mình không nên thích y—— căn cứ theo lòng tự trọng của mỗi nam nhân, chính là cậu lại chỉ cảm thấy thực ấm áp.

Cũng không biết cậu ở trong này ngây người bao lâu... Tô Sách vẫn như cũ gối lên đùi Thản Đồ, thật cẩn thận di chuyển nhưng vẫn đánh thức thú nhân giống đực này.

Thản Đồ nhìn ánh mắt đen láy của Tô Sách, thực lo lắng hỏi han: “A Sách, người... có... chỗ nào khó chịu không?”

Tô Sách lắc đầu: “Không có việc gì.” Cậu chống tay ngồi dậy, phát hiện cơn đau đớn trước khi ngất xỉu đã không còn, hiện giờ cậu hoàn toàn không có nơi nào không khỏe.

Thản Đồ nhíu mày: “Ta thỉnh Táp Mạch Nhĩ tới xem thử, hẳn nói không có vấn đề gì nhưng ta vẫn cảm thấy lo lắng.”

Tô Sách hoạt động ngón tay một chút, ân, vẫn rất linh hoạt.

“Tập Mạch Nhĩ?”

Thản Đồ trả lời: “Tập Mạch Nhĩ là vụ y, hần nói không có việc thì sẽ không sao.”

Tô Sách gật đầu: “Vậy không cần lo lắng, ta hiện giờ tốt lắm.”

Thản Đồ gãi gãi đầu, cũng không nhận ra có gì bất thường, đành phải nói: “Sau này nếu A Sách có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải lập tức nói cho ta biết.” Nói xong, y thật cẩn thận sấp qua ôm lấy bả vai Tô Sách, thấp giọng nói: “A Sách hôm nay dọa ta sợ gần chết...”

Tô Sách khựng một chút, đưa tay vỗ vỗ lưng y: “...Thực xin lỗi.” Chần chờ một chút lại nói thêm: “Ta sẽ, sau này sẽ nói với người.”

Thản Đồ lúc này mới cao hứng gật đầu: “Vậy là tốt rồi!”

Có lẽ vì không khí lúc này rất ôn nhu cùng sẵn sóc, Tô Sách liền cùng Thản Đồ duy trì trạng thái bán ôm như vậy, không hề né tránh. Mà Thản Đồ hoàn toàn không chú ý tới điểm này, vừa rồi nhất thời kích động mới ôm đối phương, thẳng đến khi không khí trở nên im lặng mới phản ứng tới, y nhìn người trong lòng ngoan ngoan dựa vào người mình, cho dù bình thường rất ngốc trong việc theo đuổi bầu bạn, nhưng cũng biết cơ hội này rất khó có được. Lúc này liền mỹ mãn ôm chặt không buông.

Một lát sau, Tô Sách mới đẩy Thản Đồ, cúi đầu, bên tai có chút đỏ hồng.

Thản Đồ nhìn nhìn tay mình, cảm thấy có chút mất mát, nhưng lập tức nghĩ tới một việc: “A Sách, người đói bụng chưa? Thức ăn đã nấu xong rồi, ta bưng tới cho người!”

Nói xong không đợi Tô Sách đáp lời liền nhảy ra ngoài cửa sổ, sau đó rất nhanh đã trở lại—— trong tay cầm một chén canh thịt băm thật lớn cùng một cái muỗng, thế nhưng một chút cũng không bị văng ra ngoài.

Tô Sách thực tự nhiên nhận lấy, dùng muỗng ăn mấy ngụm, lại uống chút nước canh, chờ cảm giác co rút trong bụng chậm lại mới mở miệng hỏi: “...Thản Đồ, ta ngủ bao lâu rồi?”

Thản Đồ ngẫm lại: “Cũng hơn một ngày.”

...Khó trách đói như vậy.

Tô Sách nhìn tay mình, nhớ tới cảm giác đau đớn lúc trước, có chút khó hiểu. Rõ ràng vẫn rất tốt, hơn nữa mặt trời cũng không tính là lớn, hần không phải bị cảm nắng a... Chẳng lẽ vì mấy hôm trước quá mệt mỏi? Hay khí hậu không hợp? Nhưng vô luận là loại nào, cũng không nên có cảm giác đau đớn khắp toàn thân như vậy.

Suy nghĩ một chốc vẫn không ra, Tô Sách còn đang tính tới những khả năng có thể, lúc này Thản Đồ nói: “A Sách, người đừng ngăn người a, ăn cơm trước đi đã, nếu không sẽ không chịu nổi.”

Y nhìn thấy A Sách hôn mê mà bản thân lại luống cuống tay chân đủ rồi. Nếu không phải Tập Mạch Nhĩ là vụ y tốt nhất, đã nói A Sách thật sự không có chuyện gì cả, nếu không chỉ sợ y đã phát cuồng rồi!

Tô Sách cũng biết mình hôn mê một ngày đối với thú nhân này là chuyện tệ hại cỡ nào, vì thế gật đầu thuận theo, chậm rãi ăn tiếp.

Lại nói tiếp có chút kì quái, không biết có phải Thản Đồ cố gắng giả ngu hơn hay không mà phần thịt băm vốn vẫn còn chút cứng đối với cậu, hiện giờ nhai có vẻ dễ dàng hơn rất nhiều...

Bên ngoài sắc trời đã gần chạng vạng, Tô Sách ở trong phòng ngủ người lâu như vậy, lại ngủ suốt nên giờ cũng không buồn ngủ, Thản Đồ cũng nghĩ tới điểm này, liền sấp qua hỏi: “A Sách, giờ người muốn làm gì không?”

Tô Sách nhìn y: “...chúng ta đi rửa chén đi.”

Thang tuy đã gác lên, chính là Thản Đồ kiên quyết phải ôm Tô Sách đi xuống—— lấy lí do là cơ thể cậu khẳng định còn rất suy yếu, Tô Sách không có biện pháp cự tuyệt, liền tùy ý y.

Lúc xuống dưới, Thản Đồ đương nhiên cũng không để Tô Sách rửa chén, chỉ lấy tới một cái ghế có vẻ mới làm, đặt ở khoảng sân nhỏ, nói với cậu: “A Sách, người ngồi đây xem ta rửa là tốt rồi... Ân, có chỗ nào ta rửa không sạch thì người cứ trực tiếp nói cho ta biết.”

Tô Sách kì thật cảm thấy khí lực mình hiện giờ rất dồi dào... Bất quá trong ánh mắt quan tâm của Thản Đồ lộ ra một loại ý tứ ‘người tuyệt đối đang cậy mạnh’, thế nên Tô Sách cũng không tiếp tục tranh chấp vấn đề này.

Lại nói tiếp, ngồi đây vừa hóng mát vừa xem Thản Đồ làm việc rất có cảm giác ‘gia đình’. Hơn nữa cũng thực mát mẻ...

Năng lực học tập của Thản Đồ rất cao, trước kia y làm không tốt, bất quá sau khi được Tô Sách chỉ điểm một lần thì có thể rửa bát một cách hoàn mỹ, động tác cũng không quá mức thô lỗ. Ngẫu nhiên y sẽ quay đầu lại, thấy Tô Sách thì hơi nhếch môi cười, có chút ngốc, nhưng làm Tô Sách cảm nhận nhiều hơn là sự an tâm...

Sắc trời bắt đầu tối, lúc màn đêm buông xuống thì hai mặt trăng cũng đồng thời xuất hiện trên không trung, tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tô Sách bắt đầu cảm thấy, có lẽ tựa như Thản Đồ nói, cậu nghĩ mình không có việc gì nhưng bên trong kì thực vẫn còn rất suy yếu... Cậu cảm thấy bắt đầu có chút buồn ngủ.

Gió đêm phất qua người phi thường ôn nhu, nhưng Tô Sách lại cảm thấy toàn thân có cảm giác ảm áp kì lạ... Có một chút nhiệt lưu đang lưu động khắp toàn thân, không quá ngang ngược, ngược lại còn thực thoải mái.

Chậm rãi, cả người đều nóng lên, thật giống như đang ngồi bên đống lửa, cả người đều ảm áp.

Bất tri bất giác ý thức cậu lại mơ hồ, chẳng đến khi một âm thanh lo lắng đánh thức cậu.

“A Sách! A Sách, người người nóng quá!”

“A Sách người tỉnh tỉnh a!”

“A Sách đừng ngủ!”

“A Sách! A Sách——”

Tô Sách miễn cưỡng mở mắt, trước mắt là bóng người nồn nóng bất an... là Thản Đồ.

“Ta... không...” sao. Miệng Tô Sách giật giật, chữ cuối cùng vẫn còn nằm trong cổ họng liền bị cơn buồn ngủ đánh bại.

Bất quá tình hình này không kéo dài lâu, rất nhanh, một thứ lạnh lẽo gì đó chạm lên mặt Tô Sách làm cậu giật mình mở to mắt.

Chỉ nghe thấy Thản Đồ vội vàng nói: “A Sách, ta đặt thứ này vào trong quần áo người, ngàn vạn lần đừng ngủ. Cả người người hiện giờ đều nóng lên, ta phải nhanh chóng đưa người tới cho Táp Mạch Nhĩ xem thử!”

Tô Sách mơ mơ màng màng gật đầu, hai tay ôm lấy một thứ lạnh lạnh gì đó, chính là tựa hồ cậu không có khí lực, thứ kia mới được bỏ vào tay cậu liền rút xuống đất.

Ngay sau đó, cậu dường như nghe thấy Thản Đồ nói ‘xin lỗi’ một tiếng, thứ kia bị một đôi tay thô ráp cùng lạnh lẽo nhét vào trong quần áo, cảm giác thực nặng. Bất quá này không cần cậu tự ra chút khí lực nào, bởi vì ngay sau đó hai chân liền nhẹ bồng.

Tô Sách có cảm giác mình đang bị Thản Đồ dùng tư thế mình tuyệt đối không thích ôm trong lòng, tiếp đó dùng tốc độ cực nhanh cũng làm cậu cực hưởng thụ mà lao đi——

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ ngắn ngủn một chốc lát, bọn họ đã dừng lại.

Tô Sách hoảng hốt cũng hiểu ra chính mình hiện tại không thích hợp, hơn nữa Thản Đồ vội vàng luống cuống như vậy... Cậu đưa tay nhẹ nhàng chạm vào thứ lạnh lẽo trong lòng, cố gắng tranh đấu với cơn buồn ngủ.

Không thể... ngủ...

Tâm tình Thản Đồ quả thực phi thường lo lắng.

Ngày hôm qua, sau khi ra khỏi lều lớn thì A Sách đột nhiên té xỉu, không có bất cứ điềm báo nào, chỉ đơn thuần là ngủ, nhưng lúc ôm lên thì phát hiện bộ dáng cậu rất khó chịu. Thản Đồ lập tức chạy tới tìm vu y giỏi nhất trong bộ lạc, Tạt Mạch Nhĩ, sau khi Tạt Mạch Nhĩ tiến hành kiểm tra thì bảo không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng Thản Đồ vẫn thực lo lắng ở bên cạnh Tô Sách không rời, mãi cho đến chiều hôm nay A Sách rốt cuộc tỉnh lại mới làm y an tâm một chút.

Chính là... chính là vì cái gì y đang rửa chén thì A Sách lại xảy ra vấn đề a?

Y vốn tưởng A Sách vì quá buồn chán nên ngủ gật, kết quả lúc muốn gọi cậu dậy, vừa mới đụng tới liền phát hiện toàn thân cậu đều nóng lên... Đây rất bất thường!

Trước kia trong bộ lạc cũng có vài ấu tử nóng toàn thân như vậy, bất quá kết quả thường là ấu tử bị chết non—— bởi vì bọn họ cứ ngủ mãi không tỉnh lại nữa!

Chính là, A Sách tuyệt đối không thể!

A Sách, người đừng ngủ a...

Thản Đồ dùng sức ôm chặt Tô Sách.

A Sách yếu ớt giống như ấu tử vậy... Không, là càng yếu hơn mới đúng, cho dù biểu hiện có mạnh mẽ thế nào thì y cũng không nên xem nhẹ thể chất của A Sách.

Đều là lỗi của y.

Nếu A Sách.. làm sao bây giờ?

Thản Đồ rút cuộc lần đầu tiên trong đời cảm thấy hoang mang lo sợ.

Y đứng trước một nhà gỗ, dùng sức đập cửa.

“Tạt Mạch Nhĩ! Tạt Mạch Nhĩ! Người mau mở cửa a!”

23. Chương 23: Quyết Định Của Tô Sách...

Bên trong rất nhanh có âm thanh truyền tới, cửa nhanh chóng mở ra, Thản Đồ ôm Tô Sách vọt vào, người trong nhà cũng lập tức đóng cửa lại, lớn tiếng nói: “Nhanh lên, đặt hắn lên giường!”

Phòng này có một mùi hương rất kì lạ, tựa hồ có chút cay mũi nhưng lại rất dễ chịu, ước chừng là mùi thảo dược. Mà rất nhanh có một mùi khác phiêu tán, cảm giác thực thanh lương, đầu óc mụ mị như sắp ngất của Tô Sách bị mùi hương này kích thích giống như đột nhiên thanh tỉnh một chút, mí mắt cũng không còn nặng nề như khi này.

Ngay sau đó, cậu chợt nghe tới âm thanh có chút phi thường vui sướng của Thản Đồ: “A Sách, A Sách người cố gắng a, mau mở to mắt!”

Tô Sách nghe được bên trong ẩn chứa tình cảm tràn ngập vô cùng lo lắng, vì thế trong tiếng gọi của y, cậu cố hết sức xốc mí mắt lên——

“Ngô... Thản... Đồ.” Cậu cảm thấy chính mình giống như mở miệng, dùng âm thanh rất lớn kêu lên, nhưng âm thanh vang vọng hết như tiếng muỗi kêu, không nghe được bao nhiêu.

Nhưng Thản Đồ đã rất cao hứng, túm lấy tay Tô Sách, nơi đó vẫn nóng như vậy, nhưng chỉ cần người còn thanh tỉnh thì ít nhất cũng không nguy hiểm tới sinh mệnh.

Lúc này có một người tới xốc áo Tô Sách lên, lấy thứ lạnh lạnh kia đi, Tô Sách nỗ lực nghiêng đầu nhìn, đó là một cái túi da, ở miệng được bịt lại thật kín, bên trong hẳn là nước.

Đây là thứ Thản Đồ vội lấy tới để hạ nhiệt cho cậu đi... Tựa như trên địa cầu, lúc phát sốt người ta sẽ dùng gói đá.

Người này cúi đầu hỏi một câu: “Tô Sách, người nguyện ý để Thản Đồ lưu lại không?”

Bởi vì không phải bầu bạn nên cần hỏi vấn đề này.

Tô Sách còn chưa trả lời, Thản Đồ đã mở miệng trước: “A Sách, ta lo lắng, người để ta ở lại cùng người đi?”

Nói thật, tại thời điểm suy yếu như vậy, trước mắt Tô Sách cũng chỉ tín nhiệm mỗi Thản Đồ mà thôi, y không biết vụ y trong bộ lạc này chữa bệnh thế nào, trong lúc ý thức mơ hồ, y chỉ có thể để Thản Đồ ở bên cạnh chăm sóc. Vì thế, cậu cố sức gật đầu một cái: “Àn... Thản Đồ... lưu lại...”

Thản Đồ lau mồ hôi, gương mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, mà tay cũng nắm chặt tay Tô Sách—— nếu không thể thời thời khắc khắc cảm nhận biến hóa nhiệt độ trong cơ thể A Sách, y thật sự sẽ phát điên mất.

Ngón tay Tô Sách giật giật, muốn an ủi y một chút.

Mà vị vụ y—— giống cái gọi là Tập Mạch Nhĩ kia cũng bắt đầu công việc của mình.

Tô Sách cảm giác được áo mình bị lột xuống, quần cũng vậy, cậu nằm trên một nơi trơn nhẵn, còn rất mát mẻ, không có lột da thú làm cơ thể bị nhiệt lượng xâm nhập trở nên thư thái rất nhiều.

Tiếng nói của vụ y Tập Mạch Nhĩ rất êm tai, mang theo chút ôn nhu như gió xuân, làm người ta tin tưởng: “Tô Sách đúng không? Ta hiện tại cởi quần áo để hạ nhiệt cho người, sau đó sẽ bôi thảo dược, người yên tâm, đều đã thử qua, chỉ có tác dụng tăng tốc quá trình hạ nhiệt mà thôi... Về chuyện còn lại, ta phải tiếp tục quan sát mới có thể quyết định. Nếu người đồng ý liền gật đầu đi.”

Tô Sách có thể cảm nhận được thái độ vụ y này rất nghiêm túc, lại có Thản Đồ bồi bên cạnh—— cậu lựa chọn tin tưởng người này. Cậu nhớ rõ từng nghe qua tên người này từ miệng tộc trưởng—— tuy lúc đó chỉ thoáng nghe thấy bằng tai—— lần đó ánh mắt cậu có thể nhìn rõ trở lại tựa hồ dùng thuốc do chính vụ y ‘Tập Mạch Nhĩ’ này điều phối.

Ít ra, tầm mắt cậu hiện giờ cũng rất rõ ràng.

Tập Mạch Nhĩ động tác lạnh lẽ, không bao lâu sau cảm một tấm vải bố mềm mại tới, mặt trên có bôi một thứ gì đó ướt át, từ đầu vai cậu bắt đầu chậm rãi chà lau, đến bụng, đến bắp chân... Chỉ trừ bỏ nơi bí ẩn bị bỏ qua, toàn thân cao thấp cơ hồ đều dính dính.

Nhưng Tô Sách cũng có thể cảm giác được, những nơi bị biến thành dính dính kia so với khi nãy thoải mái hơn rất nhiều.

Bàn tay đang bị Thản Đồ nắm cũng bị rút ra để bôi dược thảo, Thản Đồ đặt môi lên trán Tô Sách, cảm thụ độ ẩm nơi đó.

Xúc giác ở mi tâm làm Tô Sách không thể phớt lờ, chút ý thức mới khôi phục được một chốc lại có chút mơ hồ... Môi Thản Đồ không cứng rắn như thân hình cùng ngoại hình của y, ngược lại... thực mềm mại.

Thật giống như cá tính của y vậy.

Có lẽ vì sinh bệnh nên con người so với bình thường lại càng yếu đuối hơn, trong khoảnh khắc này Tô Sách cảm thấy, có lẽ, nếu có Thản Đồ ở bên cạnh, nói không chừng cậu càng hi vọng vào cuộc sống ở thế giới này hơn nữa.

Thản Đồ cũng nói qua, cho dù cậu không thể sinh đứa nhỏ cũng không vấn đề... không phải sao?

Chỉ cần hai người ở cùng nhau là tốt rồi.

Tô Sách trầm thờ dài trong lòng, theo biểu hiện của Thản Đồ khi cậu sinh bệnh có thể thấy, nếu mình không thể cùng y ở cùng một chỗ, y cũng sẽ không hạnh phúc đi.

Mà Tô Sách cũng hiểu được, trong thế giới này, trừ bỏ Thẩn Đồ, cậu có lẽ không có cách nào tiếp nhận bất cứ ai—— hoặc là bất cứ giống đực nào xem mình là ‘giống cái’ mà đối đãi.

Chính là nếu là Thẩn Đồ thì sẽ không sao. Người muốn chân chính ở cùng một chỗ căn bản sẽ không vì một cách xưng hô đơn thuần mà trở ngại.

Chờ lần này hết bệnh rồi liền rủ Thẩn Đồ cùng mình đi tìm học trưởng đi.

Học trưởng không giống cậu, anh không lẻ loi một mình, anh còn một công ty to như vậy để quan tâm. Mà cậu thì chỉ dành từ chức mà thôi.

Trong đầu có ý niệm như vậy, hơn nữa độ ẩm trong cơ thể dần dần giảm xuống, lúc nhìn qua Thẩn Đồ, ánh mắt Tô Sách liền hiện lên chút nhu hòa.

Người này có lẽ về sau phải ở cùng cả đời...

Lúc còn ở địa cầu, Tô Sách vì cá tính của bản thân nên không đem chuyện cưới vợ đặt vào mục tiêu nhân sinh, cậu nghĩ chính mình sẽ cùng đồng văn thư và công việc cả đời, đương nhiên càng không ngờ một nửa khác của mình lại là nam nhân—— nga không, nói đúng hơn thì không phải người.

Bất quá, nếu là Thẩn Đồ, nói không chừng cuộc sống của hai người thật sự không tồi đi...

Bởi vì cơ thể liên tục phát bệnh nên sau khi Tô Sách được nhóm giống cái giải thích đại khái các hoạt động sinh hoạt lại không đủ thời gian cẩn thận suy nghĩ. Bất quá thừa dịp hiện giờ cơ thể đang được được vật vây quanh, cậu liền nghiêm túc suy nghĩ.

Trông trượt... đối với cậu mà nói có chút khó khăn, bất quá mỗi giống cái đều làm, cậu cũng tuyệt đối không thể không làm. Ân, rèn luyện nhiều hơn hẳn không thành vấn đề, cho dù sức lực không đủ, cậu cũng có thể nghĩ biện pháp mài dụng cụ trông trượt sắc bén một chút. Dường như so ra là chuyện khá khó, nếu luyện tập những thứ khác thành thục rồi thử có lẽ sẽ thoải mái hơn... Trước kia cảm thấy mình sớm muộn gì cũng rời đi nên cho rằng nhà gỗ của Thẩn Đồ không cần xây dựng thêm, chính là hiện giờ quyết định cùng Thẩn Đồ ở cùng một chỗ, cũng nên bố trí ‘nhà cửa’ lại một lần.

Đúng... là nhà của bọn họ.

Cậu sẽ cố hết sức dung nhập vào thế giới thú nhân, trước mắt xem ra cuộc sống nơi này rất đơn giản, cũng phi thường thoải mái, cho dù lao động nhưng mỗi việc đều thu lại hồi báo đáng giá.

Cậu gặp qua rất nhiều thú nhân, giống cái cũng có giống đực cũng có, cá tính đều rất thẳng thắn, sẽ không giống như địa cầu, ở cùng công ty nhưng vẫn luôn lừa lọc lục đục với nhau, nơi này thực... thực bình thản, giống như một chai nước suốt lấy trong núi, tự nhiên mà trong suốt.

Cậu sẽ sống ngày càng vui vẻ cũng không chừng.

Thời gian qua thật mau, ý thức Tô Sách ngày càng thanh tỉnh, này thuyết minh nhiệt độ trên người cậu sắp khôi phục bình thường. Thảo được trên da cậu khô lại thành từng mảng cứng, làm cả người cũng có chút cứng ngắc.

Giống cái vu y kia lại tới gần, tay đặt lên trán Tô Sách kiểm tra độ ẩm.

Tô Sách lúc này mới có cơ hội nhìn rõ người nọ.

Vu y Tập Mạch Nhĩ này... có một mái tóc bạc trắng, thực ngắn, được vén ra sau vành tai. Gương mặt luôn tươi cười, nụ cười thực ôn nhu, khí chất người này cũng khá hiền lành, ngũ quan tuy không tính là đặc biệt nhưng lại làm người ta có cảm giác hẳn rất đẹp.

Loại đẹp này không phải vẻ đẹp bên ngoài mà xuất phát từ sâu trong nội tâm cùng khí chất.

“Tập... Mạch Nhĩ.” Âm thanh Tô Sách phát ra có chút khàn khàn.

Tập Mạch Nhĩ cười cười: “Hiệu quả của thảo dược đã bắt đầu, hiện giờ chỉ cần dùng nước ấm lau người cho người, lau sạch sẽ không có việc gì.”

Tô Sách kiên cường hỏi: “Ta... nguyên nhân bị bệnh...”

Tạp Mạch Nhĩ nghiêng đầu: “Người hỏi là vì sao người lại bị nóng lên như vậy sao?”

Tô Sách gật gật đầu.

Tạp Mạch Nhĩ thở dài: “Trước đó ta kiểm tra qua cho người cũng chỉ đơn giản là bị nóng lên mà thôi, trên người người không có bất cứ miệng vết thương bị độc trùng cắn, cũng không có vấn đề nào khác. Bất quá chờ người lau người rồi ta sẽ giúp người kiểm tra lại.”

Tô Sách nhìn ánh mắt hắn: “Cám... cảm ơn.”

Tạp Mạch Nhĩ lắc đầu: “Người đã tới bộ lạc chúng ta thì chính là người một nhà, không cần khách khí như vậy.”

Tô Sách nhìn hắn nói rất chân nhin, khoe miệng hơi cong một chút.

Vô luận là cặp song sinh, tộc trưởng, Mạc Lạp hay Tạp Mạch Nhĩ, thái độ người nào cũng vô cùng thân thiết.

Đương nhiên, còn có Thản Đồ.

Những người này không hề cho cậu có cảm giác lạc lõng, ngược lại còn có cảm giác ‘mặc dù cuộc sống khó khăn nhưng lại không tồi’.

Thực tự nhiên, thực thoải mái.

24. Chương 24: Cầu Hôn...

Tắm rửa dùng một cái thùng gỗ rất lớn, cùng loại với thứ Thản Đồ lấy cho cậu tắm, bên trong là nước nóng hôi hổi, cúi đầu nhìn vào thì phát hiện nước lại có màu xanh nhạt, đại khái có tác dụng rửa sạch được liệu dính trên người đi.

Tạp Mạch Nhĩ khí lực không đủ nên vẫn là Thản Đồ ôm cậu đặt vào, bởi vì quá lo lắng nên mặc dù hiện giờ Tô Sách không mặc chút quần áo nào, Thản Đồ cũng không phát sinh bất cứ chuyện mất thể diện nào như ‘chảy nước miếng’, ‘chảy máu mũi’ này nọ.

Khí lực Tô Sách dần dần khôi phục, cậu cầm lấy bàn chải Tạp Mạch Nhĩ đưa, chậm rãi gạt bỏ tầng được thảo dính trên người. Sau khi chà sạch lớp ngoài thì bắt đầu dùng tay tự kì cọ—— cậu không dám khiêu khiến độ cứng của thứ kia, để tránh không chỉ có rớt được mà đi luôn cả một tầng da.

Rất nhanh làm xong hết thấy, Thản Đồ trong lúc đó đã vội vã chạy về nhà cầm tới một bộ quần áo mới—— bộ cũ sớm đã thấm ướt mồ hôi, hiển nhiên không thích hợp cho bệnh nhân mới khỏi sử dụng.

Thản Đồ vừa ôm Tô Sách ra thì bị Tạp Mạch Nhĩ đuổi về, hiện tại cũng không phải ‘thời kì đặc biệt’, giống được nên cách xa giống cái một chút!

Tạp Mạch Nhĩ mỉm cười nói với Tô Sách: “Đã tốt rồi, ta cho người thêm một chút được thảo, nếu còn khó chịu thì có thể trực tiếp dùng tới.” Hắn ra bên ngoài còn liếc mắt nhìn lại, nói thêm: “Vừa rồi tuy người không biết nhưng Thản Đồ đã quan sát hết toàn bộ quá trình, y hiểu rõ nên làm thế nào.”

Tô Sách nếu đã quyết định tiếp nhận Thản Đồ thì cũng không còn sự xấu hổ như những lúc bị trêu chọc trước kia, chỉ gật đầu: “Cám ơn. Nếu có gì ngoài ý muốn, ta sẽ bảo Thản Đồ làm.”

Ngữ khí này không giống trước kia.

Tạp Mạch Nhĩ là giống cái rất thông minh, tuy hắn thấy Thản Đồ vẫn còn tư thái người theo đuổi, bất quá hiện giờ nghe Tô Sách nói vậy, đại khái cũng hiểu được một chút. Vì thế hắn lại mỉm cười: “Thản Đồ rất tốt.”

Tô Sách đối với Tạp Mạch Nhĩ rất có hảo cảm, cũng cười nhẹ: “Ta biết.”

Sau khi ra ngoài, Thản Đồ sợ Tô Sách vẫn còn chưa khỏe hẳn, muốn ôm cậu về nhà nhưng thấy Tô Sách cương quyết lắc đầu thì từ bỏ, bắt quá Tô Sách chủ động nhờ y đỡ cậu, vì thế lập tức làm giống đực đơn bào này cao hứng.

Lúc này trời đã tối đen, trừ bỏ ánh trăng thì không còn thứ gì chiếu sáng, Thản Đồ cẩn thận đỡ Tô sách đi, một tay kia còn đỡ hờ phía sau lưng, sợ cậu xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Không khí có chút im lặng, Tô Sách mở miệng hỏi: “Đúng rồi Thản Đồ, vu y... là gì?”

Lúc nói tới ‘vu y’, thái độ Thản Đồ có chút nghiêm túc: “Vu y là người đáng tôn kính nhất trong bộ lạc.”

Trên phiên đại lục này, trong bất cứ bộ lạc nào, bởi vì chiến đấu với các loài dã thú trong tự nhiên là chuyện rất nguy hiểm, nhưng vì sinh tồn lại không có cách nào làm khác, từ đó về sau liền sinh ra một người chuyên môn trị liệu cho thú nhân, chính là ‘vu y’.”

Vu y không phải chức vụ có thể dễ dàng đảm nhiệm, bởi vì giống đực thiên tính khá vụng về, tuy có thể phân biệt thảo dược cùng điều chế các loại dược đơn giản, nhưng nếu tinh tế hơn sẽ không thể làm nổi, vì thế tất cả vu y cơ hồ đều là giống cái.

Nhưng nếu muốn trở thành một vu y chân chính thì phải học tập rất nhiều.

Bọn họ phải nắm rõ tập tính của từng loại thảo dược, biết mùi, vị, tác dụng, còn phải phối hợp chúng nó lại với nhau. Đồng thời, bọn họ còn phải hiểu biết đặc tính của các loại động vật trên đại lục, con nào có độc, độc có mãnh liệt hay không, hơn nữa còn phải dựa vào đó để điều phối thuốc giải độc. Mặt khác, bọn họ còn phải đỡ đẻ cho giống cái, nghênh đón tân sinh chào đời. Bọn họ phải thông hiểu tất cả thực vật có thể ăn trên đại lục, hiểu biết nó lợi cùng hại thế nào đối với thú nhân, còn nhận trách nhiệm phát hiện các loại thức ăn mới. Bọn họ còn phải hiểu biết thiên văn cùng các hiện tượng khác...

Có thể nói thế này, nếu thành công trở thành vu y, kia nếu ở địa cầu mỗi vu y không thể nghi ngờ là một nhà thực vật học, động vật học cùng trung y học... Thậm chí thiên văn học cũng tinh thông. Hơn nữa, nếu đây là một thử thách lớn trong quá trình học tập thì vẫn còn một điều làm nhóm giống cái rất khó chấp nhận—— vu y không thể sinh đứa nhỏ.

Một vu y trong quá trình học tập, bởi vì thường xuyên ném thử các loại thảo dược nên đánh mất năng lực sinh dục, tóc cũng vì thế mà biến thành màu trắng, mà bởi vì bọn họ phải chăm lo cho sức khỏe của cả bộ lạc nên rất bận rộn, vì thế bọn họ không thể cùng giống đực tạo thành gia đình—— bởi vì bọn họ không thể nào toàn tâm toàn ý giữ gìn gia đình này.

Nói cách khác, vu y thuộc về cả bộ lạc, mà bản thân bọn họ cũng cô độc cả đời.

Trong một bộ lạc, lượng vu y sẽ không vượt quá ba người, Tập Mạch Nhĩ chính là một trong số đó, hơn nữa, cũng là người tốt nhất.

...Thì ra là thế.

Mặc kệ nói thế nào, đối với một người dốc lòng cho bộ lạc như vậy, Tô Sách cũng thực khâm phục. Nhớ tới giống cái cả người tràn đầy nhu hòa khi này, trong lòng thâm thở dài.

Nhưng vẫn rất cô độc a.

Hai người chậm chậm đi về nhà, mới đi không xa liền thấy một đội ngũ hơn mười người ở đối diện đi tới.

Thản Đồ vội đỡ Tô Sách nhích ra ven đường, để cậu tựa vào một thân cây, chính mình thì bắt chéo hai tay, nắm tay siết lại để lên hai bên hõm vai, cúi đầu thật thấp.

Tô Sách biết này đại khái là một lễ nghi, vì thế cũng làm động tác tương tự, lúc khom người cậu thấy những người đi ngang qua cũng đáp lại như vậy.

Không bao lâu, những người này đều đi qua, Thản Đồ đứng dậy, một lần nữa ôm Tô Sách vào lòng.

Tô Sách mặc y ôm mình, quay đầu lại nghi hoặc nhìn đám người kia một cái—— vài người trong bọn họ nâng một tấm gỗ thật lớn, bên trên là một cái túi phồng lên.

Thản Đồ vừa dẫn cậu về, vừa giải thích: “Bọn họ đi tới cắm địa.”

Tô Sách ngẩng đầu: “Cắm địa?”

Thần Đồ gật đầu: “Chính là nơi thú nhân chúng ta khi chết sẽ trở về.”

Cắm địa nằm phía sau bộ lạc, là nơi duy nhất mai táng thú nhân.

Sau khi thú nhân chết đi, di thể bọn họ sẽ được thân nhân dùng ván gỗ nâng lên, trên người phủ kín quy vong thảo xinh đẹp, đưa vào cắm địa, để bọn họ trở về vòng tay của đại địa.

Lễ nghi Thần Đồ làm lúc này là biểu hiện thương tiếc vì người đã chết, mà thân nhân thú nhân đáp lại biểu hiện cảm tạ cùng tưởng nhớ.

Đây là một loại cảm xúc rất nặng nề.

Nghe Thần Đồ nói vậy, lần đầu tiên Tô Sách cảm giác được không khí nặng nề, cậu hỏi thú nhân: “Thần Đồ, người có thương tâm không?”

Thần Đồ lắc đầu cười: “Không. Cái chết chính là một sự bắt đầu. Ta chỉ cần lúc còn sống ở cùng với người quan trọng nhất, như vậy lúc chết đi cũng không còn gì tiếc nuối. Mỗi giống được đều nghĩ như vậy.”

Tô Sách trầm mặc một chút, lúc nâng mắt nhìn tới thì đã thấy phòng ốc của Thần Đồ ở ngay phía trước.

Tô Sách vịn thang gỗ leo lên, Thần Đồ ở bên cạnh khẩn trương quan sát cậu leo lên lầu hai, da thú đã được đổi cái mới, Tô Sách đưa tay sờ thử, phát hiện so với trước kia mềm mại hơn rất nhiều.

Có lẽ ngủ trên nó cũng không còn khó chịu như trước. Tô Sách nghĩ.

Thần Đồ không bao lâu sau cũng nhảy lên, trong tay là canh nóng đã hầm cả một đêm, chuẩn bị cho Tô Sách làm ấm dạ dày.

Tô Sách nhìn y: “Người cũng uống một chút đi.” Chăm sóc cậu mấy ngày nay, Thần Đồ so với cậu hẳn càng mệt mỏi hơn.

Thần Đồ tràn đầy tinh thần đưa chén gỗ qua: “Vẫn là A Sách uống đi, chốc nữa ta ăn hai khối thịt là tốt rồi!”

Tô Sách cũng không nói thêm gì, đưa tay nhận chén canh.

Mới vừa cầm liền cảm thấy có điểm không thích hợp.

Vì thế cậu hỏi: “...Thần Đồ, chén này là người mới làm sao?” Tuy thoát nhìn kích cỡ giống nhau nhưng lại nhẹ hơn rất nhiều.

Thần Đồ vội nói: “Không phải a, vẫn là cái kia.” Nghĩ nghĩ, sau đó sáp qua: “A Sách, người muốn cái mới sao? Ta hiện tại lập tức đi làm cho người một cái.”

Thần Đồ rất khẩn trương...

Tô Sách lắc đầu: “...Không, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi. Đây tốt lắm.”

Chẳng lẽ ảo giác sao?

Thần Đồ có thói quen không truy hỏi, y chỉ chống cằm nhìn Tô Sách ăn canh, vẻ mặt tươi cười thật thỏa mãn.

Tô Sách uống xong, ánh mắt liền chống lại ánh mắt Thần Đồ.

Trong đó chỉ có mỗi hình ảnh của cậu.

Tô Sách chậm rãi buông chén, ngăn cản Thần Đồ đang định mang chén đi rửa.

Thần Đồ nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn cậu.

“Thần Đồ.”

“A Sách có việc gì sao?”

Tô Sách cup mi mắt: “Thần Đồ, người còn nhớ rõ ta từng nói gì với người không?”

Thản Đồ gật đầu: “A Sách nói qua rất nhiều.”

“Ta nói về phương diện cuộc sống sau này...”

“Nga! Nhớ rõ! Mỗi ngày đều phải rửa chén tắm rửa, cơm do A Sách làm, ta thỉnh thoảng giúp đỡ là được.”

Nhớ rất tốt...

Tô Sách nhìn Thản Đồ, sắc mặt có chút nghiêm túc: “Mấy ngày nay ngươi đã làm tốt lắm, về sau có thể tiếp tục kiên trì không?”

Thản Đồ bị bầu không khí này ảnh hưởng, cũng nghiêm túc: “Đương nhiên! Ta sẽ không làm A Sách thất vọng.”

Tô Sách không nói.

Thản Đồ nhìn cậu, có chút khẩn trương, bởi vì A Sách của y giống như có điểm muốn nói lại thôi.

Bất quá ngay sau đó, Tô Sách đã nói chuyện.

“Ngày mai đi lĩnh mảnh đất kia đi.”

“Àn!”

“Về sau... ngươi sẵn thú, ta trồng trọt cùng nấu cơm.”

“Hảo!”

“Lúc ta cần hái thứ gì thì chúng ta cùng nhau lên núi.”

“Đương nhiên a!”

“Cho nên...” Tô Sách ngẩng đầu.

Thản Đồ nhìn cậu: “Cho nên?”

Ánh mắt Tô Sách trở nên nhu hòa: “Cho nên, chúng ta kết hôn đi.”

25. Chương 25: Cơ Thể Biến Hóa...

Lúc nói ra những lời này, trong lòng Tô Sách một mảnh mềm mại.

Mấy ngày sinh bệnh cậu đã nhận ra rất nhiều điều mà trước kia tuy mình không xem nhẹ, nhưng vẫn luôn cự tuyệt.

Cậu thích Thản Đồ, chưa từng có ai quý trọng cậu như Thản Đồ, mà Thản Đồ... một người cao lớn nhiệt tình như vậy, hẳn có thể cho cậu một cuộc sống không hề buồn chán đi?

Cho dù cậu có thói quen tịch mịch như thật sự chẳng ai lại thích cô độc.

Tiếp đó, Tô Sách chờ đợi phản ứng của Thản Đồ.

Chính là Thản Đồ cứ chậm chạp không phản ứng.

Kì thực nói Thản Đồ không có phản ứng cũng không đúng lắm, sắc mặt y đỏ rực sừng sờ đứng đó—— tin tức tuyệt vời bất thành linh ập tới hết như tiếng sét làm y trong nháy mắt đã quên cả phản ứng mà thôi.

Thản Đồ cảm thấy có chút choáng đầu hoa mắt.

A Sách đây là.... hướng y cầu hôn sao?

Không không, là A Sách đáp ứng ở cùng một chỗ với y đúng không? !

Tô Sách có chút xấu hổ, cậu không biết vì cái gì Thản Đồ lại giống như si ngốc như vậy... Chỉ là một câu mà thôi, chẳng lẽ lại tạo thành đả kích lớn đến vậy sao?

Nhưng ngay sau đó, Thản Đồ bỗng nhiên nhảy dựng lên, nắm chặt nắm tay điên cuồng đâm lên ngực mình: “Ngao ngao ngao ngao ngao——”

Tô Sách muốn mỉm cười, lại không chút biến sắc bịt tai mình.

Âm thanh thật lớn...

Tiếng gào rống này ước chừng khoảng vài phút mới rốt cuộc dừng lại, Tô Sách ngẩng đầu nhìn Thản Đồ.

Thản Đồ cười hắc hắc, bế bổng cậu lên, đúng sức ném lên trên——

Tô Sách cảm giác cơ thể mình mất đi trọng lượng, sau đó lại bị một cái ôm ấp áp đón được, sau đó lại bay lên, lại đón được.

Được rồi, trước kia cậu cũng thường thấy đội viên trong sân vận động ném người tới lui như vậy, chính là bản thân chưa từng được cảm thụ, hôm nay vừa lúc được thể nghiệm a.

Bất quá, Thản Đồ thoát nhìn thật sự cao hứng a... Nụ cười chỉ động trong lòng Tô Sách rốt cuộc lộ ra trên mặt.

Lúc một lần nữa rơi xuống, Tô Sách quyết đoán vươn tay, ôm lấy cổ Thản Đồ.

Thản Đồ thoáng chốc cứng đờ.

Tô Sách đẩy y: “...để ta xuống.”

Thản Đồ ‘a’ một tiếng, phản ứng lại, trộm nhìn người trong lòng.

Xong đời, vừa rồi quá hưng phấn, A Sách không phải không muốn nữa đi...

Tô Sách nhìn y, ngón tay để trên mũi xoa xoa: “...Ta sẽ không đổi ý.”

Thản Đồ gãi đầu: “A Sách, sao người biết ta đang suy nghĩ gì a?”

...Bởi vì người đều viết hết lên mặt.

Tô Sách cười cười: “Ta đã quyết định thì sẽ không thay đổi.” Nói xong cậu hít sâu, vươn tay: “Thản Đồ, sau này cùng một chỗ đi.”

Thản Đồ chăm chú quan sát sắc mặt Tô Sách, rõ ràng thấy được trong mắt cậu đầy sự nghiêm túc, không khỏi lộ ra nụ cười to tươi rói: “Ấn!” Y cuống quýt nắm lấy tay Tô Sách, một tay thì kéo cậu ôm vào lòng, âm thanh tràn ngập vui sướng: “A Sách, ta thật cao hứng!”

Tô Sách không cự tuyệt Thản Đồ ôm mình—— đây cũng chính là cái ôm đầu tiên thuộc loại người yêu cùng người nhà của bọn họ. Cậu giang tay, ôm lấy tấm lưng dày rộng của Thản Đồ: “Ta cũng thật cao hứng.”

Thản Đồ ôm Tô Sách ngồi trên da thú, bị người ta ôm chặt như vậy, Tô Sách có chút mất tự nhiên, bất quá đã muốn quyết định tiếp nhận thì cậu cũng liền thuận theo tự nhiên tựa vào nơi đó—— cậu nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt đại biểu cho vui sướng cùng khẩn trương của Thản Đồ.

Hai người im lặng ôm nhau một chốc, Thản Đồ cứ cười ngây ngô mãi... Y cuối cùng cũng khôn ngoan được một chút, quyết định phải rèn sắt khi còn nóng.

Y đặt tay lên lưng Tô Sách... không bị cự tuyệt. Sau đó y khẩn cấp nói: “A Sách, ngày mai chúng ta liền cử hành nghi thức đi.”

Thản Đồ cấp bách như vậy làm Tô Sách có chút... nói thế nào nhỉ, có cảm giác được coi trọng.

Tuy cậu đã sớm biết Thản Đồ rất coi trọng mình, bất quá sau khi cầu hôn cậu cũng có chút khẩn trương. Thái độ của Thản Đồ làm chút khẩn trương này biến mất.

Nhưng, nên hỏi mọi chuyện rõ ràng.

Tô Sách ngẩng đầu: “Thản Đồ, nghi thức gì?”

Thần Đồ nhanh miệng nói: “Chính là nghi thức kết hôn a!”

Tô Sách im lặng.

“...Ý ta là nghi thức này làm thế nào?”

Thần Đồ nghĩ nghĩ: “Do tộc trưởng chủ trì, thế với thần thú là được, rất đơn giản.”

Tô Sách nghĩ một chút: “Không cần chú ý gì sao? Tỷ như quy củ linh tinh.”

Thần Đồ nhớ lại những lần tham gia nghi thức trước kia, kiên định lắc đầu: “Không có, tuy nghi thức thực nghiêm túc nhưng quá trình lại rất đơn giản.”

Ước chừng không phức tạp như hôn lễ ở địa cầu, chính là mời những thú nhân quen biết cùng những giống cái giống đực rảnh rỗi tới ăn uống vui đùa, bầu không khí rất sôi nổi. Nói trắng ra chính là để mọi người trong bộ lạc biết bọn họ đã là người một nhà, sẽ luôn ở cạnh nhau tới cuối đời.

Tô Sách gật đầu: “Ta biết rồi.”

Thần Đồ cũng gật gù: “A Sách biết là được rồi.” Đột nhiên phản ứng tới, cúi đầu sắp qua rồi lớn tiếng nói: “A Sách, người nói ‘biết rồi’ cũng chính là đồng ứng ngày mai sẽ kết hôn đúng không!”

...Phản ứng thực chậm chạp.

Tô Sách trong lòng mỉm cười một chút, nghiêm túc gật đầu một lần nữa: “Àn, ta đáp ứng rồi.”

Thần Đồ nhất thời cảm thấy trái tim mình sắp văng ra khỏi lồng ngực, y phải dùng khí lực rất lớn mới áp xuống được, sau đó y ôm lấy Tô Sách, thật cẩn thận đặt một nụ hôn lên trán cậu: “A Sách, ta sẽ cho người một cuộc sống thật sung sướng, nhất định.”

Thật là lời thổ lộ giản dị a...

Tô Sách cũng đưa tay kéo đầu Thần Đồ xuống, in một nụ hôn tương tự: “Thần Đồ, ta cũng sẽ cố gắng.”

Khi tiến vào thế giới này lại gặp được người, chỉ có bản thân ta biết đây là may mắn cỡ nào, mà ta cũng hi vọng trong cuộc sống sau này cũng để người cảm thấy như vậy.

Hai người xác định quan hệ, buổi tối lúc đi ngủ vẫn như trước, dưới thân Tô Sách là da thú mới đổi càng mềm mại hơn một ít, phía sau là sư tử hoàng kim thật lớn.

Tâm sự lúc trước của Tô Sách liền buông xuống hơn phân nửa, ngay cả cơn buồn ngủ cũng nhanh chóng ập tới, cậu ngủ thật an ổn.

Mà Thần Đồ lại tràn ngập sức sống, y nhìn gương mặt ngủ an tường của Tô Sách, con người thú vàng ươm thô bạo xuất hiện một mặt ôn nhu hiếm thấy.

Y thật không ngờ nhanh như vậy đã được A Sách tán thành.

Kỳ thật vẫn là A Sách rất ôn nhu đi, y thầm nghĩ.

Sau đó y lại nghĩ, A Sách ôn nhu như vậy sẽ trở thành của mình, thật sự tốt lắm.

Sáng sớm hôm sau, Tô Sách không nhìn thấy bóng dáng Thần Đồ—— rõ ràng hôm qua vẫn tựa vào bên cạnh hình thú của y mà ngủ.

Nhưng mùi thịt bên dưới nói cho cậu biết vị trí của Thần Đồ.

Người này, rõ ràng bảo sau này để cậu làm cơm a... Chính là hôm nay tình huống hơi đặc biệt, không truy cứu vậy.

Thần Đồ giống như cảm nhận được, lúc Tô Sách đi tới bên cửa sổ y lập tức ngẩng đầu nhìn lên, đang định nhảy lên đón cậu thì bị Tô Sách lắc đầu ngăn lại.

Tô Sách xoay người đi tới cửa lầu, vịn thang gỗ leo xuống, vừa xuống tới nơi liền thấy vẻ mặt khẩn trương hề hề của Thần Đồ.

Cứ việc lo lắng nhưng quả nhiên vẫn bị xem nhẹ... Đây không phải nhận thức có thể bỏ trong thời gian ngắn, một ngày nào đó sẽ làm Thảo Đồ hiểu ra.

Thảo Đồ nhích tới, giữ chặt tay Tô Sách: “Chúng ta ăn cơm trước, sau đó đi mời người tới dự hôn lễ.”

Tô Sách gật gật đầu, theo cách nhìn bên ngoài thì Thảo Đồ mới là người chủ gia đình, vì thế hẳn do y quyết định đi. Hơn nữa bộ lạc lớn như vậy, cậu cũng không quen biết nhiều, nếu để cậu xoay sở hẳn không có biện pháp tiến hành.

Hôm nay không phải cử hành nghi thức sao?

Thảo Đồ nhìn Tô Sách chậm rãi nuốt thịt băm, gương mặt ửng đỏ không được ý cười.

Tô Sách ăn hai ngụm, nhìn Thảo Đồ: “Thảo Đồ, ngươi không ăn sao?”

Thảo Đồ thực cao hứng nói: “Ta vui quá, ăn không vô.”

Tô Sách thở dài: “Ta sẽ không rời đi, nhưng nếu ngươi không ăn chút gì, thì ta còn chưa kết hôn với ngươi đã phải mang tiếng xấu là ‘không cho người ăn cơm’ sao?”

Thảo Đồ lập tức phủ quyết: “A Sách mới không ngược đãi ta!”

...Ta cũng không muốn ngươi tự hành hạ bản thân a.

Tô Sách lắc đầu: “Vậy ăn đi. Lập tức.”

Khoảnh khắc Tô Sách vừa dứt lời thì Thảo Đồ cũng biến mất, lúc xuất hiện trở lại đã bưng một chén thịt thật lớn.

Tô Sách nhìn y: “Ăn đi.”

Thảo Đồ cúi đầu lang thôn hổ yết.

Đúng là rất nghe lời a... Quên đi, cũng không có gì không tốt.

Ăn xong, Tô Sách nói: “Ngươi đi làm việc đi, ta rửa chén.”

A Sách thật tốt. Thảo Đồ thầm nghĩ. Sau đó y gật đầu, dùng sức ôm Tô Sách một chút: “Ta rất nhanh sẽ trở về, A Sách, ngươi ở nhà chờ ta!”

Tô Sách vỗ vỗ lưng y: “Đi nhanh về nhanh.”

Bóng dáng Thảo Đồ rất nhanh biến mất, Tô Sách đi qua, cầm lấy chén gỗ của Thảo Đồ—— cảm giác cầm chén gỗ của mình lần trước tựa hồ không phải ảo giác, cái chén này dường như cũng nhẹ hơn.

Không, có lẽ khí lực của mình biến lớn.

Hôm nay mặt trời tốt sống, tia nắng chan hòa.

Tô Sách cảm giác bên ngoài lớp da có chút đau đớn nho nhỏ bắt đầu lan tràn toàn thân, cảm thụ giống như lần đầu tiên bị ngứa xủ.

Chính là lúc này lại dễ chịu hơn nhiều, hoàn toàn nằm trong phạm vi chịu đựng được.

Đây là chuyện gì a?

Trong lòng có một suy đoán, Tô Sách nhớ tới hai ngày nay ăn cơm có vẻ dễ dàng hơn so với trước kia, vì thế tới nhà bếp, gấp khối thịt còn trong nồi ra để bên miệng, cắn một cái.

Có hơi khó khăn, nhưng cũng không làm răng nanh đau đớn mà xé xuống một miếng, nhai nhai, thực mềm, nhưng không phải cảm giác cắn bản không thể cắn đứt như lúc trước.

Tô Sách nâng tay, chậm rãi quan sát lòng bàn tay mình.

Bề ngoài thì không có biến hóa gì, chính là... cậu biết khí lực cũng lớn hơn, da dễ dàng răng nanh cũng trở nên chắc chắn hơn.

Cậu đã thay đổi, toàn bộ.

26. Chương 26: Thể Chất Biến Hóa

Tô Sách bắt đầu hồi tưởng lại hai lần cậu bị ngất xỉu trước đó, trầm nghĩ, hẳn là bởi vì thể chất biến hóa đi... Bởi vì cậu cảm nhận rất rõ ràng, ở lần thứ hai ngất xỉu, răng nanh cậu lại càng cứng hơn một chút,

Nhưng phản ứng của lần đầu cùng lần hai không giống.

Lần đầu là cả người đau đớn, sau đó thì lại nóng lên... Còn hiện tại thì lại phát đau.

Giờ là buổi sáng, treo trên cao chính là mặt trời—— tạm thời xưng hô là vậy đi, mà lúc phát sốt hình như là sau khi ngồi dưới ánh trăng.

Này tựa hồ thuyết minh chút vấn đề.

Mà có thể làm cơ thể phát sinh biến đổi lớn như vậy, Tô Sách có một cách nói khá chuẩn xác, đại khái là—— xạ tuyến.

Xoay quanh thế giới này có hai mặt trời cùng mặt trăng, lượng xạ tuyến chúng nó phóng ra hoàn toàn bất đồng, luân phiên tác dụng tới các sinh vật trên thế giới này, làm sinh vật có trí tuệ—— thú nhân—— vì sự sinh sản của chủng tộc, đã khiến cho bọn họ tiến hóa theo hai phương thức bất đồng. Một loại là giống cái, một loại là giống đực.

Giống đực bảo hộ giống cái khỏi kẻ thù bên ngoài đồng thời có được thức ăn, giống cái sẽ dưỡng dục đứa nhỏ, chăm sóc gia đình, phân công rất hoàn hảo.

Mà xạ tuyến này đối với các sinh vật khác cũng có tác dụng bất đồng, chính là hiện giờ Tô Sách không có đủ tư liệu, không thể phân tích.

Tô Sách là người địa cầu, sau khi tiến vào thế giới này, mới đầu vì ‘khí hậu không hợp’, hoặc xạ tuyến chưa thể công phá vòng phòng dịch trong cơ thể vì thể chưa có phản ứng. Nhưng thời gian dài, hệ thống phòng dịch rốt cuộc không thể ngăn cản loại cải tạo này, những biến hóa nhỏ trong cơ thể tích lũy bắt đầu bộc phát trong nháy mắt.

Chẳng qua Tô Sách có thể đoán được, bởi vì thể chất người địa cầu so với thế giới này mà nói quá yếu ớt, vì thể cậu không thể bị cải tạo thành giống đực—— khó khăn quá lớn, vì thể phương hướng tiến hóa hẳn là thiên về bên giống cái, cũng vì thể mà trên người cậu không có những biến hóa mọc lông rậm linh tinh, chỉ có thể chất tốt hơn rất nhiều, khí lực cũng lớn. Làm cậu có thể thích ứng thế giới này tốt hơn, có thể tiếp tục sinh tồn.

Hiện giờ tựa hồ đã giải quyết được vấn đề khó khăn nhất, hai lần ngất xỉu trước hẳn là vì trong nháy mắt có biến đổi quá lớn, cơ thể bắt đầu tiến hành cơ năng chữa trị, sau đó biến hóa vẫn còn tiếp tục nhưng không còn nghiêm trọng như bị ngất xỉu nữa.

Như vậy tốt lắm.

Tô Sách không ngại xạ tuyến này mang tới phản ứng gì, dù sao cậu đã quyết định sẽ làm người của thế giới này. Như vậy, có thể thích ứng thì sao lại không cần chứ?

Ít nhất sau này không cần chỉ ăn thịt bằm, trồng trọt này nọ cũng có thêm chút tự tin.

Có lẽ còn có những nguyên nhân khác, nhưng chỉ có thể chậm rãi phát hiện.

Nghĩ thông suốt điểm này, cậu liền cầm hai chén gỏi đi tới bên kia rửa.

Xem xem, trước kia cậu chỉ có thể cầm một cái, nhưng hiện giờ một tay một cái hoàn toàn không thành vấn đề.

Theo yêu cầu của Tô Sách, Thản Đồ đặt hai thùng gỗ cao khoảng nửa thân người ở bên ngoài nhà bếp, bên trong chứa đầy nước, còn có một gáo múc nước nhỏ.

Tô Sách thường cùng Thản Đồ rửa chén ở đây, số nước dầu mỡ khi rửa chén được đổ vào một thùng gỗ, sau đó Thản Đồ định kì sẽ khiêng vào rừng tưới cho đám cây cối— kì thật chính là đổ đi.

Cũng may cây cối rất nhiều, vấn đề tinh lọc này nọ hẳn không thành vấn đề.

Vừa mới rửa sạch chén đĩa xong, Tô Sách đột nhiên nghe thấy bên ngoài có âm thanh ồn ào, cậu đặt chén vào tủ, sau đó đi ra ngoài.

Hóa ra Thản Đồ dẫn theo một đám người đến.

Nhìn kĩ, đều là giống đực cao lớn.

Thản Đồ thấy Tô Sách ra ngoài, liền dùng sức phát tay: “A Sách! A Sách!”

Tô Sách nhìn y: “...Đây là khách sao?”

Thản Đồ ngậy ngậy cười, gãi đầu: “Không phải, bọn họ tới hỗ trợ a.”

Tô Sách gật đầu: “Thế giờ ta có cần làm gì không?”

Thản Đồ nhếch miệng: “A Sách đi cùng ta tới chỗ tộc trưởng một chuyến, chúng ta thỉnh hấn chủ trì a.”

Nghĩ nghĩ, Tô Sách lại giương mắt nhìn qua nhóm giống đực, nói: “Thản Đồ, người không giới thiệu ta một chút à? Còn có người nói hỗ trợ...”

Thản Đồ ‘a’ một tiếng nhớ ra: “Chúng ta phải kết hôn, phòng ở quá nhỏ nên xây dựng lại, hai chúng ta còn chuyện phải làm nên nhờ bọn họ tới xây giúp.” Y sợ Tô Sách trách mình vội vàng, liền nói thêm: “Trong bộ lạc đều làm như vậy.”

Nghe Thản Đồ giải thích xong, Tô Sách biểu hiện mình đã hiểu.

Tiếp đó Thản Đồ bắt đầu giới thiệu nhóm giống đực này.

“Sâm Hán, La Ni, Tạp Lợi Đặc, Sam, Hưu Tư, Bối Lợi Nhĩ...” Thản Đồ chỉ ngón tay về phía đám người, chỉ đến người nào, đối phương lập tức ưỡn ngực, Tô Sách có thể nhìn ra cá tính bọn họ đại khái đều rất phóng khoáng, người như Thản Đồ khá hợp với loại này. Mà màu tóc bọn họ phần lớn bất đồng, tóm lại màu đậm chiếm đa số, nhìn không ra hình thù là gì.

Đến người cuối cùng, Tô Sách sửng sốt một chút.

Giống đực này cũng đồng dạng cường tráng, nhưng tương đối mà nói, thể hình lại thiên về loại thon dài.

Người này có mái tóc dài màu xanh thẫm, thực thẳng xỏa dài trên lưng, ngũ quan giống như được dao sắc gọt dũa, có cảm giác rất sắc bén, ánh mắt... cũng là màu vàng, nhưng làm người ta có cảm giác rất lạnh nhạt...

Vừa thấy đã biết rất khó tiếp cận.

So với những giống đực Tô Sách thấy trước đó rất khác biệt.

Thản Đồ phát hiện biểu tình Tô Sách thì sáp qua nắm lấy vai cậu nói: “Đây chính là người ở gần nhà chúng ta nhất, A Nhĩ Sâm.” Sau đó áp sát bên tai người trong lòng, thì thầm: “Hình thù của hắn là măng xà, trong bộ lạc rất hiếm thấy.”

Tô Sách thật cẩn thận nhìn giống đực này, quả nhiên có cảm giác của sinh vật họ lân trùng, bất quá nếu đã nguyện ý tới hỗ trợ thì kì thực cá tính cũng không lạnh lùng đi.

Nhìn thú nhân xung quanh một cái, Tô Sách khề gật đầu: “Cám ơn mọi người.”

Nhóm giống đực lần đầu tiên thấy giống cái nghiêm túc, lễ độ nói cám ơn bọn họ như vậy, có chút câu nệ, bất quá cá tính vốn có làm bọn họ rất nhanh loại bỏ vấn đề này, đều đồng loạt cười nói: “Thản Đồ muốn kết hôn, hỗ trợ là nên làm!”

Lại có người nói: “Thản Đồ chính là người cực mạnh trong chúng ta, chị dâu, vận khí người không còi a!”

‘Cực mạnh’ vừa nói ra thì Tô Sách cũng hiểu một chút, người có thể làm Thản Đồ xem là uy hiếp hẳn cũng là ‘một trong cực mạnh’ đi.

Bất quá, Tô Sách hiện tại càng để ý tới hai chữ ‘chị dâu’ hơn.

Đương nhiên, đối với vị trí của cậu thì thú nhân này cũng không gọi sai, chính là... Tô Sách nhìn hẳn: “Gọi ta A Sách là được.”

Giống đực kia hoàn toàn không nghĩ nhiều, lập tức nghe lời thay đổi xưng hô: “A Sách, Thản Đồ là tên tốt!”

Tô Sách nhếch khóe miệng một chút: “Ta biết.” Lại nhìn về phía những người khác: “Mọi người cũng có thể gọi ta như vậy.”

Chờ Tô Sách nhận biết hết mọi người, Thản Đồ đã có chút nôn nóng, tỷ như đã mất kiên nhẫn mà dùng chân cọ cọ trên mặt đất linh tinh... Thật giống như khi còn nguyên hình.

Y đã mời hết khách nhân, chính là chỗ tộc trưởng cần phải đi cùng giống cái, nếu không nghi thức buổi chiều chỉ sợ phải ngâm nước nóng.

Tuy tộc trưởng tuyệt đối sẽ không khó xử y...

Có lẽ vì đã sống với đối phương một khoảng thời gian, Tô Sách cảm giác được tình tự của người bên cạnh, liền nói mấy câu với nhóm giống đực, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu bạn tương lai: “Thản Đồ, không phải còn có việc sao?”

Cảm xúc Thản Đồ trong nháy mắt tốt lại: “Đúng vậy A Sách, chúng ta mau tới chỗ tộc trưởng đi!”

Thái độ vội vàng quá mức làm nhóm giống đực có mặt ở đó đều đồng loạt phát ra tiếng cười to cùng huyết sáo xua đuổi.

Người gọi là Tập Lợi Đặc kia cười thực khoa trương: “Thôi, chúng ta đừng nói chuyện với A Sách nữa, bằng không Thản Đồ sẽ nhào tới đánh một trận a!”

La Ni ở bên cạnh phụ họa: “Đúng vậy a Tập Lợi Đặc, ta còn xấu hổ giùm y a, A Sách người không nên ghét bỏ y a!”

“Thản Đồ chỉ mới trưởng thành thôi, thông cảm đi...”

Thản Đồ bị chọc tới lúng túng, siết nắm tay tiến tới hai bước: “Các người còn tiếp tục thì đừng trách ta!”

Lúc này A Nhĩ Sâm bước qua, tuy vẫn không mỉm cười gì nhưng hơi thở xung quanh lại hòa hoãn hơn rất nhiều, không nói một lời nào nhìn chằm chằm nắm tay Thản Đồ.

Thản Đồ tức muốn chết: “...A Nhĩ Sâm! Sao người cũng hòa theo a!”

Vài giống đực sáp tới cạnh A Nhĩ Sâm, đều siết nắm đấm nhìn y: “Thản Đồ, phải biết chúng ta đều là đàn ông độc thân a!” Con người dựng đứng của A Nhĩ Sâm phát ra một tia sáng lạnh.

Thản Đồ nghiêng răng.

Lúc này, Tô Sách ở phía sau kéo quần áo y một chút.

Thản Đồ quay lại, nhìn ánh mắt còn mang theo ý cười của cậu, cơn tức cùng nôn nóng nhất thời tan biến.

“Thản Đồ, chúng ta đi thôi.”

Thản Đồ đáp ứng: “Nga, A Sách.” Y ôm Tô Sách chạy về phía lều lớn của tộc trưởng, còn không quên quay đầu quơ nắm tay với đám người kia: “Chờ tới lúc các người kết hôn thì biết, hừ!”

Đáp lại y chính là một trận cười vang càng lớn hơn.

....người trong bộ lạc này quả thực hòa thuận như cậu đoán. Tô Sách nghĩ vậy.

Thần Đồ cùng Tô Sách hướng về phía lều lớn đi tới, trong bộ lạc tuy nhân số rất nhiều, chính là Thần Đồ chỉ mời một bộ phận, nhưng sau đó tin tức này được mọi người không ngừng truyền miệng cho nhau, vì thế dọc theo đường đi hai người tiếp nhận nhiều nhất chính là những lời chúc phúc đầy thiện ý.

Vì duy trì bộ lạc cùng hạnh phúc của tộc nhân, mỗi khi có cặp tân nhân sắp sinh ra, tất cả mọi người đều phi thường vui vẻ.

Tô Sách từng nghĩ mình phải mất một khoảng thời gian rất dài mới có thể thân thuộc với nơi này.

Nếu trước kia cậu ở bộ lạc chỉ vì sinh tồn cùng thành ý của Thần Đồ thì hiện giờ không chỉ như vậy.

Cậu đã quy nạp mình vào quần thể này... Đã lâu không có cảm giác ‘gia đình’.

Tộc trưởng đại khái cũng sớm nhận được tin, lúc hai người tiến vào lều thì hần liền giang rộng hai tay ôm lấy—— đương nhiên là ôm Thần Đồ.

Hần dùng sức vỗ vai Thần Đồ: “Hảo tiểu tử, làm tốt lắm!”

Trước kia nhìn thấy đứa nhỏ này lần lượt bị giống cái chủ động theo đuổi bỏ mặc, hần còn tưởng đời này đứa nhỏ này sẽ không tìm được bầu bạn! Không ngờ đi ra ngoài một chuyến liền mang về một người muốn kết hôn.

Tát Thập lại nhìn về phía Tô Sách, giống cái mới gia nhập bộ lạc, hần vốn nghĩ Thần Đồ phải theo đuổi một thời gian thật dài, không ngờ lại nhanh như vậy.

Này thực sự cũng thuyết minh đối phương hiểu được quý trọng, không phải sao? Tát Thập tinh tường thấy được ánh mắt của giống cái có chút nghiêm túc này khi nhìn Thần Đồ chính là ôn tồn.

Xem ra, giống cái này thực tâm muốn cùng Thần Đồ chung sống cả đời—— trong bộ lạc lại xuất hiện một cặp tân nhân.

Thực không có gì so với việc này tốt hơn.

27. Chương 27: Nghi Thức

Việc tộc trưởng phải làm kì thực rất đơn giản, chỉ cần viết tên hai người lên một tảng đá, sau đó tự tay tộc trưởng ném vào cấm địa là được.

Bởi vì tất cả tộc nhân sau khi chết đi sẽ tới nơi đó, nghe nói viết tên bầu bạn ném vào trong thì lúc cặp bầu bạn chết đi, nó có thể dẫn dắt linh hồn bọn họ, để họ vĩnh viễn làm bạn.

Đây là truyền thống của thế giới thú nhân, giống như một loại hồn thú gì đó đi... Chính là nó không chỉ đại biểu cho trách nhiệm, còn có sự ràng buộc của hai người.

So với xã hội hiện đại có thể ly hôn, các thú nhân tính cách đơn thuần đối xử với tảng đá này có thái độ phi thường nghiêm túc.

Tát Thập lấy ra một loại dịch cây đặc biệt, yêu cầu Thần Đồ cùng Tô Sách dùng lông chim chấm vào, sau đó tự viết tên mình lên tảng đá.

Thần Đồ khẩn cấp viết trước, còn Tô Sách sau khi nhớ loại cách ghi loại văn tự này thì dùng một bộ dáng phi thường thành kính, đặt bút khắc tên mình cùng người sẽ bầu bạn cùng mình tới cuối đời lên tảng đá.

Tát Thập mỉm cười một tiếng, vỗ vai thần đồ: “Tốt lắm!”

Nụ cười của Thần Đồ không thể ức chế.

Mà phần trống trải trong lòng Tô Sách dường như được lấp đầy trong nháy mắt.

Cuối cùng Tát Thập nói: “Chạng vạng đúng giờ tới tế đàn, ta sẽ chủ trì nghi thức cho các người!”

Sau khi trở về rừng rậm, Tô Sách cơ hồ không nhận ra dáng vẻ vốn có của nhà Thẩn Đồ.

Trừ bỏ nhà bếp, nhà gỗ vốn tồn tại bên cạnh đã sớm bị đập đổ, thay thế vào đó là một căn nhà còn lớn hơn nữa, đồng dạng có hai tầng, chính là diện tích có lẽ lớn hơn xưa gấp đôi—— diện tích đất tăng thêm sau khi đốn ngã các cây cổ thụ xung quanh, số gỗ đó vừa lúc được dùng cho việc xây dựng phòng ốc.

Tầng dưới chia làm bốn phòng cùng một đại sảnh, tầng trên chia làm hai, bốn phía đều là ‘tường gỗ’, ngăn cách giữa hai phòng là một cánh cửa gỗ, thoát nhìn thực kín đáo. Bên trong gian phòng phủ da thú thật dày, so với loại từng thấy trước kia càng mềm mại hơn, sờ lên thậm chí còn cảm thấy có chút bóng loáng, hẳn không thấm nước. Bên ngoài da thú lột những tấm da nhỏ có vẻ rất nặng, còn có một bộ bàn ghế chắc chắn. Cửa thang lầu được làm rất rộng, đủ cho Thẩn Đồ dùng nguyên hình nhảy lên nhảy xuống.

Mà tầng dưới cùng cũng có một bộ bàn ghế, bất quá không còn gì khác.

Tô Sách quay đầu lại nhìn Thẩn Đồ, y nhìn cậu cười hắc hắc: “Ta thỉnh bọn họ làm a, A Sách, người thích không?”

Gật gật đầu, Tô Sách nói: “Thích.”

Bất quá, nhóm giống đực xây dựng phòng ốc quả thực phi thường mau chóng a... Giống như đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Mà bóng dáng nhóm giống đực kia đã sớm không thấy tăm hơi, Tô Sách có chút nghi hoặc: “Bọn họ đâu?”

Thẩn Đồ ôm Tô Sách đi vào nhà bếp, lấy canh nóng nấu buổi sáng cho cậu, vừa nói: “Bọn họ là ta mời tới giúp một tay, đều là huynh đệ của ta, cũng là người sẽ chuẩn bị thức ăn cho nghỉ thức của chúng ta, hiện giờ hẳn bọn họ đang sẵn thứ đi.”

...chính là chuẩn bị bàn tiệc cho lễ cưới sao.

Tô Sách nhìn y: “Ngày đủ thời gian không?”

Thẩn Đồ cẩn thận đề lại vai Tô Sách, cười nói: “Yên tâm đi, A Sách. Bọn họ đều rất lợi hại... Ân, trước chạng vạng thế nào cũng đủ.” Sau đó lại lẩm bẩm: “Dù sao sau này bọn họ mời ta cũng sẽ đi a!”

Biểu tình Tô Sách cũng nhu hòa một chút: “Sau này ta cũng có thể hỗ trợ.”

Nghe nói vậy, Thẩn Đồ lại càng cao hứng hơn.

A Sách có thể cùng mình chia sẻ mọi việc... thật sự là quá tốt.

Thời gian buổi chiều quả thật rất chậm lại rất nhanh, Thẩn Đồ thừa dịp lúc này đi tìm Lạp Á một chuyến, trong ánh mắt chọc ghẹo của đối phương cầm lấy một bộ hồng tâm ti—— tuy y đã mua vài bộ, bất quá lúc tổ chức nghỉ thức kết hôn cũng nên mặc đồ mới một chút.

Hơn nữa, mua quần áo cho A Sách y vĩnh viễn chê ít.

Tô Sách cũng biết hôm nay là trường hợp đặc biệt nên thực tự nhiên tiếp nhận.

Sau đó Thẩn Đồ mạnh mẽ chạy vào trong thôn lấy thật nhiều nước cho Tô Sách tắm rửa, chính mình cũng tỉ mỉ tắm qua một lần.

Được rồi, Thẩn Đồ kì thật cũng rất khẩn trương a.

Y thực lo lắng mình biểu hiện không tốt... mặc dù biết là không thể, nhưng vẫn sợ A Sách đột nhiên không hài lòng mà hủy hôn.

Lúc Thẩn Đồ khẩn trương, Tô Sách lại ngược lại.

Cậu bắt đầu có tâm tình nghĩ tới những vấn đề trước kia không để ý tới, tỷ như... Thẩn Đồ bao nhiêu tuổi?

Bề ngoài Thẩn Đồ thoát nhìn hơn hai mươi tuổi, chính là theo lời trêu chọc của những giống đực tới trợ giúp hôm nay, cậu mới biết y hình như vừa mới trưởng thành?

Bất quá nếu tuổi Thẩn Đồ thực sự rất nhỏ, mình hỏi tới sợ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của y đi.

Kì thật mặc kệ thế nào, Thản Đồ cũng là Thản Đồ, tuổi bao nhiêu cũng không quan hệ.

Dù sao ‘trưởng thành’ là được rồi, không phải sao?

Nhìn đồng hồ cát—— cũng chính là ‘đầu’, hạt cát bên trong cuối cùng cũng chảy hết, Thản Đồ xoay người một chút—— trước lúc đó y cứ đi tới đi lui.

Tô Sách buông chén gỗ đang mài bóng trong tay—— cậu đang luyện tập trình độ thủ công của mình, cũng đứng dậy.

Thản Đồ hít sâu một hơi: “A Sách, đã tới giờ.”

Tô Sách cười mỉm nhìn y.

Thản Đồ đưa tay qua, đầu ngón tay có chút run rẩy: “A...A Sách, chúng ta đi thôi.”

Tô Sách thật dứt khoát đưa tay tới: “Hảo.”

Đây là lần đầu tiên hai người thẳng thắn nắm tay nhau, lòng bàn tay Thản Đồ có một tầng mồ hôi, ẩm ướt nóng nóng, Tô Sách theo đó mà cảm giác được Thản Đồ đang ở cạnh mình, trong lòng thầm mỉm cười.

Lộ trình tới tế đàn cũng không xa—— mặc dù hai người đi đường thực chậm bất quá không tới nửa giờ đã tới nơi.

Tế đàn là một bệ đá lớn, trên đó là một đầu thú dữ tợn, hai bên là thạch trụ thật lớn đặt chậu than đang bùng cháy, ngọn lửa bên trong vĩnh viễn không tắt.

Cấm địa ở ngay sau tế đàn, mà tộc trưởng đang đứng cạnh bệ đá nhỏ đặt trước tế đàn.

Phụ cận tế đàn là một khoảng đất trống rộng lớn, đã có rất nhiều đồng lửa trại được đốt lên, cơ hồ chiếu đỏ rực cả bầu trời. Trên đồng lửa đặt các kệ phủ đủ loại da dã thú, có không ít giống cái đang đứng sau kệ nướng thịt, mà nhóm giống đực thì vây xung quanh xum xoe.

Lúc Tô Sách cùng Thản Đồ tới thì bị tộc trưởng đứng trên vị trí cao nhất sắc mắt nhìn thấy, lập tức vỗ tay.

Không khí vừa nãy còn ồn ào náo động nhất thời an tĩnh lại.

Bị mấy ngàn ánh mắt nhìn chăm chăm... Cho dù Tô Sách từng làm quản lý cũng có chút rụt rè.

Bất quá may mắn cậu cũng gặp qua những trường hợp lớn, có chút không yên nhưng không đến mức bị dọa.

Thản Đồ thì lại khá hưng phấn, những cảm xúc bất an trước đó đều biến mất.

Mọi người tránh đường, chừa ra một con đường nối thẳng tới tế đàn, mà gương mặt mỗi người đều tràn ngập tươi cười nhiệt tình hoặc chúc phúc, làm bầu không khí trở nên thực sôi nổi.

Tô Sách cảm giác được Thản Đồ nắm tay mình càng chặt hơn, cậu cũng vô thức nắm lại.

Cảm giác sâu sắc bắt đầu đánh úp tới... Thật sự, chút nữa thôi sẽ kết thành bầu bạn.

Cậu kết hôn.

Nhưng thật thần kì, trái tim cậu lại thực bình ổn.

Có lẽ vì người bên cạnh là Thản Đồ đi... cậu nghĩ vậy.

Tộc trưởng đứng bên bệ đá, thần tình tươi cười, đợi đến khi hai người đến sát trước mặt mới chậm rãi trở nên nghiêm túc.

Tát Tháp nói: “Ta nghĩ, các người đã quyết định kết thành bầu bạn, là quyết định sau khi đã suy nghĩ kĩ càng.”

Thản Đồ cùng Tô Sách cùng gật đầu: “Đúng vậy.”

Tát Tháp mở ra một bàn tay, trong đó là tảng đá có viết tên hai người: “Tên các người đã ghi tạc chắc chắn trên tảng đá này, ràng buộc của các người cũng giống như núi cao, vĩnh viễn sẽ không dao động.”

Thản Đồ cùng Tô Sách nhìn nhau, Thản Đồ có chút chờ mong, Tô Sách hơi mỉm cười.

Tô Sách quay đầu lại, nhìn pho tượng khắc hình đầu thú, nghiêm túc nói: “Đúng vậy.”

Thần Đồ cảm thấy bản thân quả thực không thể áp chế được kích động, y trấn định một chút, lại càng thêm thành kính nói: “Đúng vậy, ta vĩnh viễn sẽ bảo hộ A Sách.”

Tát Thập một lần nữa lộ ra nụ cười: “Như vậy, dưới sự chứng kiến của thần thú Manuel đại nhân, giống được Thần Đồ cùng giống cái Tô Sách kết thành bầu bạn, chia sẻ sinh mệnh cùng linh hồn của nhau, cùng nhau vượt qua gian khổ, trung trinh như một.”

Thần Đồ mở miệng tuyên thệ: “Ta thề, Manuel đại nhân xin làm chứng cho lòng trung thành của ta.”

Tô Sách cũng ngẩng đầu: “Ta thề.”

Sau khi hai người phát ra lời thề, Tát Thập trịnh trọng tới quỳ lạy tượng đá thần thú, lúc đứng lên thì Tát Thập bước tới đàn tế, đẩy cánh cửa đá phía sau, ném tảng đá trong lòng bàn tay xuống.

Sau đó hắn nói: “Thần thú đại nhân sẽ chúc phúc cho đôi bầu bạn này.”

Nghi thức chấm dứt trong một trận hoan hô, trời đã tối, ánh lửa chiếu vào gương mặt Thần Đồ, làm đường nét cứng rắn của y trở nên nhu hòa, mà Tô Sách lúc nhìn y lại càng ôn tồn, ấm áp hơn.

Khoảng thời gian sau đó là các tộc nhân chúc phúc cho bọn họ, mỗi lần có cặp tân nhân xuất hiện đều như vậy, này không phải niềm vui riêng của bọn họ mà là của tất cả tộc nhân.

Mặc kệ người quen biết hay không quen Thần Đồ, tất cả giống được đều đưa lễ vật tới, phần lớn đều là một ít dã thú non mềm béo béo, mà đám dã thú này luôn trở thành thức ăn chiêu đãi mọi người trong buổi tiệc tối.

Thần Đồ bị ép uống rất nhiều rượu trái cây, hương vị cũng không quá kịch liệt, chính là mùi hương thơm ngát của rượu lại làm y cảm thấy bản thân đang say.

Tay y thủy chung không buông tay Tô Sách, mang cậu nhận thức tộc nhân.

Đúng vậy, Tô Sách rốt cuộc đã có thể hoàn toàn thả tâm mà nói, đây là tộc nhân của ‘bọn họ’.

Nhóm giống cái ở phía sau thủy chung duy trì ý cười nhẹ nhàng, mặc kệ là bầu bạn, người theo đuổi hay gì khác cũng không so đo những hành động luống cuống của bọn họ.

Mọi người đều nhiệt tình yêu thương, truy tìm hạnh phúc... chúc phúc hạnh phúc.

28. Chương 28: Đêm Tân Hôn

Chờ đến khi yến hội chấm dứt, bầu trời loáng thoáng gợn mây, hai vầng trăng đều trốn vào trong tầng mây. Tô Sách bị xem là giống cái nên không gặp vận rủi bị ‘chuốc rượu’, nhưng Thần Đồ ở phía sau cậu bị mời tới mời lui đã uống tới mặt mày đỏ bừng.

Chính là ánh mắt y vẫn sáng bừng.

Đại khái cũng huyền não không sai biệt lắm, nhóm giống được ngã trái ngã phải, kẻ vai sát cánh trở về—ngay cả tộc trưởng cũng không ngoại lệ, nhóm giống cái thì bình tĩnh thu dọn tàn cục.

Tô Sách thấy Tô Mạch Nhĩ cũng khá thân với mình đi tới, mỉm cười nói: “Hôm nay là ngày kết hôn của hai người, A Sách, người mang Thần Đồ về sớm một chút đi.”

Ở cách đó không xa, mấy giống cái Tô Sách quen biết—tỷ như Mạc Lạp cùng Lạp Á cũng không tiến tới mà đứng đó mỉm cười nhìn cậu. Ngay cả cặp song sinh luôn có chút nghịch ngợm cũng chỉ phát tay, bộ dáng thực vui vẻ.

Tô Sách đỡ Thần Đồ, hướng bọn họ gật đầu, sau đó nghiêng đầu nói với người cao lớn bên cạnh: “Thần Đồ, chúng ta về thôi.”

Thần Đồ ợ một cái.

Y nâng mắt lên, nâng mặt Tô Sách: “A... A Sách.”

Âm thanh Tô Sách so với bình thường nhu hòa hơn một chút: “Đúng, là ta.”

Thần Đồ vui vẻ: “Chúng ta... về nhà?”

Tô Sách gật gật đầu: “Đúng, về nhà.”

Thần Đồ ‘ngao’ một tiếng, ôm ngang người Tô Sách, giống như một cơn gió lao thẳng về nhà.

Này không phải lần đầu tiên bị Thần Đồ ôm chạy, chính là Tô Sách lần đầu tiên cảm giác trái tim mình đập loạn nhịp như vậy. Cơ thể Thần Đồ... thực nóng.

Là do uống rượu sao? Hay là...

Rất nhanh về tới nhà, Thần Đồ một cước đá văng cánh cửa gỗ, nhảy dựng lên lầu hai.

Mặc dù uống rượu nhưng y vẫn rất tỉnh táo tiến vào phòng, cư nhiên còn không quên khóa cửa.

Tô Sách vẫn bị y ôm trong lòng ngực, nhìn động tác hấp tấp nóng nảy của y, cảm thấy có chút buồn cười.

Trong nhà gỗ tối đen một mảnh, Thần Đồ ôm Tô Sách đặt lên lớp da thú, Tô Sách lấy tay chống đỡ, phát hiện thể chất mình sau khi biến hóa tựa hồ đã có thể cảm nhận được chút mềm mại từ nó.

...Được rồi, cậu biến đổi ngang hàng như vậy cho dù xảy ra chuyện gì cũng yên tâm hơn.

Để cho mọi chuyện tự phát triển a... Thần Đồ giống như đã có chút đứng không vững, Tô Sách nhìn bóng lưng cường tráng của y, ánh mắt cũng dần dần sáng lên.

Mà Thần Đồ thật vất vả đốt sáng ngọn đèn lên, khi xoay người nhìn thấy Tô Sách dùng tư thái thực thoải mái mà lúc xưa chưa bao giờ thấy ngồi trên da thú.

Bầu bạn của y.

Mặt Thần Đồ càng đỏ hơn nữa.

Tô Sách nâng mắt nhìn y, mỉm cười một chút.

Thần Đồ gãi gãi đầu, lắp bắp nói: “A Sách, người...”

Tô Sách mỉm cười: “...Àn?”

Thần Đồ đi qua: “Người thật đẹp.”

Tô Sách bật cười: “Thần Đồ cũng rất cường tráng.”

Là thú nhân, khen y cường tráng sẽ càng cao hứng hơn đẹp trai đi... Tô Sách nghĩ vậy.

Quả nhiên kim sắc trong mắt Thần Đồ trong nháy mắt càng đậm đặc hơn, thậm chí có chút không thể khống chế... Giống như muốn biến thành ánh mắt dã thú.

Ai ai, tình cảnh này không phải y muốn biến thành hình thú đi... Nếu là vậy thì thực dễ khóc dễ cười.

Tô Sách nghiêng đầu nhìn Thần Đồ, nhưng sự thực thì y cũng không tiến thêm một bước biến hóa.

Như vậy, kế tiếp muốn làm gì?

Đối với Tô Sách—— giống cái y âu yếm, quý trọng nhất, Thần Đồ vẫn ôm tâm tình trân trọng không dám đụng vào.

Nghĩ nghĩ, y chậm rãi đi tới bên người Tô Sách.

Nếu hiện giờ ta làm gì, A Sách hẳn sẽ không tức giận đi... Thần Đồ biết lúc này y nên hành động, hôm nay là đêm tân hôn của bọn họ, không phải sao?

Chính là, sao bộ dáng giống như không dám xuống tay vậy...

Tô Sách kì thực đang chờ đợi động tác của Thản Đồ, đối lập về hình thể cùng phong tục xã hội ở đây, cậu biết mình ở vị trí phía dưới, vì thế lúc đáp ứng cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý. Nhưng Thản Đồ cứ bần thần bất động, bây giờ lại còn đang ngây người.

Điều này làm Tô Sách có điểm nghi hoặc, chẳng lẽ không giống như cậu nghĩ?

Hay là, kì thật Thản Đồ đang chờ mình hành động?

Mặc kệ thế nào cũng không thể tiếp tục giằng co như vậy.

Tô Sách là nam nhân, bản thân cũng có tính xâm lược, về phần rốt cuộc cậu thích phía trên hay phía dưới thì chỉ có làm mới biết được.

Ngón tay cậu cọ nhẹ chóp mũi một chút, quyết định thử trước nói sau.

Nghĩ đến liền làm, Tô Sách nghiêng người, hai tay đặt lên vai Thản Đồ—— ân, làn da dưới cánh tay căng cứng, quả nhiên Thản Đồ đang chờ cậu?

Mà cùng thời gian, nhịp tim Thản Đồ cũng đập nhanh hơn.

A Sách... A Sách chủ động chạm vào mình!

Tô Sách nghĩ suy nghĩ của mình đúng liền bắt tay cởi quần áo Thản Đồ, kết quả chỉ mới đưa tay cởi ra thì cái áo lông thú kia cứ nhiên lại biến mất.

...Sao lại thế này?

Thản Đồ nắm lấy tay Tô Sách, lắp bắp nói: “A, A Sách, ta cũng giúp người...”

Tô Sách vốn muốn hỏi rõ ràng, nhưng sau đó nghĩ một chút, quyết định vẫn không cần sát phong cảnh.

Vì thế nói: “Hảo.”

Lúc Thản Đồ giúp Tô Sách cởi quần áo, tay y cứ run rẩy, cơ hồ ngay cả nút thắt cũng cởi không được, Tô Sách cũng thực kiên nhẫn, lúc Thản Đồ cởi áo, cậu gơ tay lên, lúc cởi quần liền nâng chân.

Trước mặt bầu bạn của mình, kì thật không có gì phải giấu giếm.

Vì thế sau vài phút trôi qua thật chậm mà cũng thật nhanh này, Tô Sách cũng trần trụi.

Giống như Thản Đồ vậy.

Thản Đồ không chút chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Sách, từ mặt đến xương quai xanh, đến ngực... Một đường thẳng xuống phía dưới.

Những nơi tầm mắt kia xẹt qua hết như bị lửa đốt.

Tô Sách tuy vẫn rất thẳng thắn, nhưng dưới ánh mắt kịch liệt này thân thể cũng không tuân thủ ý nguyện chủ nhân mà chậm rãi hiện lên một ít sắc hồng nhạt.

Tổng cảm thấy bầu không khí cũng bắt đầu nóng lên...

Tô Sách dời đi lực chú ý, bắt đầu tinh tế quan sát thân thể Thản Đồ.

Cao lớn, tráng kiện, mỗi phần cơ thể đều được hoang dã cùng rừng rậm tạo hình ra, dã tính cùng hoàn mỹ vô cùng.

Thậm chí giống như còn bóng loáng.

Phi thường... hấp dẫn.

Tô Sách chưa từng sinh nhiều cảm giác với người khác như vậy, cậu vốn tưởng mình cả đời này sẽ không tiếp cận ai khác, chính là hiện giờ cậu lại muốn chủ động tiếp cận.

Ngay lúc nghĩ như vậy, tay cậu vô thức vươn tới, vuốt ve lồng ngực Thản Đồ. Cậu không có quá nhiều do dự, thuận thế đẩy Thản Đồ xuống lớp da thú.

Hai người trong trạng thái nằm chồng lên nhau, Tô Sách đè trên người Thẩm Đồ, bàn tay chậm rãi di động, hưởng thụ da dẻ trơn nhẵn, cơ thể rắn chắc cùng sinh mệnh tràn đầy của đối phương.

Sau đó, hẳn là bắt đầu từ hôn môi đi...

Tô Sách nghĩ vậy, cơ thể liền hướng về phía trước cọ cọ, cúi đầu, để môi mình cùng môi Thẩm Đồ chạm vào nhau.

Cậu nghe nói qua, nam nhân cùng nam nhân lúc phải làm, hình như phải dùng bộ vị kia... Tô Sách đưa tay lướt qua thắt lưng Thẩm Đồ, lần ra phía sau tìm kiếm.

Ngay sau đó tay cậu bị đối phương đè lại.

Mà cùng thời gian, cậu cảm giác có thứ gì đó thành thịch nảy lên đụng phải phần mông và bấp đùi mình.

Xúc cảm nhạy cảm làm Tô Sách cảm thấy có chút không thích hợp, cậu hơi hé mắt, nhìn biểu tình Thẩm Đồ—— từ lúc bắt đầu Thẩm Đồ hoàn toàn không có bất cứ phản ứng cùng tiếng nói nào.

Này vừa nhìn làm cậu thật sự kinh hãi.

Gương mặt Thẩm Đồ đỏ như sung huyết, ánh mắt hoàn toàn lộ xác thành mất thú, màu kim sắc thuần khiết như sắp bùng nổ, mà gương mặt cũng mọc ra một tầng lông tơ mảnh có màu kim sắc——

Ngay sau đó, cậu bị Thẩm Đồ chặn miệng, một đầu lưỡi xâm nhập vào miệng cậu khuấy đảo... Tiếp đó là trời đất đảo lộn, vị trí hai người trong giây lát đã biến đổi.

Quá nhanh.

Tô Sách trong nháy mắt bị cướp đi quyền chủ động, hơi nóng mãnh liệt bắt đầu len lỏi trong cơ thể, so với cảm nhận sau khi phơi ngoài ánh trăng đến ngất xỉu hoàn toàn bất đồng, đồng dạng là nóng lên, nhưng lúc này lại có cảm giác tê dại.

Từ lớp da đến từng lỗ chân lông, tê dại—— hay nên nói là khoái cảm như dòng điện xẹt qua, làm cậu kiềm không được phải run rẩy.

Đây là... tình dục sao?

Tô Sách cảm giác được đầu lưỡi mình bị nút đến phát run, một bàn tay to thô ráp đang vuốt ve trên người, vân vê mông cậu, một đầu ngón tay đâm vào trong cơ thể cậu, ngay sau đó là hai ngón, phân biệt theo hai hướng mà khuếch trương.

...Quả nhiên suy đoán trước mới đúng đi, giống dục mới là bên chủ đạo.

Như vậy vừa rồi là Thẩm Đồ đang thẹn thùng sao? Tô Sách còn có tâm tình nghĩ vậy.

Năng lực học tập của Tô Sách trước giờ tốt lắm, tay cậu trượt xuống nắm lấy vật cứng đang phẫn chấn bồng bồng của Thẩm Đồ.

Thô to, nóng rực, còn có mạch máu nảy lên.

Vật cứng phẫn chấn bồng bồng làm Tô Sách có chút kinh hoảng, cậu nghĩ mình sắp phải tiếp nhận thứ này, không khỏi hơi nhú mào.

Phải càng thả lỏng thêm một chút mới được.

Tuy thứ này thật sự hơi lớn một chút, bất quá nghĩ tới những giống cái khác có thể hình cũng không khác mình là bao cũng có thể chịu được, hẳn là không xuất hiện vấn đề gì đi.

Vì không để xảy ra thương tổn quá lớn, Tô Sách chủ động giang chân quán lấy thắt lưng khỏe mạnh của Thẩm Đồ, không nhanh không chậm hít thở để phía sau mình không hề buộc chặt.

Thẩm Đồ cảm nhận được Tô Sách phối hợp, y vui vẻ liếm lên hàm răng Tô Sách, ở phía sau tăng lên ba ngón tay, sau đó là bốn.

Ngón tay ra vào phát ra tiếng nước ‘phốc phốc’, cảm giác dị vật không ngừng đâm vào cơ thể không thể nói là quá khó chịu, nhưng cũng có chút trướng trướng... môi lưỡi Tô Sách vẫn như trước bị Thẩn Đồ chiếm đoạt, người này tựa hồ vĩnh viễn cũng không chán ghét mà dùng sức mút mạnh...

Biểu tình Thẩn Đồ thực hưởng thụ, khoảnh khắc Tô Sách đưa tay cầm lấy vật cứng của mình, hơn nữa còn di động cao thấp, tay hắn cơ hồ không khống chế được mà tăng thêm lực——

Hậu huyết của Tô Sách đột nhiên siết chặt làm cơ thể Thẩn Đồ cương cứng một giây.

Tiếp sau đó vật cứng đã thô to tới tận cùng được thay thế ngón tay, Tô Sách bị hung hăng ấn ngã lên giường, tiếp nhận nhiệt tình giống như bão táp của Thẩn Đồ.

Vật cứng đâm sâu vào cơ thể cậu, ở bên trong càn rỡ luật động, vòng eo bị đối phương giữ chặt giống như muốn cùng cậu kết hợp thành một thể——thân hình cao lớn bao trùm lên một thân thể thon dài cơ hồ nhỏ hơn một vòng làm người ta có cảm giác không thể trốn tránh mà hít thở không thông. Sau đó là sức nóng không ngừng truyền tới làm Tô Sách nhận không được phải ngâm thành tiếng...

Không biết trải qua bao lâu một dòng chất lỏng nóng bỏng tiến vào cơ thể, thiêu đốt toàn thân Tô Sách.

Trước lúc ý thức rời xa, Tô Sách cảm nhận được thứ còn chưa rút ra lại nhanh chóng cứng rắn trướng lớn, tiếp tục cuốn cậu vào cơn lốc xoáy sâu thẳm...

Tô Sách ôm lấy cổ Thẩn Đồ, cảm giác chính mình bị đối phương chiếm giữ toàn bộ, từ trong đến ngoài.

Thẩn Đồ người này, vô luận trước đây cậu nệ cỡ nào nhưng quả nhiên vẫn là một đầu dã thú a.

29. Chương 29: Sau Ngày Thành Hôn

Ngày hôm sau, Tô Sách vì cảm thấy ngứa ngứa mà tỉnh lại. Có cái gì đó liếm tới liếm lui trên cổ cậu, hơn nữa cảm giác quyến luyến trên động mạch làm cậu có ảo giác bị mút mạnh.

Lúc mở mắt ra, đập vào mắt là một mảng màu vàng sáng chói, có chút quen mắt nhưng càng nhiều hơn chính là xa lạ...

Tô Sách nhớ ra, cậu đã kết hôn với Thẩn Đồ.

Chẳng lẽ Thẩn Đồ biến thành hình thú sao... Không đúng, nếu hình thú mà nằm úp sấp như vậy nhất định sẽ đè chết cậu.

Nhưng nhịp tim cậu vẫn có chút hỗn loạn vì đối phương đang làm loạn trên người mình, vừa nhắc đầu thì Tô Sách thấy rất rõ, này không phải chính là Thẩn Đồ sao!

Thẩn Đồ đang liếm loạn trên người cậu, vốn chỉ là chú ý bản năng của thú nhân lưu lại, nhưng hiện tại bị bầu bạn vừa vận bắt gặp làm y có chút ngưng ngừng.

“A Sách, người tỉnh a...” Thẩn Đồ gỡ gỡ đầu, sợi tóc vàng theo động tác của y mà rũ xuống, thoạt nhìn thực chói mắt.

Cánh tay Tô Sách giật giật, chống giường ngồi dậy, thất lưng vẫn còn bủn rủn không thể động đậy, Thẩn Đồ thấy vậy, vội vàng sấp qua giúp đỡ, ôm Tô Sách vào lồng ngực mình hảo hảo che chở.

Thẩn Đồ sờ đông sờ tây: “A Sách, người có đau không, có khó chịu không?”

Tô Sách cảm thấy bản thân giống như bị xe tải nghiền qua người, chính là mặt sau, nơi phải tiếp nhận cũng không đau đớn, cũng không có cảm giác tê dại, đưa tay sờ soạng một chút, ngay cả máu cũng không có... Nói cách khác, hôm qua kì thật cậu căn bản không bị thương.

Ở thế giới kia, mặc dù cậu không phải đồng tính nhưng cũng biết một chút thường thức. Bình thường bên dưới làn da tiên tiếp nhận có thể sẽ bị thương, hơn nữa Thẩm Đồ bình thường thoát nhìn có chút lỗ mãng, Tô Sách đã sớm làm tốt chuẩn bị... Nhưng giống như hoàn toàn không có việc gì?

Chẳng lẽ này cũng là kết quả của việc thay đổi thể chất sao... Nếu đúng vậy thì thật tiện, giảm bớt vấn đề phải bảo dưỡng sau này.

Vì thế, Tô Sách lắc đầu: “Ta không sao.”

Đối tượng mới kết hôn của mình quả thật mỗi khi xúc động thì tính tình căn bản không thể không chế, bất quá tối hôm qua cậu cũng không phải không có hưởng thụ, ân, kì thực cảm giác cũng không tệ lắm.

Nếu về sau cứ như vậy, cậu cũng không chán ghét.

Cảm giác bị ôm chặt... tốt lắm. Giống như vĩnh viễn sẽ không còn một mình nữa.

Thẩm Đồ thấy Tô Sách không có chút gây khó dễ nào liền lén lút thở phào.

Phải biết, sáng nay y thấy A Sách ngủ nặng nề như vậy trong lòng quả thực bị dọa nhảy dựng. Nhưng lúc phản ứng ra người hại A Sách mệt đến như vậy chính là mình thì lập tức chốt dạ. Sau đó A Sách cứ ngủ mãi, thân hình xinh đẹp trần trụi lộ ra ngoài làm y có chút kích động.

Cũng may vì sợ nếu làm nữa Tô Sách sẽ chịu không nổi nên thật vất vả mới nhịn xuống, sau đó chỉ đành gặm cắn người A Sách đến phát nghiện, còn bị A Sách quơ được...

Cũng may A Sách không tức giận. Thật sự tốt quá.

Thẩm Đồ ngẫm lại, lúc trước y thường xuyên thấy giống được cùng giống cái kết hôn, tên kia vì đem tâm hôn kích động quá mức nên sáng sớm hôm sau đã bị đá xuống giường, qua một tháng sau mới được cho phép bò lên. Kia đúng là không hay ho! Thẩm Đồ run lên một chút, y kiên quyết không cần lâu như vậy mới được nếm hương vị của A Sách!

Rõ ràng thoải mái như vậy...

Tô Sách không biết Thẩm Đồ suy nghĩ gì, sắc mặt cứ nhiên đổi tới đổi lui, cảm thấy có chút buồn cười, cậu nhìn Thẩm Đồ hiện giờ một đầu tóc vàng óng sáng rực, hết như màu lông của y, phi thường dễ nhìn.

Vì thế có chút nhịn không được sờ soạng một phen, cảm giác vẫn còn rất thô cứng nhưng cảm giác lại rất tuyệt. Thật giống như một loại tơ lụa cứng.

Thẩm Đồ cười hắc hắc mặc Tô Sách thường thức, cảm thấy có thể làm bầu bạn vui vẻ tốt lắm.

Tô Sách nghịch một lát, nhịn không được mở miệng hỏi: “Thẩm Đồ, tóc người... sao lại biến đổi màu sắc?” Cậu nhớ rõ hôm qua vẫn còn là màu nâu đậm.

Thẩm Đồ chớp mắt mấy cái, đỏ mặt.

... Này xem là thẹn thùng hay xấu hổ?

Sự thực chứng minh này là thẹn thùng.

Thẩm Đồ có chút ngượng ngùng nói: “Sau khi kết hôn... sẽ thay đổi...”

Mất thật nhiều khí lực Tô Sách mới hiểu ra, hóa ra giống được thú nhân có hình các loại mãnh thú như sư tử hổ báo, trước khi kết hôn cho dù trưởng thành vẫn bị cả tộc đàn xem là ‘ấu tể’, nhưng kết hôn rồi——chính là sau khi kết hợp với một người khác, màu tóc sẽ biến hóa giống như màu sắc da lông.

Thẩm Đồ nói xong thì hơi nghiêng đầu, có chút khấn trương hỏi: “A Sách, người chán ghét sao?”

Tô Sách lắc đầu, lộ ra nụ cười mỉm: “Không, ta thực thích.”

Thẩm Đồ lập tức cao hứng, nhưng khi tầm mắt y chuyển qua thân hình trần trụi của Tô Sách thì ánh mắt nhất thời dưng thẳng.

Bầu bạn so với những giống cái bình thường càng trắng thêm một chút, làn da phủ đầy những vết hôn đỏ hồng loan lổ sau trận điên cuồng đến qua—— thậm chí còn có vài vết bầm xanh, còn có hai điểm nhỏ sưng đỏ trước ngực, cảnh đẹp dễ dàng kích thích tính trong lòng giống đực.

Nhìn nhìn một hồi, tay Thản Đồ liền mò tới túm lấy một điểm nhỏ sưng đỏ mà vân vê, ngất nhéo... Tay kia cũng theo xu thế bắt đầu di động.

Nhưng động tác của y bị Tô Sách đưa tay dè lại.

Giống đực vừa mới nhấp nháp qua mùi vị thơm ngon có điểm luyện tiếc, y nhìn bầu bạn, thẳng thắn nói: “A Sách, ta muốn tiến vào.” Nói xong liền đổi hướng sờ soạng phía sau.

Tô Sách lắc đầu: “Không được.”

Cơ thể Thản Đồ cứng lại, ánh mắt nhìn Tô Sách lộ ra ủy khuất.

Tô Sách cũng sưng sốt.

...Người này đang giả vờ đáng thương sao?

Được rồi, Tô Sách thâm thở dài trong lòng. Người cao lớn này giống như đã tìm được điểm yếu của cậu, cậu vốn không có sức chống cự với vẻ mặt đáng thương của động vật hoang dại, mà Thản Đồ lại là người cậu quyết định chung sống cả đời, đương nhiên lại càng thương tiếc.

Chính là——

Không thể dưỡng thành thói quen xấu cho y.

Tô Sách quay đầu lại nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời đã lên cao, những chuyện kia tuyệt đối không thể làm vào ban ngày!

Vì thế cậu thoáng dùng sức vịn chặt tay Thản Đồ: “Thản Đồ, ban ngày không được.”

Ánh mắt Thản Đồ nhanh chóng ảm đạm, mái tóc vàng ươm kia tựa hồ cũng không còn sáng bóng.

Thật sự là bó tay a...

Tô Sách thở dài, vươn tay lên xoa xoa đầu y: “Thản Đồ, buổi tối tùy tiện người thế nào cũng được, nhưng ban ngày thì không.” Kỳ thực cậu cũng hiểu có chút quá đáng, theo địa cầu thì khoảng thời gian này hẳn là ‘tuần trăng mật’ của bọn họ, cho dù làm việc kia nhiều một chút cũng không sao. Chẳng qua cậu mới tới bộ lạc không lâu, cần phải nhanh chóng dung nhập, hơn nữa phải mau chóng để cuộc sống gia đình của bọn họ đi vào quỹ đạo.

...Buổi tối đi.

Buổi tối sẽ bồi thường y.

Thản Đồ nghe thấy mấy chữ ‘tùy tiện người’, mặc dù vẫn chưa đủ nhưng vận lập tức có sức sống.

A Sách không phải không thích y làm, mà bởi vì cậu cảm thấy thói quen không tốt a... Ân, y sẽ nghe theo lời A Sách.

A Sách làm cái gì cũng đúng.

Lúc giống đực đang tự quyết tâm thì Tô Sách tưởng y vẫn còn suy sụp, nghĩ nghĩ một chút, quyết định trấn an bầu bạn của mình: “Thản Đồ, chúng ta xuống ăn cơm thôi.”

Thản Đồ đương nhiên nói: “Hảo.”

Sau đó Tô Sách còn nói thêm: “Chờ cơm nước xong... chúng ta lên núi hẹn hò đi.”

Trong nhà bây giờ vẫn còn chưa bắt đầu trồng trọt, vì thế hẳn nên đi kiếm chút rau dại, mặc khác cậu cũng muốn tìm đồ gia vị.

Thản Đồ cao hứng phấn chấn đáp ứng: “Được rồi, chúng ta đi hẹn hò!” Nhưng lập tức phản ứng lại, gãi đầu hỏi: “Bất quá A Sách, hẹn hò... là cái gì?”

Tô Sách sững sốt, mỉm cười: “Hẹn hò chính là hai người ở cùng một chỗ, dạo chơi ở những nơi có phong cảnh đẹp một chút.”

Chỗ đẹp sao... Thản Đồ thầm nghĩ, kia lúc hẹn hò mình có thể dùng hình thú đi săn cho A Sách xem, nếu có thể càng hấp dẫn a Sách hơn thì tốt rồi.

Y nghĩ một chút, kết hôn quả nhiên không giống lúc xưa, A sách so với trước kia còn ôn nhu hơn... cũng càng thích mỉm cười hơn.

Như vậy tốt lắm, nếu có thể, về sau mỗi ngày đều hẹn hò đi.

Thản Đồ cười cười ôm Tô Sách: “Chúng ta đợi lát nữa rồi đi hẹn hò.”

Tô Sách ngẩng đầu lên, hôn một nụ hôn chào buổi sáng lên trán y: “Hảo.”

Mặc quần áo xong, Tô Sách không leo thang gỗ mà để mặc Thản Đồ ôm mình xuống.

Hiện giờ bọn họ là người một nhà, cũng không còn tồn tại vấn đề ai ỷ lại ai, cũng không cần kiêng kị vấn đề phiên toái đối phương, cũng không cần quản tới nhân tình.

Vì thế Thản Đồ muốn ôm cậu biểu thị thân thiết, Tô Sách hoàn toàn không ngại.

Cơm sáng Tô Sách kiên quyết phải do cậu làm, bất quá bởi vì hôm qua có chút mất khống chế gây sức ép bầu bạn cả đêm, Thản Đồ thực đau lòng nên những việc cần khí lực đều nâng nặc đòi làm—— tuy bình thường y cũng làm không khác bao nhiêu, chính là hôm nay Tô Sách rất dung túng y, không như lúc trước luôn khước từ.

Hầm tốt thịt, Thản Đồ còn định giúp Tô Sách nghiền nát thịt, bất quá Tô Sách không cho y làm, sau đó thử cắn một ngụm cho Thản Đồ thấy mình có thể ăn được, sau đó y mới không còn kiên trì.

Nhưng Thản Đồ vẫn còn chút nghi hoặc, cúi đầu quan tâm hỏi han: “A Sách, người hiện giờ có thể cắn được rồi sao?”

Tô Sách vỗ vỗ đầu y: “Cơ thể ta ngày càng tốt, về sau người có thể không cần lo lắng quá như thế nữa.” Cậu nhìn thấy vẻ mặt không đồng ý của Thản Đồ, cười cười: “Được rồi, người có thể lo lắng, bất quá, người cũng phải tin tưởng ta a. Ta thật sự bắt đầu khỏe mạnh lên rồi.”

Sau khi ăn cơm xong, nhiệm vụ rửa chén bị Thản Đồ cướp đi, dưới sự giám sát của Tô Sách, sau khi chén bát đều rửa sạch sẽ, hai người liền chuẩn bị lên núi.

Nhà gỗ rất cuộc cũng có cửa, này là một trong những dấu hiệu của việc đã lập gia đình.

Thản Đồ cùng Tô Sách rời khỏi bộ lạc, bên trái có một ngọn núi rất cao, dưới sự kiên trì của Tô Sách, Thản Đồ nắm tay Tô Sách chậm rãi đi tới.

Hẹn hò thì phải thoải mái, nhàn nhã một chút... đúng không?

30. Chương 30: Hẹn Hò

Trên núi gió rất lớn, Thản Đồ đi bên phía có gió che chắn cho Tô Sách, tay nắm chặt tay Tô Sách không buông, gió thổi lay động tóc hai người, thế nhưng quả thực có chút hương vị hẹn hò của người hiện đại.

Tô Sách đi tới, cảm thấy có chút muốn cười.

Cũng không biết làm sao, từ lúc kết hôn với Thản Đồ, sinh mệnh vốn chỉ gắn liền với văn tự và công tác dường như được nhuộm một sắc thái hoàn toàn bất đồng. Cậu bắt đầu có cảm giác ‘gia đình thật sự’, loại cảm giác này thực trần ồm nhưng lại có sức nặng, giống như có thể làm cậu cam tâm tình nguyện trả bất cứ cái giá nào mà cậu có khả năng.

Hơn nữa, Thản Đồ đối xử với cậu rất tốt.

Tô Sách nhìn người cao lớn đối mặt với mình luôn ngốc hề hề, trái tim đột nhiên nảy lên nhanh hơn một chút.

Cậu thực thích Thản Đồ, càng lúc càng thích.

Cây cối xung quanh thực xum xuê, từng mảng từng mảng đan xen trên nền đất bằng phẳng, bởi vì trên núi có rất nhiều động vật, cả ngọn núi chỉ có vài tầng đá lớn, phần lớn lớp đất đều bị thảm cỏ che phủ, còn có rất nhiều loại rau dại cùng nấm dại quen thuộc sinh trưởng trong đó.

Có lẽ đã qua mùa hoa nở nên hoa trên núi rất ít, chính là trên cây lại có từng chùm quả chín, chỉ có vài quả non, nhưng màu xanh mượt vẫn vô cùng đẹp mắt.

Tô Sách hít một ngụm không khí trên núi, so với bên dưới lại càng mát rượi khoan khoái hơn một ít... Quả nhiên, nguyên nhân chính vì gió cùng môi trường sạch sẽ.

Thản Đồ nắm tay Tô Sách, cảm giác như mình đang nắm giữ hết thảy—— đây là giống cái y yêu quý, là người sẽ cùng y vượt qua cả đời. Y có thể hiến dâng hết thảy của mình cho cậu, chỉ cần cậu có thể luôn vui vẻ, hạnh phúc... cùng y ở cùng một chỗ. Tên của bọn họ viết lên tảng đá không thể phá vỡ, linh hồn cũng vĩnh viễn gắn bó.

Về phương diện theo đuổi y có chút ngốc nhưng Thản Đồ không phải người ngu, Tô Sách tới bây giờ cũng không hề dấu diếm điều gì... Y có thể nhìn ra, A Sách của y, bầu bạn của y ngày càng nhu hòa hơn. Y vẫn rất dễ tâm nhưng so với trước kia thì đỡ bất an hơn rất nhiều.

Hai người yên lặng đi một đoạn, bầu không khí thân thiết lưu chuyển quanh cơ thể hai người, nhưng sau đi quẹo vào một con đường núi, cánh tay cùng cơ thể Thản Đồ đột nhiên siết chặt.

Tô Sách ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt người cao lớn bên cạnh có chút nghiêm túc.

Hơi thở dũng mãnh của dã thú ngày càng đậm, ngọn núi này rất lớn, nhóm giống đực trong bộ lạc bọn họ rất nhiều thế hệ đều săn thú ở đây, ngẫu nhiên không săn được mới đi tới nơi xa hơn.

Bất quá này cũng là một ngọn núi rất nguy hiểm, năng lực sinh sản của dã thú ở đây rất mạnh, cũng vì nguồn tài nguyên sung túc mà các giống loài đều có thể sinh tồn—— này quả thực làm nhóm giống đực trong bộ lạc có thể nuôi sống bản thân rất tốt, nhưng cũng chính nó treo sinh mệnh bọn họ lên một sợi dây thép không hề chắc chắn. Mỗi ngày đều phải săn thú—— không chỉ vì có thịt ăn, còn vì sợ đám dã thú tụ tập thành đàn—— nếu không, đến lúc đó chúng nó sẽ chạy tới công kích bộ lạc.

Thử nghĩ một chút, nếu mấy trăm con, thậm chí mấy ngàn dã thú từ trên núi cuộn cuộn lao xuống, giẫm đạp ruộng đất trong bộ lạc, tổn thương bầu bạn mà giống đực yêu thương nhất, nuốt chửng nhóm ấu tể trân quý... Hết thảy những điều đó đối với một bộ lạc mà nói chính là tổn thương vô cùng nghiêm trọng!

Tựa như Thản Đồ hiện tại, trong tay y đang nắm lấy bầu bạn, đương nhiên sẽ càng cẩn thận thêm. Vì thế lúc tới gần khi vực trong núi thần kinh y lập tức căng cứng.

Y phải bảo hộ A Sách của y.

Tô Sách cũng từ bỏ ý tưởng lúc trước, cậu lần đầu tiên theo Thản Đồ ra ngoài đi săn, cũng không biết tình huống nơi này rốt cuộc thế nào, mặc dù trước khi tới bộ lạc bọn họ từng ngây ngốc trong rừng vài ngày, nhưng có lẽ vì may mắn nên không gặp nhiều mãnh thú. Cho dù gặp cũng bị Thản Đồ dễ dàng giết ăn luôn. Nhưng hiện tại Thản Đồ lại khẩn trương như vậy... chẳng lẽ gặp phải thứ gì đó càng đáng sợ hơn sao?

Được rồi, cậu thật sự không ngờ này chính là vì cậu mà tới.

Tô Sách mặc dù đã hiểu được phương thức sinh tồn trong thế giới này, nhưng hiển nhiên cậu không có khả năng giống như các giống cái vẫn luôn sinh tồn ở nơi này, tự nhiên xem mình là quần thể yếu ớt—— tự tôn của nam nhân làm cậu cho dù hiểu được quan điểm này nhưng không có biện pháp nào chân chính dung hợp. Cho dù cậu thật sự còn yếu hơn cả giống cái nhưng lại không cảm thấy mình hoàn toàn vô lực. Vì thế, cậu tự nhiên không đoán được sở dĩ Thản Đồ kì quái như vậy chính vì sợ cậu bị thương tổn.

Thản Đồ từ nắm tay Tô Sách chuyển thành ôm cậu, vừa đi tới vừa cúi đầu nói: “A Sách, lát nữa không cần rời ta quá xa.”

Tô Sách gật gật đầu: “Hào.” Cậu sẽ không đem sinh mệnh mình ra đùa giỡn.

Lúc đang nói chuyện, hai người đi vào một mảnh rừng rậm, Thản Đồ không ngừng giới thiệu với Tô Sách: “Đây là nơi ta thường tới nên khá quen thuộc, hôm nay chúng ta săn thú ở đây đi?”

Tô Sách đương nhiên đồng ý, đối với cậu mà nói, nên bắt đầu tìm kiếm từ những nơi quen thuộc.

Vì thế Thản Đồ đột nhiên ôm lấy Tô Sách, nhắc chân phóng như bay vào trong rừng.

Cây cối hai bên lao vun vút bên hông, gió ập tới cũng không quá lớn, Tô Sách biết đây vẫn chưa phải tốc độ nhanh nhất của Thản Đồ, có lẽ vì muốn để cậu quan sát cảnh vật xung quanh.

Cây cối rất rậm rạp, cây cùng cây cơ hồ san sát mọc chen chúc nhau, dưới gốc cây cỏ dại cùng nấm mọc xum xuê, theo màu sắc cùng đám giun đất bò lúc nhúc thì hẳn không có độc.

Tô Sách quyết định tỳ nửa phải hái một ít mang về.

Bởi vì chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ bị đám côn trùng rần rít trên cây rũ xuống làm bị thương đến bầu bạn của y, Thản Đồ dọc theo đường đi phá lệ cẩn thận. Nhưng vẫn khó tránh những nhánh cây quệt trúng, Tô Sách cũng chú ý tránh né. Dần dần rừng cây chật hẹp bắt đầu có chút khe hở, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng nước suối róc rách truyền tới.

Sâu trong núi, tới gần con suối chính là một loại dã thú tương đối ôn hòa, chúng nó có chiếc sừng rất sắc bén, da lông dày cùng thân hình khổng lồ nhưng không quá mạnh mẽ, nhưng chúng có thích quần cư vì thế mới có thể kéo dài chủng tộc giữa đám dã thú. Nhưng mặc dù chúng nó tộc đàn nhưng vẫn chưa đủ cường đại.

Thản Đồ vì sự an toàn của bầu bạn, chọn lựa đầu tiên chính là loại dã thú này.

Y mang theo Tô Sách nhảy lên một chạc cây thô to, từ trên cao nhìn xuống dòng suối cách đó không xa, nước suối va phải những tảng đá lớn nhỏ phát ra âm thanh tuyệt vời.

Một đám dã thú kết hợp giữa trâu và sơn dương đang ở đó uống nước, số lượng không nhiều, ước chừng khoảng mười con. Những con không uống nước thì đang gặm cỏ ở bên cạnh, chúng nó hẳn là loại động vật ăn cỏ.

Thản Đồ tạm thời không nhảy xuống, bởi vì Tô Sách tựa hồ rất hứng thú nhìn qua bên kia, y giải thích: “Loại này gọi là ‘liệp xỉ dương’, đừng thấy chúng nó ăn cỏ, hàm răng chúng nó rất sắc bén.”

Tô Sách cũng thật có hứng thú, cậu thấy vài con ngậm thứ gì đó thô to đi tới, sau đó thả vào trong dòng suối, có chút tò mò hỏi: “Chúng nó đang làm gì?”

Thản Đồ đáp lại: “Lấy nước.”

Tô Sách cẩn thận xem lại, quả nhiên đám hiệp xỉ dương kia ngậm khúc xương ra, lắc lắc đầu một chút giống như đang kiểm tra xem bên trong có đủ nước hay không.

Thật là là loài động vật thông minh.

Tô Sách nhìn một chỗ, phát hiện lại có một con hiệp xỉ dương nhảy vào vùng nước cạn, số còn lại cũng vây tới gần, tạo thành một vòng tròn giam con kia ở bên trong, đám sừng sắc bén quay ra ngoài, hết như đang bảo hộ. Mà con kia cúi đầu vào nước, qua một hồi thì tiến lên bờ, trong miệng cũng ngậm một khúc xương nứt một đầu.

Quả thực rất thông minh.

Tô Sách nhìn say sưa, thẳng đến khi có hai con hiệp xỉ dương đi cùng một hướng về phía rừng cây bên kia mới lấy lại tinh thần, hỏi bầu bạn của mình: “Thản Đồ, chúng nó lại muốn làm gì?”

Thản Đồ cao hứng nhìn biểu tình sinh động trên mặt Tô Sách, cười nói: “Chúng nó đưa nước cho ấu tể trong hang. Hiệp xỉ dương là một trong những loại dã thú yếu nhất, nhưng cũng là loài có linh tính. Bởi vì lúc gặp phải địch nhân chúng nó sẽ tập hợp lại bảo hộ đồng bạn, vì thế lúc ra ngoài tìm kiếm thức ăn chúng sẽ không mang theo ấu tể không có khả năng phòng hộ...”

Răng nanh chúng nó có lực cắn rất lớn, thậm chí có thể cắn nát xương cốt, đáng tiếc lại không đủ bén nhọn nên không thể đâm thủng da thú, hơn nữa sức mạnh ‘thú’ của chúng rất nhỏ, không thể chiếm cứ vị trí trong hàng động vật ăn thịt, vì thế khi tiến hóa liền lựa chọn phương hướng càng có nhiều tài nguyên hơn— thực vật.

Trong nhiều năm tiến hóa, răng nanh vẫn bảo trì lực cắn cường đại, làm chúng nó có thể an toàn dưỡng dục ấu tử, cam đoan sự sinh sôi nảy nở của tộc đàn— đoàn kết cũng là một trong những tư chất đặc biệt của chúng.

Tô Sách trong lòng thầm suy nghĩ cách thức sinh tồn của loại động vật này, lại hỏi: “Chúng nó bày trận như vậy, người phải làm thế nào mới bắt giữ được?”

Thần Đồ mỉm cười một chút, nhìn nhìn xung quanh, phát hiện tầm nhìn khá rộng, liền nói: “Bây giờ người cứ nhìn chúng nó đã, đừng lên tiếng.”

Tô Sách gật đầu.

Cậu nhìn thấy hai liệt xỉ dương ngâm xương cốt chứa nước đi về phía rừng cây xong thì những con khác cũng lục đục đi theo, lúc chỉ còn lại hai ba con, Thần Đồ đột nhiên xông ra ngoài, đồng thời cơ thể y biến hóa thành một con sư tử hoàng kim khổng lồ, mạnh mẽ nhào tới người con liệt xỉ dương cuối cùng, hung hăng cắn lên gáy cổ nó!

Con liệt xỉ dương kia kêu thảm một tiếng, trong lúc nó giãy dụa, Thần Đồ dùng móng vuốt dùng lực xé bụng nó, phản ứng của nó lập tức ngừng lại, mềm nhũn ngã xuống đất.

Sư tử hoàng kim phát ra một tiếng gầm rú, ngẫm lấy thi thể liệt xỉ dương nhìn về phía Tô Sách, nhưng vừa nhìn qua thì ánh mắt nó đột nhiên trợn to, lập tức dùng tốc độ cực nhanh phóng trở về! Thế nhưng ngay cả xác liệt xỉ dương vừa săn được cũng bỏ lại...

31. Chương 31: Thực Nhân Điều

...thực nhân điều! Đó là thực nhân điều!

Kim sắc trong mắt Thần Đồ tăng vọt, đã tính trong cơ thể trong nháy mắt toàn bộ bộc phát, dùng tốc độ trước nay chưa từng có vọt tới trên cây, tấp một phát lên con thực nhân điều rình rập bên phải sau lưng Tô Sách, rút ra một khối thịt lớn cùng một nhúm lông chim.

Tô Sách kinh hãi đổ một thân mồ hôi lạnh.

Cậu hoàn toàn không cảm giác được phía sau có thứ gì đó, mặc dù có tiếng gió vang bên tai nhưng cậu chỉ nghĩ là tiếng lá cây bay theo cơn gió, thật không ngờ thế nhưng lại có thứ gì đó bay tới!

Nếu không phải Thần Đồ rất nhanh đã săn được con liệt xỉ dương kia, cậu chỉ sợ đã trở thành thức ăn vào miệng con ác điều này... Quả nhiên cậu vẫn còn thiếu sự phòng bị cần thiết cho cuộc sống ở đây.

Tô Sách nhìn về phía một sư tử một điều đang cẩu xé bên kia, chỉ cảm thấy trước mắt là một mảng màu đỏ.

Cậu nghĩ tới mà sợ, cơ hồ không dám động dấy.

Đương nhiên hiện tại cậu đã biết tử vong ở sát bên cạnh là cảm giác gì, cho dù bị dọa tới kinh hoảng nhưng cậu vẫn cố gắng lấy lại tinh thần, bắt đầu chú ý hoàn cảnh xung quanh.

Thần Đồ sát ý nồng đậm, y suýt chút nữa... suýt chút nữa đã vì thực nhân điều chết tiệt này mà mất đi bầu bạn yêu thương mới tân hôn! Y hiện giờ giống như bị dã thú nhập thân, vô luận thứ gì cũng không ngăn cản được quyết tâm muốn giết chết thực nhân điều trước mắt!

Thực nhân điều, bá chủ bầu trời. Đôi cánh của chúng dài chừng hai thước, tuy thoát nhìn nhỏ xinh hơn sư tử hoàng kim, nhưng thực tế lúc nó mở rộng đôi cánh, thoát nhìn hệt như một bức màn sân khấu đang kéo lên.

Thần Đồ kinh hoàng như vậy là có nguyên nhân. Vuốt của loại thực nhân điều này có sức mạnh rất lớn, chúng nó có thể không chút cố sức tha ấu tể thú nhân, thậm chí là giống cái bay lên bầu trời, mà nơi này lại cực hiếm thú nhân biết bay, những thú nhân giống đực khác thì không có cách nào bay được, nếu Tô Sách thật sự bị nó quơ được, cho dù Thần Đồ có lợi hại cỡ nào cũng không thể cứu cậu kịp lúc.

Hơn nữa tập tính của thực nhân điều rất quỷ dị.

Nếu nó đem người quơ được tới hang ổ ăn thịt thì còn may, Thần Đồ có thể không ngừng bám sát, trong khi nó chưa đáp xuống đất ăn thịt có thể nghĩ biện pháp cứu người, cho dù thiếu chút thịt nhưng tốt xấu gì cũng giữ được tính mạng... Chính là thực nhân điều rất thích ăn não thú nhân, phút đầu tiên về tới hang ổ, nó sẽ phá nứt đầu con mồi, hút khô thứ bên trong, còn có thể móc mắt con mồi ăn luôn— này đối với nó chính là món mĩ vị nhất.

Tô Sách hiện giờ vẫn chưa biết chuyện này, mà cũng may là chưa biết.

Cho dù là người bình tĩnh thế nào, lúc biết mình suýt chút nữa đã bị hút khô cả não thì chắc chắn sẽ bị ghê tởm đi.

Thần Đồ cùng thực nhân điều quần lấy nhau, cái mỏ chim của nó thực cứng rắn, giống như một cái móc sắc— này có lẽ để thuận tiện cho việc hưởng dụng bữa ăn yêu thích đi?

Mặc kệ thế nào, Thần Đồ sẽ không bỏ qua cho nó.

Thực nhân điều ăn trộm gà còn mất luôn nắm gạo, nhờ đám lá cây rậm rạp che chắn nên nó đã bay trên không trung đi theo bọn họ một hồi. Thật vất vả đợi đến lúc giống đực xuống đi săn, liền nhắm ngay cơ hội lao nhanh xuống— chính là nó thật không ngờ, giống đực này cư nhiên lợi hại như vậy, trong phút chốc đã thu phục lập xỉ dương, còn nhanh chóng quay ngược trở lại.

Chờ đến lúc nó muốn buông tha cơ hội này thì đã chậm, giống đực hung mãnh kia đã cắn bị thương phần cánh của nó. Lần này nó buộc phải chiến đấu với giống đực... để bảo trụ tánh mạng. Lúc bị thương nó đã bị kinh hoàng một trận.

Thực nhân điều vỗ cánh, hung hăng lao vào sư tử hoàng kim, cơn gió cực mạnh ập tới quả thật giống như một lưỡi dao kim loại sắc bén quét tới, chính là sư tử thật nhanh nhẹn né tránh, thậm chí còn dùng móng vuốt xé rách nó— nhất thời lông chim cùng máu thịt văng tung tóe, nhìn thấy ghê người.

Tô Sách nắm chặt thân cây, một cử động cũng không dám— may mắn trước đó Thần Đồ đã đập thực nhân điều rớt xuống đất.

Có thể nhận ra, tuy Thần Đồ thật sự phẫn nộ, khí thế cũng toát ra vô cùng khủng khiếp, nhưng lúc công kích cũng không phải không hề có bố cục, đầu tiên y phá hủy cánh thực nhân điều, làm nó không còn dễ dàng bay vút lên bầu trời, sau đó từng chút xé rách đôi cánh cùng da thịt, cuối cùng lúc nó gần cạn kiệt sức lực thì tát cho nó một vuốt, một ngụm cắn rớt đầu nó!

Rốt cuộc cũng giết chết nó.

Thần Đồ vung đầu, quãng đầu chim ra thật xa, sau đó từng bước chậm rãi đi tới chỗ Tô Sách.

Y ngẩng đầu, hướng về phía Tô Sách đang ở trên cây mà rống vài tiếng.

Này rõ ràng là tiếng gầm của sư tử nhưng Tô Sách lại cảm thấy mình dường như có thể nghe hiểu.

Cậu nhìn đại gia hỏa ở bên dưới đang khấn trương nhìn mình, thả tay nhảy xuống dưới.

Sư tử cũng nhảy theo, dùng tốc độ cực nhanh đón được cậu, Tô Sách đúng lúc túm lấy lông mao sư tử, cọ cọ trên lưng y.

Nhiệt độ cơ thể áp áp chính là sự an ủi lớn nhất cho người vừa tìm ra đường sống trong chỗ chết.

Sư tử tựa hồ cũng biết Tô Sách bị hoảng sợ, y kéo Tô Sách xuống, dùng đầu lưỡi từng chút liếm tay và lưng cậu.

Vừa mới trải qua một trận chiến, đầu lưỡi sư tử có mùi máu tươi rất nồng, bất quá Tô Sách cũng không ghét bỏ, ngược lại còn nhích tới, vòng tay ôm cổ y.

Một người một sư im lặng vuốt ve an ủi nhau một hồi.

Sư tử hoàng kim dùng đầu mình cụng cụng Tô Sách nhích tới một chút, Tô Sách hiểu ý bước ra xa một chút, sư tử há to miệng, Tô Sách nghiêng đầu ngẩng lại, sau đó đưa tay bịt kín lỗ tai.

Ngay sau đó, chính là một tiếng rống to lan truyền xa tới mấy ngàn thước, tiếng vang cuồn cuộn lan truyền trong núi rừng, tuyên bố sự tồn tại của vua rừng rậm——

Con mỗi hôm nay đã đủ rồi, y không cần tiếp tục thu liếm hơi thở, vì sự an toàn của y cùng bầu bạn, phải nói cho đám mãnh thú trong rừng biết, nếu dám xâm phạm sẽ nhận lấy cơn phẫn nộ của sư tử hoàng kim!

Chờ tiếng rống dài kết thúc, phụ cận an tĩnh tới mức quỷ dị.

Sư tử hoàng kim trong ánh mắt Tô Sách biến thành nam nhân cao lớn, y quẹt miệng, quan tâm chạy tới nhìn bầu bạn của mình: “A Sách, A Sách, thực xin lỗi, người có bị thương không?” Sau đó chính là một màn lẩn qua lẩn lại kiểm tra, thẳng đến khi chắc chắn ngay cả một chút trầy da cũng không có mới giống như trút được gánh nặng mà thở dài, trên mặt vẫn còn chút ủy khuất, miệng không ngừng giải thích: “A Sách, thực xin lỗi...”

Tô Sách có điểm buồn cười, vỗ vỗ đầu y: “Thần Đồ, ta đâu có tức giận.” Ngừng một chút: “Lại nói tới thì chính là do ta không chịu cảnh giác, là ta làm phiền người mới đúng.” Sau đó lại mỉm cười một chút: “Ta phải cảm ơn người cứu mạng a.”

Ý cậu chỉ là muốn đùa một chút mà thôi—— cậu biết cá tính mình rất nghiêm nghị, nhưng cũng không muốn để Thần Đồ tiếp tục suy sụp như vậy.

Kết quả mặt mày Thần Đồ lại càng nhăn nhó hơn nữa: “A Sách, bảo vệ người là chuyện ta phải làm, dọa đến người rõ ràng là ta không đúng, sao người lại nói cảm ơn với ta...”

...Không, tình cảm bảo vệ là đến từ song phương.

Bất quá nếu Thần Đồ cảm thấy không quan trọng cũng không có biện pháp hiểu được ý của cậu, cậu cũng không nhất định phải làm rõ vấn đề này. Tô Sách trầm nghĩ, ta tự biết là đủ rồi.

Làm bầu bạn, tuy không cần so đo nhiều, nhưng không để xem sự nỗ lực của đối phương là đương nhiên.

Cho dù Thần Đồ không nói, Tô Sách cũng có thể nhìn ra vừa nãy Thần Đồ cùng thực nhân điều kia chiến đấu có bao nhiêu nguy hiểm, loại tình cảm cảm kích trong lòng cậu không chỉ là vì ai đó cứu giúp mình, càng nhiều hơn chính là sự cảm động khi bầu bạn không chút do dự nguyện ý hiến dâng sinh mạng cho mình,

Chưa có người nào coi trọng, quý trọng, bảo vệ cậu như vậy... cũng không phải vì nam nhân mà không cần thứ này, cậu đã cô độc rất nhiều năm mới gặp được Thần Đồ, một người luôn toàn tâm toàn ý vì mình.

Thần Đồ không nghe thấy Tô Sách trả lời, nhưng y cũng không tiếp tục truy hỏi. Bởi vì y thấy được ánh mắt nhu hòa của Tô Sách, còn có cậu vẫn an toàn đứng ở nơi này, bầu không khí như vậy làm những lời muốn nói nghẹn lại trong cổ họng, y không biết vì sao lại có cảm giác như vậy, nhưng, nó thực thoải mái... một loại thoải mái hoàn toàn bất đồng tối qua.

Tô sách đi qua, chủ động kéo tay Thần Đồ: “Bây giờ theo giúp ta hái chút rau dại cùng thực vật làm đồ gia vị đi.”

Thần Đồ ngây ngốc gật đầu, có chút luyến tiếc nhìn tay Tô Sách, nhưng vẫn nhẹ nhàng buông ta, trước tiên thu thập thực nhân điều cùng liệt xỉ dương, khiêng lên trên lưng, sau đó lại đi qua vươn tay với Tô Sách: “A Sách...”

Tô Sách đưa tay mình qua: “Ân.”

Sau đó hành trình bình thản hơn rất nhiều, Tô Sách lấy da thú trong nhà theo đeo trên lưng, ở trong đó chứa rau dại tươi mới cùng những chiếc nắm to mọng, cậu chuẩn bị hầm một nồi canh, nếu có thể thì xào thêm chút rau đi... Cứ hầm thịt hầm thịt hầm thịt hoài ăn cũng ngán.

Có rất nhiều đồ gia vị—— tỷ như loại có vị cay như tiêu kia, trên núi có cả một mảng lớn, hơn nữa phỏng chừng vì hương vị đặc biệt của nó nên cũng có rất ít dã thú tới đây, vì thế cứ liên tục sinh sôi nảy nở, hình dáng cũng không khác cây ớt với tiêu ở địa cầu lắm. Càng đáng giá kinh hỉ hơn chính là cậu phát hiện hạt tiêu kia giồng hết hạt tiêu ở địa cầu.

Vì thế thẳng đến khi trở về, Tô Sách đã hái được một mớ lớn.

Bữa ‘hẹn hò’ hôm nay có chút mạo hiểm, bất quá nó làm cậu có thêm nhiều cái nhìn mới, còn nhận thức được rất nhiều thứ... rất thú vị.

32. Chương 32: Làm Nông Cùng Thu Hoạch...

Trong thôn còn có một chức nghiệp khác gọi là ‘thợ rèn’, chuyên chế tạo các dụng cụ kim loại, thu hồi các dụng cụ đã bỏ đi cùng khai thác quặng mỏ, tất cả đều nằm trong phạm vi chức nghiệp của bọn họ.

Bởi vì các thú nhân không chú ý tới tinh tế cùng mỹ cảm, hơn nữa giống cái có khí lực rất nhỏ nên thợ rèn đều do giống đực đảm nhiệm, sau đó dùng những dụng cụ rèn được trao đổi vật phẩm—— nhóm giống đực không hiểu trồng trọt nuôi tằm, vì thế những gia đình tạo thành từ giống đực cùng giống đực, vì để có thể kiếm thêm thu nhập sẽ phân công nhiệm vụ. Một người săn thú còn một người sẽ cùng những người khác tạo thành tiểu đội thợ rèn lên núi khai thác quặng mỏ, sau khi trở lại sẽ mang tới nơi bọn họ tụ họp mài bóng.

Tô Sách nghĩ ăn thịt hầm đến phát ngán, liền nói với bầu bạn muốn một cái chảo cùng muối nhỏ.

Sẵn tiện nói một chút, cái nồi dùng để hầm thịt rất to, thậm chí có phần tương tự cái lu chứa nước, lấy nó xào rau thì chiều cao của Tô Sách tuyệt đối không đủ dùng. Tô Sách muốn chính là loại chảo dùng để xào nấu trên địa cầu.

Đối với yêu cầu của Tô Sách, Thản Đồ đương nhiên sẽ không từ chối, rất nhanh đi tìm thợ rèn tốt nhất trong bộ lạc, dùng ba đầu man ngư đổi lấy một cái chảo cùng hai cái muối, một dài một ngắn, hoàn toàn giống như yêu cầu của Tô Sách.

Loại chảo này cần phải có bếp lò, Thản Đồ lại làm một cái đơn giản, Tô Sách thích ứng một trận cuối cùng cũng miễn cưỡng dùng được, chính là khi châm lửa thì bốc khói nồng nặc tràn lan khắp phòng, cuối cùng vẫn quyết định đặt bếp lò ở ngoài sân.

Hết thủy chuẩn bị xong, đêm đó Tô Sách liền làm món thịt xào, đương nhiên cậu ước chừng phải xào tới ba chậu lớn mới làm Thản Đồ ăn no nê, phần rau cải thì... kì thật Tô sách chỉ làm chút đồ ăn đơn giản để hai người thay đổi khẩu vị mà thôi, những món yêu cầu có nhiệt độ lửa cao hơn cậu không có biện pháp chế biến.

Hơn nữa cũng bận rộn suốt cả ngày, cậu không thể tiêu hao thời gian để nghiên cứu chuyện này.

Là ‘giống cái’ cần phải nắm giữ những kĩ năng cần thiết, Tô Sách cần phải hiểu rõ toàn bộ... tỷ như trồng trọt.

Sau khi từ trên núi trở về, Tô Sách cùng Thản Đồ đi tới mảnh đất riêng của mình, bởi vì cậu mới gia nhập bộ lạc nên được phân mảnh đất khá gần. Những giống cái quen biết cho cậu hạt giống, mà cậu chọn gieo trồng chính là bạch bạc cùng thử lương—— kì thật theo cậu thấy thì nó chính là cây củ cải trắng cùng cây lúa mì.

Trồng trọt kì thực không khó, chỉ cần chịu khó chăm bón nó là được, về phần cày ruộng này nọ... mình làm không được không phải còn có giống được sao! Thật ra không phải giống cái làm biếng, mà là nếu là giống được chỉ mất một ngày, còn giống cái thì phải tới tận mười ngày, này cũng quá chậm trễ đi.

Những ngày sau đó, Tô Sách bắt đầu giống như những giống cái khác, mỗi ngày đều tới quan sát, mảnh ruộng có diện tích khoảng hai mẫu cũng không quá vất vả, hơn nữa cây cải trắng cùng cây lúa đều là loại thực vật khá ương ngạnh.

Về phần rau dưa thì Tô Sách không trồng, bởi vì cứ cách vài ngày cậu lại bảo Thản Đồ mang một ít từ trên núi về, rau dại tuy gầy gò nhỏ hơn một chút nhưng hương vị lại cải thuần túy hơn.

Cứ như vậy, trong nháy mắt đã qua hai tháng. Trong khoảng thời gian này, Tô Sách lại càng hiểu biết tình huống trong bộ lạc hơn, nuôi tằm cậu cũng từng học thử, sau đó phát hiện tay mình quả nhiên không đủ khéo léo... Bất quá quên đi, làm quá nhiều thứ thì những việc khác có thể cũng không làm tốt, cứ chuyên tâm trồng trọt cùng nấu cơm tốt lắm.

Đối với quyết định của Tô Sách, Thản Đồ vĩnh viễn duy trì, vốn ý cũng không muốn để Tô Sách vì chuyện nuôi tằm mà làm lụng vất vả, vất vả không nói, mỗi ngày phải rất khuya mới trở về nhà... ý thực không nỡ a.

Điểm duy nhất làm Tô Sách có chút rối rắm chính là mỗi tối Thản Đồ đều yêu cầu vô độ... Đại khái là thú tính khó ức chế, cho dù ban đầu rất nhẫn nại cẩn thận, nhưng sau đó vẫn không thể khống chế được. Tuy ngày hôm sau cơ thể cũng không có vấn đề gì, nhưng mỗi đêm đều bị người ta lấn tới lấn lui cũng có chút chịu không thấu.

Nhưng xen vào đó, một việc làm Tô Sách cảm thấy cao hứng là cơ thể cậu tựa hồ đã hoàn toàn thích ứng với thể giới này. Không chỉ biểu hiện ở khí lực cùng độ rắn chắc của răng nanh, còn ở phản ứng cơ thể. Tỷ như, sau khi Tô Sách cùng Thản Đồ kết hôn, cứ cách năm ba ngày Tô Sách sẽ phát sốt, chính là nửa tháng gần đây hoàn toàn không tái phát, hẳn không còn vấn đề gì đi.

Trong nháy mắt, thời điểm thu hoạch đã tới.

Thời kì sinh trưởng của các loại nông sản tựa hồ so với trên địa cầu ngắn hơn một chút, hơn nữa mùa vụ ở đây cũng không biến hóa quá rõ ràng, cơ bản gieo trồng cũng không cần chú ý chuyện này.

Củ cải trắng từ khi gieo trồng tới trưởng thành mất chừng hai tháng, mà cây lúa cũng vậy, nếu là ở địa cầu thì còn mất thêm một khoảng thời gian.

Sau khi dùng cơm trưa, Tô Sách kéo Thản Đồ cùng tới mảnh ruộng với mình.

Vừa lúc Mạc Lạp cũng ở, số rau dưa trong ruộng đã lớn, phía sau hẳn là vài giống được đeo sọt tre— mấy tháng qua, hẳn vẫn được ưu ái như cũ. Nhóm giống được muốn tranh sự ưu ái nên cố gắng biểu hiện, cũng nhờ vậy mà hẳn giảm bớt được phần lớn khí lực.

Hạt giống của Tô Sách phần lớn do Mạc Lạp cho, quan hệ của hai người cũng không tệ lắm. Giống cái xinh đẹp lại tùy tính, sáng khoái như Mạc Lạp, người bình thường rất khó chán ghét hẳn.

Vì thế Tô Sách hướng Mạc Lạp gật gật đầu: “Mạc Lạp.”

Mạc Lạp quay đầu lại cười cười: “A Sách, người cùng Thản Đồ tới thu hoạch à?”

Tô Sách đáp: “Àn.”

Mạc Lạp nhìn qua phía ruộng Tô Sách: “Mấy thứ bên ruộng người mọc không tệ.” Sau đó hẳn bước tới, chột tay cậu một chút, nhỏ giọng hỏi: “Cái kia, Thản Đồ đối với người tốt không?” Thản Đồ cho tới giờ trong mắt giống cái là một hình mẫu của giống được không hiểu phong tình, thậm chí còn lâm vào nông nổi từ giống được được hoan nghênh nhất bộ lạc rớt xuống vị trí không được hoan nghênh nhất, chính là cư nhiên có thể ra ngoài một vòng lại dẫn một giống cái trở về, thực làm hẳn có chút tò mò. Vị tân bằng hữu này vì sao lại nguyện ý kết hôn với Thản Đồ? Cuộc sống sau khi kết hôn thoát nhìn cũng không tệ...

Tô Sách ngây ngốc một chút, không hiểu vì sao hẳn lại hỏi như vậy, bất quá cũng không hề do dự gật đầu: “Tốt lắm.”

Tầm mắt Mạc Lạp chuyển tới trên người Thản Đồ, người này vẫn luôn đứng bên cạnh Tô Sách, hơi ôm lấy bờ vai cậu ta hết như người bảo vệ, thoạt nhìn cũng không tệ lắm a.

Kia nếu không phải trước kia mọi người nghe nhầm những lời đồn bậy bạ thì hai bọn họ phi thường thích hợp.

Mạc Lạp không hỏi tiếp, thời điểm thu hoạch mọi người đều rất bận rộn, vì thế hắn liền phát tay với Tô Sách, trở về bên cạnh đám hộ hoa sứ giả của mình. Sau đó hắn cười nói vài câu gì đó, nhóm giống đực kia liền sẵn tay áo, hớn hở bắt đầu lấy công cụ mang theo bắt đầu gặt rau dưa.

Tô Sách ngẩng đầu lên: “Thản Đồ, chúng ta cũng đi thôi.”

Thản Đồ chớp mắt mấy cái, hôn trán Tô Sách một chút: “Hảo.”

Hành động này lúc đầu Tô Sách cũng không quen, chính là Thản Đồ biểu hiện vô cùng thân thiết như vậy, mà Tô Sách luôn không có biện pháp mặc kệ biểu tình ủy khuất của Thản Đồ—— này theo hoạt động mỗi đêm cũng có thể nhìn ra, vì thế sau này cậu liền mặc kệ.

Lúc thu hoạch chỉ có thể dùng lưỡi liềm, bởi vì thân dao có độ cong nên thuận tiện hơn... Được rồi, trên thế giới này thì cái liềm không gọi là liềm mà gọi là ‘cát thử đao’, so với những cái liềm Tô Sách nhìn thấy trước kia thì lớn hơn một chút. Thản Đồ cùng Tô Sách phân ra hai bên, Tô Sách nhổ củ cải, còn Thản Đồ thì gặt lúa, động tác khá nhanh nhẹn.

Khí lực lớn nên hiệu quả cũng rất tốt, Tô Sách mới nhổ chưa tới mười củ thì Thản Đồ đã gặt hết toàn bộ cây lúa, chờ đến lúc Tô Sách nhổ được mười lăm cây thì Thản Đồ đã chặt toàn bộ cây lúa thành một đồng; lúc Tô Sách nhổ tới hai mươi củ thì Thản Đồ đã chia số đó thành ba và cột lại gọn gàng.

Tô Sách phủi số bùn đất trên cây củ cải thứ hai mươi hai, một bóng dáng che trước mắt cậu.

Cậu ngẩng đầu, thấy được gương mặt mỉm cười tươi rói của Thản Đồ: “A Sách, ta giúp ngươi nhổ!”

Tô Sách nhìn cánh tay săn chắc của Thản Đồ, trong lòng có chút mất mát vì thể trạng của mình, gặt đầu mỉm cười—— cậu dần dần đã học được cách cười—— nói: “Hảo.”

Bận rộn một hồi, Tô Sách đeo một cái sọt trên lưng, bên trong chất đầy củ cải, mà trên vai Thản Đồ khiên ba bó lúa, dùng một tay đỡ, mà tay kia thì xách một gói da thú căng phồng chứa đầy củ cải trắng—— bộ dáng cư nhiên không chút cố sức. Làm Tô Sách đối với khí lực lớn vô cùng của giống đực càng tiến thêm một bước nhận thức.

Sau khi về nhà, toàn bộ củ cải trắng bị Tô Sách chặt đồng ở một góc râm mát trong nhà bếp, mà cây lúa mì thì đương nhiên cần phải xử lý một chút.

Tô Sách lúc còn trên địa cầu cũng chưa từng được dạy bảo vấn đề này—— cậu chỉ có thể nhận ra cách thức thu hoạch của một vài loại hoa màu, nhưng sau khi thu hoạch xong thì lại hết đường xoay xở.

Cũng may Thản Đồ biết.

Hạt lúa đương nhiên phải vuốt xuống, sau đó đặt vào một máng đá, dùng tảng đá nghiền nát hạt lúa... này cũng là công tác của giống đực.

Tô Sách ngồi bên cạnh thích thú nhìn Thản Đồ làm việc, lúc đầu còn cảm thấy thú vị, nhưng nhìn một hồi liền cảm thấy quá thô bạo.

Bởi vì thành phẩm xuất hiện căn bản nát như bột...

Tô Sách hỏi: “Thản Đồ, thứ này ăn thế nào?”

Thản Đồ lúc này mới nhớ tới, hai tháng này Tô sách vẫn ăn rau xào, thế nhưng không làm bánh gạo cho cậu ăn thử, liền nói: “Chờ chốc nữa làm xong sẽ thành một cục lớn, tách thành khối nhỏ áp mỏng, sau khi để khô sẽ thành bánh gạo. Sau đó chúng ta thường để trên đá nướng ăn...”

Tô Sách nhìn bên trong có màu vàng vàng lẫn lộn vỏ cùng ruột, nhớ tới cái bánh màu vàng mình từng nhìn thấy ở chợ, hóa ra thứ kia... chính là bánh gạo.

Chính là bánh gạo như vậy cũng quá không xong đi...

Nghĩ tới đây, Tô Sách mở miệng nói: “Thần Đồ, nơi này không có cối xay sao?” Cậu nhớ rõ trước kia mọi người đều dùng cối đá để xay bột mì, nơi này hẳn cũng có cối đúng.

Chính là Thần Đồ có chút nghi hoặc hỏi: “A Sách, cối xay là cái gì?”

...Nguyên lý cối đá Tô Sách cũng không rõ lắm, nghe nói chính là hai cái bàn đá nối lại với nhau. Tô Sách cố gắng nhớ lại, nhưng chỉ nhớ ra bên trong có một khe hở để bột mì chảy ra, giữa hai bàn đá đại khái có chút chênh lệch đi? Mặc kệ thế nào, nếu có nó, cho dù không hoàn chỉnh lắm nhưng vẫn hơn mới hỗn hợp này đi...

33. Chương 33: Vấn Đề Lương Thực...

Tô Sách nói lại với Thần Đồ một lần, nhóm giống được đều là những người thợ thủ công xuất sắc, phương diện này Thần Đồ cũng có thiên phú. Với khí lực của y thực dễ dàng khiêng mấy tảng đá lớn tới, bắt đầu dựa theo sự mô tả của Tô Sách mà bào dũa.

Nhìn mảnh vụn trên tảng đá không ngừng rơi xuống, dần dần biến thành hình thớt, Tô Sách có chút sợ hãi than thầm.

Ở phương diện này, các thú nhân quả nhiên có thiên phú trời cho, tất cả công cụ đều có thể dễ dàng chế tạo như vậy, quả nhiên đại đa số sức mạnh đều dùng để chống đỡ kẻ thù bên ngoài sao...

Rất nhanh, Thần Đồ ôm hai khối thớt(cối dưới và cối trên) chạy tới tranh công.

Tô Sách cười cười, kéo cổ Thần Đồ xuống chạm nhẹ lên mặt y một chút.

Ánh mắt Thần Đồ sáng rực lên: “A Sách A Sách, như vậy thì được rồi sao? Có muốn xem thử một chút không?”

Theo ý của Tô Sách, Thần Đồ dựng thẳng tấm thớt lên cho cậu nhìn.

Tô Sách cẩn thận quan sát một lát, lại nghĩ một chút, nói: “Ồ trong này...” Cậu chỉ khoảng cách mép lề chừng năm sáu thước: “Khoét một cái lỗ.” Lại dùng tay ước lượng lớn nhỏ một chút.

Thần Đồ thực sáng khoái khoét lỗ, y dùng một thanh sắt kì quái mài mài, tạo thành một cái lỗ hình tròn.

Tô Sách lại dùng ngón tay chỉ phần tròn nhẵn giữa hai tấm thớt, yêu cầu khắc một ít lằn rãnh, Thần Đồ cũng làm theo, sau đó đặt hai tấm thớt chồng lên nhau—— thoạt nhìn cũng rất giống.

Chính là, cứ thấy có chỗ nào đó không đúng...

Thần Đồ nhìn thứ quái lạ trước mắt, chớp chớp mắt mấy cái: “A Sách, thứ này dùng thế nào?”

Tô Sách cố gắng nghĩ lại—— là một công cụ, cậu chỉ có chút nhận thức đơn giản về ngoại hình của các công cụ làm nông, mặc khác chỉ đành bó tay.

Nghe Thần Đồ hỏi thì nói: “Bỏ thử lương vào phần lõm này, sau đó xoay tròn... đúng rồi... xoay tròn.”

Tô Sách cuối cùng cũng nghĩ ra chỗ nào không đúng, thớt tuy đã nối tốt lắm nhưng lúc chuyển động lại không tiện, hình như... còn thiếu cái tay quay.

Tay quay không thể dùng đá, dù sao nếu vật liệu đá không tốt sẽ hơi giòn, mà thế giới này lại có rất nhiều loại gỗ phi thường rắn chắc, Thần Đồ róc một khúc cây, làm thành một cây trường côn lớn cỡ cánh tay xuyên qua cái lỗ đã đục sẵn ở một bên thớt.

Như vậy mới có chút bộ dáng của cối xay.

Đáng tiếc chính là Thần Đồ vừa mới xoay một chút thì phần thớt trên liền trượt xuống.

Thần Đồ quay đầu lại nhìn Tô Sách, vẻ mặt vô tội: “A Sách...”

Tô Sách thở dài, Thần Đồ khí lực quá lớn, xem ra cần phải làm thêm chút gì đó.

Phải làm thế nào thốt trên mới không rớt... Nếu trước kia cậu từng nghiên cứu qua cấu tạo cối xay đá thì tốt rồi. Nhưng trước giờ cậu không hề biết cứ nhiên ngâm nước nóng cũng bị xuyên a...

Chỉ có thể tự mình suy nghĩ, dù sao chỉ cần không rớt xuống là được.

Tô Sách nghĩ nghĩ, dùng nhánh cây vẽ trên mặt thốt một vòng, rộng khoảng hai thước, bảo Thần Đồ khoét một cái lỗ sâu mười ly, mà trên mặt thốt bởi vì thích hợp với cấu tạo nên rất khó khăn... cũng may đối với Thần Đồ mà nói cũng không tính là phiền toái, không bao lâu liền làm xong, so với lúc này có thêm bốn cái ‘chân’ hình tròn, vừa lúc có thể chèn vào phần lỗ.

Sau đó nói: “Thần Đồ, thử lại xem.”

Lần này không bị rớt xuống.

Bất quá bên trong mài còn chưa đủ trơn nhẵn, cần phải có thêm một bước tạo hình, nhưng chút tiểu tiết này cũng không cần quá để ý.

Đến khi cối đã hoàn toàn chuẩn bị tốt, Tô Sách đặt nó vào trong một cái trạc lớn, đổ lúa đã được xử lý sạch sẽ lên phần lỗ cối xay, sau đó Thần Đồ dùng sức kéo—— kéo cối xay xoay vài vòng thì xung quanh thốt bắt đầu có thứ gì đó nhỏ vun rớt xuống, toàn bộ rơi vào trong trạc.

Thần Đồ thấy hiệu quả, cũng thật cao hứng, bắt đầu quay nhanh hơn nữa, xoay quanh cối xay hết như một cơn gió xoáy, làm Tô Sách cảm thấy có chút nhìn không kịp.

Lấy tốc độ nhanh chóng dừng mảnh như vậy, đại khái qua hai giờ sau, toàn bộ lúa đã được xay xong, Thần Đồ ngồi chồm hổm xuống, vốc một nắm lên xem thử, reo lên: “A Sách A Sách, thật sự so với dùng đá giã mịn hơn a!”

Tô Sách cũng dùng tay xoay thử... kỳ thật vẫn còn chưa đủ.

Thần Đồ, có thể xay nó thành bột.” Cậu nói: “Đổ thứ trong trạc ra xay lại một lần đi.” Cho dù nghiền một lần không tốt thì nhiều lần sẽ ngày càng mịn hơn thôi.

Thần Đồ lập tức gật đầu: “Tốt.” Tuy y cũng không biết ‘bột’ là gì.

Vì thế đoạn thời gian tiếp theo, Thần Đồ không ngừng lặp đi lặp lại quá trình này, Tô Sách ở bên cạnh bởi một chốc, nhìn đồng hồ cát bên cạnh, lại nhìn sắc trời, đứng lên tiến vào nhà bếp.

Cũng đến lúc nấu cơm rồi... Hôm nay Thần Đồ mệt như vậy, liền làm nhiều một chút khao y đi.

Tô Sách nghĩ tới biểu tình của Thần Đồ, quang mang trong mắt nhu hòa rất nhiều.

Thần Đồ ăn cơm đều tính theo chậu, vì thế trước làm một chậu thịt cắt lát với ớt, hai chậu thịt với nấm mèo, thêm hai chậu rau dại, hầm thêm một tô canh trứng nấm hương—— Thần Đồ lấy trứng của một loại chim kì quái mang về—— nhưng lại cực kì美味. Cuối cùng là hai chậu lớn thịt luộc, sau khi nấu chín sẽ cắt nhỏ, chờ nguội bớt sẽ trộn với gia vị, còn trộn thêm một ít rau dưa cho có màu sắc, nhìn vào rất ngon miệng.

Mùi thơm truyền tới làm cái mũi Thần Đồ hít hít, nhưng Tô Sách chưa gọi, y liền chịu đựng cơn đói tiếp tục công tác, chính là tiếng cầu nhàu trong bụng phát ra ngày càng vang dội.

Động tác trong tay Tô Sách không hề dừng lại, nhưng kì thực cậu vẫn đang suy nghĩ một ít chuyện.

Trong thế giới này—— ít nhất trong bộ lạc này, không có lúa... Nói cách khác, không có cơm để ăn.

Tuy hiện giờ vẫn không thành vấn đề, chính là Tô Sách là người địa cầu, đã quen lấy cơm làm món chính, đột nhiên không được ăn quả thật có chút tưởng niệm. Hơn nữa, cứ ăn thịt mãi cũng không tốt cho cơ thể... Nếu có cơm hẳn có thể điều chỉnh một chút đi.

Lúa chia làm hai loại, lúa nước và lúa cạn, ngoài bộ lạc không xa cũng có hồ nước, nếu muốn biến thành ruộng nước... thì cũng là công trình rất lớn. Hơn nữa trong thế giới nguy hiểm này, căn bản không kiếm ra người thời thời khắc khắc chú ý chúng nó. Vì thế lúa nước chỉ dành từ bỏ, chỉ có thể thử lúa cạn.

Tuy phẩm chất lúa cạn so với lúa nước kém hơn rất nhiều, bất quá so với không có để ăn thì không thành vấn đề.

Hiện tại, việc cấp bách chính là tìm ra loại thực vật tương tự lúa cạn... Tô Sách đã nghĩ qua, thế giới này có rất nhiều loại thực vật tương tự như địa cầu, như vậy hẳn lúa cũng có đi.

Nếu thật sự không có thì cũng chỉ đành từ bỏ... Được rồi, Tô Sách kì thực cũng hiểu được, cho dù tìm được lúa, nghiền thành gạo cũng không có biện pháp đem nó làm món chính. Mảnh ruộng cậu được phân chỉ có hai mẫu, bình thường trồng chút đồ ăn cùng cây lúa mì thì không thành vấn đề, dù sao nó cũng chỉ là những món ăn ngẫu nhiên. Nhưng nếu thật sự dùng cơm thay thế cho mớ chính thì... Nghĩ tới sức ăn đáng sợ của nhóm giống đực, này tuyệt đối không có khả năng.

Căn bản không đủ ăn a...

Qua vài ngày nữa lại cùng Thẩm Đồ lên túi tìm thử xem, Tô Sách rốt cuộc chế biến xong hai chậu thịt cắt lát trộn rau—— Thẩm Đồ đặc biệt thích các món ăn giòn giòn.

Tô Sách cũng thực thích. Trước kia ăn thịt luộc hương vị đều rất nhạt a...

Nhanh nhẹn mang đồng thao chậu dơ tẩy rửa sạch sẽ, Tô Sách mở miệng gọi một tiếng: “Thẩm Đồ—— rửa tay ăn cơm thôi!”

Thẩm Đồ ở bên ngoài dựng thẳng lưng tai một mực chờ đợi câu này, Tô Sách chỉ vừa dứt lời y lập tức lao ra sân mức nước rửa tay, bởi vì nghe thấy mùi thơm từ món ăn mình thích nên cố ý dùng nhựa cây rửa—— cái này tuyệt đối là phi thường sạch sẽ.

Lúc Tô Sách đi ra, nhìn thấy Thẩm Đồ ngoan ngoãn ngồi cạnh bàn gỗ. Đôi mắt kim sắc đuổi theo cậu không rời, bên trong thấy thể nào cũng đều lộ ra một ít ý tứ làm nũng. Tô Sách hai tay ôm một chậu gỗ khá nặng, đặt một chậu thịt đầy nhóc đó trước mặt Thẩm Đồ: “Người ăn trước đi, ta bưng các món khác lên rồi ăn.”

Trước mắt chính là một thau thịt trộn rau, Thẩm Đồ tròn to mắt, khẩn cấp vươn tay——

Vì thế lúc Tô Sách tiến ra lần nữa liền nhìn thấy Thẩm Đồ hai tay đầy dầu mỡ ăn ngấu ngiến.

Cậu bắt đầu dĩ cười cười, bưng hết số đồ ăn còn lại dọn lên bàn.

Đương nhiên cũng không quên đưa đĩa qua cho Thẩm Đồ.

Làm một ‘giống cái’, lượng ăn của Tô Sách không lớn, lúc ở nhà bếp cậu cũng đã gấp riêng một ít bỏ vào cái chén chuyên dụng của mình, toàn bộ những thứ này thuộc về Thẩm Đồ.

Bất quá, nhìn bộ dáng nhợt nhạt của Thẩm Đồ thật sự làm bản thân cậu cũng muốn ăn nhiều hơn một chút...

Hai tay làm việc cùng một lúc, Thẩm Đồ không ngừng đưa thịt trộn rau bỏ vào miệng, cũng không biết nhai lúc nào, cứ nhiên không hề ngừng lại, chiếc đĩa bị đặt một bên không dùng tới, người to cao dùng tay nhanh chóng giải quyết xong hai chậu lớn, bắt đầu tiến tới chậu thứ ba.

Tô Sách biết, y rất đói bụng. Lần đầu tiên thấy ‘tư thế oai hùng’ khi ăn cơm của Thẩm Đồ, Tô Sách cũng kinh ngạc một chút, cũng hiểu ra trước kia người này rốt cuộc phải dùng bao nhiêu tâm lực mới có thể biểu hiện không quá thô lỗ trước mặt mình... Được rồi, cậu cũng không muốn cưỡng ép bản năng của bản thân, chính là sau khi ăn phải rửa tay... Này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Rốt cuộc, lúc chỉ còn một chậu cuối cùng, Thẩm Đồ thỏa mãn thở ra, ánh mắt cũng chuyển về phía Tô Sách, nói: “A Sách, qua vài ngày nữa trong bộ lạc sẽ có một ngày hội.” Nói xong y nâng chậu lên, ngừng đầu húp hết toàn bộ, sau đó no nê ợ một cái.

34. Chương 34: Khách...

“...Ngày hội gì?” Tô Sách ngẩng đầu hỏi.

Thần Đồ bĩu môi: “Chính là ngày hội có rất nhiều ngoại nhân tới bộ lạc...” Nói xong liền cầm thau chén nhảy dựng lên, chạy đi rửa chén.

Không biết sao Tô Sách có cảm giác Thần Đồ có chút ấp úng, y nói thật lâu, Tô Sách mới biết rõ đó rốt cuộc là ngày hội gì.

Hỏa vũ lễ.

Có thể xem là một sự kiện trọng đại trao đổi với các bộ lạc khác đi. Tộc trưởng của các bộ lạc có liên hệ với nhau sẽ quyết định chọn một bộ lạc tổ chức ngày hội này. Lúc này, những bộ lạc khác sẽ dẫn người tới bộ lạc bọn họ cưỡng hoan, tụ tập lại đốt lửa trại, nướng thịt cùng uống rượu, nhóm giống đực sẽ có cơ hội tìm kiếm bầu bạn.

Năm nay không thể nghi ngờ chính là tổ chức ở bộ lạc lớn được gọi là ‘Thái Cách’ của Tô Sách.

Nghiêm khắc mà nói này có thể xem là chuyện tốt, giống đực trong bộ lạc Thái Cách nhiều gấp ba lần giống cái, vốn chính là trạng thái vô cùng thiếu hụt, giống cái của các bộ lạc khác tới đây, giống đực nơi này sẽ nỗ lực chinh phục, không phải lại càng tăng thêm dân cư cho bộ lạc sao?

Chính là sao bộ dáng Thần Đồ không giống cao hứng lắm... Nếu nói sợ Tô Sách bị giống đực khác theo đuổi, nhưng bọn họ đã kết hôn rồi a, thú nhân đối với bầu bạn rất trung thành, đều là chế độ một phu một phụ, này còn gì để lo lắng a?

Tô Sách hỏi vấn đề này vài lần nhưng Thần Đồ vẫn không chịu nói, tình huống này trước kia chưa từng xảy ra—— vì thế cậu có chút lo lắng, có nên ra ngoài hỏi những người khác hay không.

Lại nói tiếp, từ sau khi kết hôn với Thần Đồ, cậu cũng rất ít khi ra ngoài, thứ nhất, cậu vẫn chưa hoàn toàn quen thuộc người trong bộ lạc, thứ hai chính là thật sự quá bận rộn, cậu phải quen thuộc với những công việc trước kia chưa từng làm.

Nghĩ nghĩ, Tô Sách vẫn quyết định tạm thời không cần rối rắm vấn đề này.

Hạt lúa mì dưới sự trợ giúp của Thần Đồ dần dần được xay thành bột, sau đó được bọc cẩn thận trong tấm vải da thú đặt trong góc khô ráo của nhà bếp, chờ qua hai ngày nữa đem bọn nó ra làm bánh tốt lắm, còn một ít có thể chiên lên, để dành làm lương khô cho Thần Đồ mang theo khi săn thú... Nói tới thì cũng nên làm thịt khô đi, thuận tiện cho Thần Đồ mang theo luôn... Ân... củ cải trắng này cũng cần xử lý một chút.

Nhờ cuộc sống độc thân của người đàn ông ban tặng, Tô Sách cũng biết nấu ăn cùng dọn dẹp nhà cửa, đồng thời... cũng biết làm đồ chua.

Đối với người đàn ông độc thân thì bữa cơm thường là các món đơn giản—— hơn nữa còn có thể để lâu—— này chính là trọng điểm, có thể lập tức xử lý sạch sẽ đồng củ cải trắng này.

Này cũng là nguyên nhân mà Tô Sách quyết định trồng củ cải trắng. Dù sao đồ chua có vị chua, lúc ăn thịt ngán có thể lấy ra ăn kèm, cảm giác sẽ ngon hơn nhiều.

Vì thế trước đó, Tô Sách đặc biệt bảo Thần Đồ đi làm vài cái bình có miệng nhỏ—— giống đực trong bộ lạc thường dùng nó để ủ rượu. Bất quá kĩ thuật vẫn còn rất thô sơ.

Người biết nung đồ gốm trong bộ lạc không nhiều lắm, chính là làm cũng rất nhanh, lúc Tô Sách nói yêu cầu với Thần Đồ, chỉ mới hai ba ngày y liền mang về hơn mười bình cao tới một thước, hiện giờ nhìn đồng lớn củ cải trắng trước mắt, Tô Sách bắt đầu cảm thấy may mắn vì y làm dư hai bình so với dự tính.

Phương pháp làm đồ chua rất dễ, đồ gia vị linh tinh đã sớm làm tốt, đổ nước cùng gia vị vào bình, sau đó lại bỏ rau dưa đã rửa sạch vào, ước chừng khoảng bảy đến mười ngày là ăn được.

Mặc dù Tô Sách đã sớm chuẩn bị, từ năm ngày trước đã thử ngâm trước, bất quá bây giờ vẫn còn thiếu vài ngày. Bất quá cũng may củ cải trắng mặc dù không thể để lâu, nhưng nếu thêm hai ngày thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Lại nói tiếp, có nên đào thêm hầm chứa không? Mấy thứ đồ đạc trong nhà ngày càng nhiều hơn. Đồ ăn linh tinh cũng không nên đặt cùng xương cốt, cứ cảm thấy không sạch sẽ lắm...

Ngay lúc Tô Sách còn đang suy nghĩ các biện pháp dự trữ, ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng gọi.

Cậu quay đầu nhìn lên, là Mạc Lạp cùng cặp song sinh.

Bên người Mạc Lạp thế nhưng không có đám người theo đuổi, người bảo hộ của cặp song sinh cũng không thấy bóng dáng, Tô Sách có chút kì quái, nhưng Ái Quả Nhi đã lên tiếng gọi cậu: “A Sách ca ca, Thản Đồ đang làm cái gì nha? Hảo quái...”

Tô Sách còn chưa trả lời, Mạc Lạp cũng phát hiện Thản Đồ đang xay gì đó, tò mò đi qua nhìn một chỗ, ba giống cái chưa có bầu bạn nhìn chăm chăm làm Thản Đồ có chút hoảng sợ, nhưng là một giống đực có phong độ, y không thể thô bạo vô lễ, vì thế đành chuyển ánh mắt cầu giúp đỡ tới người bầu bạn.

Sau đó Tô Sách quyết đoán đi tới giải vây: “...Đây là cối xay.”

Lực chú ý của ba giống cái nhất thời bị bên này hấp dẫn, Ái Quả Nhi chậm chậm chạy tới, kéo góc áo Tô Sách: “A Sách ca ca, cối xay là gì?”

Ái Mật Nhi kéo bên kia, ngửa đầu, ánh mắt ngập nước.

Mạc Lạp tuy không nhào tới, bắt quá cũng thực chờ mong nhìn Tô Sách.

Tô Sách suy nghĩ một chút, cảm thấy rất khó nói rõ, chỉ nói thẳng: “Là dụng cụ có thể xay thử lương càng mịn hơn.”

Trên mặt đất còn lại phân nửa hạt lúa mì, Tô Sách vốc một nắm bỏ vào thớt làm mẫu, thuận tiện bảo Thản Đồ xay chậm một chút.

Mạc Lạp khom thắt lưng, nhìn hạt lúa mì chảy vào cái lỗ tròn nhỏ, lại nhìn xung quanh mặt thớt không ngừng có những hạt nhỏ chảy ra—— thoạt nhìn so với dùng chày đá giã ra tốt hơn nhiều.

Tô Sách nói: “Làm vậy hương vị sẽ ngon hơn.”

Nghĩ tới khách nhân tới nhà lại không có gì chiêu đãi, Tô Sách lập tức nói: “Các người ở đây xem Thản Đồ xay bột, chờ ta một chút.”

Mạc Lạp hiển nhiên rất có hứng thú với cối xay, nghe nói vậy liền gật đầu: “Hảo.”

Mà cặp song sinh thì tò mò muốn xem Tô Sách muốn làm gì hơn, vì thế nhắm mắt theo đuôi chạy theo cậu.

Tô Sách vào nhà bếp, dùng muối gỗ mức bột mì vào chậu, sau đó đổ vào chút nước rồi dùng đũa bắt đầu khuấy đều.

Ái Quả Nhi chỉ cao hơn thắt lưng Tô Sách một chút, căn bản không nhìn được thứ trong chậu gỗ, chỉ có thể nhảy nhảy lên nhìn, Ái Mật Nhi thì nhón chân lên. Tô Sách phát hiện chuyện này liền dừng tay, ôm Ái Quả Nhi lên để nhóc con nhìn một cái, sau đó buông xuống, quay qua ôm Ái Mật Nhi. Sau đó mới tiếp tục khuấy.

Cặp song sinh tò mò muốn chết, Ái Quả Nhi hỏi: “A Sách ca ca, người đang làm gì vậy?” Cái thứ bột trắng trắng kia bỏ nước vào liền biến thành cháo, sau đó lại càng lúc càng kẹo lại, thật sự rất kì lạ a, hoàn toàn bất đồng với thử lương mà bọn họ từng thấy.

Tô Sách không dừng động tác trên tay, mở miệng nói: “Đây là bánh chiên, lát nữa các người sẽ biết.” Về phần nguyên lý là gì, cậu cũng không có biện pháp nói rõ, chính là biết đại khái mà thôi... Cụ thể có thành công hay không thì phải thử cái đã.

Cặp song sinh cũng không hỏi tiếp, bắt quá động tác Tô Sách rất nhanh, không bao lâu sau đã khuấy xong, cậu ôm chậu bột ra ngoài, đi tới bếp lò dựng ngoài sân.

Vừa thấy, hai đứa nhóc lại tò mò.

Tô Sách chỉ nói ‘này để ngăn gió’ liền ngăn chặn cơn tò mò của cặp song sinh, nhưng Mạc Lạp nhìn thấy Tô Sách thì liền đi qua, đưa ra nghi hoặc về cái chảo, toàn bộ đều bị Tô Sách dùng lí do ‘mẫu thân dạy’ lấy lệ.

Nhóm lửa xong, bỏ dầu vào chảo, Tô Sách nhìn dầu bắt đầu sôi, khói trắng bốc lên thì dùng tay vo tròn viên bột, nhanh chóng ném vào chảo, tiếp đó là hai viên, ba viên... hơn nữa cái muôi trong tay cũng nhang chóng gạt gạt, không để bánh dính vào thành chảo.

Rất nhanh, những viên bột bỏ vào chảo lúc đầu bắt đầu phình to nổi lên, quay cuồng trong chảo dầu, Tô Sách lập tức đổi tay, dùng tay trái quấy muôi, tay phải dùng đũa gấp những chiếc bánh chiên vàng óng ánh ra chiếc bần sạch để bên cạnh.

Mùi bánh chiên thơm lừng lan tỏa, Thản Đồ rõ ràng mới ăn cơm xong nhưng bụng vẫn có phản ứng.

Mà Mạc Lạp cùng cặp song sinh cũng thêm nhỏ dãi, làm Tô Sách không khỏi buồn cười, hơi lớn tiếng gọi bầu bạn: “Thản Đồ, người đi lấy mấy đôi đũa cho bọn họ đi.”

Thản Đồ ‘véo’ một tiếng chui vào nhà bếp.

Ái Quả Nhi bồn chồn chớp mắt vài cái: “Thản Đồ thực nghe lời, đúng không?”

Mạc Lạp tấm tắc một tiếng: “Thản Đồ là giống đực tốt a!”

Ái Quả Nhi nghiêng đầu cười nói: “Cho dù Mạc Lạp có hối hận không tiên hạ thủ vi cường thì Thản Đồ cũng là của A Sách ca ca rồi a!”

Mạc Lạp tiếp tục thở dài: “Kì thật, ta càng hâm mộ Thản Đồ a...”

Bánh chiên vàng ươm, thoát nhìn rất ngon miệng, ăn vào miệng thật mềm mại, hoàn toàn không thô ráp như bánh gạo.

Thản Đồ đương nhiên một ngụm một cái, không bao lâu đã ăn hết nửa chậu. Mà ba giống cái khác cũng không ngừng nhai nuốt, bộ dáng giống như sắp cắn luôn cả đầu lưỡi.

Đợi đến khi Tô Sách chiên xong, cũng gấp một cái ăn thử, thành công hơn cậu nghĩ a.

35. Chương 35: Phiền Nao Của Giống Đực...

Một chậu bánh chiên không bao lâu đã bị ăn sạch, Ái Quả Nhi liếm liếm ngón tay, nghiêng đầu nhìn giống cái tuần tú: “A Sách ca ca, ăn xong rồi...”

Tô Sách ngừng một chút, đưa tay sờ đầu nhóc con: “...Ân.”

Ái Quả Nhi chớp mắt mấy cái: “Cái kia... ta có thể học làm cối xay không?”

Tô Sách gạt gạt đầu: “Bảo Thản Đồ làm cho người một cái đi.” Đối với Thản Đồ mà nói cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Ái Quả Nhi liền nhảy dựng lên, ôm lấy thắt lưng Tô Sách cọt cọt: “Ta biết A Sách ca ca tốt nhất mà!”

Ái Mật Nhi cong cong khóe môi, gương mặt lộ ra hai lúm đồng tiền trên má.

Bên kia Mạc Lạp cũng cười nói: “Ta đi xem Thản Đồ làm thế nào, chờ lúc về nhà nhờ người hỗ trợ làm một cái.”

Phải biết, ý thức lãnh địa của thú nhân rất mạnh, cho dù là giống cái cũng vậy. Nếu Thản Đồ còn chưa kết hôn thì Mạc Lạp nhờ Thản Đồ hỗ trợ là chuyện bình thường, nhưng nếu Thản Đồ đã kết hôn lại làm đồ cho một giống cái khác, này động này không khác gì khiêu khích. Mạc Lạp bất đồng với Ái Quả Nhi cùng Ái Mật Nhi, hai đứa chỉ là ấu tể—— trong bộ lạc, mỗi người đều có trách nhiệm bảo hộ ấu tể.

Nghe thấy lời Tô Sách, Thản Đồ tạm thời ngừng việc đang làm, lại đi ôm hai khối đá tới. Bởi vì đã từng làm một lần, vì thế lần này suôn sẻ hơn rất nhiều, không tới nửa giờ đã làm xong một cái cối xay, Ái Quả Nhi cùng Ái Mật Nhi cầm tay quay xoay vòng vòng, gương mặt tràn đầy biểu tình sợ hãi: “Thật lợi hại a...”

Thần Đồ nhận được một cái gật đầu khen ngợi của Tô Sách, lập tức mỉm cười ngây ngô chạy đi tiếp tục xay bột.

Tuy động tác Thần Đồ rất nhanh nhưng Mạc Lạp vẫn thấy quá trình rất rõ ràng, hài lòng ngồi xuống chiếc ghế gỗ bên cạnh. Mà lúc này, Tô Sách vào nhà bưng ra mấy chén nước trái cây, đều là trái cây Thần Đồ mang về khi đi săn thú, bỏ chúng vào ống tre ép nước. Nước ép thiên nhiên, uống rất ngon miệng.

Cặp song sinh hé cái miệng nhỏ nhấp từng ngụm từng ngụm, Mạc Lạp cũng uống một ngụm, cảm giác mát rượi vô cùng ngon miệng. Hắn thở phào, nói ra chủ đề hôm nay mình đến.

Mạc Lạp mang theo chút thần bí nói: “A Sách, hỏa vũ lễ kì này người có tính toán gì không?”

Tô Sách không hiểu lắm: “...Tính toán?”

Cặp song sinh nhìn nhau mỉm cười, cũng không chen vào.

Tô Sách không chú ý tới Thần Đồ bên kia đã cứng đờ cả người, ngay cả tốc độ xay bột cũng chậm lại, lỗ tai dựng thẳng nghe ngóng cuộc nói chuyện bên kia.

Mạc Lạp vỗ trán một cái: “A đúng rồi, A Sách, người chưa từng nghe tới Thụy Ân Tư sao?”

Tô Sách lắc đầu.

Mạc Lạp lộ ra ánh mắt khát khao, dùng giọng điệu mờ ảo nói: “Thụy Ân Tư là thần thủ hộ của tất cả giống cái chúng ta

”

...thần thủ hộ này nọ, còn được đặt trên người một giống cái, có chút kì quái a.

Bởi vì không biết tình huống nên Tô Sách bảo trì im lặng lắng nghe, chờ Mạc Lạp nói hết mới mở miệng hỏi: “Thụy Ân Tư... ta hình như chưa từng thấy qua?”

Mạc Lạp kéo thần trí trở về, gật gật đầu: “Thụy Ân Tư không phải người của bộ lạc Thái Cách, hẳn thuộc bộ lạc Mã Nhã.”

Tiếp đó Tô Sách được biết Mã Nhã là bộ lạc gì.

Hoàn toàn tương phản với bộ lạc Thái Cách, Mã Nhã là một bộ lạc có giống cái chiếm đa số, hơn nữa kì quái là bọn họ mang thai năm lần thì đứa nhỏ sinh ra chỉ có một, hai lần là giống đực, mặc khác đều là giống cái. Hơn nữa những giống cái này đều rất khỏe mạnh, tỉ lệ sống sót rất cao.

Nhưng bởi vì giống đực ít hơn giống cái nên rất nhiều giống cái kết thành bầu bạn với giống đực ngoại tộc, sau đó liền theo giống đực đó tới bộ lạc thành gia. Nhưng mặc dù vậy, giống cái vẫn chiếm tỉ lệ ba phần tư, thật sự rất kinh người.

Nói thực ra, nguyên nhân chính để hỏa vũ lễ được tổ chức hàng năm chính là—— để giống cái của bộ lạc Mã Nhã tới chọn lựa cùng bị chọn—— dù sao những bộ lạc khác đều là tình trạng đối nghịch giống đực nhiều giống cái ít.

Bất quá bộ lạc Mã Nhã phi thường đoàn kết, bởi vì khí lực không đủ, giống đực không đủ nên giống cái trong bộ lạc vì muốn tự bảo hộ mình, mỗi người đều là cao thủ bầy rập, có thể chống cự dã thú công kích. Lúc tới hỏa vũ lễ, một nửa giống đực trong bộ lạc sẽ xuất động, hộ tống nhóm giống cái trưởng thành tới bộ lạc tổ chức hỏa vũ lễ, để... thân cận.

Mà vị Thụy Ân Tư này chính là người của bộ lạc Mã Nhã.

Nếu chỉ là một giống cái bình thường, hẳn đương nhiên sẽ không được dùng Mạc Lạp dùng giọng điệu sùng bái nhắc tới, còn biểu hiện ra bộ dáng hận không thể lấy thân báo đáp. Sự thực, Thụy Ân Tư là giống cái cường đại nhất trên thế giới này—— thậm chí là thú nhân cường đại nhất.

Thụy Ân Tư từ khi sinh ra đã có sức mạnh không hề thua kém giống đực, trừ bỏ giới hạn không thể hóa thú làm hẳn phải mang thân phận giống cái, năng lực tác chiến của hắn mạnh hơn bất cứ ai trong bộ lạc Mã Nhã.

Cho dù là giống đực hóa thành hình thú chiến đấu, Thụy Ân Tư cũng tuyệt đối là người chiến thắng——
Mà đặc biệt, Thụy Ân Tư phi thường bao che khuyết điểm.

Phạm vi bao che không chỉ riêng giống cái trong bộ lạc Mã Nhã, mà là tất cả giống cái trên đại lục Khảm Đạt.

Đặc biệt, Thụy Ân Tư phi thường ôn nhu—— chỉ giới hạn khi đối mặt với giống cái. Khi Thụy Ân Tư đối mặt với giống đực sẽ trở nên khá hung bạo.

Đúng vậy, hung bạo.

Thụy Ân Tư là một người cuồng chiến đấu, đồng thời cũng chính là người thủ hộ bất tri cho quyền lợi của giống cái.

Từ khi Thụy Ân Tư trưởng thành, hỏa vũ lễ mỗi năm hắn đều theo bộ lạc xuất phát, đi tới các bộ lạc khác kiểm tra xem nhóm giống cái có vui vẻ, có hạnh phúc hay không.

Nếu để Thụy Ân Tư cảm thấy không hài lòng hay giống cái nhà nào đó cáo trạng bầu bạn nhà mình...

Hắn sẽ rất thích thú cùng giống đực kia làm một trận.

Tất cả mọi người đều là thú nhân, thích dùng nắm đấm nói chuyện thì cứ dùng vũ lực giải quyết vấn đề đi!

Trước không đề cập tới ước định mấu chốt của thú nhân là không khi dễ giống cái, nhưng chưa từng có quy định nào nói giống đực nếu bị giống cái khiêu chiến thì phải làm thế nào...

Không nói tới nội tâm giống đực giao chiến, giãy dụa giữa quan niệm ‘bảo vệ giống cái’ cùng ‘xử lý kẻ khiêu khích’... điểm mấu chốt chính là, bọn họ căn bản đánh không lại Thụy Ân Tư a!

Mạc Lạp chốt một câu cuối cùng, cơ hồ là ôm mặt nói: “Thụy Ân Tư... hắn là tuyệt nhất!” Sau đó quay đầu lại nhìn Tô Sách: “A Sách, người nhất định sẽ thích hắn. Tất cả giống cái đều thích hắn!”

Tô Sách đột nhiên có chút buồn cười.

Người thế này, trên địa cầu chính là loại người được xưng là ‘vạn người mê’ đi, đương nhiên cũng có thể gọi là... người bạn của phụ nữ đi? Nga, ở đây hắn phải gọi là ‘người bạn của giống cái’ mới đúng.

Vì thế Tô Sách lập tức hiểu ra vì sao Thản Đồ cứ áp a áp ứng, muốn nói lại thôi mãi.

Hóa ra là vì Thụy Ân Tư sao.

Ở chung nhiều ngày như vậy, Tô Sách cơ bản cũng biết bầu bạn mình là người thế nào. Nói y e ngại chiến đấu với Thụy Ân Tư? Đây tuyệt đối không có khả năng. Y hẳn là sợ mình đi oán giận với Thụy Ân Tư đi—— này sẽ làm y cảm thấy y đối xử với mình chưa đủ tốt, còn một khả năng khác, chính là ghen tỵ.

Giống đực nhà nào lại thích nhìn bầu bạn mình sùng bái, nhiệt tình với người khác như vậy a! Cho dù là giống cái cũng không được!

Vì thế sau khi Mạc Lạp vẫn đang say sưa dất cặp song sinh cùng rời đi—— bởi vì trời đã khá muộn, Tô Sách mang theo ý cười đi tới bên cạnh Thản Đồ đang trầm mặc xay bột, áp bên tai y hỏi: “Thản Đồ, người cũng đánh không lại Thụy Ân Tư kia sao?”

Thản Đồ thực khả nghi tạm dừng một chốc, rót cuộc vẫn cúi đầu, ừ ừ nói: “...đánh không lại.”

Một chốc này, lòng tò mò của Tô Sách đối với Thụy Ân Tư bị kéo lên tới đỉnh.

Có lẽ Thản Đồ phát hiện Tô Sách đột nhiên sinh ra hứng thú với Thụy Ân Tư, hoạt động phu phu đêm đó, y so với trước kia lại càng lỗ mãng hơn, ôm lấy Tô Sách thật lâu vẫn không chịu ngừng—— được rồi, kì thực bình thường y cũng không chịu ngừng a.

Nhưng đây là một cảm giác rất vi diệu, chỉ có Tô Sách vẫn luôn thắng trầm với Thản Đồ hiểu rõ. Vì thế cậu chỉ có thể ôm lấy cổ Thản Đồ, mặc cho y lấn tới lấn lui không được giải thoát.

Cuối cùng, Tô Sách thật sự có chút chịu không thấu mới vươn tay hung hăng vỗ lên lưng Thản Đồ, trong phút chốc, động tác của y chậm lại, y dùng cái đầu to củng củng gáy cổ Tô Sách, cọ tới cọ lui như đang làm nũng.

Lần quần một hồi, Tô Sách thực bắt đất dĩ, chỉ đành cố sức đưa tay lên đỉnh đầu Thản Đồ, nhẹ nhàng giúp y thuận thuận mao. [vuốt lông]

“Được rồi, đừng nháo, tiếp tục đi...”

Vì thế, Thản Đồ được cho phép lần thứ hai dốc toàn lực khai hỏa, lúc này y đã sưng đỏ mắt, cái gì cũng không nghe thấy...

Mấy ngày kế tiếp, cơ hồ chỉ cần Tô Sách ra khỏi cửa liền nghe thấy âm thanh giống cái bàn luận về Thụy Ân Tư, mà gần sát đó luôn có thể nhìn thấy nhóm giống đực oán khí đầy trời... Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong bộ lạc so với bình thường sôi nổi hơn rất nhiều.

Loại cuồng nhiệt này, đứng đầu nhất chính là nhóm giống cái đã kết hôn.

Này kì thực cũng không thể trách bọn họ, dù sao hỏa vũ lễ ba năm liên tục đã không được tổ chức ở bộ lạc Thái Cách a! Chỉ có nhóm giống đực chưa kết hôn cùng một số ít giống cái được tộc trưởng cho phép tới các bộ lạc khác, những thú nhân đã kết hôn đều ở lại bộ lạc, cùng tộc nhân trải qua hỏa vũ lễ... Nhưng nó hoàn toàn không náo nhiệt như thế này.

Lại nói tiếp, bọn họ cũng đã bốn năm không được gặp Thụy Ân Tư.

Mấy ngày này, Thản Đồ vẫn luôn nhìn chăm chăm Tô Sách, thật sự không phải giám thị này nọ, chỉ là đại khái có chút lo lắng đi? Cứ một mực đặt ánh mắt lên người cậu, ai oán đến mức làm người ta sợ hãi.

Tô Sách thỉnh thoảng lại sờ sờ tóc y, bảo y biến thành sư tử rồi chủ động tiếp cận mới miễn cưỡng trấn an được. Về phần những khoảng thời gian khác, cậu đem phần lớn số củ cải trắng cắt lát ngâm chua, phần còn lại để dành hôm sau luộc, bột mì cũng được cột lại cắt kĩ, còn bảo Thản Đồ mang xương cốt đồi rất nhiều rau dưa về ngâm... Tiếp đó cậu bắt đầu bào chế thịt khô.

Cậu kì thật không có tâm tư nghĩ tới chuyện khác.

Mà dưới sự mong chờ của nhóm giống cái, bộ lạc Mã Nhã chính là nhóm người đầu tiên tới bộ lạc Thái Cách.

Toàn bộ giống cái đều chạy ra ngoài bộ lạc, tách ra đứng hai bên đường chờ đợi, thẳng tới tận giữa trưa mới có một đoàn khoảng trăm người từ phương xa dần dần đi tới, đi đầu chính là người mà bọn họ vẫn luôn tâm tâm niệm niệm mong chờ——

Giống cái cực mạnh trong lịch sử, Thụy Ân Tư.

36. Chương 36: Thụy Ân Tư Đến³

Tô Sách cũng đứng trong nhóm giống cái, Thản Đồ nhà cậu đang nắm tay cậu, khoảnh khắc Thụy Ân Tư xuất hiện thì càng siết chặt hơn, cơ hồ làm cậu có chút đau. Mà lúc này, Tô Sách cũng thấy được tướng mạo của Thụy Ân Tư.

Này thực sự là mỹ nam tử.

Diện mạo Thụy Ân Tư rất gần gu thẩm mỹ của người địa cầu, chiều cao gần một thước chín—— nhưng bởi vì là giống cái nên không đạt tới hai thước, mái tóc dài màu lam thả sau lưng, lúc bước đi theo cơn gió mà bay bay như đại dương.

Ngũ quan Thụy Ân Tư thập phần tuấn mỹ, thuộc dạng trần trề sức sống, làn da màu lúa mạch, đứng giữa giống đực và giống cái thì dáng người rất thon dài nhưng cánh tay cùng cơ thể rất rắn chắc, thoát nhìn tràn đầy sức mạnh.

Hơn nữa đáng giá nói tới chính là nụ cười của hắn rất có sức hút, thế nhưng làm Tô Sách có cảm giác của học trưởng, người đảm nhiệm chức vụ hội trưởng hội học sinh năm đó.

Mà loại cảm giác này lập tức làm Tô Sách tràn ngập hảo cảm với Thụy Ân Tư.

Người này nếu thật sự được nhiều giống cái yêu thích như vậy, tính tình hắn cũng không xấu... Chờ đến khi buổi tiệc chính thức của hỏa vũ lễ bắt đầu, phải tìm hắn hỏi chút tin tức về học trưởng đi.

Hắn nhận thức nhiều người như vậy, hắn sẽ biết rất nhiều tin tức.

Thần Đồ ở bên cạnh vẫn lén lút đánh giá thần sắc Tô Sách, thấy cậu quả thật nhìn Thụy Ân Tư đến ngây người thì nhất thời lo sợ tới cực điểm, y sợ A Sách của mình sẽ đỏ mặt như những giống cái khác... May mắn, trước mắt vẫn chưa có dấu hiệu này.

Thần Đồ cảm giận nghĩ, Thụy Ân Tư này thật sự giống như tộc nhân nói, kẻ thù chung của giống đực a! A Sách khẳng định cũng cảm thấy hắn dễ nhìn...

Cách thú nhân thường thức sức mạnh, nhưng không có nghĩa là bọn họ không có thẩm mỹ, ‘lực’ rất đẹp, nhưng vừa có ‘lực’ lại có ‘mỹ’ thì càng đẹp hơn nữa.

Kì thật Tô Sách không bị ‘mê hoặc’ như Thần Đồ tưởng, Thụy Ân Tư thật sự rất dễ nhìn, nhưng cũng đâu phải người chung sống với cậu a, mà tính cách hàm hậu cùng sự quan tâm của Thần Đồ mới chính là nguyên nhân cậu muốn lưu lại.

Bất quá cá tính Thụy Ân Tư này quả thực nằm ngoài dự kiến của cậu.

Căn cứ theo Thần Đồ, cặp song sinh cùng Mạc Lạp nói trước đó, cậu vốn nghĩ Thụy Ân Tư là người khá nóng nảy, không ngờ, hiện tại thoát nhìn... rất tao nhã a.

Phía sau Thụy Ân Tư có khoảng năm, sáu mươi giống cái, mà đồng dạng có năm, sáu mươi giống đực đi bên ngoài vây bọn họ ở trong—— trừ bỏ những người nhanh nhẹn, dũng mãnh nhất. Thụy Ân Tư rõ ràng là thủ lĩnh, sau khi tiến vào bộ lạc liền chào hỏi với Tát Thập. Thụy Ân Tư siết chặt nắm tay đặt lên ngực mình.

Khóe miệng Tát Thập thoáng co rút một chút, cũng đánh lên ngực một quyền.

Thụy Ân Tư đặc biệt khác người chính là mặc kệ ở đâu, hắn đều làm lễ tiết của giống đực—— mặc dù hắn thừa nhận mình là giống cái—— có thể là hắn không thể không thừa nhận.

Tựa như hiện tại, sau khi làm lễ tiết xong, Thụy Ân Tư thực thong dong mỉm cười: “Tát Thập tộc trưởng, ta mang theo tộc nhân tới đây. Thần thú tại thượng, nguyện cho bộ lạc chúng ta vĩnh viễn sung túc.”

Tát Thập cười sang sảng: “Hoan nghênh bộ lạc Mã Nhã tới Thái Cách, mời vào trong, tất cả tộc nhân đều chờ đã lâu! Thần thú tại thượng, nguyện cho bộ lạc chúng ta vĩnh viễn hữu hảo.”

Hai người chỉ nói ngắn gọn hai câu, Tát Thập liền tránh qua một bước để Thụy Ân Tư dẫn người của bộ lạc Mã Nhã tiến vào—— hắn thậm chí còn đi tới bên cạnh, để Thụy Ân Tư hoàn toàn xuất hiện dưới ánh mắt của các tộc nhân.

Cứ như vậy, Thụy Ân Tư mang theo nụ cười thực mê người tươi cười chào hỏi nhóm giống cái chào đón mình ở hai bên đường, một chốc đó, cơ hồ tất cả giống đực đều cảm nhận được nguy cơ của mình.

Nhóm giống cái đỏ mặt.

Thần Đồ nhìn chăm chăm mặt Tô Sách, tuyệt không dám thả lỏng.

Tô Sách vỗ vỗ đầu y, nhìn thấy dáng vẻ y vẫn rất khấn trương thì lại nhéo mặt y một chút.

Lần đầu tiên bị nhéo như vậy, ánh mắt Thần Đồ trừng thật to.

Tô Sách cảm thấy ánh mắt y thật dễ nhìn, lại nhẹ nhàng nhéo một cái.

Thản Đồ lập tức cao hứng.

Mà lúc này, Thụy Ân Tư đã đi ngang qua vị trí bọn họ, nơi đi qua, không có giống cái nào không lóe sáng ánh mắt, nhóm giống đực không oán khí tận trời... Hình tượng một chút thì chính là mặt nhóm giống đực đen xì.

Thụy Ân Tư trực tiếp đi tới lều lớn của tộc trưởng Tát Thập, hỏa vũ lễ diễn ra trong bảy ngày, bọn họ cũng ở lại đây bảy ngày. Mà Tát Thập cũng đã sớm chuẩn bị tốt chỗ ở, mảnh đất trống thật lớn phía sau lều lớn của tộc trưởng có rất nhiều căn lều tương tự được chia làm mấy khu vực, cung cấp cho các bộ lạc tới dự lễ. Mà bộ lạc Mã Nhã phá lệ đặc biệt, có rất nhiều căn lều vây quanh ba căn lều lớn ở chính giữa, nhóm giống cái sẽ ở cùng với nhau, giống đực thì phân chia ở bên ngoài.

Lúc Thụy Ân Tư đã đi xa, nhóm giống cái dành được vị trí tốt ở gần cổng bộ lạc cũng vây theo đi vào trong, Tô Sách kéo tay Thản Đồ chậm rãi đi ra bên ngoài, đợi đến khi mọi người đi gần hết mới ngẩng đầu, nói với Thản Đồ: “Chúng ta về nhà thôi.”

Thản Đồ sững sốt, A Sách thế nhưng không đi sao...

Tô Sách có chút buồn cười vỗ vỗ đầu y: “Sắp trưa rồi, người không đói bụng sao? Ta về nhà nấu cơm cho người a.”

Thản Đồ ngơ ngác nghĩ, A Sách hiện giờ so với người khác tốt hơn rất nhiều a...

Quả thực, so với cùng người khác lời ít ý nhiều, lúc đối mặt với Thản Đồ, giọng điệu của Tô Sách sẽ vô thức nhu hòa đi một chút, dùng từ cũng nhiều hơn một chút.

Này đại khái chính là đặc quyền của bầu bạn đi.

Tô Sách cảm thấy Thản Đồ tựa hồ vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, lắc đầu, cứ vậy nắm tay y kéo về nhà.

Thản Đồ đương nhiên là bị lôi đi, nhưng y tới bây giờ chưa từng cự tuyệt A Sách.

Đi tới, đi tới, mãi tới khi đi tới ngoài bìa rừng, Thản Đồ rốt cuộc mới lấy lại tinh thần.

Tô Sách cũng phát giác ra, ngẩng đầu nhìn y: “Lát nữa muốn ăn gì, Thản Đồ?”

Thản Đồ ôm ngang bả vai Tô Sách lên, ‘vèo’ một tiếng vọt vào rừng cây.

Tiếng gió truyền tới tiếng nói vui vẻ của Thản Đồ: “A Sách làm cái gì ta ăn cái đó!”

Buổi chiều hẳn sẽ còn người của các bộ lạc khác tới, không biết Thản Đồ có được phân phó nhiệm vụ gì không, vì thế bữa cơm này nhất định phải để y ăn thật no... Tô Sách ôm suy nghĩ này làm ra thức ăn so với thường nhiều hơn hai chậu.

Lúc Tô Sách nấu cơm, Thản Đồ thực để tâm nhìn ngắm bóng dáng cậu. Y đứng bên cạnh nhà bếp, tuy Tô Sách không cho y hỗ trợ, nhưng ngẫu nhiên y cũng lấy dao đưa bát này nọ, có thể xem là người giúp việc.

Thản Đồ trong lòng thật cao hứng, y biết A Sách của y bắt đầu những giống cái khác. A Sách không như bọn họ, nhìn thấy Thụy Ân Tư liền quên đi bầu bạn của mình, cũng không đi theo nhóm giống cái kia giúp vui, càng không sùng bái Thụy Ân Tư... Tuy A Sách cũng không sùng bái mình, nhưng Thản Đồ cũng cảm thấy thực thỏa mãn a!

Tô Sách nhanh nhẹn làm xong cơm trưa, Thản Đồ ngồi trên bàn, rõ ràng cảm nhận được đãi ngộ của mình tăng lên.

Y hảo cảm động...

Tô Sách thấy y sững sờ, lại lắc đầu hỏi: “Thản Đồ, người không thích thức ăn hôm nay sao?”

Thản Đồ lắc đầu lia lịa: “Không có! A Sách, ta thực thích!”

Tô Sách có chút bất đắc dĩ: “Vậy ăn đi.”

Thản Đồ trả lời: “Nga!” Sau đó lập tức tiêu diệt sạch.

Vội vàng dùng xong bữa cơm, Tô Sách một lần nữa chạy vào nhà bếp, chuẩn bị lương khô cho Thản Đồ——nhớ tới lần trước mình kết hôn, đại đa số con mồi đều do đám người hỗ trợ săn tới, mà Thản Đồ nhà mình lại có danh hiệu người trẻ tuổi cường tráng nhất trong bộ lạc rất có thể cũng bị kéo đi.

Kì thật Tô Sách cũng quá lo lắng, Thản Đồ không cần giống như lần đó vất vả thật lâu. Đương nhiên, không phải y không cần cống hiến cho bộ lạc, chiều nay, y sẽ cùng nhóm giống đực khác đi săn, mỗi người vì bộ lạc cống hiến hai con mồi để chiêu đãi khách nhân cùng cung cấp cho chính mình.

Chỉ hai con mồi mà thôi... đương nhiên không cần hao phí quá nhiều thời gian.

Mà nhóm giống đực từ khi Thụy Ân Tư tới bộ lạc, bọn họ liền mất đi sự quan tâm của bầu bạn hoặc người trong lòng, lúc được yêu cầu chuẩn bị thức ăn cho buổi tiệc tối thì thực cảm thấy đây là một quyết định vô cùng nhân tính a... Bọn họ dồn hết phần nộ của mình biến thành sức mạnh, thực mau chóng càn quét con mồi trên núi một phen.

Phát tiết hết bất mãn trong lòng.

Giống đực không thể chấp nhận với ‘giống cái’ thật sự ghen tới khó thở a...

Tô Sách nhớ tới mấy hôm trước, Thản Đồ có vẻ rất thích bánh bột mì chiên, vì thế liền quyết định làm món này. Làm khá nhanh, hơn nữa cho dù để nguội cũng không sao, còn tiện mang theo.

Thịt khô cũng làm không sai biệt lắm, mang theo một chút luôn đi...

Nghĩ vậy, động tác Tô Sách càng nhanh hơn.

Mười mấy miếng bánh chiên lớn cỡ bàn tay Thản Đồ, hai miếng thịt khô to cỡ bàn tay Tô Sách, toàn bộ để trong một cái túi da thú Thản Đồ treo trên lưng.

Lúc Thản Đồ xuất môn còn thực lưu luyến không rời. Thẳng đến khi Tô Sách đỏ khóc đỏ cười đuổi người, y mới thật cẩn thận đi từng bước một.

Sau khi lên núi, Thản Đồ cùng hành động với rất nhiều giống đực, đột nhiên lại bị tất cả mọi người nhìn chăm chăm—— ánh mắt đồng loạt soạt một tiếng nhắm thẳng về phía y, cảm xúc phi thường phức tạp.

Giống đực số 1 thực hâm mộ: “Nhà ta cho tới giờ chưa từng làm lương khô cho ta mang theo...”

Giống đực số 2 thực ghen tị: “Thản Đồ người thật may mắn, nhà người cư nhiên không bị tên kia câu đi mất...”

Giống đực số 3 nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhà ta từ mười ngày trước đã bắt đầu đếm ngày! Hôm nay mới sáng sớm đã ra cửa đến tận bây giờ vẫn chưa về nhà!”

Tóm lại là đủ loại hâm mộ ghen tị oán hận...

Mà đối tượng yêu thích của giống đực số 4 cũng chính là giống đực số 5, bọn họ khoác vai nhau đi tới trước mặt Thản Đồ, nhìn chăm chăm cái túi da thú mà y đang che che dấu dấu—— bọn họ đã thấy được bánh chiên vàng ươm cùng thịt khô nâu nâu—— liền lộ ra một nụ cười thật tươi: “Thản Đồ, lương khô của người, hương vị có vẻ không tồi a...”

37. Chương 37: Thản Đồ Ủy Khuất

Nói vậy, nếu tất cả mọi người đều thắm như nhau thì chỉ có thể cùng chịu khổ. Chính là nếu đại đa số mọi người thực thắm, nhưng lại có một người cố tình thực hạnh phúc... Như vậy, người này ngược lại sẽ càng ‘thắm’.

Lòng ghen tị của nam nhân, kì thật là một thứ rất khó hình dung... trên tinh cầu thuộc về thú nhân này, đổi lại là ‘giống đực’ cũng giống như vậy.

Vì thế lúc giống cái nhà Thẩn Đồ không chỉ hoàn toàn không bị thần tượng của giống cái câu đi, ngược lại còn chủ động kéo Thẩn Đồ về nhà, hơn nữa còn chuẩn bị đồ ăn tốt hơn bình thường, thậm chí còn vì Thẩn Đồ chuẩn bị lương khô thì tất cả giống đực bị giống cái bỏ quên đều kìm lòng không đậu dờn ánh mắt nóng cháy của mình ‘đóng đinh’ lên người Thẩn Đồ.

Mà lúc giống đực số 4 cùng giống đực số 5 phát hiện lương khô thì nhóm giống đực lập tức sôi trào.

Thẩn Đồ còn chưa kịp phản ứng, không kịp dấu lương khô tình yêu A Sách chuẩn bị cho mình thì trước mắt đã xuất hiện một bóng đen khổng lồ—— đến từ hai tên giống đực số 4 cùng số 5, hai tên chỉ e sợ thiên hạ bắt loạn.

Ngay sau đó, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, đám người giống như châu chấu đông nghìn nghịt nhào tới...

Đúng vậy, Thẩn Đồ chính là một trong những dũng sĩ mạnh nhất bộ lạc.

Nhưng cho dù mạnh cỡ nào cũng không thể chống lại chiến thuật biển người...

Rất nhanh, Thẩn Đồ liền bị đè dưới thân, liều mạng giãy dụa mà không làm nên chuyện gì.

Túi da bên hông không chút lưu tình bị kéo xuống, Thẩn Đồ phí công nhìn bánh chiên vàng ươm, thịt khô thơm phức của mình bị lấy đi, y cố duỗi tay với tới nhưng chỉ có thể nhìn chúng nó cách mình ngày càng xa, bị xé thành vô số miếng nhỏ...

Hơn mười cái bánh chiên cùng hai khối thịt, mà giống đực—— trừ bỏ Thẩn Đồ thì ước chừng khoảng hai mươi người—— mọi người cùng hưởng mà phân một nửa cái bánh chiên cùng một khối thịt khô, sau đó trước mặt Thẩn Đồ cố ý nhai nhóp nhép, còn cố ý phát ra âm thanh chóp chép.

Thẩn Đồ lần đầu tiên cảm nhận được oán niệm quần chúng đáng sợ cỡ nào, nhưng càng làm y uể oải hơn chính là thứ A Sách làm cho y cứ nhiên một chút cũng không còn...

Khi áp lực trên người y rốt cuộc hoàn toàn biến mất thì thức ăn cũng hóa thành hư không. Y đành sờ sờ bụng... may mắn, trưa nay ăn nhiều hơn hai chậu, tạm thời vẫn chưa đói.

Mà có lẽ vì giành được phần ăn của Thẩn Đồ nên bụng lửa giận cũng tiêu bớt, tinh thần nhóm giống đực rõ ràng tốt hơn hẳn, chỉ có số 4 cùng số 5 tự ghép thành đôi thực đồng tình tới vô vô cả vai Thẩn Đồ, biểu thị mình thực chân thành an ủi.

Thẩn Đồ buồn bực: “Tập Lý, Duy Đa, hai các người đâu có bị giống cái bỏ mặc, vì cái gì cũng muốn dành đồ ăn của ta?”

Tập Lý—— giống đực số 4 ho khê một tiếng: “Chúng ta đã sớm nghe nói...”

Duy Đa—— giống đực số 5 cười tới lộ ra hàm răng trắng tinh: “Giống cái nhà người có tay nghề nấu cơm rất tuyệt!”

Tập Lý bổ sung nốt câu: “Vì thế, chúng ta đã sớm muốn ném thử.”

Nói cách khác, kì thật căn bản là may mắn gặp đúng dịp đi... Thẩn Đồ khóc không ra nước mắt.

Hai người các người muốn ăn thì nói một tiếng, cùng lắm hôm nào ta mời các người về nhà ăn là tốt rồi, vì cái gì ngay lần đầu tiên A Sách chuẩn bị lương khô tình yêu cho ta thì dành a! Cho dù lén hỏi ta một tiếng cũng được mà...

Cứ như vậy, thời gian buồn khổ còn lại, Thẩn Đồ vốn là người vui vẻ nhất lại dùng tốc độ nhanh nhất sẵn được hai đầu mãnh thú thật lớn, rốt cuộc cũng thành công hóa oán niệm thành sức mạnh...

Tô Sách ở nhà gọt củ cải, tính toán thì cũng vừa đúng lúc có thể ngâm chua, thừa dịp củ cải vẫn còn tươi mau chóng ngâm thì tốt hơn... Gọt vỏ cùng cắt lát củ cải đều là công việc khá nhẹ nhàng, Tô Sách làm khá thành thạo.

Đại khái khoảng hai giờ sau, Tô Sách nghe thấy tiếng vang ngoài cửa truyền tới, vì thế cậu buông thứ trong tay ra ngoài xem thử, ngoài ý muốn thấy Thẩn Đồ về sớm.

Chính là, sao trông có vẻ kì quái.

Kì thật lúc Thản Đồ không ngáy ngốc thì diện mạo rất sáng sủa anh tuấn, chính là hiện tại mái tóc vàng óng ánh rồi bù, da dễ có không ít vết trầy, bầm dập dính đầy cả người, trong tay đang cầm một cái túi da không còn thấy rõ hình dạng.

Tô Sách nhìn kĩ thì nhận ra nó là túi da cậu chuẩn bị lương khô cho y lúc này.

Bộ dáng đúng là chật vật.

...thật giống như bị người ta khi dễ vậy.

Tô Sách đi qua, cao thấp đánh giá Thản Đồ một lượt, hỏi: “Thản Đồ, người... đánh nhau sao?”

Theo lý mà nói, với sức lực của Thản Đồ, trong bộ lạc này nếu đánh nhau cũng không tới mức biến thành bộ dáng này đi... Cảm giác giống như bị đánh hội đồng vậy.

Thản Đồ cúi đầu, giọng nói thực chán nản: “A Sách...”

Tô Sách đi qua, kéo tay Thản Đồ tới ghé gối ngồi xuống: “Người ngồi xuống trước, chờ ta một chút.”

Thản Đồ ngoan ngoãn ngồi im.

Không bao lâu sau, Tô Sách liền đi ra, trong tay bưng một chậu nước, trong nước có một miếng da thú khá mềm mại. Thản Đồ người này thật sự không biết chăm sóc bản thân, miệng vết thương dính đầy thứ dơ bẩn, cứ nhiên không biết tẩy rửa một chút.

Quả nhiên thói quen vệ sinh còn kém a... Chẳng lẽ không đau sao?

Được rồi, kì thật những đứa nhỏ lúc bé hơi hoạt bát đều rất bướng bỉnh, thích ra ngoài đánh đấm với nhau, cho dù bị trầy da rách thịt cũng là bình thường. Cho dù đối với người địa cầu thì chỉ là nhìn đáng sợ một chút, căn bản không sao cả. Càng miễn bàn tới Thản Đồ là giống đực thú nhân, chút thương tích này tính là gì a?

Nhưng trong lòng Tô Sách vẫn cảm thấy khó chịu.

Thản Đồ vẫn luôn bảo hộ cậu rất tốt, nhưng người to cao bình thường cộc lốc nhưng lúc mẩu chốt biến hóa thành sư tử hoàng kim có thể nói là phi thường uy vũ—— thế nhưng hiện giờ, lại dùng điệu bộ này xuất hiện trước mặt cậu.

Loại cảm giác này... đại khái là đau lòng đi.

Thản Đồ là người nhà của cậu a.

Tô Sách bình tĩnh ngồi xổm xuống, dùng da thú thấm nước, từng chút từng chút chà lau cho Thản Đồ.

Mặc kệ vết thương này vì cái gì tạo thành, với sức mạnh của cậu đều không có khả năng hỗ trợ—— năng lực bẩm sinh hạn chế làm cậu căn bản không làm được gì. Vì thế chuyện cậu có thể làm chính là làm Thản Đồ thoải mái một chút, không cần bị nhiễm trùng.

Thản Đồ ngáy ngốc nhìn động tác của Tô Sách, không biết vì sao trong lòng y tràn ngập một loại cảm giác kì dị.

Y hiện giờ không nói chuyện, chính là y rất muốn ôm A Sách một cái, làm sao bây giờ...

Da thú thấm nước chạm vào miệng vết thương có chút đau đớn, bất quá chút ít này đối với Thản Đồ thì căn bản không có cảm giác gì, ngược lại vì những thứ dính trên mặt bị lau đi lại càng thoải mái hơn.

Sau đó Thản Đồ đột nhiên hiểu ra.

A Sách của y đang quan tâm, đang đối tốt với y a...

A Sách hảo ôn nhu, cho dù hiện tại gương mặt không hề biến đổi chút nào nhưng vẫn làm người ta cảm thấy cậu thực ôn nhu.

Thần Đồ đột nhiên cảm thấy cho dù bị đám kia cướp đồ cũng không là gì, cho dù bị quần áo một trận cũng không sao, bởi vì nếu người khác chiếm được giống cái tốt như vậy, y nhất định cũng sẽ ghen tị.

Không không, nếu A Sách theo người khác thì... loại ý tưởng này cho dù nghĩ cũng tuyệt đối không được! A Sách chỉ có thể là của y, một mình y mà thôi.

Thần Đồ nhìn Tô Sách, ánh mắt chăm chú như có thể thiêu đốt đối phương.

Tô Sách hoàn toàn không có cảm giác, tâm tư của cậu đều đặt hết lên miệng vết thương, chờ xử lý trong những vết thương bên ngoài, cậu ngẩng đầu nhìn Thần Đồ: “Bên trong quần áo có bị thương không?”

Thần Đồ lắc đầu: “...không có.”

Tô Sách không yên tâm lắm, đưa tay chậm rãi sờ soạng trên người y một lần, phát hiện quả thật không còn vết thương nào khác mới hài lòng thu tay lại, kết quả vừa nhìn lên thì chống lại ánh mắt tràn ngập ý tứ hàm xúc đặc thù của Thần Đồ.

Sinh vật giống đực bị sờ tới sờ lui như vậy thì ai cũng sẽ có phản ứng thôi! Cũng đâu phải người chết...

Tô Sách nghĩ một chút liền hiểu được, nhưng cậu lắc đầu: “Hiện tại không được.”

Ánh mắt Thần Đồ sáng lên.

Tô Sách lại nói: “Buổi tối cũng không được.”

Quang mang trong mắt Thần Đồ bắt đầu âm ảm, tay bắt đầu không thành thật sờ lên cánh tay Tô Sách.

Tô Sách dè dặt, vỗ vỗ đầu y: “Người bị thương, chờ lành rồi tính... Hôm nay phải nghỉ ngơi.”

Thần Đồ nhất thời uể oải.

Tô Sách xoa đầu y một chút để trấn an, sau khi xử lý chậu nước bẩn, cậu trở ra ngồi đối diện Thần Đồ: “Thần Đồ, người hôm nay.... rất cuộc làm sao vậy?”

Thần Đồ cọ cọ lòng bàn tay Tô Sách một chút, sau đó mới nói: “Cơm A Sách làm cho ta đều bị dành hết, ta muốn cướp lại, kết quả...”

Khả năng biểu đạt của Thần Đồ không tốt, nhưng Tô Sách vẫn nghe hiểu được.

Hóa ra là họa từ lương khô mà ra... Bất quá này cũng không phải không thể lý giải.

Chính là trò đùa không ảnh hưởng toàn cục mà thôi, không phải mâu thuẫn thật sự thì tốt rồi.

Tô Sách nhìn Thần Đồ suy sụp như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân y bị bóng ma bao phủ, nhìn cũng cảm thấy khó chịu. Cậu nghĩ nghĩ, đi qua ôm đầu Thần Đồ vào lòng ngực, nhẹ giọng nói: “...Thần Đồ, sau này dành thời gian mời bằng hữu của người tới nhà ăn cơm đi.”

Thần Đồ giang tay ôm lấy thắt lưng Tô Sách, dán lên ngực cậu rầu rĩ nói: “...Hảo.” Sau đó lại ủy khuất bỏ thêm một câu: “Sau này A Sách lại làm lương khô cho ta mang theo...”

Tô Sách gật gật đầu: “Sẽ, về sau luôn làm cho người mang theo.”

Cậu sẽ nghĩ biện pháp để Thần Đồ mang theo càng nhiều thức ăn ngon hơn. Tô Sách nghĩ nghĩ, đám người này không đến mức ngày nào cũng không biết xấu hổ mà giành cơm của Thần Đồ đi?

Tuy có thể hiểu được tâm trạng của bọn họ, nhưng một chút cũng không thừa cho Thần đồ cũng hơi quá đáng... Về sau cho Thần Đồ mang theo phải gói kỹ một chút mới được, ân, Thần Đồ cũng phải tỉnh ranh hơn.

Gần tới chạng vạng, người của các bộ lạc khác không sai biệt lắm tới đây, đều tới lều trại bộ lạc Thái Cách chuẩn bị sẵn cho bọn họ cất hành lý. Tiếp đó, tiệc tối ngày đầu tiên của hỏa vũ lễ cũng bắt đầu.

Sẽ rất náo nhiệt đây.

38. Chương 38: Hỏa Vũ Lễ

Hỏa vũ lễ là ngày hội cuồng hoan của tất cả thú nhân, có được thú tính nguyên thủy mà bọn họ yêu thích nhất—— tìm bầu bạn cùng săn bắn trong những ngày này bị phóng đại, trở thành chủ đề của ngày lễ.

Sắc trời tối đen, các thú nhân tụ tập ở bãi đất trống trước tế đàn, lửa trại tạo thành một vòng thật lớn, dựa theo quy luật nhất định mà bố trí.

Tô Sách là một thành viên của bộ lạc, vì thế cũng tham gia buổi tụ hội này—— sự thực, là một người địa cầu, cậu đối với ngày hội của thế giới khác phi thường hứng thú.

Tổng cảm thấy khi tới gần các thú nhân sẽ có cảm giác dã tính ẩn chứa sâu trong huyết mạch...

Thần Đồ kéo tay Tô Sách, thật chặt. Y phải để đám thú nhân ngoại tộc kia biết đây là bầu bạn của mình. Tô Sách không cự tuyệt, lực chú ý của cậu đều tập trung lên người các thú nhân chưa từng gặp qua.

Trừ bỏ bộ lạc Thái Cách cùng bộ lạc Mã Nhã, tiến tới nơi này còn có bộ lạc Y Cách, bộ lạc Dịch La cùng bộ lạc Tư Lô.

Tướng mạo bọn họ cũng cao lớn tương tự như thú nhân bộ lạc Thái Cách, nhưng vẫn có chút chênh lệch rất nhỏ, này đại khái do hoàn cảnh ảnh hưởng.

Bộ lạc Y Cách có thể hình lùn hơn đám Thần Đồ nửa cái đầu... đại khái theo Tô Sách thấy thì bọn họ cao bằng những giống cái cao nhất—— ví dụ như Thụy Ân Tư, đường cong cơ thể vô cùng lưu sướng, thoát nhìn cứ nhiên có cảm giác tiết tấu vô cùng nhịp nhàng.

Bộ lạc Dịch La cũng có chiều cao xấp xỉ bộ lạc Y Cách, chính là hình thể càng to lớn hơn, làn da ngăm đen sần chắc hết như đá tảng, làm người ta có cảm giác thực trầm ổn.

Dáng người của tộc nhân bộ lạc Tư Lô rất thon dài, trong số các bộ lạc có thể xem là cao nhất, da dễ tương đối trắng trẻo, chính thể thiên về lạnh lùng hoặc âm trầm, tựa tựa như... A Nhĩ Sâm.

Tô Sách quan sát một chút, tựa hồ ần ần hiểu ra một chút.

Thần Đồ giống như hiểu được nghi hoặc của Tô Sách, cúi đầu nói: “A Sách, hình thú của chúng ta không giống nhau, bất quá đại đa số thú nhân có các tính chất tương tự sẽ kết thành bộ lạc.”

Tô Sách ngẫm lại, nói: “Nói cụ thể hơn một chút.”

Thần Đồ đương nhiên thành thật trả lời: “Chỗ chúng ta, bộ lạc Thái Cách chủ yếu giống đực mãnh thú, hình thú thường là hổ, sư tử, cự khuyển, hồ ly, gấu này nọ. A Nhĩ Sâm thuộc họ có vầy, ở cùng chúng ta đương nhiên tốt lắm, nhưng càng có nơi thích hợp hơn cho hắn... những nơi ướt át một chút, tỷ như nơi ở của bộ lạc Tư Lô—— đó là một vùng đầm lầy rất lớn.”

“Bộ lạc Tư Lô đại đa số đều là loài có vầy, hình thú là xà, cự tích này nọ. Bộ lạc Y Cách là các loài ác diệu, bởi vì bọn họ ở những nơi rất cao, hình thú đa số là ưng, đại bàng, kền kền. Bộ lạc Dịch La là một bộ tộc khá đặc biệt, giống đực thuộc loại rồng, là loại rồng đi bằng hai chân.”

...cư nhiên ngay cả rồng đi bằng hai chân cũng có! Mà này không phải chính là khủng long sao...

Được rồi, nếu ngay cả thú nhân cũng tồn tại thì có khủng long cũng không phải chuyện kì quái.

Tô Sách gật đầu biểu thị mình đã hiểu: “Còn bộ lạc Mã Nhã thì sao?”

Cậu nhìn nhóm thú nhân tạo thành một vòng phòng hộ bên ngoài, cũng không phát hiện chỗ đặc thù của bọn họ.

Thần Đồ giải thích: “Giống đực bộ lạc Mã Nhã không thiên về loại nào, có thể xem là hình thức hỗn cư đi.”

Này đại khái vì bọn họ thông hôn với các bộ lạc khác... Tô Sách thâm nghĩ.

Lúc hai người nói chuyện, tộc trưởng Tát Thập cùng những người dẫn đầu của các bộ lạc khác hành lễ với pho tượng thần thú, đều tự nhiệm ra tế từ của bộ lạc mình, hỏa vũ lễ chính thức bắt đầu.

Thời gian buổi tối lưu lại cho giống đực cùng giống cái—sau khi một ngọn lửa chót mắt bay lên giữa không trung, vô số ánh lửa như hạt mưa rơi xuống, lúc gần tới mặt đất thì hóa thành hư ảo.

Một trận hoan hô thật lớn vang lên, mấy chục giống đực đi theo nhóm giống cái của bộ lạc Mã Nhã tiến tới gần lửa trại, mà nhóm giống đực—đặc biệt là những thú nhân không có bầu bạn, hầu hết trong tay đều cầm một chiếc lá màu đỏ rất đẹp. Lúc gặp giống cái mình thích, nhóm giống đực sẽ đưa chiếc lá qua, nếu giống cái tiếp nhận thì sẽ tới đồng lửa trại của giống đực kia, cùng ‘trao đổi tình cảm’. Nếu vận may của giống đực kia đủ tốt thì mấy ngày hỏa vũ lễ hân hoan có thể xác định được bầu bạn của chính mình!

Thần Đồ dẫn Tô Sách tới trước một đồng lửa trại, chỗ này tổng cộng có hơn ba mươi người, chủ yếu đều là những người có quan hệ khá tốt với Thần Đồ, tỷ như những người tới hỗ trợ lần kết hôn, tỷ như buổi chiều được phân cùng tổ săn thú với Thần Đồ. Tô Sách nhìn thấy trong số đó nổi bật nhất chính là A Nhĩ Sâm của bộ tộc măng xà.

Nhóm giống đực đã kết hôn sẽ mang theo bầu bạn của mình, trước đồng lửa sẽ làm vài kệ đỡ, trên đó treo một ít dã thú nhỏ, là bọn hân hoan để lấy lòng bầu bạn. Tô Sách đảo mắt nhìn qua những giống đực độc thân khác, phát hiện bên cạnh đều có một ít đồ vật này nọ, xem ra chuẩn bị lát nữa lấy lòng giống cái bộ lạc Mã Nhã.

A Nhĩ Sâm thấy Thần Đồ tới, nâng tay ném một chuỗi đồ qua, Thần Đồ đưa tay đón được, là mấy con dã thú nhỏ y gửi nhờ bên chỗ Tạp Lý cùng Duy Đa—sau khi săn xong dã thú dùng cho ngày hội, y đặc biệt tìm mấy con mỡ non béo cho A Sách.

Chợt nghe thấy A Nhĩ Sâm nói: “Bọn họ bảo ta mang tới cho người.”

Thần Đồ gật gù: “Cảm ơn.”

Trước khi Tô Sách tới, là hai người trẻ tuổi cường hãn nhất trong bộ lạc, Thần Đồ cùng A Nhĩ Sâm kì thực không ít lần đánh nhau—cũng chính là các trận luận bàn giữa các giống đực, có thắng có thua, cá tính hai người lại trái ngược như trời với đất, vì thế cả hai đều xem đối phương là uy hiếp lớn nhất của mình. Nhưng bởi vì thực lực tương đương, lúc tình tảo thì song phương cũng có thể xem là khá hữu hảo. Sau đó lại trở thành hàng xóm, ngẫu nhiên lúc trở về sẽ gặp mặt, chào hỏi này nọ, vì thế lúc Thần Đồ cùng Tô Sách kết hôn, mặc dù lúc gặp mặt vẫn nhàn nhạt thản nhiên, nhưng cũng khá thân thiết đến mức có thể mời đối phương giúp mình chuẩn bị thức ăn cho tiệc kết hôn.

Tô Sách phát hiện, trong số những giống đực chưa kết hôn, chỉ có A Nhĩ Sâm không cầm lá đỏ, có điểm kì quái, lúc này bạn lữ Thần Đồ hệt như thiên lôi sai đâu đánh đó lập tức sắp tới giải đáp vấn đề này: “A Nhĩ Sâm không có ý tưởng tìm bầu bạn, hình như vẫn chưa nhìn trúng người nào.”

Hơn nữa bởi vì hân hoan không hề có hứng thú với giống cái trong bộ lạc nên Thần Đồ mới lo lắng hân hoan sẽ coi trọng A Sách, muốn cùng y cướp người. Bất quá hiện tại thoát nhìn, ngay cả A Sách hân hoan cũng không thích.

...kia hân hoan thích bộ dáng gì a?

Thần Đồ tự đắc nhướng nhướng mi, cảm thấy không có liên quan gì tới mình. Dù sao chỉ cần không phải A Sách thì tốt rồi, về phần A Nhĩ Sâm người này cuối cùng cùng giống cái hay giống đực ở cùng một chỗ đều không liên quan tới y.

Tô Sách đối với A Nhĩ Sâm cũng không có nhiều hứng thú, chỉ vì lúc đầu Thần Đồ vì người này mà nháo loạn không ít lần, vì thế đối với tên của người này đặc biệt có ấn tượng, cũng không đặt quá nhiều lực chú ý lên người hân hoan, chỉ quay đầu, nói: “Thần Đồ, đem đồ qua cho ta.”

Trước lúc xuất môn cậu có mang theo rất nhiều đồ gia vị cùng rau dưa, toàn bộ được Thần Đồ gói trong một tấm da thú khiêng tới, đặt trên mặt đất thành một gói to. Còn có một ít bánh bột mì lớn cỡ bàn tay đã phết mỡ. Tô Sách lấy ra mấy nhánh gỗ đã làm sẵn trước đó xiên chúng vào.

Thần Đồ cũng nhanh nhẹn làm hai cái kệ nướng giống như những gia đình thú nhân khác.

Tô Sách đặt bánh bột mì xiên lên kệ nướng, trong tay cầm bàn chải nhanh nhẹn quét gia vị lên—các thú nhân luôn dùng tay bôi gia vị, Tô Sách cảm thấy làm vậy không được sạch sẽ, vì thế bảo Thần Đồ nhổ lông thú thử làm bàn chải, thế nhưng lại thành công.

Thần Đồ thật sự rất có khả năng.

Rất nhanh bánh nướng phát ra mùi thơm lừng, vài thú nhân bên cạnh chưa từng thấy qua phương pháp nấu nướng này, đều hiếu kì nhìn qua. Tô Sách làm như không thấy, chuyên tâm nướng bánh, chờ nướng tốt thì lấy một cái đưa qua cho Thần Đồ: “Ăn chút lót dạ đi.”

Thần Đồ đang lột da rửa sạch mấy đầu tiểu thú kia, tay đều là máu, nghe Tô Sách nói vậy thì ngẩng đầu, thực vô tội nhìn cậu.

Tô Sách thở dài, đặt một cái xiên bánh khác lên kệ nướng, sau đó cầm bánh đã nướng xong đút cho Thần Đồ ăn.

Thần Đồ cắn một ngụm nhai nhai, híp mắt cười hắc hắc.

Tô Sách nhìn y ăn thật vui vẻ, cũng thực cao hứng.

Những giống đực khác đang nướng thịt cho bầu bạn lập tức hung hăng phóng ánh mắt sắc như dao đâm lên người Thần Đồ, chờ đến khi quay đầu nhìn lại bầu bạn thì đều lộ ra nụ cười ân cần.

Thần Đồ tên kia vận khí thật tốt... bất quá nhà của mình cũng thực đáng yêu a.

Chính là nếu có thể đối với mình ôn nhu thêm một chút thì thật tốt... đây là ý nghĩ chung trong lòng bọn họ.

Lửa trại còn có rất nhiều đứa nhỏ, mà nơi này thì gọi là ấu tử.

Ấu tử giống cái bình thường đều đứng bên người hai vị phụ thân, giống đực sẽ thích chạy tới chạy lui, cọ ăn cọ uống khắp nơi cũng là chuyện bình thường.

Đồng lửa chỗ Tô Sách không có ấu tử.

Phải biết thú nhân kì thật cũng không sinh sản dễ dàng, giống cái bình thường phải mất vài năm mới có thể mang thai, sau khi sinh sản cũng không nhất định có thể mang thai lần hai. Dựa theo suy nghĩ của Tô Sách thì có lẽ vì bề ngoài nam tính của giống cái, hình thái này tuy thích hợp sinh tồn trong thế giới thú nhân nguy hiểm, nhưng cũng vì cấu tạo cơ thể nên vấn đề sinh dục lại trở nên khó khăn.

Tô Sách nướng xong xiên bánh thứ hai, vẫn như cũ cho Thần Đồ, mà lúc này Thần Đồ cũng đã thu thập xong một tiểu thú, cũng đặt lên kệ nướng.

Ngay lúc này, ở cách đó không xa đột nhiên truyền tới một trận náo động.

39. Chương 39: Cầu Yêu

Tô Sách nghiêng đầu nhìn qua phía bên kia, phát hiện trước đồng lửa trại cách đó không xa, thế những đã có rất nhiều người tới xem, cơ hồ vây kín cả xung quanh đồng lửa. Bên trong lại truyền tới một ít âm thanh phức tạp, làm cậu không khỏi có chút tò mò.

...Chẳng lẽ trong hỏa vũ lễ có hoạt động gì đó sao? Chính là xem biểu tình những người khác thì tựa hồ không phải có chuyện như vậy...

Thần Đồ tựa hồ cũng rất hiếu kì, y ‘vèo’ một tiếng lách tới sát bên người Tô Sách, thực thân thiết hỏi han: “A Sách, có muốn ngồi lên vai ta xem không?”

Tuy nơi đó vây quanh đại đa số là giống cái, tuy cao hơn một cái đầu nhưng Thần Đồ vẫn không có biện pháp nhìn rõ tình huống bên trong... Chính là, y có thể để A Sách của y xem a. Dù sao cũng khó có dịp nhìn thấy A Sách có hứng thú với chuyện gì đó...

Tô Sách suy nghĩ một chút, gật gật đầu. Thần Đồ lập tức trưng ra một nụ cười thật tươi, duỗi tay ôm cậu ngồi lên đầu vai mình.

Thoáng một cái, tầm nhìn của Tô Sách trở nên rộng rãi hẳn, trọng tâm cao hơn những người khác rất nhiều. Cứ vậy, liền thấy rõ ràng.

Bởi vì một mặt màu xanh biển đập vào mắt cậu.

Đó là Thụy Ân Tư.

Nếu là thần tượng đại chúng đương thời thì ồn ào như vậy cũng là chuyện bình thường...

Chẳng qua người đối diện Thụy Ân Tư lại làm cậu kinh ngạc.

Kì thật cũng là người quen.

Một giống cái tóc trắng thoạt nhìn rất ôn nhu.

Người kia là Tập Mạch Nhĩ, là vu y đã chữa bệnh cho cậu sau khi bị hoàn cảnh cải tạo mà ngắt xỉu.

Tô Sách đối với Tập Mạch Nhĩ rất có hảo cảm.

Chính là... người này, vì cái gì lại đứng cùng một chỗ với Thụy Ân Tư, lại còn gây xôn xao như vậy?

Tô Sách lại càng tò mò hơn.

Cậu nhìn thấy Thụy Ân Tư không ngừng nói gì đó với Tập Mạch Nhĩ, những người bên cạnh thì lộ ra ý cười chế nhạo hoặc hâm mộ các loại. Mà biểu hiện của Thụy Ân Tư so với dĩ vãng lại càng tao nhã hơn... Duy chỉ có Tập Mạch Nhĩ có chút giống như dở khóc dở cười.

Tổng cảm thấy cảnh tượng này... có vài phần quen mắt.

Tô Sách cẩn thận nghĩ nghĩ.

Sau đó cậu nhìn thấy Thụy Ân Tư quỳ một gối, giống như kị sĩ thời châu âu cổ quỳ gối tuyên thệ trung thành.

Tuy hình ảnh một nam nhân cao lớn tuấn mỹ làm lễ trước một thanh niên khác thực duy mỹ, nhưng cảnh tượng này thấy thế nào cũng giống như đang cầu hôn a...

Bất quá, Thụy Ân Tư cùng Tập Mạch Nhĩ đều là giống cái.

Tuy giống đực cùng giống đực kết thành bầu bạn trên thế giới này là chuyện rất bình thường—— nhưng giống cái không phải phi thường ít ỏi cùng trân quý sao?

Được rồi, nếu giống đực cùng giống đực cũng có thể thì giống cái cùng giống cái... cho dù hiếm thấy, nhưng cũng không phải không được.

Ít nhất, phản ứng của mọi người đều là giật mình nhưng đại đa số đều rất háo hức. Hơn nữa, căn bản không có phần nộ hay chán ghét a!

Sức nặng của Tô Sách đối với Thẩm Đồ mà nói không đáng là bao, vì thế y liền vui vẻ nâng Tô Sách tới gần vòng người bên kia hơn—— phải biết với tốc độ vậy xem hiện tại, nếu không nhanh qua đó rất có thể sẽ bị giành mất tầm nhìn tốt.

Rất nhanh, bọn họ liền chen vào.

Tô Sách vững vàng ngồi trên vai Thẩm Đồ, nhìn khoảng cách của mình cùng hai người kia ngày càng gần, âm thanh nói chuyện bên kia cũng ngày càng rõ hơn.

Âm thanh của Tập Mạch Nhĩ hết như bản thân hẳn, nhu hòa hết như gió xuân, nhưng ý tứ trong đó lại có vẻ vô cùng bất đắc dĩ: “Thực xin lỗi, Thụy Ân Tư, ta không thể đáp ứng...”

Thụy Ân Tư vẫn tao nhã như cũ, hẳn đứng lên, đi tới đối diện Tập Mạch Nhĩ, nhìn thật sâu: “Tập Mạch Nhĩ thân ái, có thể nói cho ta biết lí do không?”

Tập Mạch Nhĩ dừng một chút: “Này không phải quá rõ sao. Chúng ta đều là giống cái, chưa từng có tiền lệ giống cái cùng giống cái ở cùng một chỗ.”

...Đó là bởi vì trước giờ chưa từng có giống cái nào cường hãn như Thụy Ân Tư! Rất nhiều người thâm nghĩ như vậy.

Mà Tô Sách thấy thì cách sống trong thế giới thú nhân là giống đực săn thú, bảo hộ bộ lạc, còn giống cái chăm sóc ấu tử là phương thức phân chia khá hợp lí. Lúc số lượng giống cái không đủ, giống đực cùng giống đực cũng tự ghép lại thành đôi, tạo thành một gia đình. Nhưng hết thấy đều là vì giống đực là bên có sức mạnh, có thể săn bắt thức ăn nên mới vậy. Nhưng giống cái không có sức mạnh, nếu hai người ở cùng một chỗ, như vậy không chỉ là vấn đề không thể sinh sản hậu đại, cho dù có thể thông qua lao động đổi lấy vật tư sinh tồn, nhưng lúc có tai họa xảy ra sẽ tạo thành sự hủy diệt.

Vì thế điều này chưa từng được đề xuất.

Bất quá Thụy Ân Tư không giống.

Hắn có sức mạnh còn hơn tất cả giống đực—— nói thật, trừ bỏ không có hình thú, cơ hồ không có khác biệt quá lớn với giống đực.

Nếu là hắn, khẳng định có thể giống như những giống đực khác dựa vào săn bắn nuôi sống gia đình của mình... Vì thế, lý do cự tuyệt của Tập Mạch Nhĩ kì thực rất khó thuyết phục.

Quả nhiên, Thụy Ân Tư mỉm cười: “Tập Mạch Nhĩ, người biết ta có đủ sức mạnh mà. Người không thể vì thế mà cự tuyệt ta.”

Tập Mạch Nhĩ hít sâu một hơi: “Thụy Ân Tư, ta là một vụ y.”

Ngầm ý trong đó đã quá rõ ràng, vụ y, không có khả năng sinh đẻ, cả đời bọn họ đều kính dăng cho sự tồn tại của bộ lạc. Bọn họ không có cách nào chiếu cố gia đình của mình—— cũng không thể có được đứa nhỏ của chính mình, ngay cả cơ hội xin con nuôi từ các gia đình khác cũng không có.

Mà Thụy Ân Tư bất đồng, hắn là một giống cái, cứ việc hắn có sức mạnh nhưng vẫn có cơ hội có đứa nhỏ của chính mình. Có được một gia đình đầy đủ.

Đối với một giống cái mà nói, không có khả năng sinh đẻ chính là chuyện khổ sở nhất...

Thụy Ân Tư nhất thời trầm mặc.

Những thú nhân vây xem cũng đồng thời ngừng thở, cùng chờ đợi câu trả lời của Thụy Ân Tư.

Được rồi, kì thật Tô Sách cũng có điểm khẩn trương—— cậu cũng cảm nhận được cơ thể Thần Đồ đang công mình có chút cứng ngắc.

Nhưng Thụy Ân Tư lại mỉm cười.

“Tập Mạch Nhĩ, người không tiếp nhận ta... trừ bỏ nguyên nhân này, không còn gì khác nữa đi?” Hắn ngừng một chút: “Tỷ như, người kì thật chán ghét ta này nọ.”

Tập Mạch Nhĩ hơi sững sờ: “Không có.”

...Nhưng chẳng lẽ đối với giống cái, đây không phải vấn đề nghiêm trọng nhất hay sao.

Nhưng đối với bản thân Thụy Ân Tư, Tập Mạch Nhĩ tuy tiếp xúc không nhiều lắm nhưng quả thực không hề chán ghét.

Vì thế nụ cười bên môi Thụy Ân Tư lại càng tươi hơn nữa: “Như vậy Tập Mạch Nhĩ, cùng ta kết thành bầu bạn đi. Đối với ta mà nói, trừ bỏ việc người chán ghét ta, những lí do khác ta không chấp nhận nha.”

Tập Mạch Nhĩ trầm mặc.

Thụy Ân Tư lại tiếp tục thổ lộ: “Nếu người lo lắng chỗ ở tương lai của chúng ta... người yên tâm, ta biết người thân là vụ y của bộ lạc, cả đời không thể rời đi. Nếu người đáp ứng cùng ta kết thành bầu bạn, ta nguyện ý làm bạn cùng người ở lại bộ lạc Thái Cách.”

Hắn vừa nói những lời này, quần chúng lập tức có phản ứng khác nhau, hình thành hai liên minh phi thường đối lập.

Nhóm giống cái của bộ lạc Thái Cách mừng rỡ như điên, nhóm giống đực vì ghen tị mà oán khí tận trời... Vốn mấy năm mới chịu đựng chuyện bầu bạn nhà mình quan tâm quá đáng tới ‘giống cái’ khác mà thôi, hiện giờ cứ nhiên đổi thành mỗi ngày sao...

Giống cái bộ lạc Mã Nhã có chút thất vọng, nhưng ước chừng bởi vì bọn họ quy túc hơn phân nửa ở các bộ lạc khác nên cũng không biểu hiện quá nhiều kinh ngạc, nhóm giống đực thì đồng loạt thở phào một hơi, thần sắc nhất thời thoải mái. Còn nhóm giống cái của các bộ lạc khác thì lộ ra biểu tình hâm mộ, giống đực thì giống như được đại xá—— cái tên cướp đi sự chú ý của bầu bạn bọn họ, một khi có người mình thích sẽ không còn ham thích chạy tới những bộ lạc khác nữa đi!

Thụy Ân Tư nhìn Tập Mạch Nhĩ, gương mặt tuấn mỹ lộ ra tình cảm sâu sắc: “Ta sẽ nhận trách nhiệm chiếu cố người, ta là giống cái, sẽ không sợ ý như nhóm giống đực. Người muốn đi hái thảo dược hai thu hoạch được liệu, cho dù là những nơi nguy hiểm, có ta đi cùng người cũng không cần đi nhờ người khác nữa.”

“Tin tưởng ta, ta có đủ năng lực bảo hộ người...”

Nghe đến đây, Tập Mạch Nhĩ cũng có chút rung động. Những giống cái khác ở đây đều lộ ra thần sắc... mơ mộng.

Tô Sách sờ sờ cánh tay mình. Theo biểu hiện của nhóm giống cái... cậu bắt đầu hiểu được, vì cái gì lúc trước Thản Đồ rõ ràng là giống đực cường hãn nổi danh trong bộ lạc lại không được giống cái ưu ái.

Này đại khái chính là một thứ mà Tô Sách không thể lý giải, đại khái chính là sự yêu thích lãng mạn của giống cái đi.

Hay nói đúng hơn chính là có một ‘giống cái’ hoàn toàn đối nghịch đi!

Tô Sách vẫn thích loại kiên định như Thản Đồ hơn—— nếu lúc Thản Đồ theo đuổi cậu cũng rêu rao như vậy, cậu đại khái căn bản không muốn ở cùng người kia ở một chỗ.

Bất quá là giống đực bản thổ thể nhưng lại không tranh lại một giống cái, quả thật chính là bi ai a...

Bên kia Thụy Ân Tư đã bắt đầu tiến thêm một bước tiến công.

“Nếu người lo lắng ta không có đứa nhỏ của riêng mình...”

Rất cuộc nói đến trọng điểm, tất cả mọi người đều dừng đứng lố tai.

Thụy Ân Tư nói: “Tập Mạch Nhĩ, giống đực đánh không lại ta, ta làm thế nào cam tâm tình nguyện vì hấn sinh đứa nhỏ a? Càng đáng tiếc chính là, tới bây giờ ta chưa gặp qua giống cái nào có thể đánh bại ta!”

Những lời này làm tất cả giống đực đen mặt.

Đánh không lại một giống cái—— này quả thực là vô cùng nhục nhã!

Nhưng mà, bọn họ quả thật đánh không lại...

Cho dù không cam tâm nhưng bọn họ vẫn phải thừa nhận.

Thụy Ân Tư là thú nhân cường đại nhất mấy trăm năm nay!

Sau đó, âm thanh Thụy Ân Tư trở nên thực ôn nhu.

“Tập Mạch Nhĩ, nếu, người bởi vì nguyên nhân cơ thể mình...”

Trở thành vu y liên đại biểu hi sinh, không chỉ năng lực sinh dục, ngay cả sinh mệnh cũng vì thể mà ngắn đi...

Này cũng là lí do lớn nhất làm Tập Mạch Nhĩ lưỡng lự.

Chính là Thụy Ân Tư lại nói: “Tập Mạch Nhĩ, cho dù người chỉ có thể sống năm trăm năm, ta cũng sẽ ở cùng người. Khoảng thời gian còn lại, ta sẽ ôm kí ức của chúng ta mà vượt qua, sau đó ta sẽ tới nơi trở về của chúng ta để tìm người... Chính là, người nguyện ý chờ ta không?”

Tất cả giống cái đều bị cảm động.

Cho dù Tật Mạch Nhĩ kiên định thế nào cũng không thể cự tuyệt thẳng thừng, chỉ có thể nói: “Người... để ta suy nghĩ một chút...”

Nhưng, lời nói của Thụy Ân Tư lại làm một người vô cùng khiếp sợ.

Cái gì... năm trăm năm?

Tô Sách cảm thấy đầu mình ông ông.

Các thú nhân... có thể sống hơn năm trăm năm... thậm chí càng nhiều hơn...

Kia Thản Đồ làm sao bây giờ?

Cả người Tô Sách đều cứng ngắc.

Cậu chỉ là một người địa cầu, sống lâu... cho dù lâu nhất cũng chỉ có một trăm năm.

Sau khi cậu chết đi, Thản Đồ phải làm sao bây giờ?

40. Chương 40: Bi Thương

Tô Sách chưa từng lo lắng như vậy.

Sao cậu lại quên mất... sao cậu lại quên hỏi Thản Đồ, thú nhân bọn họ rốt cuộc sống lâu bao nhiêu? Cho dù hiện tại biết thì cũng không còn kịp.

Thú nhân bình thường sống khoảng tám trăm năm... Nếu đủ khỏe mạnh, có lẽ càng nhiều hơn.

Nếu sớm biết như vậy, cậu nhất định sẽ không đáp ứng ở cùng một chỗ với Thản Đồ.

Người mình quý trọng rời đi, người bị lưu lại sẽ thống khổ cỡ nào, không phải cậu đã sớm biết sao... Tô Sách im lặng che kín mặt mình.

Người khác còn đang kích động vì tình yêu của Thụy Ân Tư cùng Tật Mạch Nhĩ, âm thanh thực náo động nhưng cậu không hề nghe thấy gì cả.

Nghĩ tới vài chục năm nữa thôi, cậu sẽ không thể không rời khỏi Thản Đồ, lưu lại y cô độc một mình.. Cậu thậm chí còn không có biện pháp lưu lại một đứa nhỏ cho y.

Thản Đồ là một người thần kinh thô, nếu mình chết sớm như vậy người này hẳn sẽ rất khó vượt qua.

Tô Sách lần đầu tiên phát giác hóa ra cậu luyện tiếu cuộc sống chung của bọn họ như vậy.

Đơn giản, phong phú nhưng cũng ấm áp ôn hòa...

Hết thấy đều là thứ cậu chưa từng có được khi còn ở địa cầu, chính là cuộc sống này lại làm cho một người khác chịu đau khổ trong rất nhiều năm...

Thật sự quá khó khăn.

Thản Đồ thấy đám người vây xem cũng dần dần tản đi, y cũng về tới đồng lửa trại của bọn họ, thả Tô Sách đang ngồi trên đầu vai mình xuống.

Lúc này về mặt Tô Sách cùng bình thường không có gì khác biệt.

Lửa trại còn đang bập bùng, đầu tiểu thú kia còn đặt trên đồng lửa, phía dưới đã nướng tới cháy xém, Thản Đồ vội vàng lật nó lại, thêm củi vào đồng lửa tiếp tục nướng.

Tô Sách dùng bàn chải quét gia vị lung tung, một chút cay, một chút mặn, còn thêm một chút mỡ, vừa mới quét lên không bao lâu, hỗn hợp gia vị cùng mùi thịt nướng thơm lừng liền bay ra ngoài...

Thần Đồ không sợ nóng xé xuống vài miếng thịt lớn xiên vào que đưa cho Tô Sách, Tô Sách nhận qua, đưa lên miệng gặm cắn, mà Thần Đồ cầm lấy hơn nửa con còn lại bắt đầu gặm.

Hương vị thật sự không tệ... chính là Tô Sách đã hoàn toàn mất đi tâm tình ăn uống.

Hôm nay Tô Sách vốn có chút hứng thú với văn hóa nguyên thủy vì bộ lạc hiếm có khi tổ chức lễ hội, vì thế mới tới tham gia. Nào ngờ lại làm cậu sinh ra mối sầu lo như vậy.

Tô Sách suy nghĩ, có nên nói rõ vấn đề cơ thể mình cho Thần Đồ biết hay không. Nhưng rất nhanh cậu lại thay đổi, đánh mất ý nghĩ này trong đầu.

Thần Đồ người này, cho dù nói với y y cũng không hiểu được... Nếu vậy, cậu tội tình gì phải nói cho y? Chẳng qua là thêm một người sốt ruột mà thôi. Cho dù Thần Đồ là dũng sĩ nổi danh thì có năng lực gì để kéo dài tuổi thọ của một người?

Sự tình đã biến thành dạng này, cậu hiện giờ nên nghĩ xem làm thế nào hảo hảo sống những năm còn lại đi... Còn về Thần Đồ, về cuộc sống hôn nhân của bọn họ.

Mọi người vẫn còn thảo luận chuyện Thụy Ân Tư cùng Tập Mạch Nhĩ, nhưng trong đầu Tô Sách hoàn toàn là một ý niệm khác, chính là trên mặt cậu vẫn lộ ra biểu tình im lặng chăm chú lắng nghe, mặc kệ những tiếng ồn ào náo động bên ngoài, cậu chìm vào suy nghĩ của chính mình...

Tiệc lửa trại đại khái kéo dài tới nửa đêm, lúc rất nhiều giống đực vì ghen tị mà nhấn chìm bản thân trong rượu đến say mềm, bầu bạn bọn họ đều vừa bức mình vừa buồn cười kéo họ về nhà—— đương nhiên, bọn họ càng không quên nói lời chúc phúc cho Thụy Ân Tư thân ái của mình.

Dưới sự kiên trì của Thụy Ân Tư, Tập Mạch Nhĩ đành để hán đưa mình về nhà.

Mà những người khác cũng lục đục rời đi, Tô Sách thu thập tạp vật bên cạnh đồng lửa, cảm thấy một đôi tay từ phía sau ôm lấy mình.

Âm thanh Thần Đồ truyền tới: “A Sách, ngươi không vui sao? Có phải rất ồn...”

Người xem, đây là Thần Đồ, vĩnh viễn so với bất cứ kẻ nào đều chú ý tới ‘Tô Sách’.

Tô Sách quay người lại, nâng tay xoa xoa đầu Thần Đồ, cười nhẹ: “Ta không có không vui.” Lại hỏi: “Vậy ngươi thì sao, Thần Đồ? Đêm nay ngươi có vui không?”

Thần Đồ nhếch môi, lộ ra một nụ cười thật tươi: “Chỉ cần A Sách ở bên cạnh ta liền vui vẻ!”

Tô Sách cong khóe miệng, phát hiện mình không có biện pháp kéo dài nụ cười này.

Nguyên vọng của Thần Đồ rất đơn giản, nhưng cố tình cậu lại làm không được... Mà cậu lại vốn nghĩ mình có thể.

Tô Sách nhìn gương mặt sáng ngời của Thần Đồ dưới ánh trăng, nhẹ giọng hỏi: “Thần Đồ, nếu... nếu ta chết rất sớm, ngươi sẽ dùng bao lâu để quên ta?”

Thần Đồ nghe thấy lời Tô Sách nói, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại, tiếp đó có chút kích động mở miệng: “A Sách, ngươi đang nói cái gì a! Ta sao có thể quên ngươi? Không, không đúng!” Y hung hăng lắc đầu: “A Sách sao có thể chết sớm a! Ta sẽ hảo hảo bảo hộ ngươi!”

Ánh mắt Tô Sách trở nên nhu hòa, cậu ôm lấy mặt Thần Đồ, kéo đầu y xuống, cùng y trán áp trán, thấp giọng nói: “Thần Đồ, ngươi thật ngốc, luôn có chuyện ngoài ý muốn phát sinh a...” Thế giới thú nhân kì thật rất nguy hiểm, nếu cậu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nói không chừng Thần Đồ có thể sớm vượt qua đi. Tổng so với chuyện sớm biết ngày chết mà dần dần tuyệt vọng trong khoảng thời gian đếm ngược dài đằng đằng vẫn tốt hơn đi.

Cậu nói thật nhẹ: “Nếu ta chết đi, Thần Đồ, ngươi lại tìm một bầu bạn đi, để người đó hảo hảo chiếu cố ngươi.”

Thần Đồ đột nhiên bóp chặt bắp vai Tô Sách, gương mặt tức giận vô cùng rõ ràng. Đây là lần đầu tiên y biểu hiện sự phẫn nộ khủng khiếp trước mặt Tô Sách.

“A Sách! Trừ bỏ người ra, ta sao có thể tìm ai khác chứ!” Y nóng nảy nói xong liền kéo Tô Sách vào lòng, khó chịu nói: “A Sách người rốt cuộc làm sao vậy? Sao lại nói như vậy... ta đã nói rồi, nhất định sẽ bảo vệ người. Người không tin ta sao? Hơn nữa, cho dù người mất đi, ta cũng tuyệt đối không thích người khác... A Sách.”

“A Sách... người là độc nhất vô nhị a...”

Thần Đồ tựa hồ sắp nghẹn ngào. Tuy, y cảm thấy chuyện này không có khả năng. Chính là vì sao nhìn biểu tình của A Sách y lại cảm thấy cậu nói rất nghiêm túc? Vì thế cũng chỉ có thể nghiêm túc nói với A Sách.

Không có khả năng, y chỉ biết cùng A Sách ở một chỗ mà thôi.

Tô Sách vui đầu vào lòng ngực Thần Đồ, đôi mắt dần dần đỏ ửng.

Cậu không phải không đau lòng, chỉ là từ rất lâu trước kia, cậu đã cắt nó sâu trong kí ức. Chính là hiện tại, đột nhiên tình cảm này một lần nữa sống lại trên người cậu.

Chính là vì Thần Đồ luôn ngốc như vậy nên cậu mới luyến tiếc y a... Chính là sinh lão bệnh tử, cậu có biện pháp nào né tránh?

Hơn nữa bộ dạng Thần Đồ thế này, cậu làm sao nhẫn tâm nói sự thật cho y biết?

Vẫn quên đi.

Tô Sách nhắm mắt, thở dài.

Cậu trấn định lại tâm tình.

Vô luận thế nào, sự thật cũng không thể thay đổi.

Như vậy, hiện giờ việc cậu phải làm chính là xem nhẹ chuyện này.

Để những ngày tháng còn ở bên cạnh Thần Đồ như trước đây, thoải mái, bình ổn, hơn nữa thật vui vẻ vượt qua.

Mặc kệ thế nào, cậu hi vọng sau khi mình mất đi, Thần Đồ nhớ tới cuộc sống trước kia của bọn họ chỉ tràn ngập niềm vui.

Tô Sách trong kí ức của Thần Đồ, không thể là một người bị thương cả ngày chờ chết.

Thần Đồ cùng Tô Sách gắt gao ôm chặt lấy nhau.

Qua thật lâu, Tô Sách mới nhẹ nhàng đẩy y ra.

Thần Đồ vẫn thực khẩn trương, y nhìn chằm chằm gương mặt Tô Sách, muốn nói lại thôi.

Tô Sách cười cười, kéo tay Thần Đồ đi về hướng nhà bọn họ: “Không có gì, ta chỉ là đột nhiên nghĩ tới vấn đề này mà thôi, dọa đến người sao?”

Thần Đồ không chút do dự gật đầu: “A Sách dọa ta a. Ta rất sợ.”

...Rất sợ sao.

Tô Sách bước nhanh hơn một chút: “Không cần sợ a Thần Đồ. Chỉ nói mà thôi...”

“Chỉ nói thôi, ta chỉ là thuận miệng.”

Thần Đồ đi phía sau Tô Sách, y nhìn bóng lưng Tô Sách, sau đó chậm rãi gật đầu.

Dù sao, A Sách nói đều là đúng.

Y tin tưởng A Sách.

Rất nhanh bọn họ đã về tới nhà, tắm rửa xong hai người nằm lên chiếc giường da thú chuyên dụng của mình.

Ánh mắt A Sách lóng lánh dưới ánh trăng xuyên từ khe cửa có vẻ sáng ngời, thần thái trong mắt cậu rất đẹp, làm Thần Đồ thực mê muội, rất muốn liếm một cái.

Ánh trăng chiếu lên cơ thể thon dài trắng nõn của A Sách, mỗi tác đều thực cân xứng. Thản Đồ thực thích vuột ve, càng thích hôn môi. Mỗi lần y đều hôn tới không dừng được. Mà A Sách của y cũng luôn dung túng y làm vậy.

Thản Đồ vẫn cảm thấy mình đã chiếm được giống cái tốt nhất thế giới, điều này làm y thực hạnh phúc.

Chính là hôm nay, vì cái gì y lại cảm thấy A Sách của y giống như sắp đột nhiên biến mất như vậy?

Đêm nay Tô Sách vẫn như cũ tiếp nhận dực vọng mãnh liệt của Thản Đồ. Cậu kì thật rất thích da thịt thân cận với Thản Đồ, thực thích y tiến nhập, thực thích cùng y kết hợp với nhau.

Cảm giác như vậy thật giống như hai người bọn họ hợp thành nhất thể, thân mật khăng khít, hai bọn họ là người thân mật nhất của nhau trên thế giới này.

Thản Đồ là nơi trở về của Tô Sách ở thế giới này, nơi có y, Tô Sách mới cảm thấy mình đang tồn tại.

Đêm nay Thản Đồ phát lệ có chút bất đồng.

Y thật hung mãnh... giống hệt như dã thú vậy.

So với đêm tân hôn của bọn họ lại càng mãnh liệt, vội vàng cùng xao động hơn, giống như muốn đem cậu hoàn toàn khảm vào máu thịt mình.

Tô Sách biết, Thản Đồ bị lời nói mới nãy của cậu ảnh hưởng.

Bất quá không sao.

Vô luận Thản Đồ thế nào cậu đều thích... đều quyến luyến.

Cậu sẽ hảo hảo ở cùng một chỗ với y, vô luận bao lâu.

41. Chương 41: Thụy Ân Tư Ghé Thăm

Hôm sau, nhà bọn họ có một vị khách bất ngờ ghé thăm.

Thụy Ân Tư tới.

Lúc này vừa lúc Thản Đồ cùng Tô Sách thức dậy không bao lâu, bởi vì đêm qua làm lụng quá vất vả nên thất lực Tô Sách có chút bủn rủn... Loại tình huống này vẫn là lần đầu tiên.

Cho dù đêm tân hôn Thản Đồ cũng không kịch liệt tới vậy.

Thụy Ân Tư đương nhiên không phải tới một mình, hắn đi vào hàng rào được dựng tượng trưng ở ngoài sân, bên cạnh còn có cặp song sinh cùng Mạc Lạp.

Bên người Mạc Lạp cũng không có ai đi theo, toàn bộ sứ giả hộ hoa đều bị hắn đuổi đi—— để tránh quấy rầy khoảng thời gian hắn cùng thần tượng ở cùng một chỗ.

Tô Sách từ nhà bếp đi ra, trên bàn là củ cải trắng giòn rụm chua chua đã ngâm tốt, cậu đã ăn thử một chút, có thể xem là thành công.

Mạc khác còn có ba chậu thịt luộc cùng hai bát canh rau dưa lớn, dùng củ cải chua làm món ăn có thể cảm bớt cảm giác chán ngấy khi quanh năm đều ăn thịt.

Tô Sách nhìn thấy có khách tới, liền nói: “Mời vào!”

Thụy Ân Tư cùng nhóm người đi cùng đồng loạt đi tới, ngồi xuống cạnh chiếc bàn gỗ đặt trong sân.

Tô Sách nói: “Nếu không ngại thì cùng nhau ăn cơm sáng đi.”

Cặp song sinh thật cao hứng, phải biết bọn họ đã lâu rồi không được ăn đồ Tô Sách làm—— dù sao Tô Sách cũng đã lập gia đình, bọn họ cũng không thể cứ tới quấy rầy a.

Thụy Ân Tư cùng Mạc Lạp nhìn nhau, Mạc Lạp mỉm cười: “Ta thực không khách khí a!”

Thụy Ân Tư cũng nói: “Kia cảm ơn đã chiêu đãi.”

Cặp song sinh cao hứng nói: “A Sách ca ca làm ăn ngon nhất!”

Lại nói tiếp, Thụy Ân Tư đối với giống cái đã kết hôn này cũng có chút tò mò. Người này không giống những giống cái khác, lúc nhìn thấy mình, ánh mắt hoàn toàn không có thần sắc hâm mộ. Làm người ta có cảm giác... thực bình thường.

Thật giống như y chỉ là một người rất rất bình thường, thái độ đối xử cũng không khác mấy với người khác—— nếu nói rõ ràng một chút, thì có thể là hơi xa lạ một chút?

Bọn họ dù sao vẫn chưa chính thức quen biết, xem nhẹ những nhân tố khác thì biểu hiện này kì thật rất hợp lý.

Trừ bỏ Tạp Mạch Nhĩ, đây là lần đầu tiên Thụy Ân Tư gặp một giống cái như vậy, bất quá người này vẫn có điểm bất đồng với Tạp Mạch Nhĩ. Tạp Mạch Nhĩ là đối tượng hấn nhất kiến chung tình.

Nhóm người ngồi xung quanh bàn, mà Thản Đồ từ lúc nhìn thấy Thụy Ân Tư thì cả người liền căng cứng, quả thật giống như lâm phải đại địch.

Y biết, người này khẳng định nghe nói mình kiếm A Sách mang về nên cố ý tới xem A Sách sống thế nào... Chết tiệt, y làm thế nào lại không đối xử tốt với A Sách chứ!

Thản Đồ đứng bật dậy, chạy vào nhà bếp giúp Tô Sách mang chén đĩa ra ngoài.

Tô Sách quay đầu lại liếc Thản Đồ một cái, lại nhìn Thụy Ân Tư, nhớ tới lời Mạc Lạp từng nói qua, khẽ lắc đầu. Thản Đồ này, thật đúng là...

Thụy Ân Tư rất có lễ phép, hấn cùng các giống đực tùy tiện khác hoàn toàn bất đồng, làm người ta có cảm giác thực thông dong... Nói thật, hấn như vậy quả thật nhìn không ra là một người thích tìm giống đực đánh nhau a.

Bởi vì có thêm ba vị khách nhân, Tô Sách lại lược thêm một chậu thịt, ngoài ý muốn chính là sức ăn của Thụy Ân Tư không ít hơn Thản Đồ là bao. Đây đại khái là đặc điểm chung của các thú nhân có sức mạnh đi?

Sau khi ăn xong, Thụy Ân Tư đột nhiên nhìn Thản Đồ cười cười: “Chúng ta đánh một trận đi.”

...đến rồi sao! Đây là ý tưởng của Thản Đồ. Bất quá y tuyệt đối sẽ không nhận thua!

Mà Tô Sách nhìn hai người, khẽ thở dài.

Quả nhiên Thụy Ân Tư không phải người có thể nhìn theo bề ngoài a...

Bất quá trong tộc thú nhân, giống đực luận bàn một chút quả thực rất bình thường, thậm chí mỗi ngày ra ngoài săn thú chính là một trận chiến dã tính, vì thế Tô Sách sẽ không ngăn cản.

Hơn nữa, cậu cũng muốn xem thử thực lực của vị giống cái cực mạnh trong truyền thuyết.

Thản Đồ chiến đấu cậu đã thấy qua, phi thường... xinh đẹp.

Nhất là hình thú, nó tràn ngập quang mang làm người ta hoa mắt mê muội.

Vậy Thụy Ân Tư thì sao?

Không có hình thú, hấn dùng dạng năng lực gì để chiến thắng nhiều giống đực như vậy?

Bất quá lập tức cậu liền biết.

Ngay trong khoảng đất trống trong rừng cây, Thản Đồ cùng Thụy Ân Tư đứng đối mặt. Mà nhóm giống cái Tô Sách, Mạc Lạp cùng cặp song sinh được an bài ở một vị trí tương đối an toàn—— có thể thấy rõ ràng trận đấu nhưng cũng không bị hành vi dã man của bọn họ ảnh hưởng tới.

Thụy Ân Tư cùng Thản Đồ quan sát đối phương, theo động tác hơi cúi người xuống của Thụy Ân Tư, Thản Đồ cũng hành động đồng dạng.

Đây là dấu hiệu trận chiến bắt đầu——

Ngay sau đó, chính là một trận va chạm hung mãnh!

Thụy Ân Tư bán nằm trên mặt đất, hai tay chống đất, cả người bày ra tư thế mãnh thú sắp phóng tới, đây là bắt chước dã thú.

Mà Thản Đồ lại biến thành hình thú, là một đầu sư tử hoàng kim khổng lồ!

Thụy Ân Tư tuy thoát nhìn chỉ dài bằng một nửa Thản Đồ, ngay cả hình thể cũng không cường tráng, chính là lại phi thường dũng mãnh. Hoàn toàn bất đồng với dáng vẻ thông dong tao nhã ngày thường, càng tiếp cận dữ tợn hơn—— biểu tình trên gương mặt thực hưng phấn, hưng phấn đến mức thậm chí có chút vụn vụn.

Hắn đang cười, nụ cười pha lẫn chút hương vị tàn khốc.

Về mặt Thản Đồ cũng có mùi tanh của máu, y đã trải qua vô số lần chiến đấu với dã thú, chính là lần đầu tiên gặp được địch nhân làm mình cảm thấy hung hiểm.

Rõ ràng chỉ là luận bàn nhưng lại giống như đánh nhau sống chết...

Đầu móng tay Thụy Ân Tư không biết từ khi nào đã dài ra thực sắc bén, hắn nhảy vọt tới hệt như dã thú tấn công địch nhân, phóng lên lưng Thản Đồ!

Thản Đồ ngửa đầu hất mạnh một chút, nhoáng một cái Thụy Ân Tư còn chưa đứng vững bị y hung hăng hất ngã xuống, nhưng Thụy Ân Tư cũng nhân dịp này cấp phập móng vuốt vào lưng Thản Đồ—— cho dù Thản Đồ phản ứng kịp lúc nhưng vẫn để lại một vết máu thật dài.

Máu bắn ra...

Trái tim Tô Sách không khỏi nảy lên kịch liệt.

Lần đầu tiên cậu thấy Thản Đồ bị thương nghiêm trọng như vậy...

Thụy Ân Tư quả nhiên rất lợi hại.

Có thể vì thể hình nhỏ hơn nên động tác Thụy Ân Tư phi thường linh hoạt, hình thái của hắn hệt như một đầu dã báo chưa trưởng thành, so với loài báo trưởng thành lại càng sắc bén hơn.

Hắn phi thường... đáng sợ.

Tô Sách nhìn hai bọn họ chiến đấu. Nếu nói Thản Đồ tràn ngập sức mạnh, nhanh nhẹn cùng dũng mãnh thì Thụy Ân Tư chính là tràn ngập dã tính, tàn bạo cùng hung ác.

Cậu thậm chí không biết mình nên hình dung thế nào.

Mạc Lạp cùng cặp song sinh ở bên cạnh đã nhìn đến ngây người, tầm mắt si mê dừng trên người Thụy Ân Tư—— trước kia, mặc dù đã biết nhưng chưa từng được thấy tận mắt thế này—— làm bọn họ cảm giác được luồng sức mạnh dị thường này làm người ta chấn động không thôi!

Động tác của Thản Đồ cũng thực nhanh nhẹn, nhưng vẫn không thể so với Thụy Ân Tư... Không, không phải Thản Đồ chậm mà là Thụy Ân Tư thật sự quá nhanh!

Không bao lâu sau, vết máu trên người Thản Đồ lại càng nhiều hơn, nhưng y lại không có cách để lại bất cứ vết thương nào trên người Thụy Ân Tư.

Thụy Ân Tư thật sự lợi hại...

Tầm mắt Tô Sách đuổi theo Thản Đồ, cậu cảm giác máu tươi đã nhuộm màu bộ lông sáng rực kia thành màu đỏ, làm cậu ngày càng lo lắng hơn.

Cậu phát giác chính mình vẫn còn xem thường sự nguy hiểm của thế giới này... Có lẽ vì trước kia Thản Đồ biểu hiện quá mức cường hãn nên mặc dù biết đây là một thế giới dùng thú tính cùng sức mạnh quyết định,

nhưng vẫn không chân chính cảm nhận được, nhóm giống đực khi chiến đấu... thật sự có thể không thể quay lại được nữa.

Cho dù cường hãn như Thản Đồ cũng vậy.

Nếu y cũng gặp phải một cường giả như Thụy Ân Tư thì phải làm sao bây giờ? Thậm chí còn mạnh hơn cả Thụy Ân Tư...

Lúc này, trong lòng Tô Sách đột nhiên hạ một quyết tâm.

Trận chiến của Thản Đồ cùng Thụy Ân Tư ngày càng gay cấn, bóng dáng hai người quấn lấy nhau, tốc độ mau tới mức làm nhóm giống cái cơ hộ không thể bắt kịp—

Ngay sau đó, Thản Đồ tìm được một khoảng trống, y nâng móng trước, nặng nề vỗ lên lưng Thụy Ân Tư, cái miệng khổng lồ cũng hướng về cổ hắn mà cắn— chiến đấu quá mức kịch liệt, y thậm chí quên mất đây chỉ là một trận luận bàn mà thôi.

Nhưng Thụy Ân Tư cũng nâng tay, hắc dùng lực vỗ mạnh tới trước— thế nhưng có thể đỡ được móng trước của Thản Đồ, tiếp đó nghiêng đầu, hung hăng ném thân thể khổng lồ của Thản Đồ ra ngoài!

Lúc đó, răng nanh của Thản Đồ vừa chạm tới da cổ hắn, liền lướt qua da.

Ngay cả một chút trầy da chảy máu cũng không có.

Thản Đồ chiến bại.

Thụy Ân Tư vỗ vỗ bụi đất trên người đứng lên, khôi phục bộ dáng phong độ trước đó.

Mà Thản Đồ rung rung lông mao đứng dậy, biến thành hình người, chậm rãi đi về phía Tô Sách.

Da dẻ bên ngoài của y máu me giàn giụa, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Nhưng kì thực bị thương không nghiêm trọng lắm.

Thụy Ân Tư không hạ sát thủ, mà bản thân Thản Đồ cũng tránh được những phần nghiêm trọng.

Chính là cảm xúc của Thản Đồ hiện giờ thực suy sụp.

Y liếc mắt nhìn Tô Sách một cái, ừ ừ nói: “A Sách, ta thua...”

Tô Sách lắc đầu, lộ ra nụ cười nhẹ: “Thản Đồ, ta tin tưởng lần tiếp theo người sẽ thắng.”

Tinh thần Thản Đồ tốt lên nhiều lắm.

Tô Sách lại hỏi: “Miệng vết thương... có đau không?”

Ánh mắt Thản Đồ sáng rực lên: “Không đau!”

Thụy Ân Tư ở bên cạnh thấy một màn này, không nói thêm gì. Theo hắn thấy, đôi phu phu này ở chung rất tốt, mà thực lực của Thản Đồ này trong số những giống đực hắc từng gặp qua thì khá tốt.

Hắn không chút lưu tình nhưng người này lại có thể chống đỡ dưới tay hắc lâu như vậy.

Nếu vậy, giống cái này hắc cũng không có chuyện gì. Thụy Ân Tư cảm thấy, chuyện quan trọng hiện giờ là truy đuổi bầu bạn của mình tới tay— được rồi, thắng thắng mà nói thì hắc bị bầu không khí của đôi này kích thích.

Thụy Ân Tư không đi tới, chỉ từ xa xa nói tạm biệt với Tô Sách cùng Thản Đồ.

Mạc Lạp cùng cặp song sinh bám sát bên cạnh Thụy Ân Tư, cặp song sinh nháy mắt vài cái với Tô Sách, Mạc Lạp thì mỉm cười trêu ghẹo một chút.

Lúc Thụy Ân Tư xoay người định rời đi, Tô Sách đột nhiên nhớ ra một chuyện liền gọi hắc lại.

“Thụy... Thụy Ân Tư, xin đợi một chút!” Nghĩ nghĩ, vẫn dựa theo thói quen của mọi người trong bộ lạc mà gọi thẳng tên.

Thụy Ân Tư quay đầu lại: “...có chuyện gì sao?”

Tô Sách cố nén trái tim kích động, hỏi: “Thụy Ân Tư, người từng đi qua rất nhiều nơi, ta muốn hỏi một chút...”

“Ta muốn hỏi, người có từng gặp qua một người không?”

“Cũng là giống cái, so với ta cao hơn một chút, cũng cường tráng hơn một chút. Tóc đen, cười lộ lên thực sáng lạn.”

“Còn có, người này không thông thạo ngôn ngữ.”

42. Chương 42: Tới Nhà Tạm Mạch Nhĩ

Thụy Ân Tư nghĩ nghĩ: “Không có.”

Tô Sách có chút thất vọng cúi đầu, cậu còn tưởng giống cái này thường xuyên đi tới các bộ lạc khác, hẳn có thể sẽ gặp học trưởng... Chẳng lẽ, học trưởng không tới thế giới này thật sao? Nếu thật là vậy thì rất tốt, chính là——

Hai người ngâm cùng một suối nước nóng, mình bị xuyên tới đây, học trưởng thật sự có thể thoát khỏi vận rủi này sao? Mặc dù đối với cậu mà nói thì có thể xem là may mắn.

Nếu không có, Tô Sách thấp giọng nói cảm ơn, lại nhờ vả: “Nếu có thể, có thể giúp ta lưu ý một chút được không?”

Thụy Ân Tư gật đầu, sau đó hỏi: “Đó là gì của người...”

Tô Sách trầm mặc một chút, nói: “...là ca ca của ta.”

Thần Đồ ở bên cạnh ‘soạt’ một tiếng dựng thẳng lỗ tai.

...A Sách có ca ca? Sao tới bây giờ chưa từng nghe nói qua...

Ở bên kia Thụy Ân Tư cùng Tô Sách cũng nói chuyện xong, sau khi đáp ứng sẽ lưu ý liền cùng Mạc Lạp và cặp song sinh rời đi.

Tô Sách lấy lại tinh thần thì phát hiện bên chân mình có một cái bóng đen lớn—— Thần Đồ cư nhiên ngồi chồm hổm dưới đất.

Cậu có chút mất mát vì không có được tin tức về học trưởng đi tới, đưa tay xoa mái tóc vàng ươm của Thần Đồ: “Sao vậy?”

Thần Đồ do dự một chút, ngẩng đầu: “Cái kia, A Sách...”

Tô Sách có dịp thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của y như vậy, lại sờ đầu y hỏi: “Ân?”

Thần Đồ nói: “Người nói ca ca...”

Tô Sách phản ứng lại.

Vừa nãy cậu nhắc chuyện học trưởng với Thụy Ân Tư, Thần Đồ khẳng định sẽ có điểm nghi vấn đi.

Lại nói tiếp, cậu vẫn luôn muốn nhờ Thần Đồ hỗ trợ tìm kiếm, chính là trong bộ lạc ngày gốc một thời gian mới biết chuyện này khó khăn cỡ nào... Thế giới này lớn như vậy, học trưởng có tới nơi này hay không cũng không biết... Huống chi, cho dù để Thần Đồ đi tìm, nếu Tô Sách không đi theo cũng rất khó. Tướng mạo của học trưởng... trừ bỏ tóc đen mắt đen, anh không còn điểm đặc thù nào khác, chỉ có tự cậu nhận diện mới tốt nhất.

Chính là nếu giống cái phải rời khỏi bộ lạc quá lâu... nếu không có đủ lí do cũng không được.

Lúc ban đầu cậu đã suy nghĩ quá đơn giản a.

Vì thế trước mắt chỉ đành nhờ Thụy Ân Tư giúp đỡ lưu ý một chút... Lúc những giống đực khác rời khỏi bộ lạc cũng nên đi nhờ bọn họ lưu ý đi.

Cũng chỉ có thể làm vậy.

Bất quá hiện giờ nên giải thích với Thản Đồ một chút đi.

Nhìn bộ dáng của Thản Đồ, giống như đã rất lo lắng a...

Tô Sách suy nghĩ rất nhiều, nhưng thời gian ngắn ngủn chỉ trong một cái chớp mắt. Cậu đưa tay kéo Thản Đồ đứng lên, bình tĩnh nói: “Ân, là ca ca.” Dừng một chút: “Ca ca của ta... ta cùng ca ca bị thất lạc, sau đó liền gặp người.”

Ngoại trừ học trưởng, cậu không còn bất cứ thân nhân nào khác, quả thật là xem như ca ca đi... Từ khi quen biết đã luôn chăm sóc cậu, mãi tới khi tốt nghiệp đi làm cũng tiếp tục được anh chiếu cố.

Cho dù học trưởng chỉ có chút khả năng tới thế giới này, cậu cũng phải tính toán tới tình huống xấu nhất.

Nếu học trưởng tới đây...

Vậy tuyệt đối không thể để học trưởng một mình.

Thản Đồ hiểu được, cúi đầu: “Thực xin lỗi A Sách, đáng ra ta nên giúp người, kết quả còn phải để người nhờ người khác hỗ trợ...”

Tô Sách cũng sờ một chút, lắc đầu: “Này không phải vấn đề của người, Thản Đồ.” Âm thanh Tô Sách nhỏ dần: “Ta thực có lỗi, ta nên sớm nói chuyện này cho người biết.”

Thản Đồ đi qua, ôm Tô Sách vào lòng: “Lúc ra ngoài săn bắn, ta sẽ cố gắng tới nơi xa một chút, mỗi lần sẽ thay đổi phương hướng.”

Tô Sách ngẩng mặt lên, mỉm cười với y: “Hảo.”

Thương tích trên người Thản Đồ thoát nhìn có chút đáng sợ, vết cào trầy khắp toàn thân thấp, máu chảy ra khô lại dính trên da thịt, thoát nhìn giống như bị trọng thương.

Tô Sách không tiếp tục nói chủ đề phía trước với Thản Đồ, chỉ kéo tay y, ấn y ngồi xuống ghế gỗ ở bên cạnh, chính mình thì đi vào nhà múc chậu nước mang ra.

Thật đáng mừng, ở trong này ngâm ngốc càng lâu, Tô Sách tựa hồ càng có khả năng mang nặng hơn, hơn nữa những công việc thủ công tựa hồ cũng thông thạo có tiến bộ.

Tô Sách mang tới là nước ấm, tuy bây giờ vẫn chưa có bình thủy, nhưng chế nước vào bình gỗ bịt kín lại vẫn có thể giữ được một chút.

Mặc dù phải liên tục nấu nước nhưng cũng không thành vấn đề... Ở trong này nguồn tài nguyên củi gỗ rất phong phú, đôi khi nhờ vào dầu nấu từ xương cũng đủ dùng. Vì thế có thể cho phép lãng phí một chút.

Dù sao điều kiện vệ sinh so ra kém hẳn hiện tại, thường xuyên dùng nước ấm tiêu độc là cần thiết.

Khăn làm từ da thú không đủ mềm mại, Tô Sách đã sớm lên chợ sáng đổi một ít vải dệt trở về dùng để làm khăn mặt.

Thản Đồ nhìn vẻ mặt bình thản của Tô Sách, đột nhiên có cảm giác không dám lớn tiếng nói chuyện—được rồi, sự thực thì trước mặt A Sách y luôn không có biện pháp nói lớn tiếng. Y cảm thấy không khí hiện tại có chút nghiêm túc mà thôi.

Tô Sách thật ra không biết Thản Đồ suy nghĩ cái gì, cậu lúc này chỉ vội vàng chà lau vết bẩn xung quanh miệng vết thương. Phải biết, miệng vết thương tuy rất nhỏ nhưng vẫn phải mau chóng xử lý... Nếu không, cho dù thú nhân giống đực da dày thịt béo cũng có thể bị sốt hoặc nhiễm trùng linh tinh.

Cậu nghĩ vậy, động tác chà lau lại càng mềm nhẹ hơn.

Thần Đồ ngoan ngoãn đòi đó, nhìn máu dơ trên người từng chút được lau sạch sẽ, tất cả cảm giác liền toàn bộ đình chỉ. Lực chú ý tập trung trên tay Tô Sách, cậu bảo y nhấc tay liền nhấc tay, bảo y nhấc chân liền nhấc chân, tóm lại là phi thường nghe lời.

Bất tri bất giác, Tô Sách đã lau hết toàn bộ, lưu lại chỉ là những miệng vết thương đỏ au, có chút khoa trương vì bị cào trầy da nên lộ ra phần thịt bên trong, nhìn tới có chút dọa người. Tô Sách thở dài, sắp qua thôi thôi cho y.

Thật đúng là... có chút đau lòng a.

Nghĩ nghĩ, Tô Sách đứng lên: “Thần Đồ, người ngồi đây đừng cử động, ta tới chỗ Tạp Mạch Nhĩ lấy chút được về bôi cho người.”

Bởi vì Thần Đồ trên cơ bản không bị thương tích gì, vì thế trừ bỏ lần trước Tô Sách vì bị thể giới này cải tạo mà ngứa xiu, lúc đưa tới chỗ Tạp Mạch Nhĩ mang về chút thảo dược thì trong nhà không còn loại dược nào khác... này không thể nói là một sai lầm lớn.

Vì thế, lần này đi liền lấy nhiều một chút đi.

Ánh mắt Thần Đồ trông mong nhìn Tô Sách đi ra ngoài, hướng về phía nhà Tạp Mạch Nhĩ, có chút muốn gọi cậu lại chính là lại nói không nên lời.

Kì thật, y còn chuyện phải thương lượng với A Sách... Bất quá vẫn chờ A Sách về rồi nói sau.

Thần Đồ cười hắc hắc, thuận tay gỡ gỡ đầu.

Được rồi, y thực thích A Sách lo lắng cho mình như vậy.

Tô Sách trực tiếp đi tới nhà Tạp Mạch Nhĩ, cậu tổng cộng chỉ tới hai lần, không tính là rành đường, cơ bản là vừa đi vừa hỏi.

Tạp Mạch Nhĩ cơ bản không xuất môn, nghe nói trước kia ngay cả hỏa vũ lễ cũng không tham gia, bình thường đều ở trong nhà bào chế thảo dược linh tinh, không ngờ lần này khó có dịp tham gia lại bị Thụy Ân Tư vạn nhân mê tiên sinh nhìn trúng. Tô Sách nghĩ, này có lẽ đúng là một loại duyên phận đi?

A, tới rồi.

Cậu đi tới, gõ cửa.

Tạp Mạch Nhĩ quả nhiên rất nhanh liền mở cửa.

“A Sách?” Tạp Mạch Nhĩ cười khê một chút, mở cửa để Tô Sách tiến vào: “Có chỗ nào không thoải mái sao?” Khó trách hẳn hỏi như vậy. Bình thường giống đực nếu bị thương không quá nặng sẽ tự biến về hình thú, tự liếm miệng vết thương của mình, không hề tới chỗ vu y trị liệu.

Nhưng giống cái cùng ấu tể thì bất đồng, bọn họ rất dễ dàng bị tổn thương, vu y cũng phải điều chế một ít dược vật thuận tiện cho bọn họ sử dụng.

Tô Sách lắc đầu, đi vào phòng: “Ta tới lấy chút dược cho Thần Đồ.”

Tạp Mạch Nhĩ lấp bắp kinh hãi: “Thần Đồ không phải hôm qua còn rất tốt sao? Hôm nay sấn thú bị thương à?”

Tô Sách lắc đầu: “...hôm nay Thụy Ân Tư tới nhà ta.”

Lời vừa nói ra, Tạp Mạch Nhĩ liền xấu hổ.

Tô Sách cũng không nói thêm gì.

Không khí nhất thời trầm mặc.

Do dự một chút, Tô Sách vẫn biểu hiện sự quan tâm của mình— dù sao ấn tượng của cậu đối với Tạp Mạch Nhĩ không tồi, vì thế mở miệng: “Tạp Mạch Nhĩ, người đối với Thụy Ân Tư...”

Tạp Mạch Nhĩ mỉm cười thật ôn nhu: “...ta vẫn chưa nghĩ ra.”

Tô Sách gật đầu: “...thận trọng quyết định.”

Tạp Mạch Nhĩ nhẹ nhàng đáp ứng: “Ta sẽ.” Vừa cười cười: “Cám ơn.”

Hai người cũng không am hiểu tìm đề tài nói chuyện, vì thế lại một lần nữa trầm mặc.

Vẫn là Tô Sách nhớ tới chính sự: “Thần Đồ bị thương, cơ thể có nhiều vết cào, ta muốn một ít dược vật để trị liệu... hiện tại có không?”

Tạp Mạch Nhĩ gật đầu, đứng lên đi tới một tủ gỗ, bên trong phân loại đặt rất nhiều túi da thú, ống tre, bình gốm, các ống trúc này nọ. Hắn lấy xuống một ống tre, đại khái dài khoảng cánh tay, miệng bình to cỡ cái chén, bên trong thoạt nhìn còn rất đầy làm Tạp Mạch Nhĩ lấy xuống có chút cổ sức.

Bởi vì dược vật ăn mòn, khí lực vu y so với giống cái bình thường càng nhỏ hơn một chút.

Tạp Mạch Nhĩ lấy tới một ống tre sạch, so với thứ trong tay vừa nhỏ vừa ngắn hơn rất nhiều, chuẩn bị chế ra một chút, nhưng Tô Sách lại nói: “...cho ta hết đi.”

“A?” Tạp Mạch Nhĩ kinh ngạc. Phân lượng nhiều như vậy đủ cho mười người bôi hết toàn thân a...

Tô Sách nói: “Ta muốn lấy nhiều một chút để sẵn ở nhà.”

Tạp Mạch Nhĩ hiểu ra, đưa ống tre qua.

Tô Sách hỏi qua số xương cốt cần trao đổi, còn nói thêm: “Xương cốt ngày mai ta sẽ bảo Thần Đồ mang tới.”

Tạp Mạch Nhĩ cười một cái, gật đầu.

Bởi vì xương cốt rất nặng nên nếu giống cái cần dược vật điều trị mình tới đây xem bệnh lấy dược, sau khi hỏi giá cả mới trở về bảo giống đực mang tới. Tô Sách nghĩ tới mình không vác nổi đồng xương kia nên cũng nhập gia tùy tục.

Sự tình làm xong, ngay lúc Tô Sách đứng lên định cáo từ thì có người tới gõ cửa.

Mà nghe âm thanh thì...

Là Thụy Ân Tư tới.

Rõ ràng rời đi trước cậu nhưng lại tới đây chậm hơn. Đại khái là còn đi tới nơi khác nữa đi...

Lúc Tạp Mạch Nhĩ nghe thấy tiếng của Thụy Ân Tư, Tô Sách tận mắt nhìn thấy sườn mặt đỏ ửng của hắn.

Tựa hồ... cũng không phải không có cảm giác đi?

43. Chương 43: Ngày Du Săn

Đương nhiên, Thụy Ân Tư được Tạp Mạch Nhĩ cho vào phòng, bất quá là Tô Sách ra mở cửa—— ngoài ý muốn, bên cạnh Thụy Ân Tư không có bất kì ai khác.

Tuy Tô Sách rất muốn rời đi để hai người có thể một mình ở chung, nhưng dưới ánh mắt khẩn cầu của Tạp Mạch Nhĩ, Tô Sách vẫn ở lại.

...Cứ xem là báo đáp ơn chữa bệnh cho cậu lần trước đi?

Tô Sách nghĩ vậy, chính mình liền ngồi ở vị trí khi nãy, trầm mặc biến mình thành bóng ma trong góc tường.

Sau đó, cũng không lên tiếng.

Tạp Mạch Nhĩ cùng Thụy Ân Tư cứ im lặng nhìn nhau, không khí có chút hương vị mờ ám.

Ánh mắt Thụy Ân Tư thực chuyên chú, Tạt Mạch Nhĩ mới cùng hắn nhìn nhau một chút liền dời tầm mắt đi.

“Mời ngồi.” Tạt Mạch Nhĩ nói: “...muốn được gì sao, hay thân thể không thoải mái?”

...ai cũng biết người này tới không phải mục đích này đi...

Thụy Ân Tư rung mình một chút, rất nhanh liền lộ ra nụ cười tự nhiên: “Tạt Mạch Nhĩ, cơ thể ta rất tốt. Ta tới tìm người, cũng không phải phương diện bệnh tật gì cả.”

Tạt Mạch Nhĩ giật giật ngón tay, có chút mất tự nhiên ngồi trên chiếc ghế dài—— này vốn dành cho người nhà bệnh nhân ngồi—— sau đó nói: “Người cũng ngồi đi.”

Thụy Ân Tư nhìn dáng vẻ có vẻ khá khấn trương của Tạt Mạch Nhĩ, cũng âm thầm trách cứ bản thân quá nóng vội. Bất quá dù sao hắn cũng là người của bộ lạc Mã Nhã, ở trong này vượt qua hỏa vũ lễ cũng chỉ có vài ngày mà thôi, nếu khoảng thời gian này không làm Tạt Mạch Nhĩ tiếp nhận thì cho dù hắn muốn lưu lại cũng không có khả năng.

Ai... nếu hắn không thể lưu lại, thời gian lâu, ai biết Tạt Mạch Nhĩ có bị người khác truy sát hay không a!

Trời biết Tạt Mạch Nhĩ thân là vu y, cho dù cá tính đặc biệt cỡ nào cơ hồ cũng làm tất cả giống đực chùn bước, tỷ lệ xuất hiện người truy đuổi ít cực kì, chính là...

Thú nhân dính vào tình yêu cơ bản không còn lí trí.

Bất quá Thụy Ân Tư vẫn quyết định quanh co một chút, làm dịu đi bầu không khí. Vì thế quay đầu nhìn qua Tô Sách ngồi cạnh, mở miệng nói: “Chào, nguyên lai người ở nơi này a, A Sách.” Lại hỏi tiếp: “Người tới làm gì?”

Được rồi, từ điểm này có thể nhìn ra chỉ số thông minh của người này tuyệt đối giảm đi đáng kể.

Tô Sách nhìn thẳng Thụy Ân Tư: “Ta tới lấy được cho Thản Đồ.” Giọng nói thật bình tĩnh: “Vừa nãy y đánh với người một trận, bị thương. Ta có chút lo lắng.”

Thụy Ân Tư xấu hổ.

Hắn phát hiện, mình tìm sai đề tài...

Kì thật hắn cùng Thản Đồ đánh nhau thuần túy chỉ là gã ngựa mà thôi—— đại đa số giống đực đánh nhau đều vậy. Hắn bảo vệ quyền lợi của giống cái là không sai, chính là giống đực thật sự đối xử không tốt với giống cái phi thường hiếm... Hơn nữa hắn ra tay đều rất đúng mực, giống như hôm nay, sợ dĩ biến Thản Đồ thành bộ dáng máu me thê thảm như vậy cũng vì năng lực của Thản Đồ rất mạnh.

Làm hắn quên mất mà thôi...

Nhưng cho dù là vậy, chút thương tích đó đối với Thản Đồ cũng không tính là gì a. Còn phải bồi được sao... Hơn nữa giống cái gọi là ‘Tô Sách’ này tựa hồ rất dễ ý.

Trước kia những giống cái khác thực thích mình đánh một trận với bầu bạn của bọn họ—— biểu thị công khai giống cái cũng không phải dễ khi dễ. Đều là giống cái, hắn chỉ có tận lực để nhóm giống đực biết, chỉ cần hắn còn tồn tại một ngày, phía sau nhóm giống cái luôn có một chỗ dựa vững chắc, để bọn họ sau này đối xử thật tốt với giống cái mà thôi.

Nhưng hiện tại thoát nhìn, hắn giống như lần đầu tiên bị chán ghét...

Lúc này Thụy Ân Tư thật sự nghĩ sai rồi.

Tô Sách cũng không chán ghét hắn, cậu hiểu rõ trong thế giới thú nhân, đồng bạn thỉnh thoảng đánh nhau một trận là rất bình thường. Bất quá bởi vì tình tự ‘đau lòng’ nào đó làm khẩu khí cậu vô thức trở nên cứng nhắc không thể không chế được.

Nhìn thấy Thụy Ân Tư có chút lúng túng, tình tự khấn trương của Tạt Mạch Nhĩ không biết vì sao cũng giảm bớt rất nhiều.

Trước đó Tạt Mạch Nhĩ đã nghe rất nhiều giống cái nhắc tới Thụy Ân Tư, nhưng bởi vì thân phận vụ y rất ít tham gia các hoạt động trao đổi với ngoại tộc nên căn bản chưa gặp mặt bao giờ. Mà lần này vừa gặp đã bị đối tượng được tất cả giống cái khao khát cầu yêu... Thật giống như một nhân vật trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện trước mắt, làm Tạt Mạch Nhĩ luôn có cảm giác mình đang nằm mơ.

Hơn nữa Thụy Ân Tư này bề ngoài thật sự cũng không giống với giống cái. Tạt Mạch Nhĩ cảm thấy, người này giống như kết hợp của cả giống đực và giống cái. Thụy Ân Tư có dáng người gần như giống đực nhưng lại thiên về giống cái, nhưng so với giống cái lại càng rắn chắc hơn, còn có mỗi khi giơ tay nhắc chân đều tràn đầy hương vị giống đực... nói thật, hẳn quả thật có chút động tâm.

Đáng tiếc, Tạt Mạch Nhĩ băn khoăn nhiều lắm. Tổng cảm thấy nếu như mình đáp ứng sẽ làm hại đối phương vậy.

Cứ việc đối phương hoàn toàn không cảm thấy vậy... nhưng vấn đề khảm sâu trong lòng nhiều năm như vậy cũng không dễ dàng vượt qua.

Hơn nữa người này lại còn là thần tượng đại chúng, một khi đáp ứng nhưng lại không thể làm người ta hạnh phúc sẽ cảm thấy rất có lỗi với mọi người đi...

Nhưng hiện tại biểu hiện của Thụy Ân Tư làm Tạt Mạch Nhĩ cảm thấy, người này cũng không phải khó chạm tới như trong tưởng tượng. Có lẽ người này cũng chỉ là một người bình thường muốn cầu yêu mà thôi?

Tuy Tạt Mạch Nhĩ thực khấn trương nhưng bộ dáng đối phương cũng không thành thạo là bao.

Tương đương như vậy làm khoảng cách cũng rút ngắn hơn.

Thụy Ân Tư miễn cảm nhận được cảm xúc Tạt Mạch Nhĩ dịu đi, vì thế hẳn cũng thâm thở phào, phải biết đây là lần đầu tiên hẳn có cảm giác động tâm như vậy a! Nhưng lại còn là một giống cái...

Nghĩ đến đây, Thụy Ân Tư liền xem nhẹ biểu tình cứng ngắc của mình vì lời nói của Tô Sách, hẳn nhìn về phía Tạt Mạch Nhĩ, vì mục đích của mình tới hôm nay mà cố gắng.

Thụy Ân Tư chuyên chú nhìn về phía Tạt Mạch Nhĩ, thận trọng nói: “Tạt Mạch Nhĩ, người hiểu được lòng ta vì thế ta cũng không nói nhiều.”

Tạt Mạch Nhĩ nhìn Thụy Ân Tư, vô thức mỉm cười ôn nhu.

Thụy Ân Tư hít sâu một hơi, đặt tay lên ngực, trầm giọng hỏi: “Tạt Mạch Nhĩ thân ái, người có nguyện ý trở thành đồng bạn của ta trong ‘ngày du săn’ không?”

Tạt Mạch Nhĩ nghe vậy, ánh mắt không khỏi mở to.

Tô Sách ở bên cạnh nghe thấy từ ngữ xa lạ kia, có chút nghi hoặc.

...ngày du săn?

Không khí rất trầm tĩnh, sắc mặt Tạt Mạch Nhĩ khẽ biến, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ, cũng không vội vàng nói ra đáp án. Mà lúc này, bên ngoài đột nhiên có người tới gõ cửa.

Tạt Mạch Nhĩ cả kinh, vội đứng dậy đi qua, Thụy Ân Tư nhìn theo bóng dáng Tạt Mạch Nhĩ, có chút thất vọng.

Nhưng này cũng không có biện pháp...

Người tới có chút ngoài dự kiến của mọi người, nhưng lại đúng với tình lý.

Là Thẩm Đồ.

Tô Sách có chút tức giận.

Không phải đã bảo Thẩm Đồ hảo hảo chờ ở nhà sao... Sao lại mang theo cả người đầy miệng vết thương chạy tới đây?

Biểu tình Tô Sách trở nên nghiêm túc, đứng lên, lúc Thẩm Đồ bước vào nhìn thấy lập tức lộ ra nụ cười lấy lòng: “A Sách, ta tới đón người về nhà.”

Tô Sách cau mày.

Thần Đồ gãi gãi đầu: “Người đi thật lâu...” Ta thực lo lắng a.

Tô Sách nghe ra ý nghĩ bên trong câu nói của y, có chút bất đắc dĩ. Bất quá đây là Thần Đồ a, đổi lại là cậu, nếu bầu bạn đi quá lâu không về, lo lắng cũng là chuyện đương nhiên. Vì thế cậu đứng lên, hướng Tập Mạch Nhĩ cùng Thụy Ân Tư cáo từ: “Thần Đồ tới đón rồi, ta về trước.”

Giống đực đã tới rồi, Tập Mạch Nhĩ cũng không thể ngăn cản.

Vì thế Tô Sách đi qua, ôm lấy ống tre mình muốn, kéo cổ tay Thần Đồ đi ra cửa.

Cuối cùng có thể thực tự nhiên trả lại không gian riêng tư cho hai người kia.

Về phần ‘ngày du săn’... lời mời của Thụy Ân Tư đối với Tập Mạch Nhĩ mà nói, đồng dạng là ‘giống cái’, hẳn cũng có quan hệ với cậu.

Tuy cậu rất muốn biết rõ chuyện này, bất quá lát nữa hỏi Thần Đồ cũng được.

Sau khi đi ra ngoài, Tô Sách cùng Thần Đồ cùng đi về phía nhà mình.

Thần Đồ cầm ống tre chứa được giúp Tô Sách, mà Tô Sách tò mò hỏi: “Thần Đồ, ‘ngày du săn’ là gì? Lúc này ta nghe Thụy Ân Tư mời Tập Mạch Nhĩ làm ‘đồng bạn’ của hắn, này là chuyện gì a?”

Thần Đồ có chút kinh ngạc: “Ồi chào, A Sách người đã biết chuyện này a!” Y nghiêng đầu một chút: “Kì thật ta vốn cũng định nói chuyện này với người, ân, chính là chờ người trở về liền thương lượng.”

Sau đó, nghi hoặc của Tô Sách được giải đáp.

Cái gọi là ngày du săn chính là một loại hoạt động tập thể tổ chức trong hỏa vũ lễ, cũng là một hoạt động nguy hiểm. Chủ yếu để khảo nghiệm thực lực cùng năng lực bảo hộ giống cái của giống đực, nó yêu cầu một giống cái phối hợp với một giống đực đi săn bắt một đầu dã thú nguy hiểm—— lấy túi mật của nó làm chiến lợi phẩm mang về bộ lạc. Giống đực cũng có thể đi một mình, nhưng như vậy thì nhiệm vụ của hắn sẽ biến thành hai đầu.

Giống đực có thể mời bất cứ ‘đồng bạn’ mình muốn, cũng chính là giống cái. Bình thường đối tượng của giống đực đã lập gia đình đương nhiên chính là bầu bạn của mình, mà giống đực không có bầu bạn sẽ mời người trong lòng. Đương nhiên không phải cưỡng ép tất cả giống đực đều tham gia, giống đực có bầu bạn vì không thể mời người khác hoặc không thể bỏ lại bầu bạn của mình thì có thể miễn. Giống đực lớn tuổi, không còn đủ sức mạnh đi quá xa cũng có thể miễn. Mà giống đực trẻ tuổi hay những giống đực không bị thương nếu chủ động từ bỏ sẽ bị những giống đực khác cho rằng không có dũng khí, sẽ bị cười nhạo.

Mỗi kì du săn trong hỏa vũ lễ, người tích cực nhất chính là nhóm giống đực trong bộ lạc, bởi vì thời điểm này bộ lạc Mã Nhã sẽ đưa tới mấy chục giống cái, nếu có thể mời được bọn họ—— này đại biểu giống cái đồng ý cùng người vượt hiểm, như vậy tỷ lệ thành công cầu yêu cũng cao hơn phân nửa.

Thụy Ân Tư là giống cái cực mạnh, lại đang cầu yêu nên đại khái vì thế mới được đặc biệt cho phép tham gia hoạt động ‘ngày du săn’ đi.

‘Ngày du săn’ tổng cộng kéo dài trong năm ngày, giống đực sẽ mang giống cái tới chỗ dã thú mục tiêu, thậm chí là đi xa hơn. Lúc trở về sẽ cử hành lửa trại một lần nữa, biểu hiện chiến lợi phẩm của mình cùng chiếm được giống cái mình yêu thương.

Thần Đồ nói xong, Tô Sách cũng khá hiểu ý nghĩa của ngày du săn, chủ yếu vẫn là săn bắn cùng tìm kiếm bầu bạn mà thôi.

Này không kì quái... bất quá, có nhiều người sẽ đi tới những nơi khá xa như vậy, có lẽ cậu có thể nhờ càng nhiều người hơn hỗ trợ tìm kiếm tung tích học trưởng.

Thần Đồ thấy Tô Sách không có biểu tình gì thực kinh hoảng, liền cẩn thận hỏi: “A Sách, người nguyện ý làm ‘đồng bạn’ của ta không?”

Tô Sách sửng sốt, sau đó gật đầu: “Đương nhiên.”

Thần Đồ nhếch môi mỉm cười.

Tô Sách nghĩ một chút, nói: “Thần Đồ, giúp ta nhờ nhóm bằng hữu của ngươi lưu ý tung tích của ca ca ta một chút... một giống cái tóc đen mắt đen bị lưu lạc bên ngoài.”

Thần Đồ hiểu được lo lắng của Tô Sách, không chút do dự gật đầu: “Hảo!” Y nói: “A Sách, ta sẽ nhanh chóng sẵn sàng đã thú, sau đó sẽ cùng ngươi đi xung quanh tìm thử.”

44. Chương 44: Rời Khỏi Bộ Lạc

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều tụ tập ở quảng trường trước tế đàn. Tộc trưởng Tát Thập cùng các người phụ trách của các bộ lạc khác đứng trước pho tượng thần thú, nhóm giống đực quyết định tham gia ngày du săn liền mang theo đồng bạn của mình tiến tới trước, về mặt thực tiễn định.

Nhóm giống cái đều thay y phục làm bằng da thuộc, đây là vì tận lực bảo hộ mình không bị thương trong những ngày du săn. Trang phục của nhóm giống đực không có gì đặc biệt, đại khái vì sau khi biến thành hình thú đã có đủ vũ khí sắc bén nên chỉ để giống cái mang theo một con dao sắc bén đeo bên hông— vì để bọn họ tự bảo hộ chính mình nên không cấm quyền sử dụng dụng cụ sinh tồn.

Bọn họ sẽ tới bóc thăm trúc trong chiếc thùng gỗ đặt trước mặt nhóm thủ lĩnh, trên đó viết tên con mồi bọn họ cần bắt. Tất cả mọi người đều không có ngoại lệ.

Thần Đồ nắm tay Tô Sách, hai người sóng vai đứng trong đội ngũ— bởi vì lúc tới cũng không sớm nên vị trí cũng không nằm trong các hàng đầu. Thần Đồ trước khi diễn ra lễ tế đã nhờ người quen hỗ trợ, vì thế việc phải làm hiện giờ chính là đến lĩnh mục tiêu nhiệm vụ.

Tô Sách nhìn xung quanh, đánh giá qua loa một chút, tham gia hoạt động săn bắn hôm nay đại khái có khoảng bảy, tám trăm người, mang theo giống cái chỉ có một, hai trăm mà thôi, giống cái cùng giống đực kết thành bầu bạn chiếm một phần ba. Là vì ấu tể cần chăm sóc hay vì nguyên nhân gì khác?

Bất quá cậu lại thấy được Thụy Ân Tư cùng Tạp Mạch Nhĩ... xem ra, Tạp Mạch Nhĩ rốt cuộc cũng bị lời cầu yêu của Thụy Ân Tư lay động a.

Nói vậy, chỉ cần đồng ý là đồng bạn của giống đực, sau đó trải qua những ngày cùng chung hoạn nạn, nếu giống đực biểu hiện không phải quá kém thì trên cơ bản không thành vấn đề.

Tạp Mạch Nhĩ tựa hồ có chút ngượng ngùng, xem tình hình có vẻ không thích ứng bị đám đông quan sát— không có biện pháp, ai bảo đứng cạnh hắn chính là người được tất cả giống cái hoan nghênh a? Vì thế ánh mắt tập trung tới trên người hắn ngày càng nhiều hơn. Lúc này chống lại ánh mắt của Tô Sách, Tạp Mạch Nhĩ khẽ gật đầu mỉm cười một chút, tựa hồ khôi phục lại chút ít.

Thụy Ân Tư thực tự nhiên chào hỏi với các giống cái khác, sau đó một lòng nhỏ tiếng thì thầm bên tai Tạp Mạch Nhĩ, ra vẻ thực để ý cũng thực bảo hộ.

Tô Sách thu hồi tầm mắt, đứng lúc nhìn thấy một người xinh đẹp quen mắt đi tới thùng gỗ trước mặt Tát Thập bóc thăm trúc. Nam nhân cao gầy trắng nõn, mái tóc dài mượt mà nhưng khí thế vô cùng sắc bén kia đúng là xà tộc A Nhĩ Sâm. Bên cạnh hắn không có giống cái khác, chỉ đơn độc một mình, sau khi bóc được thăm trúc cũng không chào hỏi với bất kì kẻ nào, trực tiếp đi ra phía bên ngoài bộ lạc.

Thần Đồ lưu ý tới ánh mắt bầu bạn, cúi đầu nói: “A Nhĩ Sâm vẫn chưa có người mình thích. Bất quá ta có nói chuyện ca ca ngươi với hắn, nhờ hắn nếu làm xong nhiệm vụ thì hỗ trợ tìm kiếm một chút.”

...hai câu nói này liên quan chỗ nào a? Trực tiếp nói vậy sẽ làm người ta hiểu lầm đi.

Đương nhiên Tô Sách vẫn hiểu được, Thần Đồ chính là phân biệt giải thích hai chuyện bất đồng với cậu mà thôi.

A Nhĩ Sâm tuy trầm mặc ít nói, bất quá hắn là một người xem trọng lời hứa, nếu hắn đã đáp ứng thỉnh cầu của Thản Đồ, hơn nữa với thực lực của hắn ước chừng rất nhanh có thể giải quyết vấn đề con mồi... Nói vậy, hắn khẳng định có thể tới nhiều nơi để xem xét đi.

Bởi vì trước kia Thản Đồ từng hiểu lầm, sau đó lại ngẫu nhiên chạm mặt vài lần, Tô Sách đối với người này cũng hiểu biết nhiều một chút, hơn nữa người này lại là thú nhân lân trùng hiếm có giữa các giống đực tộc mãnh thú, từ tính cách đến diện mạo đều khác biệt khá lớn với các giống đực trong tộc. Ân, hình như còn luôn độc lai độc vãng? Nghe Thản Đồ nói đối phương chưa từng theo đuổi bất cứ giống cái nào, thật không biết, bầu bạn tương lai của giống đực này có bộ dáng gì nữa...

Tất nhanh đội ngũ đã ngăn lại, tới lượt Thản Đồ bốc thăm trúc.

Thản Đồ nắm lấy tay Tô Sách, đưa vào thùng gỗ: “A Sách, người bốc đi!”

Y giao mục tiêu cho Tô Sách.

Tô Sách cũng không muốn dây dưa trong hoàn cảnh này, thực tự nhiên thuận tay bốc một thăm trúc, giương mắt nhìn thì thấy.

Trên đó viết bốn chữ——

“Cự ngạc đầm lầy.”

Thản Đồ trong nháy mắt nhú chặt mày.

Tô Sách đưa thăm trúc cho Thản Đồ, trong lòng có chút lo lắng.

...Chẳng lẽ là sinh vật rất khó đối phó sao?

Nếu dựa theo ý tứ mặt chữ mà nói, đầm lầy hẳn là sinh vật lưỡng thể như loài bò sát sống trong nước? Hơn nữa nói không chừng da rất dày...

Thản Đồ đương nhiên cũng phát hiện vẻ mặt Tô Sách biến hóa, nhin xuống dùng cảm cộ đỉnh đầu cậu, thấp giọng nói: “A Sách, ta sẽ bảo vệ người thật tốt.”

Y nói vậy, Tô Sách lại càng lo lắng tính chất nguy hiểm của ‘cự ngạc đầm lầy’ kia...

Bất quá cậu cũng không nói gì, bởi vì trong đám người không tham gia ngày du săn truyền tới âm thanh gọi tên cậu. Tô Sách vừa quay đầu thì thấy là Mạc Lạp cùng cặp song sinh.

Mấy bằng hữu này tới cổ vũ, Tô Sách phát tay với bọn họ, sau đó cùng Thản Đồ tiến ra ngoài bộ lạc.

Quên đi, dù có nguy hiểm gì cũng không sao... Dù sao cậu cũng ở cùng một chỗ với Thản Đồ.

Chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, cho dù gặp phải tình huống khó khăn, có thể đồng sinh cộng tử cũng không tệ. Cuộc sống bình ổn hạnh phúc mấy ngày nay đã làm cậu thực thỏa mãn... Cơ hồ là những ngày tháng tốt đẹp nhất trong sinh mệnh của cậu.

Hai người nắm tay nhau bước ra ngoài bộ lạc, bên cạnh còn rất nhiều giống cái cùng giống đực khác đang thương lượng gì đó, nhóm giống đực đơn độc thì nhanh chóng tản đi xung quanh.

Thản Đồ nâng tay nhìn ra phương xa, hơi ngồi chồm hỏm xuống nói với Tô Sách: “A Sách, ta công người đi đi?” Y nghĩ nghĩ, nói thêm: “Bằng không ta ôm người đi cũng được.”

...Được rồi, thể chất chết tiệt này thực sự làm cậu không có biện pháp nào chạy song song với Thản Đồ.

Tô Sách nhớ tới tình cảnh mình bị Thản Đồ ôm một chút... quyết đoán chọn bị ‘công đi’.

Nói đùa, là một nam nhân địa cầu, nếu hai người ở cùng một chỗ thì không sao, nhưng nếu trước mặt quần chúng, cho dù tất cả mọi người cảm thấy bình thường cậu cũng tuyệt đối không chịu được kiểu ôm ‘công chúa’ kia. Cứ xem như chút lòng tự trọng còn sót lại của cậu đi.

Thản Đồ xưa nay luôn thực tôn trọng ý kiến của Tô Sách, lúc Tô Sách muốn ‘cưỡi’ thì y lập tức ‘ngao’ một tiếng, sau đó cúi thân biến thành đầu hùm sư thật lớn.

Uy phong lẫm lẫm ngang nhiên đứng thẳng trước mặt Tô Sách.

Vòng tông mao sáng lạn hết như những tia sáng mặt trời, lại giống như những miếng vàng tinh khiết nhất, lóe sáng trong mắt mọi người.

Tô Sách có chút hoài niệm đầu sư tử này.

Từ sau khi cậu tới thế giới này, thứ nhìn thấy đầu tiên chính là đầu sư tử trước mắt.

Sau đó lúc cậu mang theo tâm trạng sợ hãi cùng bàng hoàng đi trong rừng rậm, đồng dạng cũng là đầu sư tử này thủy chung bầu bạn bên cạnh... cứ việc nó kì thật chính là Thẩn Đồ.

Nhưng hình thái sư tử vẫn như cũ làm cậu có cảm giác phi thường thân thiết.

Đáng tiếc sau khi tới bộ lạc, cậu rất ít khi được nhìn thấy nó.

Thẩn Đồ chống lại ánh mắt thưởng thức của Tô Sách, y vui vẻ giẫm chân bước tới, dùng cái đầu sư tử lông xù thật lớn cọ cọ lên người Tô Sách, sau đó vươn đầu lưỡi liếm mặt cậu, lại liếm một chút lên môi cậu.

Ngô, hương vị rất không sai.

Tô Sách im lặng mỉm cười.

Thẩn Đồ người này, biến thành hình thú xong dường như càng hành động theo ‘bản năng’ hơn a...

Bất quá thực đáng yêu.

Vì thế cậu ôm lấy đầu sư, mang theo điểm nhu hòa nói: “Thẩn Đồ, chúng ta đi thôi.”

Trải qua một đoạn thời gian rèn luyện, động tác của Tô Sách so với lúc làm việc ở văn phòng nhanh nhẹn hơn rất nhiều, lần này cậu thực dễ dàng leo lên lưng Thẩn Đồ chứ không như lúc mới gặp, còn phải để Thẩn Đồ thật cẩn thận nâng mình lên... đúng là đáng ăn mừng a.

Sau khi ngồi vững trên lưng Thẩn Đồ, Tô Sách cẩn thận túm lấy tông mao trên người y, hơn nữa còn quấn lấy cổ tay vài vòng. Hơn nữa vì không có yên ngồi nên lực chân cũng yêu cầu rất cao—— cậu phải dùng sức kéo lấy lưng Thẩn Đồ, đồng thời tận lực áp sát thân mình xuống, như vậy mới miễn cưỡng cam đoan không bị Thẩn Đồ hất văng xuống đất trong khi chạy đi.

Mặc dù Thẩn Đồ sẽ rất cẩn thận nhưng cậu tuyệt đối không hi vọng mình trở thành trói buộc của Thẩn Đồ.

Cho dù có vài thời điểm vẫn còn cần bảo hộ, nhưng cậu muốn tận khả năng giảm bớt những chuyện phiền toái cho bầu bạn... cá tính như vậy, đại khái trong mắt nhiều người rất không đáng yêu không biết lấy lòng đi.

Nhưng đó là chuyện cậu muốn kiên trì.

Hoàn hảo Thẩn Đồ tuyệt đối không ghét bỏ cậu.

Sau khi Tô Sách chuẩn bị tốt, Thẩn Đồ cúi đầu rống lên một tiếng. Tô Sách thần kì cảm thấy mình hiểu được, có lẽ y đang nói ‘A Sách, chuẩn bị tốt chưa?’ vậy.

Tô Sách nắm chặt Thẩn Đồ, chôn cả người mình vào tầng lông rậm của y, nói: “Tốt lắm, Thẩn Đồ.”

Tiếp đó, đầu sư tử hoàng kim khổng lồ hết như một mũi tên phóng tới lao ra ngoài!

Tiếng gió mãnh liệt gào thét bên tai, tốc độ quá nhanh làm Tô Sách cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn. Cậu đành cố áp sát mình vào người Thẩn Đồ hơn, để tìm kiếm chút không gian có thể hít thở trong bộ lông rậm áp áp của y.

Cậu không thể nói chuyện, gió át đi âm thanh của cậu. Cậu cũng không thể lộn xộn, bởi vì cậu cảm nhận được xóc nảy. Cậu càng không thể có chút thả lỏng nào, bởi vì... cậu không thể làm Thẩn Đồ lo lắng.

Tô Sách dần dần tập trung những ý nghĩ rối loạn trong đầu, cậu có thể cảm nhận nhiệt lực như ngọn lửa đan len lỏi trong mạch máu—— cậu cùng Thẩn Đồ trong lúc lao băng băng tới trước này hết như hợp thành một thể.

45. Chương 45: Cuộc Chiến

Không biết chạy bao lâu, Thẩn Đồ đột nhiên giảm tốc độ, cơn gió từ mạnh mẽ dần dần trở nên ôn hòa, Tô Sách lấy tay che kín mặt, đến khi Thẩn Đồ hoàn toàn dừng lại, không khí xung quanh đã khôi phục bình thường.

Thẩn Đồ rung rung tầng lông rậm sau lưng, hướng lên trời gầm nhẹ một tiếng.

Tô Sách chậm rãi trượt từ trên người Thẩn Đồ xuống, trước mắt là một khu đầm lầy, xung quanh có đủ loại cây cối cao lớn kì quái, cậu thể nhưng một loại cũng không nhận ra.

Thẩn Đồ lắc lắc thân mình biến thành nam nhân cao lớn, mái tóc vàng óng phấp phới sau lưng, bất quá bất đồng với trước kia... Lúc này, trên người y có áo da.

Tô Sách mặc kệ nhìn thấy bao nhiêu lần vẫn cảm thấy thật thần kì, ở đây lâu mới biết hóa ra thú nhân sau khi biến thành người có mặc quần áo hay không đều do chính bản thân họ quyết định a... dùng da lông biến thành.

Thẩn Đồ nắm tay Tô Sách, ánh mắt sáng ngời nhìn đầm lầy trước mặt, cả người đều căng cứng.

Tô Sách bị nắm chặt không thể bước tới, vị trí này cách đầm lầy khoảng hơn mười thước, đôi mắt nhìn tới cũng chỉ thấy được một mảnh đen tuyền dính dính, mặc khác cũng không thể thấy rõ.

Nhưng Thẩn Đồ lại có bộ dáng như lâm đại địch, thoát nhìn rất khẩn trương.

Tô Sách nhìn một hồi vẫn không thấy được gì, ngẩng đầu nhìn người cao lớn bên cạnh, hỏi: “Thẩn Đồ, đây chính là chỗ cự ngạc đầm lầy hay lui tới sao?”

Thẩn Đồ gật đầu một cái, tay vẫn nắm chặt Tô Sách không buông, sau đó y ngồi chồm hổm xuống, ở tại chỗ túm lấy một nhánh cây, dùng sức quăng về phía đầm lầy—

Chỉ một thoáng, vũng bùn trong đầm lầy đột nhiên quay cuồng, bên trong ‘ào’ một tiếng có một cái đầu ló ra khỏi lớp nước bùn, há mồm ‘răng rắc’ một tiếng cắn gãy nhánh cây— không, không chỉ cắn đứt, nên nói là biến thành mảnh vụn. Tô Sách cơ hồ có thể hình dung hàm răng nhọn hoắt dày đặc lóe ra quang mang làm người ta kinh sợ kia.

Tô Sách nhất thời không nói nên lời, hơi thở nguy hiểm này cho dù chỉ lóe lên trong nháy mắt cũng đủ làm cậu khó thở.

Thẩn Đồ thật ra khá bình tĩnh, y ấn vai Tô Sách, trầm giọng nói: “A Sách, chính là cái kia.”

Tô Sách thật lâu không hít hơi.

Hóa ra, thứ Thẩn Đồ cần săn được là sinh vật đáng sợ như vậy sao...

Cậu chỉ nhìn một cái nhưng ước tính sơ bộ thì cự ngạc kia dài tới mấy thước, càng miễn bàn tới lớp giáp rắn chắc phủ kín cơ thể nó.

Ngón tay Tô Sách có chút phát run, cậu miễn cưỡng trấn định túm lấy cánh tay Thẩn Đồ, hỏi: “Thẩn Đồ, người... phải làm thế nào chiến đấu với nó?”

Thẩn Đồ gác cằm lên đỉnh đầu cậu cọ cọ một chút, nói: “Đương nhiên là nhảy vào đó.”

Đầm lầy này nọ chính là thiên đường của loài sinh vật cá sấu này, nhưng hình thú sư tử hoàng kim của Thẩn Đồ thuộc tộc mãnh thú, chỉ sợ trọng lực sẽ làm y dễ dàng lún sâu mà không leo lên được...

Thật sự không sao sao?

Tô Sách nhìn độ sâu cùng bề rộng của mảnh đầm lầy trước mặt, nhú mày.

Nhìn thế nào Thẩn Đồ cũng không có phần thắng...

Thần Đồ sờ sờ mặt Tô Sách, hơi ngồi chồm hể xuống để cậu và y trán áp trán: “...A Sách, không cần lo lắng, ta sẽ đánh thắng nó.”

Nếu Thần Đồ đã nói vậy... Tô Sách cảm thấy mình nên tin tưởng y.

Vì thế nói: “Vậy bố trí bày rập trước đi.”

Một điều đáng ăn mừng chính là cự ngạc đầm lầy là một sinh vật dị thường bài ngoại, chỉ cần tiếp cận mảnh đầm lầy này sẽ bị nó hung ác cắn nuốt, vì thế xung quanh trừ bỏ con cự ngạc này, cơ bản có rất ít mãnh thú khác tới đây.

Như vậy lúc Thần Đồ nhảy vào đầm lầy chiến đấu với cự ngạc, chỉ cần Tô Sách tự cẩn thận một chút thì chắc hẳn không có vấn đề gì.

Chẳng qua, vẫn phải bày bày rập mới được.

Tô Sách vốn không biết mấy thứ này, nhưng bởi vì thường tiếp xúc với Mạc Lạp, cũng theo hắn học được một chút, mà Mạc Lạp quan hệ với người của bộ lạc Mã Nhã không tồi, kĩ xảo làm bày rập rất tốt.

Thời gian có hạn, đầu cự ngạc kia vừa chìm xuống, nếu không có ai trêu chọc chắc hẳn trong khoảng thời gian ngắn nó sẽ không ngoi lên.

Tô Sách gỡ thanh loan đao lớn cỡ cánh tay bên hông xuống, linh hoạt leo lên cây cắt dây leo. Công tác đào hầm giao cho Thần Đồ— nếu để cậu làm, chỉ sợ tốn thời gian rất lâu, hơn nữa cũng không có biện pháp bày được các sinh vật lớn, sẽ không còn tác dụng.

Nghĩ như vậy, hai người phân chia công việc, rất nhanh, Thần Đồ đã đào được năm, sáu hố to vây quanh một khoảng đất trống, mà Tô Sách cũng cắt rất nhiều dây thừng cùng nhánh cây linh tinh, sau đó dùng phương pháp thắt Mạc Lạp dạy bên chúng nó thành một ‘tấm lưới’ xanh um đơn giản. Sau đó nhờ cỏ dại ở phụ cận rải lên trên, cuối cùng phủ tấm lưới lên những hố sâu Thần Đồ đào, dùng bùn đất che dấu một chút, thoạt nhìn không hề khác biệt quá lớn với phần đất xung quanh.

Lúc Tô Sách bố trí bày rập, Thần Đồ cũng không nhàn rỗi. Y nhanh chóng chạy tới một hơi xa hơn, sau vài trận chấn động nho nhỏ, lúc trở về khiêng theo vài tấm ván gỗ thật lớn, ít nhất cũng dày tới một tấc.

...cái này để làm gì? Tô Sách nghĩ nghĩ, tầm mắt nhìn về phía đầm lầy thì lập tức hiểu ra ý tưởng của Thần Đồ.

Quả thực, Thần Đồ là sinh vật lục địa không có kĩ năng sinh tồn ở đầm lầy, chỉ có thể dựa vào khả năng bơi lội để chiến đấu. Nhưng khả năng bị lún vào đầm lầy quá lớn, vì để đảm bảo khả năng chiến thắng cao hơn, vẫn nên có thứ gì đó trôi nổi, có thể leo lên mới đảm bảo.

Tấm ván gỗ này đại khái sẽ được Thần Đồ dùng như bè gỗ đi...

Đúng như suy nghĩ của Tô Sách, Thần Đồ ôm mấy tấm ván gỗ tới chất đống bên cạnh đầm lầy, sau đó quay đầu lại làm thủ thế với Tô Sách, Tô Sách biết, ý y muốn nói cậu hãy hảo hảo bảo hộ chính mình.

Tô Sách gật gật đầu, âm khẩu tạo thành chữ ‘cẩn thận’, Thần Đồ nhếch môi cười đáp lại, sau đó sắc mặt trở nên lãnh khốc.

Ánh mắt vàng kim hệt như bộc phát quang mang sáng ngời, mơ hồ, Tô Sách thậm chí cảm thấy trung tâm nó xuất hiện một sợi hắc tuyến cực mảnh, làm ánh mắt người ta biến thành thú đồng—

Tô Sách cẩn thận ngồi trên phần đất ở trung tâm các bày rập, tay nắm chặt loan đao, vừa lưu ý tình huống xung quanh, vừa chú ý hành động của Thần Đồ.

Thần Đồ lúc đi sẵn cùng bình thường không giống nhau.

Bình thường Thần Đồ trước mặt Tô Sách rất ôn nhu, cũng rất hàm hậu, y không biết lăng mạn nhưng mỗi chuyện y làm đều làm Tô Sách cảm giác y đang lấy lòng mình— mặc dù đại đa số đều rất buồn cười. Chính là vẫn làm cậu thấy thực ảm áp.

Mà lúc đi sẵn, mỗi tác cơ thể Thản Đồ đều tràn ngập sức mạnh, mỗi động tác đều phá lệ có sức co giãn. Lúc này thân thủ Thản Đồ thập phần mạnh mẽ, mỗi lần lao tới đều tràn đầy dã tính, làm người ta mê mẩn, vô luận là hình người hay hình thú.

Tô Sách cũng là nam nhân, trong thế giới nguyên thủy dã man này, cậu đồng dạng cũng khát khao sức mạnh.

Cậu nhìn Thản Đồ sải bước tới bên cạnh đầm lầy, động tác nhẹ nhàng làm cậu dường như thấy được hùng sư nhẹ nhàng mà tao nhã nhưng đầy khí thế cường đại.

Tiếp đó, đồng tử cậu co rút.

Bắt đầu rồi!

Vì để có thể thành công bắt con mồi về, Thản Đồ từ một khắc xoay người kia đã tập trung hết tinh thần vào mảnh đầm lầy này. Khuỷu tay y ôm năm, sáu tấm ván gỗ rất nặng, đi tới bên cạnh thì nhanh chóng đánh giá hoàn cảnh đầm lầy một chút, sau đó dùng sức ném đi—— chỉ một thoáng, tất cả ván gỗ đã phân tán trôi trên vũng bùn, ngay sau đó y ngồi chồm hổm phát lực, đột nhiên nhảy lên một trong số ván gỗ kia!

Một chút âm thanh cũng không phát ra.

Tô Sách trừng to mắt, ngừng thở.

Có lẽ bởi vì cảm nhận được hơi thở bên ngoài, đầm lầy nhất thời lại quay cuồng! Trên mặt nước toát ra một lượng lớn nước bùn, rất nhanh liền tràn lên bờ, cái miệng khổng lồ ‘soạt’ một tiếng lao tới tấm ván gỗ dưới chân Thản Đồ, hung tăng tấp tới—— hai cánh tay Thản Đồ chia ra chụp lấy cái hàm trên dưới của cá sấu.

Lúc này, răng nanh dài gần hai tấc của nó chỉ cách mặt Thản Đồ không tới một cm—— bị thú nhân dùng sức kiềm chặt, nó muốn động cũng không được.

Ánh mắt màu vàng tàn nhẫn của cự ngạc loé lên quang mang ngoan lệ. Miệng nó bị đối phương kiềm chặt không thể động, nhưng cũng không thể đánh mất bản tính hung ác của nó——

Cơ hồ ngay lúc đó, mặt ngoài đầm lầy đột nhiên xuất hiện ngày càng nhiều bọt khí, những nhánh cây khô héo màu vàng nâu đột nhiên lồi lên, tiếp đó một cái đuôi thật dài như chiếc roi quất tới, lập tức đánh nát tấm ván gỗ Thản Đồ đang đứng!

Thản Đồ vẫn đang kiềm chặt cái mõm to của cự ngạc, chân dùng lực túm cả người cự ngạc đột nhiên nhảy lên!

Khí lực Thản Đồ tương đối lớn, thế nhưng ngay cả cự ngạc cũng bị y lôi lên!

Trận này vô cùng hung hiểm, Tô Sách nắm chặt loan đao, kim lòng không đậu lại càng siết chặt hơn.

Thản Đồ...

Mà lúc này giống được bị bầu bạn nhà mình lo lắng vô cùng đang kéo cự ngạc kia nhảy lên một tấm ván gỗ khác, không ngừng tới gần bờ—— cự ngạc kia liệu mạng giãy dụa, nhưng bởi vì cái miệng khổng lồ bị khổng chế nên không thể vận dụng hết sức lực, chỉ có thể dùng cái đuôi quất lung tung, kéo theo một đồng bùn nhão...

Thản Đồ cuối cùng cũng đi tới tấm ván gỗ gần bờ nhất, dùng sức nhào tới—— y rốt cuộc nhảy lên bờ! Mà lúc này, y giờ cao hai cánh tay—— Tô Sách cơ hồ có thể nhìn thấy cơ bắp y đang vận động—— vút mạnh cự ngạc làm nó nặng nề ngã lên một tảng đá trên bờ!

Phần bụng mềm mại nhất của cự ngạc vừa vặn bị đụng trúng, bị quăng tới choáng váng. Mà Thản Đồ giãn người biến thành sư tử hoàng kim khổng lồ, hung ác cắn lên cổ họng cự ngạc, sau đó vươn móng vuốt sắc bén trảo một phát—— từ bụng cự ngạc bắt đầu xé toạc cơ thể nó——

Nội tạng bên trong hết như nước cùng máu tươi ào ạt chảy ra...

Tô Sách nhìn tới người...

Rõ ràng chỉ dùng không tới nửa giờ, nhưng trận đấu này vô cùng rung động lòng người!

46. Chương 46: Ngũ Ngoài Trời

Thấy Thản Đồ an toàn giết được cự ngạc đầm lầy, Tô Sách hơi an tâm, thở dài, ngồi bệch xuống đất.

Thản Đồ lắc đầu, ‘phi phi’ phun máu loãng trong miệng ra.

Đúng lúc này, Tô Sách đột nhiên nghe thấy tiếng gió vang bên tai—— ‘Ầm!’

Tiếp đó là một tiếng rơi xuống nặng nề, Tô Sách cả kinh, đột nhiên quay đầu nhìn lại! Lúc này mới phát hiện trong cái hố cách cậu khoảng hai thước có một đầu cự hùng màu nâu đen giẫm lên tấm lưới phủ cỏ nguy trang trên hố sâu, hiện tại đang cố dùng hùng chưởng bám lấy vách hố, phí công bị tuột xuống...

Thân thể cự hùng thập phần công kênh nên tốc độ ngã xuống rất mau, bất quá hố đất không sâu, chỉ tới gáy cổ nó mà thôi. Nó gầm rú một tiếng, phát hiện trong hố cũng không có bố trí cạm bẫy nào khác, liền giơ hùng chưởng trái một cái, phải một cái, rất nhanh liền đánh nát phần đất bên miệng hố!

Tô Sách cuống quýt giơ loan đao trong tay, dùng sức ném về phía đầu cự hùng—— bởi vì sau khi tới thế giới này khí lực dần dần lớn lên nên cậu thành công ném loan đao đập trúng đầu cự hùng, chỉ tiếc, tuy đập trúng ngay giữa mặt nó nhưng không hề gây ra chút thương tích nào, ngược lại bắn trở về...

Mà cự hùng lại bị chọc giận, ánh mắt nó đỏ ngầu, gầm gú liên tục, động tác quơ hùng chưởng cũng trở nên kịch liệt hơn.

Bấy rập lấy mắt thường có thể nhìn thấy ngày càng được mở rộng, tựa hồ rất nhanh sẽ rộng rãi, đến lúc đó cự hùng chỉ cần đạp lên phần đất vừa cào được là có thể nhảy ra khỏi hố——

Đến lúc đó, Tô Sách sẽ gặp nguy hiểm!

Chính là cự hùng không có cơ hội kia.

Bởi vì ngay từ lúc bấy rập phát ra âm thanh bị giẫm lên, Thản Đồ liền chú ý tới, y xoay người, dùng hình thái sư tử vẫn chưa biến hóa trở lại phóng mạnh tới!

Tô Sách chỉ cảm thấy một mảng bóng đen thật lớn từ bên người vút qua, sau đó là một tiếng sư rống rung trời. Cậu tròn to mắt nhìn thấy đầu sư tử hoàng kim khổng lồ hết như tia chớp lao vút qua!

Hùng sư phóng tới sau lưng cự hùng, không chút khách khí bổ nhào lên nó!

Sư tử từ phía sau cắn phần gáy cổ cự hùng, động mạch chủ ngay lập tức bị xé rách, máu tươi ồ ạt chảy ra, cự hùng rống thảm một tiếng, cổ sức gãy dựa, nhưng sư tử lại dùng móng vuốt bầu chặt cơ thể nó, răng nanh sắc bén lại càng cắm sâu vào da thịt... Rốt cuộc, cự hùng bất động.

Tô Sách lúc này mới phát hiện này giờ cậu vẫn ngừng thở, hiện tại mới phản ứng ra, cơ thể giống như muốn nhũn ra. Mà trán cùng sau lưng đều chảy mồ hôi lạnh ròng ròng... Thế giới này, quả nhiên khắp nơi đều có nguy hiểm!

Cậu lúc này mới thật sự hiểu được, giống cái—— nhất là cậu, một người đàn ông sinh trưởng ở địa cầu còn yếu ớt hơn cả giống cái, dưới sự uy hiếp của một đầu dã thú, cho dù cố gắng cỡ nào cũng chỉ là phản ứng yếu ớt không chút đáng kể.

Thực không cam tâm a... nhưng cũng không có cách nào.

Đây là sự thật.

Tô Sách thầm cười khổ.

Chỉ bằng chút sức lực này—— ở địa cầu chỉ sợ không hề thua kém bất cứ nam nhân nào chưa từng trải qua huấn luyện chiến đấu đi—— nhưng ở đây dùng toàn lực nhưng ngay cả làm trầy da một con dã thú cũng không làm nổi.

Mà cậu cuối cùng cũng hiểu được vì sao giống cái lại muốn học làm bấy rập.

Bình thường giống cái ở trong bộ lạc đương nhiên không gặp phiền toái gì, nhưng một khi đi ra ngoài, cho dù có giống đực ở bên cạnh cũng không thể đảm bảo hoàn toàn——tỷ như vừa rồi, lúc giống đực chiến đấu khó tránh không có biện pháp chạy tới kịp thời.

Lúc này tác dụng của bầy rập phi thường trọng yếu.

Bầy rập tồn tại không phải vì tiêu diệt dã thú cùng địch nhân, bởi vì chế tác trong thời gian ngắn nên không đạt được mục đích này, cũng không cần thiết trong một thời gian ngắn thiết lập loại bầy rập nguy hiểm. Mục đích duy nhất của nó là kéo dài thời gian mà thôi.

Thật giống như cái hố sâu này, nó chỉ có thể vây khốn dã thú đánh lên giống cái trong bài phút mà thôi, nhưng vài phút này cũng đủ làm giống đực phát hiện tình huống bên đây, hơn nữa còn kịp lúc chạy tới.

Tuy chỉ là vài phút... nhưng đối với giống cái mà nói đã đủ thời gian để bảo vệ sinh mệnh của mình.

Thần Đồ rút răng nanh ra, lắc lắc lông mao nhảy ra khỏi hố sau đó loáng một cái biến về hình người. Sau đó y đưa tay túm lấy phần da lông sau gáy cổ cự hùng, dùng sức kéo nó lên, ném mạnh xuống đất.

Tô Sách thở phào một hơi, tháo túi da bên hông xuống, đưa qua cho Thần Đồ.

Thần Đồ nhìn một chút, là nước sạch Tô Sách chuẩn bị trước khi đi, y mở nắp, ngửa đầu cầu nhàu uống một ngụm súc miệng, phun hết máu loãng ra, sau đó lại súc, thẳng đến khi mùi máu tươi trong miệng nhạt hẳn mới thôi.

Được rồi, kì thực trước kia lúc y đi săn chưa từng phiền toái như vậy, chính là A Sách không thích y cũng chỉ có thể từ bỏ.

Súc miệng xong, Thần Đồ nhìn về phía Tô Sách, lộ ra một nụ cười thật tươi: “A Sách, nhiệm vụ hoàn thành rồi!”

Tô Sách xoa bóp chân, phát hiện không còn là bộ dáng yếu đuối vô lực liền đứng lên, đi qua xoa xoa mái tóc dài vàng rực của Thần Đồ, mỉm cười: “Thần Đồ, làm tốt lắm.”

Thần Đồ thoáng chốc càng cao hứng hơn nữa.

Sau đó phải thu thập con mồi, bởi vì hai người còn phải tới nơi khác tìm kiếm học trưởng, vì thế mấy thứ công kênh không tiện mang theo bên người——không đảm bảo an toàn.

Tô Sách nhặt lại loan đao, giao cho Thần Đồ, sau đó cùng y tới gần thi thể cự ngạc đầm lầy.

Thần Đồ đưa tay sờ soạng trên thân cự ngạc một chốc, túm lấy một vật hình cầu căn phòng, bên ngoài có mạch máu xanh xanh tím tím, xoa bóp một chút tựa như có nước, nó chính là túi mật của cự ngạc đầm lầy. Y dùng dao rạch một phát, cắt túi mật xuống, dùng một khối da thú bọc lại buộc bên thắt lưng Tô Sách.

Y lúc nào cũng có thể biến về hình thái sư tử, quả thật có chút không tiện.

Thịt cá sấu này rất già, không có phần nào ăn được, những bộ vị khác thì một là công kênh hai lại quá cứng, cũng không tiện mang đi, vì thế cũng vô dụng. Bất quá Thần Đồ vẫn lấy một túi máu cá sấu, để dành sau này dùng.

Sau đó hai người cũng không tính toán ở lại đây lâu, mắt thấy sắc trời đã sắp tối, phải tìm một nơi an toàn qua đêm mới được.

Hơn nữa Thần Đồ cũng biết, tuy Tô Sách thoát nhìn không có gì trở ngại, nhưng kì thật hôm nay cậu vẫn chịu không ít kinh hách đi...

Vì thế Thần Đồ kéo thi thể cự hùng, dùng một bàn tay khác sạch sẽ không dính máu nắm tay Tô Sách, ngửi ngửi đi tới hướng có nguồn nước.

Có điều chuyện đáng mừng là nguồn nước trên thế giới này tựa hồ không ít.

Thần Đồ rất nhanh liền tìm được một cái hồ nhỏ, phạm vi đại khái chỉ có mười thước, tha vì nói là hồ thì đúng hơn là một vũng nước khá lớn, không biết vì cái gì đến bây giờ vẫn chưa khô cạn.

Bất quá vừa lúc.

Thần Đồ cầm túi da đi lấy đầy nước, đưa tới tay Tô Sách: “A Sách, ở trong này tạm chấp nhận uống đỡ đi.”
Nếu là dã ngoại, Tô Sách cũng không chú ý như khi ở nhà, cậu thấy nước trong hồ cũng khá trong suốt, liền nhận lấy uống một ngụm.

...May mắn, không có vị lạ.

Sau đó Thần Đồ bắt đầu thu dọn xung quanh Tô Sách.

Kì thật chính là làm chút phòng hộ cần thiết. Thần Đồ lấy số máu lấy của cá sấu khi nãy rưới thành một vòng tròn ở xung quanh, để mùi máu tản ra, còn nước tiểu trong bàng quang của cự hùng thì rưới xa hơn một chút, đánh dấu một khoảng địa bàn.

Như vậy có thể tạo thành uy hiếp cho đám dã thú có ý tiếp cận—— nếu Thần Đồ biến thành sư tử hoàng kim tự dùng nước tiểu của mình, chính là có A Sách ở đây, Thần Đồ ít nhiều có chút ngưng ngùng a...

Làm xong, trên người Thần Đồ cũng nhiễm đầy những mùi hương lộn xộn, Tô Sách còn chưa nói gì, y đã thực tự giác dùng túi da múc nước rửa tay—— y không muốn làm A Sách mất hứng.

Tô Sách cũng thực tự giác cầm loan đao đi thu thập thi thể cự hùng. Cậu nghĩ, buổi tối bọn họ phải nghỉ lại đây, lượng cơm của Thần Đồ rất lớn, thịt cự hùng này đại khái cũng đủ ăn.

Chờ đến khi nhặt nhánh cây cột thành kệ nấu cơm thì sắc trời cũng đã tối đen.

Thần Đồ tựa vào gốc cây bên cạnh, nhìn Tô Sách bận rộn trong ánh lửa thấp thoáng, cảm thấy tâm tình thực bình thản.

Tô Sách cũng vậy.

Ban ngày đã quá mạo hiểm, tuy thời gian chiến đấu rất ngắn nhưng vẫn làm cậu ám ảnh không quên.

Lần chiến đấu này của Thần Đồ khá dọa người, mặc dù chiến thắng áp đảo, nhưng Tô Sách biết, lúc đứng trên ván gỗ, chỉ cần Thần Đồ không nắm đúng thời cơ—— hoặc lúc đầu không đúng lúc kiềm chế động tác của cá sấu thì ván gỗ kia rất nhanh sẽ bị nó đánh vỡ vụn, mà bản thân Thần Đồ cũng sẽ rơi vào đầm lầy...

Đến lúc đó, người chết sẽ là Thần đồ.

Nghĩ tới đây, cậu cảm thấy hoảng sợ đến không nói nên lời.

Theo thói quen lật xiên thịt lại, thịt nướng nhất thời phát ra tiếng vang ‘xèo xèo’, mỡ vàng ươm nhiều xuống từng giọt rót vào đồng lửa làm ngọn lửa bùng lên thật cao, rất nhanh lại nhỏ đi.

Thịt gấu thực béo a...

Không bao lâu sau, thịt gấu nướng chín, Tô Sách đưa phần thịt đã nướng tốt cho Thần Đồ ăn trước, sau đó mới bắt đầu chuẩn bị phần mình. Thần Đồ ngồi bên cạnh Tô Sách, đưa tay xé một miếng thịt nhỏ, đút vào miệng cậu.

Tô Sách nghiêng đầu mỉm cười với y một chút, lại tiếp tục công việc của mình.

Lúc cả hai đều ăn no nê thì con gấu kia chỉ còn lại một ít thịt cùng bộ xương, Thần Đồ súc miệng, nhìn ánh mắt ẩn ẩn có chút mệt mỏi của Tô Sách—— hơn phân nửa là tinh thần mệt mỏi, y liền đuổi người biến thành hùng sư khổng lồ, nằm xuống cạnh đồng lửa.

Tô Sách nhìn Thần Đồ: “Hôm nay ngủ vậy sao?”

Thần Đồ gật gật đầu. Dạng này mới làm A Sách của y càng ấm áp hơn.

Tô sách cũng hiểu được tâm ý của Thần Đồ, cậu lấy mấy tảng đá vây quanh đồng lửa, không để gió thổi lửa lan loạn, sau đó mới bước tới trước mặt Thần Đồ, tựa vào trên người y.

Thần Đồ cẩn thận để cậu áp sát trước chân mình, sau đó cũng chậm chậm nhắm mắt lại.

47. Chương 47: Thế Giới Hai Người

Ngày hôm sau hai người dậy rất sớm, ánh mặt trời chiếu vào hai người ôm nhau, không khí có vẻ vô cùng yên ắng.

Thần Đồ đã biến thành hình người, trong khu rừng này nhiệt độ sáng sớm cùng ban đêm chênh lệch rất lớn, y nhìn Tô Sách đang nằm gối lên đùi mình, đưa tay lau mồ hôi cho cậu.

Một lát sau, ánh mặt trời ngày càng chói mắt, Tô Sách cũng mở mắt. Tầm mắt vừa mới rõ ràng một chút liền thấy được nụ cười sáng lạn của Thần Đồ.

Tô Sách vô thức mỉm cười đáp lại: “Thần Đồ, buổi sáng tốt lành.”

Thần Đồ cẩn thận đỡ cậu dậy hết như sợ cậu ngã bị thương: “A Sách buổi sáng tốt lành.”

...đối với hành động xem cậu như thủy tinh dễ vỡ của Thần Đồ, Tô Sách đã có thể bảo trì trấn định. Cậu đã hiểu được, đây là bản năng bảo hộ bầu bạn của giống đực.

Tô Sách đứng lên, nhìn trái nhìn phải. Đống lửa đốt đêm qua đã tắt, không còn gì ăn.

Nhưng nếu Thần Đồ không ăn sẽ chịu không nổi đi...

Nghĩ tới đây, Thần Đồ đi tới, hơi ngồi chồm xồm trên mặt đất.

Tô Sách giậm chân nằm úp sấp lên lưng y: “Muốn đi tìm thức ăn sao?”

Thần Đồ ‘ân’ một tiếng, nói: “A Sách, ôm chặt a!”

Lúc Tô Sách dùng cánh tay ôm chặt cổ Thần Đồ, y liền phóng ra ngoài.

Thần Đồ chạy cũng không nhanh, bởi vì y còn phải tìm kiếm tung tích con mồi, thực may mắn, còn chưa đi quá xa liền gặp một con động vật ăn cỏ lạc đàn... Mặc dù da dày thịt béo nhưng lấy làm thức ăn thật sự không có gì tốt hơn.

Căn bản không cần biến thành hình thái sư tử, Thần Đồ cầm dao găm Tô Sách đưa, lập tức cắt đứt gáy cổ con vật kia. Máu tươi ào ạt phun ra, con vật nằm gục trên mặt đất.

Tô Sách trên lưng Thần Đồ định nhảy xuống, nhưng Thần Đồ ôm cậu, nói: “Không vội, A Sách. Ta hái chút hoa quả cho người ép nước, người ở một mình dưới đất ta lo lắng.”

Nghe y nói vậy, Tô Sách tự nhiên không động dậy nữa.

Tiếp đó, Thần Đồ bám lấy một gốc đại thụ bên cạnh, nhanh chóng leo lên tận ngọn cây.

Ở trên cùng sinh trưởng rất nhiều quả màu tím lớn cỡ nắm tay, theo bề ngoài thì thoạt nhìn rất giống quả nho, đồng dạng là từng chùm từng chùm, nhưng mỗi quả có kích thước lớn hơn rất nhiều. Thần Đồ không hái nhiều, chỉ hái một chùm liền ôm Tô Sách thả người nhảy xuống—— độ cao hơn mười thước thế nhưng y hoàn toàn không để vào mắt.

Sự thực, trừ bỏ nháy mắt rơi xuống Tô Sách cảm nhận chút chấn động thì căn bản không bị bất cứ thương tổn nào.

Thần Đồ bảo hộ cậu rất tốt.

Kế tiếp, vẫn như cũ, Tô Sách nhóm lửa Thần Đồ xử lý con mồi, bởi vì đang ở bên ngoài nên Tô Sách không có phương pháp chế biến thức ăn, chỉ đành làm thịt nướng... Bất quá, sau khi đốt lửa, Tô Sách lơ đãng thấy bên cạnh gốc cây có sinh trưởng thứ gì đó.

Nắm đại.

Cậu đột nhiên nghĩ tới gì đó, lập tức quay đầu nói với bầu bạn cao lớn nhà mình: “Thần Đồ, lúc xé bụng nó cố gắng xé càng nhỏ càng tốt!”

Thần Đồ sửng sốt, loan đao trong tay đang chuẩn bị chém mạnh xuống lập tức khựng lại, sau đó ở trên phần bụng con thú chỉ rạch một đường nhỏ. Tiếp đó, y dựa theo phân phó của Tô Sách mà làm.

Ổ gần đó hái được một ít, kiểm tra thì cư nhiên rất sạch sẽ, Tô Sách dùng nước rửa qua một lần, sau đó đem thi thể con mồi đã được xử lý tốt tới.

Kĩ thuật của Thản Đồ quả nhiên tốt lắm, vết thương trên bụng con mồi cũng chỉ lớn cỡ nắm tay, nội tạng bên trong được xử lý thực sạch sẽ, đại khái là Thản Đồ vói tay vào trong lõi chúng ra đi... So với cậu tưởng tượng còn tốt hơn.

Tô Sách lấy nắm đã xử lý xé nhỏ thành hai hoặc nhiều hơn, toàn bộ nhét vào trong miệng vết thương. Rất nhanh, khoang bụng xếp lếp kia dùng mắt thường có thể thấy tốc độ nó phình to lên, thẳng đến khi căng đầy...

Chuẩn bị xong.

Sau đó chính là dùng nhánh cây xuyên vào đặt trên đồng lửa nướng, còn có một ít rau dại trái cây ép thành nước phết lên trên con mồi theo mỡ tan chảy xuống, phát ra tiếng vang xèo xèo.

Tô Sách đã nếm thử loại quả màu tím Thản Đồ hái lúc nãy, hương vị so với quả nho lại càng tinh khiết hơn, Tô Sách suy nghĩ một chút, đem một nửa trái cây ép thành nước, sau đó phết lên phần thịt nướng đã thành màu khô vàng.

Một lúc sau, thịt nướng phát ra mùi hương thơm ngọt trước kia chưa từng thấy.

Một con thú to như vậy, Tô Sách chỉ ăn khoảng một cái chân, phần còn lại đều bị Thản Đồ xử lý, nhưng nhìn bộ dáng ăn ngon lành của Thản Đồ, Tô Sách cảm thấy thực vui vẻ.

Ăn, thích ăn là tốt rồi...

Chờ Thản Đồ càn quét hết sạch hầu như chỉ còn lại bộ xương thì y mới phát hiện A Sách đã nhìn mình thật lâu.

“A...” Y có chút ngượng ngùng: “A Sách vẫn chưa ăn no đi...”

Tô Sách lắc đầu nói: “Không, ta đã ăn no rồi.” Cùng lúc này, cậu nhìn thấy Thản Đồ cầm lấy một quả tím, vụng về lột vỏ đưa tới trước mặt mình.

Nói thật, Tô Sách có chút chướng ngại tâm lý.

Thản Đồ người này vừa ăn thịt nướng xong cũng không quản tới móng vuốt đầy mỡ, cứ thế mà lột vỏ trái cây cho cậu, làm thịt quả trong suốt được bôi một tầng mỡ vàng vàng——

Như vậy làm thế nào dám ăn...

Chính là, lúc ngẩng đầu, Tô Sách chống lại ánh mắt đáng thương hề hề của Thản Đồ.

Nói là đáng thương hề hề, không bằng nói là tận lực lấy lòng cậu đi, phối hợp với động tác này đối với Tô Sách mà nói quả thực có hiệu quả giết người.

...Không biết bắt đầu từ khi nào, cậu quả thực không có chút biện pháp nào chống đỡ bộ dáng của người này.

Thản Đồ vẫn duy trì động tác cầm quả tím đưa tới—— nếu là bình thường, y chỉ sợ đã sớm phát hiện sự do dự của Tô Sách, cũng lập tức hiểu ra cái gọi là ‘ý thức vệ sinh’. Nhưng lúc này bất đồng.

Y khó có dịp đưa Tô Sách ra ngoài, cư nhiên vì tham ăn mà quên cả để ý giống cái nhà mình có ăn no hay không—— này quả thực là chuyện không thể tha thứ!

Thản Đồ lâm vào khủng hoảng vì mình không chiếu cố hảo mà có thể sẽ bị giống cái vứt bỏ...

Được rồi, này như cũ vẫn là bản năng của giống đực.

Vì thế sau đó, y bức thiết cần Tô Sách nhận ‘sự đền bù’ của mình, để y có thể thoát khỏi tình trạng khủng hoảng hiện tại.

Cũng vì thế mà y đương nhiên thực chấp nhất, mang theo sự khẩn cầu vô thức, chuyên chú nhìn Tô Sách, hơn nữa còn bảo trì động tác xum xoe của mình...

Tô Sách nhìn Thản Đồ khó có dịp kiên trì như vậy, chỉ đành thở dài.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng người này đại khái lại lâm vào tình trạng chui vào ngõ cụt không có đường thoát đi.

Thái độ đối xử của giống đực với giống cái trong thế giới này rốt cuộc là sao a!

Nhưng mặc dù vậy, Tô Sách cũng chỉ có thể nhập gia tùy tục.

Cậu nhìn quả tím bị lột vỏ ‘vô cùng thâm thúy’ trước mặt, nhắm mắt lại vài phút để chuẩn bị tâm lý, rồi cuộc tiếp nhận, cắn một ngụm.

... Trời ạ, dầu mỡ lẫn với vị ngọt của trái cây, đây rốt cuộc là hương vị quỷ quái gì a!

Một lúc sau cậu mới nuốt thịt quả vào, cười cười với Thản Đồ: “Ăn ngon lắm.”

Này tuyệt đối... không, có một nửa là nói dối đi.

Hương vị trái cây đại khái thật sự rất ngon.

Thản Đồ lập tức từ uể oải biến thành sáng lạn như ánh mặt trời.

Tô Sách cũng đồng thời thở phào.

Thật sự không hi vọng nhìn thấy biểu cảm trước đó của y... Bọn họ đã là bầu bạn, bao dung cho nhau so ra cũng rất quan trọng đi... Mà không phải chỉ có một bên cố gắng.

Này về sau có thể chậm rai chỉ dạy cho Thản Đồ, dù sao, bọn họ hiện giờ chỉ mới ở cùng chưa tới nửa năm mà thôi.

Chờ Tô Sách ăn xong trái cây, hai người sẽ đi làm chuyện đứng đắn.

Cũng là việc mà Tô Sách luôn muốn làm.

Tìm kiếm học trường.

Chính là tung tích học trường phải làm thế nào để tìm đây...

Tô Sách cẩn thận suy nghĩ, nếu cậu cùng học trường cùng ở trong một khu suối nước nóng, nếu học trường thật sự tiến vào thế giới này thì không phải cũng cùng một thông đạo với cậu sao? Như vậy, nơi cậu đã tiến tới nơi này có khả năng lớn nhất đi.

Cho dù đã qua một khoảng thời gian dài, học trường rất có thể đã rời đi, nhưng nói không chừng cũng tìm được chút dấu vết học trường lưu lại... Như vậy, phải tới nơi đó đi.

Tô Sách ngẩng đầu nhìn Thản Đồ: “Người còn nhớ cái hồ nước lần đầu gặp ta không?”

Thản Đồ nghĩ nghĩ: “Nhớ rõ.”

Lần đi săn đó y đi hơi xa một chút, kết quả ngẫu nhiên phát hiện A Sách... nơi bọn họ lần đầu gặp gỡ, y sẽ không quên.

... này tốt lắm.

Tô Sách gật gật đầu: “Thản Đồ, mang ta tới đó đi.” Ngừng một chút, cậu bổ sung thêm một câu: “Ta cùng ca ca chính là bị thất lạc ở gần đó.”

Đối với đề nghị của Tô Sách, Thản Đồ luôn biểu thị tuyệt đối duy trì.

Mà nếu đã có quyết định thì Thản Đồ lập tức biến thành sư tử hoàng kim khổng lồ, nhanh chóng chở Tô Sách chạy tới hồ nước mà bọn họ đã xác định kia.

So với vị trí của cự ngạc đầm lầy, khoảng cách từ hồ nước kia với bộ lạc càng gần hơn một ít, vì thế kì thật bọn họ đang trên hành trình trở về nhà... chẳng qua trung gian phải quẹo một chuyến mà thôi.

Tốc độ của sư tử hoàng kim cực nhanh, đại khái chưa tới một giờ đã tới nơi. Tô Sách từ lưng sư tử hoàng kim nhảy xuống, nhìn mặt hồ lần lần gần tới, đột nhiên cảm thấy có điểm hoảng hốt.

Nơi này... chính là thông đạo cậu tiến vào thế giới này sao...

Cậu kì thật còn nghĩ, nếu mình nhảy vào trong hồ, có thể nào sẽ trở về thế giới cũ hay không... Nhưng vì không biết mức độ khó khăn bao nhiêu nên cậu vẫn thực do dự.

Nhưng hiện giờ, ngay cả chút do dự ấy cũng không còn.

Cho dù có thể trở lại thế giới cũ cậu cũng không rời đi.

Nơi này, cậu đã có gia đình của mình... là thứ mà thế giới kia cậu chưa bao giờ có được.

Thần Đồ tốt hơn so với bất cứ người phụ nữ nào, cậu có lý do gì phải buông tha người này chứ?

Mà người nọ đang từ phía sau ôm lấy thắt lưng Tô Sách, cái đầu to cọ cọ bên gáy cổ cậu, giọng nói có điểm ủy khuất: “A Sách A Sách, người nghĩ gì đó? Cũng không chịu để ý tới ta...”

Được rồi, cậu quả thật không nên bỏ quên y.

Vì thế Tô Sách hơi nghiêng đầu, mỉm cười nói: “Chúng ta bắt đầu tìm kiếm học trường đi.”

48. Chương 48: Tung Tích Học Trường

Hồ này rất lớn, so với hồ nước bọn họ dừng chân trước đó chênh lệch một trời một vực, thoáng nhìn qua cơ hồ không thấy được ranh giới rõ ràng—— phải biết, sau khi trải qua quá trình cải tạo của thế giới này, ánh mắt Tô Sách so với lúc trước không chỉ mạnh hơn một chút.

Nhưng mặc kệ thế nào, cậu cũng phải đi một vòng quanh hồ tìm kiếm một lần.

Thần Đồ tự nhiên vẫn bồi bên người cậu, dưới sự kiên trì của Tô Sách, y không công cậu đi, mà cùng cậu chậm rãi đi một vòng.

Tô Sách vẫn lưu ý trên mặt đất, muốn kiểm tra xem có thể phát hiện ra vật phẩm nào của địa cầu hay không.

Nếu cậu nhớ không lầm, lúc đang mơ mơ màng màng ngâm mình trong suối nước nóng hình như có nghe học trường nói anh muốn ra ngoài lấy chút gì đó để ăn... Nói vậy, ít nhất cũng phải mặc quần áo vào, sẽ không giống cậu chỉ quần mỗi cái khăn tắm đi.

Bất quá lại nói tiếp, lúc xuyên tới đây thì cậu đang bị chìm đi, được Thần Đồ cứu lên. Hẳn cũng đã hôn mê một khoảng thời gian... Nếu học trường cũng tới, thời gian chênh lệch đúng ra cũng không lâu lắm a—— hẳn là nên gặp nhau mới đúng.

Nghĩ tới đây, Tô Sách lại cảm thấy có chút buồn cười. Cậu còn nhớ rõ lúc mới tới cậu cứ tưởng mình bị bắt vào trung tâm nghiên cứu, muốn tìm kiếm học trường đồng dạng cũng bị bắt tới. Chính là hiện giờ thoát nhìn chính mình bị suối nước nóng kia hút xuống mà thôi.

Học trường hẳn không tới đây đi... chính là nếu không tìm kiếm một lần cậu vẫn không thể an tâm.

Trước kia cậu vẫn luôn lo lắng, kì thực trong tiềm thức cậu vẫn cảm thấy học trường sẽ không gặp ‘trúng độc đắc’ thế này. Sỡ dĩ luôn nhớ tới, luôn nôn nóng đại khái vì bản thân vẫn còn tưởng niệm thế giới kia đi.

Dù sao đó cũng là nơi cậu sinh sống hai mươi mấy năm a... Cho dù gặp được Thần Đồ, cùng Thần Đồ ở một chỗ đến bây giờ cậu chưa từng hối hận, nhưng không chút suy nghĩ vứt bỏ quá khứ quả thật không có khả năng.

Cứ việc quá khứ kia quả thực không có gì đáng giá nhớ tới.

Dọc theo bờ hồ, Thần Đồ cẩn thận nắm tay Tô Sách. Tuy trong hồ này không có hơi thở mãnh thú như cự ngạc đầm lầy này nọ, nhưng cũng không phải không có khả năng sẽ có các loại thú thủy sinh khác, đột nhiên nhảy ra làm tổn thương A Sách của y thì không tốt.

Thật sự không phải y lo lắng vô cớ, bởi vì không tới mười thước, trong nước có một con rắn nhỏ màu xám dài hơn một thước bắn mạnh tới, Thản Đồ nhanh tay lẹ mắt bóp lấy phần cổ nó, bàn tay dùng sức bóp thành thịt nát.

Vẫn là rất nguy hiểm... đây là một con rắn cực độc.

Thản Đồ lại càng cẩn thận hơn, y để Tô Sách dựa sát bên người mình, còn không quên nhắc nhở nói: “A Sách, cẩn thận một chút.”

Tô Sách mới nãy cũng bị hoảng sợ, tốc độ con rắn kia thật sự quá nhanh, biết phản ứng cơ thể trước nguy hiểm của mình không đủ nhanh, tay đang nắm tay Thản Đồ không hề buông lỏng, càng cố sức nắm chặt hơn.

Con rắn kia, quả thật giống như biết bay vậy...

Thản Đồ nhìn ra Tô Sách kinh ngạc, mở miệng giải thích: “Nó gọi là hôi tuyến xà, nó thường bơi ở gần bờ hồ, là một loại rắn nhỏ hay ẩn bình trong các bụi lục bình, bởi vì màu sắc nhàn nhạt tương tự như màu nước nên rất khó phát hiện, lực bắn của nó cũng rất cao. Nếu chúng ta không chú ý có thể bị nó bắn trúng da.” Nói xong, y tạm ngừng một chút: “Hơn nữa độc tính cũng phi thường lợi hại, lúc đâm thủng cơ thể sẽ rót độc tố vào người, có thể không đi được vài bước đã tử vong.”

Thản Đồ nghĩ nghĩ, còn nói: “Đương nhiên, nếu trên người vừa lúc có mang theo được vật do bọn vu y Tập Mạch Nhĩ làm, lập tức thoa lên sẽ có một nửa cơ hội sống sót.”

Nghe liền cảm thấy thực đáng sợ...

Tô Sách nhú mi: “Tốc độ nó rất nhanh sao?” Vừa rồi quả thật giống như chỉ thấy một cái bóng xẹt ngang.

Thản Đồ tưởng Tô Sách sợ hãi, liền vội vàng an ủi: “A Sách, người không cần lo lắng, mặc kệ nhảy ra mấy con ta đều bắt hết, tuyệt đối không để chúng nó làm người bị thương!”

Sau đó, quả thật giống như muốn chứng minh lời nói của y, từ mặt hồ lại bắn ra vài cái bóng xám, Thản Đồ buông tay Tô Sách, nhanh nhẹn vươn tay, hai phát liền tóm được toàn bộ.

Thuận tiện, giống như hiến vật quý mà quơ quơ trước mặt Tô Sách, nghiêng đầu nói: “Thấy không?”

Tô Sách bị vẻ mặt của y chọc cười: “Đúng vậy Thản Đồ, người làm tốt lắm.”

Thản Đồ thật cao hứng bóp nát đám hôi tuyến xà ném xuống đất, lau lau vết máu trên người sau đó mới một lần nữa nắm tay Tô Sách.

Tô Sách lúc này không ghét bỏ y, cũng không bắt y đi rửa tay... nếu lúc rửa tay đám hôi tuyến xà kia tập kích thì làm sao bây giờ? Thản Đồ cũng không nhất định bất cứ lúc nào cũng bận tâm tới cậu.

Vừa đi vừa tìm kiếm, hai người đều không nói gì, Tô Sách cẩn thận tìm kiếm trong những bụi cỏ dại, nhưng không tìm được dấu vết nào.

Thản Đồ nhìn biểu tình A Sách nghiêm túc như vậy, trong lòng có chút chua chua.

A Sách giống như thực thích ca ca a...

Thản Đồ quyết định đánh vỡ bầu không khí im lặng giữa hai người.

Vì thế y mở miệng gọi: “...A Sách.”

Tô Sách giương mắt: “À?”

Thản Đồ vội nói: “Người... có phải rất hứng thú với xà không?” Vừa nói xong thì y liền cảm thấy không đúng.

Đề tài này cũng quá kém cỏi đi...

Tô Sách khựng một chút, thấy vẻ mặt có chút xấu hổ của Thản Đồ thì hiểu ra.

Thản Đồ như vậy hết như một con chó đánh mất khúc xương yêu thích của mình... cá tính quả thật cũng có phần tương tự.

Quả nhiên vẫn cảm thấy bị mình vắng vẻ đi...

Tô Sách liền gật đầu: “Đúng vậy, hồi tuyến xà kia đó giờ ta chưa từng thấy qua.”

A Sách vẫn còn thiếu hụt thường thức a... Bất quá giống cái không phải vu y rất ít khi ra ngoài, không biết nhiều về các loại sinh vật cũng không kì quái.

Thần Đồ thăm gật đầu, tốt xấu gì đề tài kia cũng có chuyện để nói.

Y liền nói tiếp: “Hồi tuyến xà kì thật không phải loại lợi hại nhất, trong rừng còn rất nhiều loài xà quái lạ, chúng nó đều có đặc điểm riêng của mình...”

Trước đó vì mấy lời của Thần Đồ nên cậu có chút cao hứng, nhưng hiện giờ nghe y giải thích rõ ràng, hứng thú của Tô Sách cũng bị kéo lên.

Hành động của Thần Đồ quả thật rất nhiều a... chính là cá tính có hơi trệ độn một chút.

Bất quá không sao, thực đáng yêu.

Cứ như vậy một mặt tiếp tục đi tới trước tìm kiếm dấu vết học trường, một mặt nghe Thần Đồ giới thiệu về các loại xà trong rừng, lúc này Tô Sách mới đại khái biết được, thế giới này cơ hồ không có loại xà không có độc.

Đúng vậy, đây là thế giới mạnh được yếu thua, càng tiếp cận với thời nguyên thủy, động vật so với địa cầu càng lợi hại hơn vài phần, huống chi còn có chủng tộc thú nhân có cả hai ưu điểm của nhân loại cùng dã thú, nếu xà không có độc, cho dù khí lực lớn thế nào cũng chỉ sợ không có khả năng sinh tồn đi.

Tô Sách đột nhiên nhớ tới thú nhân xà tộc.

A Nhĩ Sâm kia, nghe Thần Đồ nói nguyên hình là một con mãng xà khổng lồ... Mãng xà trên địa cầu đều không có độc, nghe nói xà có độc đều là từ xà không có độc tiến hóa thành, như vậy thú nhân cự mãng như A Nhĩ Sâm, trong thế giới thú nhân này, nguyên hình của hắn có độc hay không a...

Nghĩ đến đây, Tô Sách liền hỏi ra: “Thần Đồ, A Nhĩ Sâm có độc không? Nguyên hình của hắn cũng là xà đi.”

Thần Đồ ngây người một chút, trong lòng lại chua chua.

Vốn lúc Tô Sách vừa tới, vì A Nhĩ Sâm là thú nhân trẻ tuổi duy nhất có thể cùng y so sánh nên mới hồ đồ nháo loạn với Tô Sách, sau đó bởi vì cùng Tô Sách kết hôn mới giảm bớt.

Nhưng hiện giờ, cho dù hiểu rõ Tô Sách sẽ không theo A Nhĩ Sâm bỏ trốn, nhưng y vẫn sẽ ghen a.

Bầu bạn trước mặt mình tới giống đực khác... lòng ghen tỵ của Thần Đồ tuyệt đối không hề nhỏ hơn các giống đực khác. Hơn nữa có thể vì cảm nhận được ‘ôn nhu’ của A Sách nên ngày càng thích cậu hơn.

Nhưng lâu như vậy, Thần Đồ ít nhiều cũng có chút tiến bộ. Y biết mình nghĩ nhiều như vậy là không cần thiết, chỉ có thể miễn cưỡng đè nén xuống, ngược lại nói với Tô Sách: “A Nhĩ Sâm có độc, hơn nữa trong tất cả độc xà chính là loại có độc tính mãnh liệt nhất.” Sau một lát, lại không tình nguyện bổ sung: “Cho dù là ta, nếu bị hắn cắn cũng rất dễ dàng tử vong... so với bị hồi tuyến xà cắn lại càng chết nhanh hơn.”

Tô Sách có chút kinh ngạc, A Nhĩ Sâm này đúng là rất lợi hại a...

Hiếu kì được thỏa mãn, Tô Sách cũng không tiếp tục truy hỏi, Thần Đồ mừng rỡ vì A Nhĩ Sâm bị Tô Sách quên đi, liền vui vẻ bảo hộ cậu tiếp tục tìm kiếm.

Nếu đánh vỡ yên lặng đối lấy A Sách có hứng thú với giống đực khác thì vẫn không cần đánh vỡ tốt lắm... Thần Đồ nghĩ vậy.

Hồ này quá lớn, quá trình tìm kiếm kéo dài tới tận chạng vạng mới chậm rãi kết thúc, trung gian có dừng lại ăn chút cơm trưa, nhưng cũng khá vội vàng.

Rốt cuộc lúc sắc trời biến thành tối đen, Tô Sách cũng trở lại điểm bắt đầu, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Sau đó cậu đứng lên, đấm đấm bả vai.

Thực mệt chết đi được a... rất hao tâm tổn sức.

Bất quá, không tìm thấy dấu vết của học trưởng thật sự tốt quá.

Học trưởng không tới đây.

Học trưởng vẫn an ổn ở thế giới kia, còn sống rất tốt.

Cho dù ngẫu nhiên sẽ nhớ tới, chính là học trưởng nhất định sẽ sống rất tốt.

Nghĩ tới đây, cả người Tô Sách đều thả lỏng.

Tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống, từ tận đáy lòng cậu cảm thấy thực may mắn với kết quả hiện tại.

Bây giờ, vậy giờ nên trở về đi...

Tô Sách đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng.

Đầu thực choáng, bụng đột nhiên đau quặn.

...nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tô Sách thấy vẻ mặt lo lắng của Thản Đồ, chính là, cậu không nói được một câu nào.

49. Chương 49: Mang Thai

Thản Đồ phi thường nôn nóng, y làm sao còn lo lắng tới ca ca hay không ca ca gì nữa, ôm lấy Tô Sách một đường lao về bộ lạc——

Trạng thái hình người không chạy nhanh bằng sư tử, chính là Tô Sách đang hôn mê, căn bản không có khả năng trụ vững trên lưng y trong hình thái kia, y chỉ có thể cố gắng tăng tốc... mau lên, mau lên chút nữa!

Cũng may lần trước đã đi qua một lần, Thản Đồ đối với con đường này cũng quen thuộc hơn, dưới cổ sức lao như điên của y, rốt cuộc vẫn lấy tốc độ không kém hơn bình thường bao nhiêu lao vào bộ lạc.

Sau khi ôm Tô Sách vào nằm trong phòng, chuyện đầu tiên chính là chạy tới nhà Tật Mạch Nhĩ—— đó là nhà có khoảng cách gần đây nhất, nếu Tật Mạch Nhĩ vẫn chưa trở về, y có thể theo con đường này trực tiếp tới nhà vu y tiếp theo.

Bất quá, y thực may mắn.

Mặc dù trời đã tối đen thật lâu, chính là đèn trong phòng Tật Mạch Nhĩ đã thấp sáng rực.

Thản Đồ điên cuồng đập cửa, người ra mở cửa chính là Thụy Ân Tư.

Nói thật, lúc nghe thấy có người tới tìm Tật Mạch Nhĩ, Thụy Ân Tư rất mất hứng.

Từ hôm qua hắn đã thu phục được con mồi mục tiêu, trước lúc trời tối đen đã mang Tật Mạch Nhĩ về tới bộ lạc. Vừa lúc trong bộ lạc rất ít người, hắn định nhân khoảng thời gian này để Tật Mạch Nhĩ giới thiệu bộ lạc với mình, hảo hảo bồi dưỡng tình cảm... Hắn cũng từng nghĩ, nếu ở bên ngoài thì nó chính là thế giới riêng của hai người, chính là Tật Mạch Nhĩ là vu y, tâm tình nhất định sẽ bị hấp dẫn bởi các loại thảo dược trên đường, đến lúc đó căn bản không có khả năng cùng Tật Mạch Nhĩ trao đổi, không bằng sớm trở về.

Mà Tật Mạch Nhĩ tận mắt nhìn thấy sự cường đại của Thụy Ân Tư, còn có những hành động lén lút chăm sóc cùng ngẫu nhiên lãng mạn làm Tật Mạch Nhĩ càng thêm bối rối vì lời bày tỏ của đối phương, thậm chí tâm tình thực rối loạn... Đương nhiên mục đích cơ bản của Thụy Ân Tư cũng đạt được.

Thụy Ân Tư vốn tưởng đại đa số giống đực phải qua vài ngày nữa mới trở về, căn bản không có ai tới quấy rầy Tật Mạch Nhĩ, không ngờ mới có một ngày, cư nhiên lại có giống đực nửa đêm chạy tới!

Thật đúng là làm người ta ảo não a...

Bất quá Thụy Ân Tư cũng biết, nếu người bên ngoài lo lắng như vậy khẳng định có chuyện rất quan trọng, vì thế hấn chỉ buồn bực một chút liền nhanh chóng ra mở cửa.

Thần Đồ thoáng chốc vọt vào trong, lớn tiếng kêu: “Tập Mạch Nhĩ! Người ở đâu? Mau theo ta xem bệnh đi!”

Tập Mạch Nhĩ đi tới liền thấy gương mặt trưởng tới đỏ bừng của Thần Đồ, thậm chí trên trán còn nổi gân xanh—— đây là biểu hiện đã trải qua kịch liệt vận động trong một thời gian rất dài, không khỏi có chút lo lắng nói: “Thần Đồ, người nên nghỉ ngơi một chút...”

Thần Đồ lập tức đánh gãy lời Tập Mạch Nhĩ: “Tập Mạch Nhĩ, ta không có thời gian, A Sách xảy ra vấn đề!”

Tập Mạch Nhĩ đột nhiên cả kinh, lập tức nói: “Sao người không đưa A Sách tới chỗ ta? ! Như vậy dù ta lập tức chạy tới thì cũng có chút chậm trễ a!”

Thần Đồ nắm tay Tập Mạch Nhĩ muốn kéo hấn về nhà mình, vội vàng nói: “Ta không xác định người có ở nhà hay không, nếu không phải chạy tới nhà Tát Nhã, kia thì quá xa.”

Tát Nhã là vu y ở gần nhất ngoại trừ Tập Mạch Nhĩ, bởi vì rất ghét bị quấy rầy nên ở một nơi rất hẻo lánh. Hơn nữa hấn hoàn toàn bất đồng với Tập Mạch Nhĩ ôn nhu, tính cách rất dữ dội, y thích nghiên cứu được vật nhiều hơn là trị liệu người bệnh, thường xuyên xuất môn một mình—— hấn có thể xem là vu y am hiểu tự bảo hộ chính mình nhất, mặc dù về phương diện trị liệu thua kém Tập Mạch Nhĩ, nhưng về pha chế độc được lại hơn Tập Mạch Nhĩ rất nhiều. Tính tình người này rất tẻ, trừ phi thật sự không tìm thấy người, Thần Đồ căn bản sẽ không nghĩ tới người này.

Còn một vu y khác gọi là Thập Thập Lý, người này tính cách lại khá cố chấp, trừ phi là vấn đề đặc biệt nghiêm trọng, nếu không hấn không thích ra tay, hơn nữa còn ở rất xa, còn thích bày bố một ít bầy rập này nọ trước nhà. Nếu Thần Đồ muốn tìm hấn, mang theo Tô Sách sẽ rất bất tiện.

Vì đủ loại nguyên nhân, Thần Đồ cũng chỉ có thể nhất thời nhẫn nại, để Tô Sách ở lại nhà.

Chính là tính tình Tập Mạch Nhĩ quá ôn hòa, đối với bất cứ ai cũng vô cùng bao dung, mặc khác, quan hệ của Tập Mạch Nhĩ cùng hai vu y kia rất tốt. Hấn chỉ cảm thấy cá tính bọn họ nơi đặc biệt một chút, lại không hiểu được bản khoản của Thần Đồ.

Tuy này thật sự cũng là bản khoản của toàn bộ lạc—— trừ phi Tập Mạch Nhĩ thật sự không có biện pháp, bọn họ mới tìm tới Thập Thập Lý am hiểu trị liệu sinh vật cùng với Tát Nhã an hiểu dùng độc trị độc.

Nói thật, Thần Đồ thấy Tập Mạch Nhĩ đúng lúc trở về, trong lòng đã sớm không ngừng cảm tạ trời đất.

Vận khí của y quả thật tốt tới không thể tốt hơn...

Tập Mạch Nhĩ phát hiện Thần Đồ thật sự rất sốt ruột, hấn lập tức hiểu ra, Tô Sách nhất định đã xảy ra vấn đề rất lớn, liền vội vàng bước nhanh hơn.

Lúc này Thụy Ân Tư chạy tới, có chút không hài lòng với động tác hơi thô lỗ của Thần Đồ, chính là miệng lại nói: “Tập Mạch Nhĩ, thời gian khẩn cấp, ta ôm người chạy đi.”

Thần Đồ vốn cũng chuẩn bị ra ngoài phòng sẽ công Tập Mạch Nhĩ, nghe nói vậy liền lộ ra vẻ mặt cảm kích với Thụy Ân Tư. Mà cảm giác của Tập Mạch Nhĩ dành cho Thủy Ân Tư lại tốt lên vài phần.

Trong mắt Tập Mạch Nhĩ, Thụy Ân Tư biểu hiện như vậy đại biểu Thụy Ân Tư thực lý giải cũng thực tôn trọng mình, đặc biệt là một người rất thiện lương. Nhất thời, do dự trong lòng Tập Mạch Nhĩ càng ít đi nhiều hơn.

Có lẽ thật sự không tệ... Tập Mạch Nhĩ nghĩ vậy. Cảm giác có người làm bạn cùng chống đỡ tốt lắm.

Sau khi ra ngoài, Thụy Ân Tư ôm lấy Tập Mạch Nhĩ, vội vàng cùng Thần Đồ chạy về nhà, Thụy Ân Tư đã đi qua một lần, đường đi cũng rất quen thuộc.

Tạp Mạch Nhĩ cầm theo một vài loại dược cùng thuốc mỡ thông thường, trên cơ bản đã đủ để làm bước xử lý đầu tiên, lúc ổn định thì cũng đủ thời gian chạy đi lấy dược vật đúng bệnh hơn.

Thần Đồ một cước đá văng cửa nhà, nhảy lên lầu hai, tiến vào phòng của bọn họ, lúc này Thụy Ân Tư cũng ôm Tạp Mạch Nhĩ nhảy lên. Đi vào, Tạp Mạch Nhĩ liền nhìn thấy Tô Sách hôn mê nằm trên da thú... quả thực, sắc mặt cậu lúc này đã trắng bệch.

Tạp Mạch Nhĩ vội vàng chạy qua, ngồi xổm xuống, đưa tay nắm lấy cổ tay Tô Sách—— tư thế tương tự bắt mạch trong trung y, nhưng kì thật hoàn toàn bất đồng, Tạp Mạch Nhĩ không phải chuẩn trị mà là quan sát dòng khí trong cơ thể Tô Sách, từ đó phát hiện vấn đề trong cơ thể cậu.

Biểu tình của Thần Đồ thực khẩn trương, A Sách của y lâu như vậy vẫn chưa tỉnh lại, rốt cuộc là bị gì a? Chính là trên người cậu hoàn toàn không có miệng vết thương a... chẳng lẽ sinh bệnh?

Những vấn đề này y không biết, cũng hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể chờ đợi Tạp Mạch Nhĩ nói ra kết luận.

Cũng may, Tạp Mạch Nhĩ cũng không do dự lâu lắm.

Mới một chốc sau, Tạp Mạch Nhĩ đã đứng dậy, biểu tình ngưng trọng trên mặt khi nãy cũng biến thành vui sướng.

Thần Đồ túm lấy cánh tay Tạp Mạch Nhĩ, vội vàng hỏi: “Tạp Mạch Nhĩ, A Sách, A Sách làm sao vậy?” Bởi vì quá mức lo lắng nên thậm chí ngay cả nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Tạp Mạch Nhĩ cười khê, nói: “Thần Đồ, người không cần sốt ruột. A Sách chỉ là mang thai mà thôi.”

Nga, không cần sốt ruột, chỉ là mang thai mà thôi.... mang thai? !

Thần Đồ nhất thời ngây dại. Gương mặt lúc trắng lúc đỏ, ngũ quan nhăn nhó thành một đoàn, biểu tình giống như vừa cao hứng lại vừa chưa tan hết lo lắng khi nãy mà trở nên rất kì quái.

Tạp Mạch Nhĩ không để tâm tới sự luống cuống của Thần Đồ, hắn làm vu y nhiều năm như vậy, đã sớm gặp qua rất nhiều biểu tình kinh hãi phẩn chấn của giống đực khi nghe thấy tin tức này. Dạng biểu hiện kì quái gì cũng có, Thần Đồ như thế đã có thể xem là không tồi. Bất quá A Sách quả thật rất may mắn, thú nhân sở dĩ sống lâu như vậy nhưng tộc nhân lại không tính nhiều, trừ bỏ số lượng chết non cùng một số lượng lớn đã qua đời, giống cái khó mang thai cũng là một lí do.

Mà giống như A Sách, vừa kết hôn mấy tháng đã có thể mang thai thật đúng là hiếm có.

Tạp Mạch Nhĩ cũng vì Thần Đồ mà cảm thấy cao hứng.

Thần Đồ sưng sốt một chốc, rốt cục cũng phản ứng lại.

Mang thai... mang thai...

Ý là A Sách sinh ấu tể cho y sao? ?

Trong nháy mắt, cảm xúc mừng như điên thổi quét toàn thân, bất quá y nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Tô Sách thì lập tức lấy lại tinh thần.

Lập tức mở miệng hỏi: “Tạp Mạch Nhĩ, nếu chỉ mang thai thôi sao A Sách lại té xỉu?”

Y đã thấy qua rất nhiều giống cái mang thai vẫn sinh hoạt bình thường...

Tạp Mạch Nhĩ lắc đầu, cười nói: “A Sách chỉ là mệt muốn chết rồi, hôm nay vận động nhất định thực kịch liệt đi? Vì thế ấu tể trong bụng có chút không thoải mái. Bất quá rất nhanh sẽ không có việc gì, ấu tể rất khỏe mạnh.”

Trước khi sinh ra không thể tính được số lượng, cũng không biết là giống đực hay giống cái, phải chờ sinh ra mới biết được.

Thần Đồ nghe Tạp Mạch Nhĩ nói vậy mới thở phào.

Chỉ cần không phải A Sách có vấn đề gì là tốt rồi... y bị tình trạng phát sốt của A Sách lần trước dọa hoảng!

Tạp Mạch Nhĩ thấy không còn vấn đề gì, liền lấy ra một gói thuốc có thể bồi bổ cơ thể, phàm là giống cái một mối, cơ thể suy yếu đều có thể dùng, đương nhiên mang thai cũng được xếp vào.

Thần Đồ thực nghiệm tức cảm ơn, sau đó tóm lấy một phần xương thú tốt nhất làm thù lao, sau đó mới tạm biệt Tạp Mạch Nhĩ cùng Thụy Ân Tư.

Sau đó, y liền lập tức chạy về phòng, làm bạn với A Sách của y.

Đáng ăn mừng chính là A Sách đại khái cũng nhận ra sự lo lắng của Thần Đồ, lần này y đợi không bao lâu thì A Sách liền tỉnh.

Thần Đồ thực cao hứng, nhào qua, nhẹ nhàng ôm Tô Sách vào lòng, vui vẻ nói: “A Sách, A Sách, ta rất vui! Người mang thai ấu tể của ta! Qua một năm nữa, nhà của chúng ta sẽ có ấu tể!”

Tô Sách vừa mới tỉnh lại, ý thức vẫn còn chút mơ hồ.

Lúc cậu hôn mê, loáng thoáng cũng cảm nhận được lo âu cùng ân cần của Thần Đồ, vì thế cậu giả vờ tỉnh lại.

Chính là hiện tại cậu nghe thấy cái gì?

Ấu tể... cậu mang thai ấu tể?

Quả nhiên đã nghe lầm đi...

Cậu là đàn ông địa cầu, căn bản không có công năng mang thai sinh con như giống cái bản thổ a...

Sao lại có thể mang thai chứ?

Vì thế, cậu hơi lắc đầu, thì thào: “Thần Đồ, người đã quên sao, ta không thể sinh đứa nhỏ...”

50. Chương 50: Ngốc Ba Ba Thần Đồ

Thần Đồ hơi khựng một chút, thực nghi hoặc nói: “Chính là, này là Tạp Mạch Nhĩ nói a.”

Tô Sách đã không biết nên phản ứng thế nào, cậu ngẩng đầu, kinh ngạc nói: “...Tạp Mạch Nhĩ nói?”

Thần Đồ gật gật đầu: “Đúng vậy, mới nãy Tạp Mạch Nhĩ tới xem cho người!” Y đột nhiên nhớ tới trước kia A Sách từng nói tới chuyện cậu không thể sinh đứa nhỏ, nghiêm nghị nói: “A Sách, ta đã nói mà, giống cái sẽ sinh đứa nhỏ.”

Tô Sách có chút hoảng hốt, tay cậu chậm rãi đặt lên bụng mình, nhất thời mất đi tiếng nói.

Này là thật sao... cậu vẫn không thể tin được.

Cậu rõ ràng mỗi năm đều nghiêm túc tới bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe, cậu có thể xác định mình một trăm phần trăm là đàn ông, tuyệt đối không phải loại bẻ ngoài đàn ông nhưng bên trong lại có khí quan phụ nữ...

Kia vì sao lại?

Chính là Thần Đồ sẽ không nói dối mình.

Cậu ngẩng đầu, nhìn thấy chính là vẻ mặt tràn đầy vui sướng—— thậm chí có thể nói là mừng như điên, cậu chậm rãi lấy lại tinh thần, vừa định nói gì đó nhưng lại không biết biểu tình của cậu hiện giờ làm Thần Đồ có bao nhiêu đả kích.

Trong mắt Thần Đồ, gương mặt Tô Sách lại càng tái nhợt hơn, còn có bàng hoàng trước giờ chưa từng có.

A Sách có phải... không thích ấu tể...

Thần Đồ nghĩ vậy, bắt đầu cảm thấy có chút sợ hãi.

Đối với thú nhân mà nói, kéo dài chủng tộc là phi thường quan trọng, mà ấu tể để thú nhân ngày càng đông đúc là bộ phận quan trọng nhất—— A Sách, A Sách không thích ấu tể... này phải làm sao đây?

Ấu tể là đặc ân độc nhất vô nhị mà thần thú tặng cho giống cái, mỗi giống cái đều tràn đầy vui sướng đón nhận, Thần Đồ chưa từng nghĩ tới, ấu tể tồn tại sẽ làm A Sách luôn ôn nhu cùng bình tĩnh bị dọa tới mức này! Rốt cuộc... phải làm sao bây giờ?

Thần Đồ gấp tới mức hoang mang lo sợ.

Mà Tô Sách, trong đầu không biết đã xoay chuyển bao nhiêu suy nghĩ.

Nếu thật là mang thai, như vậy chứng minh cơ thể cậu đã biến hóa rất lớn—— không chỉ là cơ thể mạnh khỏe hơn như cậu nghĩ trước đó, thậm chí ngay cả thể chất cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Làm cậu càng giống giống cái ở thế giới này hơn...

Nếu vậy có thể có một giả thuyết, chính là nhân loại vốn có hai bộ phận sinh dục, nam tính thì lộ rõ ra ngoài, mà nữ tính thì ẩn bên trong, nhưng trải qua tiến hóa cùng không ngừng hoàn thiện liên phân chia thành đàn ông cùng phụ nữ, bộ phận nam tính của phụ nữ trực tiếp suy thoái rồi biến mất, trở thành thuần nữ tính như hiện tại, mà bộ phận sinh dục nữ tính bên trong đàn ông thì suy thoái, hoàn toàn không còn chút ảnh hưởng nào, chỉ còn sót lại bên trong cơ thể.

Giả định giả thuyết này là thật, như vậy nói không chừng cậu vì hoàn cảnh nơi này kích thích nên một bộ phận nữ tính trong cơ thể đã sống lại, dần dần phát triển tương tự như giống cái ở nơi này. Giống cái thú nhân trong thế giới này càng tiếp cận loài người địa cầu nguyên thủy, giống đực có thể là một loài khác tiến hóa... Cùng phương thức phân chia nam nữ ở địa cầu hoàn toàn bất đồng... Đại khái bởi vì hoàn cảnh nơi này càng nguy hiểm hơn đi.

Lại nói tiếp, thời đại địa cầu nguy hiểm nhất nhân loại vẫn chưa hình thành... Không, có lẽ đã bị diệt sạch vài lần... Lúc hoàn cảnh địa cầu ổn định, nhân loại không còn nguy hiểm như vậy nên mới bắt đầu tiến hóa...

Nếu thật sự là vậy, cũng không có gì phải sợ.

Mà nếu năng lực sinh dục của cậu cũng giống giống cái ở nơi này, có lẽ, cậu cũng sẽ sống lâu hơn——

Đúng rồi, đúng rồi.

Nếu phỏng đoán của cậu không sai thì nhất định là vậy.

Cơ thể biến hóa hoàn toàn... Kia cậu có lý do gì không nghi ngờ tuổi thọ của mình cũng sẽ biến hóa?

Cậu có lẽ thật sự giống như giống cái bình thường cùng bầu bạn với Thần Đồ tới sinh mệnh cuối cùng—— không cần lưu lại y một mình cô độc.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Sách cũng kiềm không được mà sinh ra một niềm vui sướng.

Tuy, tuy đây chỉ là phỏng đoán, nhưng so với trước kia không có chút hi vọng nào thì tốt hơn nhiều lắm!

Mong chờ về tương lai làm Tô Sách thực tự nhiên tiếp nhận sự thật mang thai, cậu hơi lộ ra nụ cười, ngẩng mặt, muốn nói chuyện với Thần Đồ.

Chính là sắc mặt Thần Đồ lại làm cậu có chút không hiểu được.

Sợ hãi.

Có chuyện gì làm Thần Đồ sợ sao?

Thần Đồ thậm chí giống như quên đi hết thảy, lâm vào tình trạng khó có thể kiềm chế.

Tô Sách giống như cảm nhận được, ngay giây sau đó y sẽ bật khóc——

Cậu nhú nhú mày, cổ hết sức gơ tay vỗ nhẹ một chút lên mặt Thần Đồ.

Thần Đồ run bắn, thoáng chốc bình tĩnh.

“...A Sách?” Y mở miệng thăm dò.

Tô Sách thở dài: “Người nghĩ gì đó, ta có ấu tể, người mất hứng sao?” Vừa này bộ dáng rõ ràng rất vui vẻ, trong nháy mắt lại biến thành như vậy. Cũng không biết là vì sao.

Thần Đồ ngậy ngậy cả người.

...Mất hứng không phải là A Sách sao?

Vì thế y hỏi: “A Sách, người có vui không?”

Một người đàn ông lại mang thai, nếu là ở địa cầu, đừng nói cao hứng, khẳng định là hận tới mức muốn chết đi cho rồi——

Nhưng trong thế giới này, đứa nhỏ có máu thịt của cậu.

Nói đúng ra, trừ bỏ Thần Đồ, cậu có thêm một sự ràng buộc mới. Mà cũng vì thế, nó chính là sự liên hệ làm cậu cùng Thần Đồ càng thắt chặt với nhau hơn...

Làm thế nào... lại mất hứng cơ chứ?

Thần Đồ người này, rốt cuộc đang suy nghĩ lung tung gì a...

Tô Sách lộ ra nụ cười mỉm: “Ta đương nhiên rất vui.”

Nó là con của chúng ta a. Những lời này có chút buồn nôn, cậu cũng không nói ra, nhưng cậu tin tưởng Thần Đồ có thể hiểu được.

Quả nhiên, Thần Đồ liền thở phào một hơi.

A Sách thích đứa nhỏ này, thật sự tốt quá.

Thần Đồ gãi gãi đầu, ngốc hề hề cười: “A Sách, hắc hắc, chúng ta có đứa nhỏ.”

Tô Sách gật gật đầu: “Àn, đúng vậy.”

Thần Đồ lại cười càng ngốc hơn: “Tập Mạch Nhĩ nói, hắc chưa từng thấy bầu bạn sớm mang thai ấu tể như chúng ta.” Y cẩn thận cúi xuống hôn lên trán Tô Sách một cái: “A Sách, người quả nhiên là tốt nhất.”

Tô Sách có chút mệt, nằm trên khuỷu tay Thần Đồ chậm rãi nghe y lải nhải.

Trong lòng lại suy nghĩ, cậu có thể nhanh mang thai như vậy, dựa theo những gì cậu suy luận, chẳng lẽ vì cơ thể mới vừa cải tạo thành công, bộ phận bên trong bị kích thích sống lại đang trong trạng thái tốt nhất... Nếu đúng vậy thì càng về sau sẽ càng chậm, cuối cùng khả năng sinh dục sẽ tương đương với giống cái bản thổ...

Dần dần, âm thanh nói chuyện của hai người biến mất. Lúc ánh mắt Tô Sách khép lại, hô hấp cũng bắt đầu đều đều, Thần Đồ chậm rãi đặt cậu nằm xuống, chính mình thì cầm những ghi chú Tập Mạch Nhĩ ghi lại trên các mảnh trúc, đốt đèn lên, thông thả mà cẩn thận đọc.

Ngày hôm sau, Tô Sách mới vừa mở mắt liền nhìn thấy Thần Đồ ngồi chồm hổm trước mặt mình.

Được rồi, kì thực ngày nào cũng vậy.

Bất quá, lúc này bên cạnh Thần Đồ còn có một chậu nước bốc hơi nóng—— này từ khi Tô Sách trưởng thành chưa từng được hưởng thụ qua.

Hôm nay... Tô Sách hơi nhú mi.

Hành động nhỏ này của cậu toàn bộ bị Thần Đồ xem trong mắt.

Biểu tình Thần Đồ thoáng chốc trở nên có chút ủy khuất—— y biết Tô Sách chịu không nổi bộ dáng này.

Quả nhiên, sau khi y lộ ra vẻ mặt này, sắc mặt Tô Sách cơ hồ liền dịu xuống.

Thần Đồ cọ cọ kéo góc áo Tô Sách một chút: “Tập Mạch Nhĩ nói, lúc mang thai không thể để người mệt mỏi...”

A. Nghĩ tới.

Tô Sách sững sốt một chút. Cậu mang thai.

Ở địa cầu, phụ nữ mang thai cũng nằm vào danh sách động vật quý hiếm cần được bảo vệ, hiện tại đến phiên cậu... Loại cảm giác này, nói thế nào cũng có chút là lạ.

Bất quá, nếu không tiếp thụ vẫn thực lo lắng đứa nhỏ sẽ xảy ra vấn đề a.

Tô Sách tuy không biết phụ nữ mang thai có cảm giác gì, còn cậu tuy không cảm nhận được sự tồn tại của đứa nhỏ, nhưng lại có một cảm giác thực vi diệu... Rõ ràng phôi thai còn nhỏ tới mức không có bất cứ cảm giác tồn tại nào lại có thể làm người ta... Ân, cảm giác thực tràn đầy.

Ở trong bụng có một sinh mệnh đang dần lớn lên... Chỉ cần nghĩ như vậy liền cảm thấy thực kì diệu.

Thần Đồ thực nghiêm túc giúp Tô Sách lau mặt, sau đó ôm cậu từ lầu hai nhảy xuống—— cầu thang gỗ an vị trong phòng cũng đã thật lâu không được sử dụng.

Tô Sách không thể cự tuyệt, mà cậu phát hiện ra động tác của Thần Đồ so với trước kia lại càng dịu dàng hơn.

Thần Đồ đã làm cơm xong, món ăn có lượng độc tính hoặc được tính tương xứng có tác dụng bồi bổ cơ thể. Thần Đồ tay chân vụng về bất cứ những món Tô Sách làm trước kia, hơi kém một chút nhưng hương vị cũng không tệ lắm.

Tô Sách có chút cảm động, có lẽ liên hệ tới việc mang thai đứa nhỏ, tâm tình của cậu so với bình thường lại càng mềm mại hơn...

Sau khi ăn xong, Thần Đồ một mực nhắm mắt theo đuôi Tô Sách, một phút cũng không rời.

Sau khi ăn xong phải đi dạo, Thần Đồ cẩn thận đi cùng, còn có những lời chúc mừng của các thú nhân đi ngang, y đều tươi cười tiếp nhận, cả người thoạt nhìn ngốc hề hề.

Muốn rửa chén? Không được, Thần Đồ giành làm hết.

Tô Sách không thể cự tuyệt.

Muốn nấu cơm trưa? Không được, Thần Đồ nấu.

Tô Sách không thể cự tuyệt.

Muốn trồng trọt? A, hẳn là nên đi, nhưng Thần Đồ trồng, Tô Sách chỉ ngồi bên cạnh nhìn. Nghĩ muốn giúp một tay? Không được, một mình Thần Đồ là đủ rồi.

Tô Sách không thể cự tuyệt.

Giặt quần áo trong nhà, Thần Đồ giặt. Sau đó công việc phơi quần áo? Cũng không được. Đều là công việc của Thần Đồ.

Tô Sách không thể cự tuyệt.

Buổi tối còn phải rửa xương cốt, làm cơm, quét dọn nhà cửa, làm một ít thịt khô... Mọi việc Thần Đồ đều ôm lấy làm một mình. Đương nhiên, lúc tắm rửa, Tô Sách cũng không thể ngâm mình quá lâu, hơn nữa cũng không được phép tự mình, là Thần Đồ ôm cậu tắm. Hơn nữa vì hai người da thịt trần trụi dán lên nhau, cho dù kích thích tới đỏ mắt Thần Đồ cũng ráng nhịn xuống.

Bởi vì Tạp Mạch Nhĩ nói, đoạn thời gian gần nhất không thể làm, trừ phi tình huống ổn định hơn một chút——

Thần Đồ có đôi khi thực cố chấp, ý muốn chiếm hữu cùng bảo hộ của giống đực dành cho giống cái sau khi Tô Sách mang thai y lại càng bày ra càng nhuần nhuyễn hơn, mà sự phản đối mỏng manh của Tô Sách đã bị y dùng những hạng mục cần chú ý khi giống cái mang thai mà Tạp Mạch Nhĩ để lại gạt bỏ toàn bộ.

Tô Sách toàn bộ... không thể cự tuyệt.

51. Chương 51: Bất Ngờ

Ngay lúc ngốc ba ba Thẩm Đồ khẩn trương hề hề vội đến vội đi, thời gian liền trôi qua rất nhanh. Bất tri bất giác thế nhưng đã tới ngày cuối cùng của ‘ngày du sản’, nhóm giống đực ra ngoài sản bản trong hôm nay phải mang túi mật của mục tiêu trở về, nếu không sẽ bị xem là thất bại.

Buổi tối, bởi vì ‘mang thai cũng cần vận động vừa phải’, Tô Sách được Thẩm Đồ đưa tới trước tế đàn.

Xung quanh bọn họ, có rất nhiều giống đực cùng đồng bạn đứng cùng—— cùng lúc đó, Thẩm Đồ mới nhớ ra túi mật mình sản được còn chưa nộp lên! Liền cột vào thắt lưng.

Tô Sách nhìn nhìn xung quanh, phát hiện những giống đực cùng giống cái kia đều thực thân thiết. Thoạt nhìn, ngày du sản này đã rất thành công, rất nhiều giống đực đạt thành mong muốn. Tô Sách còn chú ý một đôi tình lữ khác trong số này—— Thụy Ân Tư cùng Tạp Mạch Nhĩ. Rõ ràng lần trước gặp mặt Tạp Mạch Nhĩ vẫn còn do dự, chính là hiện giờ Thụy Ân Tư thế nhưng đã nắm được tay Tạp Mạch Nhĩ.

Này xem ra... tiếp nhận rồi đi.

Tô Sách thật sự mừng cho Tạp Mạch Nhĩ.

Mà Tạp Mạch Nhĩ tựa hồ cũng chú ý tới ánh mắt Tô Sách, hắn vừa lúc ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu một cái, tiện đà dời mắt, dừng lại trên bụng Tô Sách nháy mắt một cái, sau đó cười cười. Nụ cười kia tràn đầy ôn nhu cùng chúc phúc.

Tô Sách có điểm xấu hổ, bắt quá cậu vẫn gật đầu đáp lại, cũng cười một chút.

Cậu vẫn cảm thấy, Tạp Mạch Nhĩ là giống cái tốt nhất, kiên cường nhất mà cậu gặp trong bộ lạc, hắn có một năng lực làm người ta an tâm.

Tuy nói vậy không quá thỏa đáng, bất quá... ánh mắt Thụy Ân Tư quả thật không sai. Hơn nữa cũng quá tiện nghi cho Thụy Ân Tư đi? Rõ ràng là giống cái của bộ lạc khác, thế nhưng lại có thể theo đuổi được một bầu bạn giống cái không tồi như vậy...

Nghĩ như vậy, Tô Sách lại cảm thấy có điểm buồn cười.

Cậu rõ ràng bình thường không có suy nghĩ... bất quá lộn xộn này. Có lẽ, cũng vì liên quan tới sự tồn tại của ‘nó’ đi.

Tô Sách cúi đầu, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên bụng.

Rõ ràng không hề nhô lên chút nào, chính là vì sao, đột nhiên cảm thấy... thực mong chờ.

Đứa nhỏ của mình cùng Thẩm Đồ.

Tô Sách không biết, động tác của cậu đã rơi vào tầm mắt của đám người quen, đồng thời, bên cạnh Tạp Mạch Nhĩ cũng có thêm vài người.

Thẩm Đồ đột nhiên chuyển hướng qua Tạp Mạch Nhĩ, nghe thấy bên kia có tiếng cười đùa vui vẻ, vì thế liền cùng Tô Sách nhìn qua.

Bên cạnh Tạp Mạch Nhĩ, phải trái phân biệt có một đứa nhỏ kéo góc áo hắn—— là cặp song sinh. Còn có Mạc Lạp tựa hồ đang nói gì đó với Tạp Mạch Nhĩ, sau khi Tạp Mạch Nhĩ mỉm cười trả lời thì Mạc Lạp lập tức bụm miệng làm ra vẻ mặt kinh ngạc. Ngay cả cặp song sinh cũng có bộ dáng thực kinh ngạc.

Tiếp đó, ánh mắt đám người kia đồng loạt chuyển qua bên này—— ngay bụng Tô Sách.

A, hóa ra phát hiện chuyện này...

Tô Sách thở dài. Được rồi, cũng không phải chuyện không thể nói ra... Dựa theo cách nói ở nơi này, hắn là đáng giá chúc mừng cùng kiêu ngạo, không phải sao?

Mạc Lạp cùng cặp song sinh lập tức nắm tay chạy qua bên này. Cặp song sinh tò mò nhìn chằm chằm bụng Tô Sách, mà Mạc Lạp cũng đột nhiên có chút giống con nít, mặc dù biểu hiện có vẻ rất thành tục nhưng lại nhìn không được cứ liếc mắt nhìn lên... Nói thật, so với bộ dáng thông dong nhẹ nhàng thường ngày, hiện tại thoát nhìn càng có cảm giác đáng yêu hơn.

Mà hiếm có chính là, Thản Đồ cư nhiên không hề lộ ra chút biểu hiện bài xích nào... Đương nhiên, có lẽ chúng ta không nên so đo vấn đề này với gốc ba ba Thản Đồ.

Vì thế Tô Sách mỉm cười nhìn Mạc Lạp, Mạc Lạp có chút ngượng ngùng đỏ mặt, lắp bắp nói: “Cái kia, này... A Sách...”

Tô Sách bình tĩnh nói: “Ta mang thai.”

...Nói ra cũng không quá khó khăn như tưởng tượng.

Mạc Lạp ‘a’ một tiếng, lập tức nói: “Thực mau a!” Sau đó cảm thấy không thích hợp, vội vàng sửa lại: “Ý của ta là, nhanh mang thai như vậy là kết quả thần thú đại nhân phù hộ, chứng minh A Sách người thực khỏe mạnh... Cũng không đúng, ý của ta là, vận khí các người thật sự không tồi.”

Kết hợp với lời nói lộn xộn, gương mặt Mạc Lạp lại càng đỏ hơn.

Nhưng Tô Sách lại mỉm cười: “Cảm ơn người, Mạc Lạp. Cảm ơn lời chúc phúc của người.”

Đúng, ý của Mạc Lạp là muốn chúc phúc... đúng là may mắn, một cặp bầu bạn mau như vậy đã có được đứa nhỏ. Hơn nữa nhìn cuộc sống ở chung của Tô Sách cùng Thản Đồ, Mạc Lạp cũng dần dần có nguyện vọng muốn xây dựng một gia đình.

Chẳng qua... người theo đuổi tuy rất nhiều, nhưng Mạc Lạp vẫn đang suy nghĩ, rốt cuộc người nào thích hợp nhất với mình? Mình cùng người nào ở cùng một chỗ sẽ có hạnh phúc như Thản Đồ cùng A Sách a...

Mạc Lạp ở bên cạnh suy nghĩ, còn cặp song sinh thì đồng thời cẩn thận vươn bàn tay nhỏ bé, chạm nhẹ lên bụng Tô Sách một chút, sau đó lập tức lùi về.

Tâm tình Tô Sách đêm nay trở nên thực mềm mại, trước kia cậu chưa từng làm, nhưng lúc này, cậu dịu dàng xoa đầu cặp song sinh một chút, chậm rãi nói: “Bây giờ vẫn chưa sờ được, chờ sau này có thể sờ lại cho các người kiểm tra.”

Cặp song sinh cảm thấy cảm xúc trên đầu thực kì quái, lực đạo không lớn, có một loại cảm giác... ầm ập làm người ta không cách nào hình dung được. Ái Quả Nhi bình thường luôn thực bướng bỉnh có chút do dự cọ cọ lòng bàn tay Tô Sách, Ái Mật Nhi cũng ngoan ngoãn nghe theo, sau đó cả hai cùng nheo mắt lại.

Ái Quả Nhi hỏi: “Thật sao?”

Ái Mật Nhi ngẩng đầu, trong ánh mắt to tròn cũng là nghi vấn tương tự.

Tô Sách gật đầu: “Àn, thật.”

Cơ hồ đồng thời, cặp song sinh phân biệt lộ ra nụ cười thật tươi cùng cười mỉm ngượng ngùng.

Trước tế đàn, tộc trưởng Tát Tháp cùng người dẫn đầu của các bộ lạc khác nói gì đó, đại đa số mọi người bắt đầu ồn ào, đám người cũng bắt đầu di động.

Thản Đồ thật cẩn thận ôm Tô Sách vào lòng, để tránh cậu bị những người khác đè ép, mà bản thân y thì cũng tập trung lực chú ý lên chỗ tế đàn. Cặp song sinh với Mạc Lạp thì không biết đã chạy tới nơi nào.

Trước tế đàn, nhóm giống đực nộp túi mật mình sẵn được lên.

Thản Đồ ôm Tô Sách chậm rãi đi tới trước, dần dần đi tới đầu hàng. Thản Đồ giao túi mật cự ngạc đầm lấy lên, được Tát Tháp nhận lấy bỏ vào một cái chậu lớn—— tất cả túi mật đều được xử lý như vậy.

Tô Sách không rõ là chuyện gì lắm, Thản Đồ đưa tay xoa xoa trán cậu, phát hiện không có mồ hôi chảy ra mới yên tâm một chút: “Chờ một chút người sẽ biết.” Thản Đồ nhìn đội ngũ phía trước, khẳng định nói: “Cũng sắp rồi.”

Gật gật đầu, nếu Thản Đồ đã nói vậy thì Tô Sách cũng không truy hỏi, im lặng dựa vào lòng Thản Đồ chờ đợi.

Lúc này Tô Sách mới phát hiện sau khi mang thai... thể lực của cậu quả nhiên kém hơn rất nhiều.

Trước kia sau khi được thế giới này cải tạo cơ thể, cậu đã có thể vững vàng đứng mấy giờ liền cũng không thành vấn đề, thế nhưng hôm nay mới một giờ đã có chút chống đỡ không được——

Cơ thể Thản Đồ thực rắn chắc, vào lúc này có vẻ phá lệ hữu dụng.

Suy nghĩ chút có chút không, Tô Sách từ từ nhắm mắt lại, ngủ gật.

Động tác của Thản Đồ lại càng mềm nhẹ hơn, thậm chí y còn đưa tay che mắt Tô Sách lại, để cậu không bị ánh sáng từ ngọn đuốc kích thích.

Tô Sách được Thản Đồ ôm vào lòng, cảm giác thực ấm áp... Thật giống như ngâm trong nước nóng. Cậu nghe thấy nhịp tim đập của mình và Thản Đồ, có lẽ vì ảo tưởng tâm lý nên thậm chí còn cảm giác nhịp tim xa lạ mà lại quen thuộc trong bụng cũng đang hưởng ứng. Giống như dung hòa thành một âm thanh, tuyệt vời đến mức không thể dùng ngôn từ hình dung.

Rất nhanh, túi mật trong tay tất cả giống đực đã được nộp lên, Tô Sách còn đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì đột nghe Thản Đồ ‘a’ một tiếng, mà bởi vì khoảng cách của bọn họ gần tế đàn, cuộc nói chuyện của tộc trưởng Tất tháp cùng những người khác cũng truyền vào tay cậu.

“A Nhĩ Sâm cư nhiên còn chưa trở về!

“Nhiệm vụ của hãn rất khó sao?”

“Đối với những người khác thì có thể, nhưng với A Nhĩ Sâm thì không tính là khó khăn.... là thực nhân cự tượng.” [voi ăn thịt người]

“Thực nhân cự tượng a... quả thực lớp da rất dày, nhưng răng nanh của hình thú A Nhĩ Sâm có thể đâm xuyên nó!”

“Đúng vậy, sau đó rút độc tố vào, hãn là rất nhanh mới đúng.”

“Kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”

Đều là những câu nghi vấn tương tự như vậy.

Thản Đồ đại khái cũng không rõ lắm.

Tô Sách mở mắt, nhìn người cao lớn ôm mình: “Thản Đồ, A Nhĩ Sâm có thể gặp nguy hiểm không?”

Thản Đồ đầu tiên lắc đầu: “Hãn là không, hình thú măng xà của A Nhĩ Sâm rất có ưu thế, chỉ cần quần lên người cự tượng, cho dù nó có khí lực lớn cỡ nào cũng không thể giãy ra. Huống chi, sau đó chỉ cần cắn một ngụm là xong... Cho dù là ta, đầu xáp lá cà với thực nhân cự tượng cũng có thể thắng.” Nhưng sau đó, y lại có chút chần chờ: “Chính là, bây giờ hãn vẫn chưa trở về, ta không xác định có phải gặp tình huống gì khác hay không...”

Cho dù A Nhĩ Sâm thật sự rất mạnh, nhưng trong thế giới nguy hiểm này thì cũng không thể cam đoan trăm trận trăm thắng... Tô Sách nghĩ vậy.

Vì thế cậu hỏi: “...có muốn đi tìm hãn không?”

Thản Đồ lắc đầu: “Giống đực có thể tự chiếu cố chính mình, không ai đi tìm hãn cả.” Y dừng một chút, im lặng dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu Tô Sách: “Hơn nữa, hiện giờ đối với ta mà nói, quan trọng nhất là người và con... Về phần A Nhĩ Sâm, ta tin tưởng hãn sẽ bình an trở về.”

52. Chương 52: Mang Thai

Trong buổi tối cuối cùng của ngày du sơn, chuyện xảy ra đủ làm Tô Sách mở rộng tầm mắt. Vừa rồi gần như tất cả giống đực——Thụy Ân Tư là một giống cái nên nhìn qua có chút lỗ hổng——nộp túi mật lên, tộc trưởng Tát Thập cùng những đầu lĩnh khác cầm một khúc gỗ lớn chia nhau ra khuấy đều các chậu mật lớn.

Này còn chưa tính, Tô Sách tuy khó hiểu, nhưng cũng có chút hứng thú quan sát, hẳn đây là một loại nghi thức đi... bất quá, quá trình kế tiếp của thứ có vẻ là nghi thức này thực sự làm người ta không thích thú chút nào.

Ít nhất là cậu không thích a.

Hóa ra ngay lúc Tô Sách nghĩ cậu có thể cùng Thẩm Đồ về nhà thì rất nhiều giống cái bắt đầu tiến lên, tay cầm ống trúc vây quanh mấy chậu lớn kia.

Tô Sách khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Thẩm Đồ, hỏi: “Bọn họ.. làm gì vậy?”

Thẩm Đồ vỗ trán: “A, suýt chút nữa đã quên mất.”

Bởi vì Tô Sách mang thai nên Thẩm Đồ một lòng chăm sóc cậu, căn bản quên mất phần quan trọng nhất sau khi ngày du sơn kết thúc.

Chia sẻ.

Sau khi hoạt động săn bắn của ngày du sơn kết thúc, túi mật con mồi đại biểu cho thành tựu của giống đực sẽ giã nát ra, phân đều chia lại cho giống đực cùng giống cái tham dự hoạt động này, này có hàm nghĩa là chia sẻ.

Cái gọi là chia sẻ, không chỉ là một ống mật, càng sâu hơn chính là chia sẻ dũng khí, chia sẻ tài nguyên sinh tồn cùng chứng minh lòng đoàn kết của các thú nhân——ít nhất trong mỗi bộ lạc đều tuyên thệ bất luận hoàn cảnh khó khăn cỡ nào, bọn họ cũng sẽ nỗ lực cùng sống sót.

Nói cách khác, lúc tài nguyên sinh tồn sung túc, mọi người trong bộ lạc sẽ lấy xương cốt hoặc những vật phẩm khác để tiến hành trao đổi, để đổi được những thứ mình cần. Nhưng lúc tài nguyên tinh tồn không đủ thì mỗi gia đình sẽ nộp lên tài sản của gia đình mình, sau đó tộc trưởng sẽ tiến hành phân phối.

Phân phối đều cho tất cả gia đình, đảm bảo bộ lạc được duy trì.

Vì thế, túi mật nhóm giống đực săn được, tộc trưởng sẽ tiến hành phân phó, giống cái sẽ tiến lên nhận... này chính là hình ảnh thu nhỏ của bộ lạc trong những thời khắc tai họa cùng nạn đói ập tới.

Tô Sách nhìn một chốc, lại nghe Thẩm Đồ gián đoạn giải thích, đại khái cũng hiểu được.

Chính là, mặc dù Tô Sách tôn trọng quy tắc của bộ lạc, nhưng nó không hề trở ngại tới tâm tình không tốt của cậu.

Không phải vì lí do gì khác... chính là hương vị này thật sự rất gay mũi.

Nhất là cơ thể cậu đang trong thời kì miễn cảm nhất, đối với hương vị này càng có phản ứng mãnh liệt hơn.

Cậu có chút muốn nôn.

Chính là cậu không thể quên trách nhiệm của mình.

Thẩm Đồ đã mượn giống cái bên cạnh một ống trúc, cẩn thận che chở Tô Sách đi tới phía trước.

Tô Sách ngừng thở, dùng muôi gỗ trong chậu lớn múc một muỗng hỗn hợp mật.

Sau đó vùi đầu vào lòng Thẩm Đồ, hít thở thật sâu...

Thật sự... rất gay mũi.

Thẩm Đồ vội vàng nhận ống trúc trong tay Tô Sách, sờ sờ trán cậu, phát hiện có chút mồ hôi, liền vội vàng lau đi, có chút lo lắng hỏi han: “A Sách, A Sách, người khó chịu chỗ nào?”

Sắc mặt Tô Sách có chút trắng bệch, lắc đầu: "...không có việc gì."

Tất cả mọi người đều ở đây, bọn họ thật sự không thích hợp làm ra hành động đặc biệt.

Huống chi, cậu cũng không quen được chiều chuộng như vậy... cậu có thể chịu đựng được.

Kế tiếp, nhóm giống đực phải uống ống mật này, hoàn thành nghi thức.

Thần Đồ đương nhiên cũng làm theo, hơn nữa còn vô cùng trôi chảy—— thực hiển nhiên, y đã làm rất nhiều lần. Dựa theo quy tắc, y phải lưu lại một chút cho giống cái, cũng chính là bầu bạn A Sách của y.

Lúc bình thường, giống đực căn cứ theo chân lý bảo hộ giống cái nên thường để giống cái ăn trước, bất quá tới thời kì tai họa, bảo vệ ấu tể mới quan trọng nhất, thức ăn sẽ cung cấp cho ấu tể trước... Rồi sau đó một phần lớn sẽ dành cho giống đực, vì để giống đực có đủ thể lực ra ngoài chém giết cùng săn bắt vật tư, giống cái chỉ có thể chiếm một phần nhỏ đủ để bảo trụ tánh mạng... Thậm chí nếu thật sự thiếu thốn sẽ bị từ bỏ.

Này cũng là quy tắc tàn khốc của tự nhiên, trong thời điểm sinh tồn khó khăn phải ưu tiên bảo trụ sức chiến đấu cùng hậu đại—— sinh sản mầm móng, mà lúc vật tư sung túc sẽ ưu tiên bảo vệ giống cái có khả năng sinh hậu đại, làm bộ lạc càng thêm lớn mạnh.

Loại an bài này, tất cả thành viên trong bộ lạc đều không có gì bất mãn.

Tô Sách cũng không ngoại lệ.

Nhưng vấn đề quan trọng nhất bây giờ là, Tô Sách cũng phải uống mật.

Cậu cũng là một thành viên của bộ lạc... không phải sao?

Nhưng mùi hương tanh tưởi khó ngửi cùng màu sắc kia đều làm người ta ghê tởm, Tô Sách từ khi tiến vào nơi này vẫn luôn thích ứng rất tốt với văn minh nơi này rồi cuộc cũng có chút biến sắc.

Thứ này... sạch sẽ sao...

Thần Đồ đã có chút hiểu biết Tô Sách, hiện tại nhìn thấy cậu khẽ nhíu mày nhìn chằm chằm ống trúc trong tay mình, tự nhiên lập tức hiểu được.

Nếu không phải bắt buộc thì y cũng không muốn miễn cưỡng A Sách, bất quá hiện tại rất nhiều người đang nhìn, A Sách phải...

Thần Đồ cũng hiểu, chờ Tô Sách chuẩn bị tâm lý xong sẽ uống. Chính là y luyện tiếu nhìn bộ dáng khó xử như vậy của A Sách.

Vì thế y đành phải giúp một tay.

Thần Đồ giơ ống trúc lên, uống ngụm mật còn lại vào miệng, sau đó nâng mặt Tô Sách, từng chút uy vào. Sau đó đầu lưỡi y quấn lấy đầu lưỡi Tô Sách kéo tới bên miệng mình mà liếm mút, làm Tô Sách an ổn nuốt mật xuống... sau đó giúp cậu liếm đi hương vị đắng chát trong miệng.

Này cũng không phải nụ hôn quyến luyến nhất, nên nói là một hương vị như nước cùng sữa hòa tan.

Tô Sách nhắm mắt lại, cảm nhận được vị đắng chát dần dần thay thế bởi hương vị quen thuộc riêng biệt của Thần Đồ, chút ghê tởm, khó chịu trước đó cũng toàn bộ tiêu tan...

Thần Đồ quả nhiên rất hiểu cậu.

Chỉ qua thời gian mấy tháng, Thần Đồ đã có thể thông qua vẻ mặt cùng thói quen hành vi mà phỏng đoán được suy nghĩ của cậu... Thần Đồ không phải loại giống đực thông minh tuyệt đỉnh, tình thương tuyệt cao. Tô Sách biết, Thần Đồ có thể đạt tới mức thấu hiểu mình như vậy chính vì ánh mắt y cho tới giờ chưa từng rời khỏi mình.

Vì thế, Tô Sách mới có thể nhanh chóng vứt bỏ hoảng sợ tư tưởng đàn ông mang thai của một nhân loại địa cầu.

Không chỉ vì thích ứng sinh tồn, càng nhiều hơn là vì Thần Đồ.

Người cao lớn ngốc nghếch này lại cho cậu hưởng thụ ấm áp chưa từng có.

Làm sinh mệnh ‘luôn mất đi’ cùng ‘không có được’ của Tô Sách không ngừng luân chuyển, rất nhiều chuyện làm cậu quý trọng vô cùng.

Gia đình của cậu cùng Thản Đồ... còn có đứa nhỏ của bọn họ.

Ngày du sơn qua đi, hỏa vũ lễ cũng không sai biệt lắm đã hoàn thành, những người dẫn đầu mang theo thành viên rời đi, đáng ăn mừng là tuy bọn họ biểu hiện phi thường không tồi, nhưng giống cái chưa kết hôn của bộ lạc Thái Cách lại vì sự tồn tại của Thụy ân Tư mà không bị bất cứ giống đực nào dụ dỗ đi... Đây đối với tất cả giống đực của bộ lạc Thái Cách mà nói chính là chuyện duy nhất làm bọn họ không hận tới nghiến răng. Mà Thụy Ân Tư thành công truy đuổi được Tạp Mạch Nhĩ cũng làm bọn họ vừa yêu lại vừa hận.

Yêu là vì Thụy ân Tư trên cơ bản đã thuộc nhóm đã kết hôn, hận chính là... Thụy Ân Tư có sức quyến rũ đánh bại tất cả giống đực từ nay về sau sẽ định cư ở bộ lạc Thái Cách——

Thật sự là cảm giác phức tạp rất khó hình dung a...

Đương nhiên, Thụy Ân Tư còn phải trở về bộ lạc Mã Nhã một chuyến, hẳn là dùng sĩ nổi danh trong bộ lạc, có một số việc phải dọn dẹp cùng kết thúc, sau đó mới có thể trở lại bộ lạc Thái Cách, kết hôn với Tạp Mạch Nhĩ.

Vì thế, lúc từ biệt trừ bỏ phần đông giống cái hai mắt đầm lệ phát tay tạm biệt, Thụy Ân Tư phải lưu luyến chia tay cùng Tạp Mạch Nhĩ, hận không thể không rời đi. Mà Tạp Mạch Nhĩ vẫn mang theo nụ cười ôn nhu, đáp ứng yêu cầu ‘từ bây giờ trừ bỏ chữa bệnh, tuyệt đối sẽ không cùng bất cứ giống đực, thậm chí là giống cái nào có trao đổi thân mật’ của Thụy Ân Tư...

Tiến nhóm khách nhân rời đi, bộ lạc Thái Cách lại khôi phục bình tĩnh.

Mà Tô Sách, trong những ngày kế tiếp, cơ thể cũng dần dần xảy ra rất nhiều biến hóa...

Ba mươi ngày đầu, Tô Sách cơ hồ không thể ăn gì, mặc kệ là chay hay mặn, nhạt hay mỡ, chỉ cần vừa ngửi tới thì ngay lập tức ói ra. Thản Đồ gấp tới độ xoay mòng, tìm Tạp Mạch Nhĩ lấy rất nhiều thảo dược cũng không có tác dụng gì, sau đó đành phải hái chút hoa quả cho Tô Sách mới làm cậu miễn cưỡng ăn được một ít. Nhưng mặc dù vậy, Tô Sách vẫn có thể dùng mắt thường thấy được tốc độ gầy yếu của cậu, khẩu vị cũng trở nên rất kì quái, chỉ có thể nuốt những loại hoa quả ngọt tới phát nán, chỉ cần hơi chua một chút cũng không chịu được...

Sống như vậy một đoạn thời gian, vào tháng thứ hai, phản ứng của Tô Sách dần dần trở nên tốt hơn, nhưng ăn uống đột nhiên tăng vọt, cơ hồ mỗi ngày đều phải ăn rất nhiều. Thản Đồ vội tới bứt tóc, chạy tới chạy lui tìm kiếm những giống cái từng sinh ấu tử hỏi xem phải làm món nào Tô Sách mới ăn ngon, làm giống cái trong bộ lạc thấy y đều trêu ghẹo, ngay cả giống đực cũng thích chọc y, mỗi lần đi săn, vừa thấy mặt cậu nói đầu tiên sẽ là ‘Thản Đồ, hôm nay người làm món gì cho A Sách nhà người ăn a’.

Vào tháng thứ ba, bụng Tô Sách giống như được bơm hơi mà phồng lên. Thản Đồ bị dọa tới trợn mắt há hốc mồm, đối với Tô Sách lại càng cẩn thận hơn, vây quanh bên cạnh mà không dám đụng vào cậu. Cùng lúc đó, lượng cơm của Tô Sách lại khôi phục bình thường, chính là khẩu vị lại phát sinh biến hóa. Cậu bắt đầu thích ăn các loại trái cây cực chua, chính là cái loại chỉ cần một miếng nhỏ như ngón tay út cũng đủ làm các thú nhân chua tới mức nhăn nhó mặt mày... Nhưng lúc Tô Sách ăn thì sắc mặt hồng hào, hơi thở quanh người đều trở nên vui sướng.

Cứ vậy đến ba tháng sau, Thản Đồ bận tới tối tăm mặt mũi, đối với Tô Sách... cùng bụng cậu cứ cười ngầu ngơ làm người ta thật sự không thể chịu đựng được...

Thời gian trôi qua thật nhanh, vào một buổi sáng ấm áp, Tô Sách được Thản Đồ ôm ra ngoài phơi nắng.

Cậu ngồi trên chiếc ghế dựa rất lớn phủ đầy da thú mềm mại mà Thản Đồ đặc biệt làm ra, trên đùi đắp một tấm thảm mềm mại. Tô Sách đặt một tay lên bụng, đầu hơi nghiêng qua một bên, dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sắc trời tốt lắm, gió nhẹ thoang thoảng làm người ta cảm thấy ấm áp, cơn buồn ngủ cũng dần dần kéo tới...

Nhưng ngay lúc này có một âm thanh quen thuộc có chút chần chờ truyền tới.

“A Sách... là A Sách sao? !”

Âm thanh này gọi lên kí ức chôn dấu sâu trong lòng Tô Sách, làm cậu run bắn cả người, mở mắt.

53. Chương 53: Học Trường

Tô Sách nhìn bóng dáng cao lớn đứng ngược chiều ánh sáng, tướng mạo vẫn anh tuấn như vậy, chính là so với trước kia hơi đen hơn một chút, thân hình dường như cũng cường tráng hơn một chút.

Bất quá... mặc khác không hề thay đổi.

Vẫn là bộ dáng tươi cười thực chăm sóc, hết như ánh mặt trời sáng sủa mà cậu đã thấy trong nhiều năm.

Vì thế Tô Sách cũng thực mở miệng gọi: “...Học trường.”

Nam nhân cao lớn kia đi tới, vươn tay hung hăng xoa nhẹ hai cái trên đỉnh đầu Tô Sách: “Chào, đã lâu không gặp, A Sách!”

Khóe mắt Tô Sách có chút đỏ ửng, nhưng khóe miệng lại cong lên, nói: “Đúng vậy học trường, đã lâu không gặp.”

Dương Hàn nhìn đứa học đệ đã mấy tháng không gặp, nhớ lại những chuyện trải qua trong khoảng thời gian này, muốn nói với Tô Sách gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng liền cảm thấy một trận gió thổi qua, tiếp đó một sức mạnh cực lớn vọt thẳng tới trước mặt mình, còn găm lên giận dữ: “Người muốn làm gì A Sách!”

Tô Sách lập tức phát hiện là Thản Đồ tới, nhưng động tác của người ngu ngốc này quá nhanh, cậu căn bản không kịp ngăn cản, mà Dương Hàn hiển nhiên cũng không thể né tránh một quyền này, mắt thấy đã sắp đánh tới—— tiếp đó, một bóng người khác đột nhiên vọt tới, một quyền kia đâm vào năm tay.

Dư uy năm đâm rất nặng, Tô Sách không đứng vững hơi loạng choạng, trước lúc ngã xuống đất lập tức được Thản Đồ đỡ được.

Bên kia Dương Hàn cũng hoảng sợ, quay đầu nhìn nam nhân cao gầy bên cạnh, nâng tay vỗ vỗ vai người ta, cười nói: “Người anh em, cảm ơn a.”

Nam nhân cao gầy không có bất cứ phản ứng gì.

... người anh em?

Tô Sách lúc này mới thấy nam nhân đứng bên cạnh học trường, tóc dài, ánh mắt sắc bén, làn da tái nhợt cùng biểu tình lạnh lùng, chính là a Nhĩ Sâm mất tích ba tháng nay.

Nhưng sao hắn lại ở cùng một chỗ với học trường? Còn bị học trường gọi là ‘anh em’.

Lúc này học trường lên tiếng trước giải đáp nghi hoặc cho cậu, Dương Hàn cười nói: “Là người anh em này mang ta tới, chúng ta đi suốt ba tháng mới tới nơi, đúng là xa thật a.”

Tô Sách hơi nhíu mi một chút.

...Căn bản không cần đi lâu như vậy, cho dù hình dáng măng xà của A Nhĩ Sâm không thích hợp chở người, nhưng cho dù dùng hình người ôm học trường cũng căn bản không cần lâu đến thế a.

Thản Đồ ôm Tô Sách rồi cuộc cũng cảm thấy có điểm không thích hợp, vừa nảy ý ở khoảng cách khá xa, nhìn thấy Dương Hàn khom lưng, dáng người khá cường tráng nên nghĩ là giống đực, nhưng hiện tại nhìn thấy thì rõ ràng là giống cái! Y nhất thời cảm thấy tình huống không tốt lắm, lập tức lại thấy may mắn. Nếu y đánh một giống cái... mà người này lại còn dùng một loại ngôn ngữ khác nói chuyện với A Sách, y nghe không hiểu, nhưng có thể nhận ra quan hệ giữa hai người tựa hồ rất thân mật...

Thản Đồ thầm lau mồ hôi, hi vọng A Sách không cần tức giận y.

Tô Sách cũng cảm giác được Thản Đồ ngơ ngác, liền đưa tay vỗ trán y một chút, nói: “Thản Đồ, đây là ca ca ta! Được A Nhĩ Sâm hỗ trợ mang về.” Sau đó nhìn về phía A Nhĩ Sâm gật đầu: “Cám ơn người, A Nhĩ Sâm.”

Thản Đồ sững sờ một chút, vội vàng cúi đầu giải thích với Dương Hàn: “Thực xin lỗi a, mới nãy ta tưởng người khi dễ A Sách nên mới sốt ruột...”

Dương Hàn cười ha ha hai tiếng, cũng thuận tiện vỗ vỗ vai Thản Đồ—— Thản Đồ đứng sững sờ không dám trốn, nói: “Không có việc gì, hiểu lầm thôi.” Dương Hàn chính là dùng ngôn ngữ thú nhân, bất quá có chút không lưu loát lắm.

Tô Sách bảo Thản Đồ khiên bàn ghế ra đây, rồi nói với Thản Đồ: “Học trưởng, người ở lại chỗ ta đi, còn có rất nhiều chuyện ta muốn nói với người.” Lại nhìn qua giống đực lạnh lùng kia: “A Nhĩ Sâm, cũng mời người ở lại đây làm khách.”

A Nhĩ Sâm vốn ở sát bên cạnh, trước nay hẳn rất ít khi đến nhà người khác, nhưng lần này cứ nhiên không cự tuyệt, chỉ gật đầu, cứ vậy mà ở lại.

Tô Sách nhất thời càng cảm thấy không thích hợp.

Thản Đồ rất nhanh đã mang bàn ghế ra, cho Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm mỗi người một cái.

Dương Hàn ngồi đối diện Tô Sách, cao thấp đánh giá học đệ nhà mình, cũng không biết gần đây đứa nhóc này sống thế nào... nhưng chỉ mới nhìn một cái thì lập tức ngây dại.

Tô Sách cũng ngẩn ra, nhận ra ánh mắt của học trưởng dừng lại trên bụng mình. Trong lòng không khỏi cười khổ.

Dương Hàn yên lặng nhìn vài giây, sau đó chớp chớp mắt, có chút khó khăn mở miệng: “A Sách, người... béo lên... đi.”

Tô Sách lắc đầu, sau đó âm thanh nhu hòa hơn một ít: “...không, học trưởng.”

“Ta mang thai.”

Ầm ầm——

Dương Hàn bật ngã ra sau, ngã xuống đất.

Này xảy ra quá đột ngột, ngay cả A Nhĩ Sâm cũng không đỡ được, chỉ có thể nhìn Dương Hàn ngã lăn xuống đất, sau đó nghe răng trợn mắt đứng lên.

“Mang mang mang... mang thai? ? ! !” Đây là tiếng gào to không thể khống chế.

Tô Sách thực nghiêm túc nói: “Đúng vậy, mang thai.” Sau đó liếc mắt nhìn qua nam nhân ngồi bên cạnh vẫn luôn che chở mình—— ánh mắt Dương Hàn cũng nhìn theo.

Thản Đồ nhếch miệng cười. Y hoàn toàn nghe không hiểu, bất quá y không ngại biểu hiện thiện ý đối với ca ca A Sách.

Dương Hàn cảm thấy da đầu mình run lên bần bật, miễn cưỡng cười đáp lại, sau đó khựng hoảng nhìn về phía Tô Sách, run rẩy chỉ chỉ Thản Đồ: “Người này... người này...”

Tô Sách bật cười: “Àn, đứa nhỏ của Thản Đồ.”

Dương Hàn lại nhịn không được ngã quỵ ra sau, lần này A Nhĩ Sâm đỡ được.

Tô Sách nhịn không được cười rộ lên: “Học trưởng, đáng kinh ngạc vậy sao?”

Lại nói tiếp, bị học trưởng nhìn thấy bộ dáng này, Tô Sách vốn có chút xấu hổ, chính là phản ứng của học trưởng đã giảm bớt cảm giác này.

Dương Hàn lau mồ hôi, từ lòng ngực A Nhĩ Sâm ngồi xuống, thuận tiện nói cảm ơn. Sau đó anh nhìn về phía Tô Sách, ánh mắt vẫn tràn đầy kinh ngạc: “A Sách, người sao lại có... loại công năng này?”

Tô Sách sững sờ, trong lòng cũng ảm áp.

Học trưởng không khinh thường cậu, cũng không xem cậu là ngoại tộc hay quái vật, thật sự tốt quá...

Vì thế Tô Sách lắc đầu: “Ta vốn không có công năng này. Nhưng ở lâu trong thế giới này, bị hoàn cảnh cải tạo... nói ra thì ta cũng thực ngoài ý muốn.” Thấy bộ dáng Dương Hàn có vẻ vẫn chưa hiểu lắm, cười cười: “Học trưởng, nói ra rất dài, chờ chậm rãi ta kể cho người.”

Dương Hàn ở đây chưa tới một giờ đã thấy Tô Sách mỉm cười vài lần, vẻ mặt không khỏi dịu xuống: “A Sách, người hiện tại có vẻ... Ân, nhu hòa hơn rất nhiều.” Dương Hàn liếc mắt nhìn qua Thản Đồ: “Là công lao của y?” Lại nhìn bụng Tô Sách: “Hay của nó?”

Tô Sách nghiêm túc suy nghĩ, trả lời: “Đều có.”

Dương Hàn nhìn cậu như vậy, nhìn không được lại xoa đầu cậu một phen: “Người vẫn như vậy a, A Sách. Nói chuyện hay làm việc, lúc nào cũng có nề nếp.” Anh cười: “Thoạt nhìn, người thật sự sống không tồi.”

Tô Sách gật gật đầu, sau đó hỏi: “Kia học trưởng thì sao? Ta đến đây đã hơn nửa năm rồi, nhưng A Nhĩ Sâm ba tháng trước mới ra ngoài, trong khoảng thời gian đó học trưởng làm sao lại...”

“Ồ?” Dương Hàn kinh ngạc nói: “Ta ngày đầu tiên tới liền gặp A Nhĩ Sâm a.”

...Đây là chuyện gì a.

Tô Sách cũng hiểu được có chút không đúng, lúc này, Thản Đồ nói: “A Sách, người có đói bụng không? Có mệt không?” Nghe A Sách nhà mình dùng ngôn ngữ mình nghe không hiểu nói chuyện với người kia, mặc dù đối phương là giống cái, lại còn là ca ca A Sách như Thản Đồ vẫn cảm thấy chua chua trong lòng. Dương nhiên, rất nhanh y liền lo lắng tới cơ thể Tô Sách.

Dương Hàn nhướng mi, nhìn học đệ cùng... chồng trò chuyện. Hẳn là chồng đi...

Tô Sách nói: “Thản Đồ, đi chuẩn thực thức ăn chiều dài đi, ta đói bụng, học trưởng cùng A Nhĩ Sâm đại khái cũng đói rồi.”

Thản Đồ đáp ứng một tiếng, lưu luyến cạo Tô Sách một chút mới xoay người chạy vào nhà bếp. A Nhĩ Sâm ở bên cạnh bảo trì im lặng này giờ cũng đứng lên, nói: “Ta đi giúp một tay.”

Tô Sách nhìn bóng dáng A Nhĩ Sâm rời đi, trong lòng ầm ầm như bắt được gì đó.

Bên này Dương Hàn đưa tay quơ quơ trước mặt Tô Sách, cười hỏi: “A Sách, người phát giác gì đó? Luyện tiếu người kia à?”

Tô Sách lắc đầu: “Ta nghĩ, thời gian học trưởng cùng ta tới thế giới này chênh lệch như vậy là chuyện gì...”

Dương Hàn cũng nghĩ nghĩ: “A Sách, người mang thai không nên nghĩ nhiều như vậy: “Anh thật sự không có biện pháp đối với học đệ quá nghiêm túc đến mức quên cả thân thể mình: “Chuyện thể nào cũng không quan trọng, người hiện tại hảo hảo chiếu cố bản thân cùng đứa nhỏ trong bụng. Ta nghe nói, phụ nữ mang thai phải để ý rất nhiều thứ a...”

...Phụ nữ có thai.

Tô Sách bị ghen, tính cách học trưởng chính là vậy, luôn quan tâm tới cơ thể cậu, nhưng cố tình thực dễ dàng chột đến điểm mấu chốt. Tuy cậu quả thật đã tiếp nhận sự thật là mình mang thai... nhưng cũng không có biện pháp với cách nói này của học trưởng.

Thầm thở dài một hơi, Tô Sách trở lại chủ đề cũ: “Học trưởng, người có thể kể lại chuyện người tới nơi này một chút không?”

Dương Hàn biết nếu không kể rõ, học đệ sẽ không an tâm, vì thế nghiêm túc nói: “Ta kể a, người đừng suy nghĩ nhiều quá, biết không?”

Tô Sách gật đầu: “Hảo.”

Dương Hàn lúc này mới bắt đầu kể lại tình huống khi đó.

Hóa ra, lúc Tô Sách ngâm trong suối nước nóng, Dương Hàn vốn đã ở bên cạnh cùng cậu nói chuyện câu được câu mất, sau đó anh phát hiện Tô Sách nhắm mắt lại, có vẻ thực mệt mỏi nên không tìm đề tài nói

chuyện nữa, sợ cậu đói bụng nên mặc quần áo qua loa rồi đi ra ngoài tìm phục vụ gọi chút thức ăn tối. Chính là không ngờ, lúc anh vừa trở vào thì phát hiện Tô Sách chậm rãi chìm vào suối nước nóng, đầu cũng chìm qua mặt nước, anh cả kinh vội nhảy vào.

Dưới đáy suối nước nóng không tìm thấy tung tích Tô Sách, ao này không lớn, Dương Hàn cảm thấy phi thường kì quái. Ngay lúc này trong nước đột nhiên sinh ra một lực hút rất lớn, anh căn bản không thể giãy dụa liền bị nước nhấn chìm.

Đợi đến khi tỉnh lại thì nằm bên cạnh bờ hồ, hai chân còn ngâm trong nước. Sau đó liền gặp A Nhĩ Sâm.

54. Chương 54: Quyết Định Của A Sách

Học trưởng không phải người biết nói dối người khác... Ít nhất lúc đối mặt với cậu là vậy, vì thế tuy anh đã cố gắng kể lại mọi chuyện thực tự nhiên, nhưng Tô Sách vẫn nhận ra học trưởng có chút dấu điểm.

Hơn phân nửa... là có quan hệ tới thân thể học trưởng.

Nhớ tới lúc mình vừa tới thế giới này cũng phát sốt một trận thật lâu, lúc ấy cũng tưởng là sinh bệnh, sau đó mới phát hiện là hoàn cảnh nơi này bắt đầu cải tạo cơ thể. Mà học trưởng, đại khái cũng gặp tình huống tương tự đi... Về phần nguy hiểm khác, bởi vì có A Nhĩ Sâm ở bên cạnh, học trưởng hẳn không gặp phải vấn đề gì lớn...

Nghĩ tới đây, Tô Sách liền từ bỏ chút mất tự nhiên của học trưởng, ngược lại một lần nữa suy nghĩ tới chuyện chênh lệch thời gian kì quái kia...

Chính mình rõ ràng chỉ cách học trưởng vài phút... Không, thậm chí chỉ có vài giây khỏi thế giới kia mà thôi, nhưng chỉ một khoảng thời gian ngắn như vậy mà thế giới này đã trôi qua hơn ba tháng.

Học đệ lại bất tri bất giác chìm vào trong suy nghĩ của chính mình...

Dương Hàn có chút bất đắc dĩ nhìn A Sách lại ngẩn người, chống cằm thở dài.

Tật xấu này đến lúc nào mới sửa được a... trước kia vẫn không quan trọng, dù sao cũng ở bên cạnh có mình chăm nom là được, chính là hiện giờ đứa nhỏ này không còn độc thân đi.

Tầm mắt Dương Hàn lại dời tới phần bụng Tô Sách.

...nhưng nam nhân rốt cuộc làm thế nào mang thai a?

Nghĩ nghĩ, Dương Hàn nhún nhún vai.

Quên đi, quần Tô Sách làm thế nào mang thai, mấu chốt hiện giờ là A Sách không thể tiếp tục phiên nào nữa.

Vì thế thực tự nhiên, Dương Hàn đứng lên, nghiêng người tới vỗ nhẹ vai Tô Sách.

“Này, A Sách, đừng nghĩ nữa!”

Tô Sách ngẩng đầu nhìn anh.

Dương Hàn cười nói: “Giờ có nghĩ thì cũng không có ý nghĩa gì không phải sao? Lúc mới tới nơi này ta liền nhảy xuống hồ nước kia xem xét thử, căn bản không tìm thấy đường trở lại.”

Ý của học trưởng là... Tô Sách sửng sốt một chút.

Dương Hàn có chút phức tạp chớp mắt một chút, sau đó cười đến sang sảng: “Đúng vậy, chúng ta đại khái không thể trở về được nữa.”

Tô Sách trầm mặc.

Cậu sẽ không trở về, đây là chuyện cậu đã sớm quyết định, bởi vì ở bên kia cậu cũng chỉ một thân một mình, mà nơi này, cậu đã có Thản Đồ cùng đứa nhỏ của bọn họ.

Nhưng học trưởng thì sao?

Cậu nhớ rõ, học trưởng ở bên kia còn có thân nhân của mình, có công ty học trưởng dốc hết tâm sức thành lập nên... Nếu không phải vì thấy cậu chìm xuống, học trưởng cũng không vì muốn cứu cậu mà bị liên lụy.

Dương Hàn vừa thấy bộ dáng nhú mày của học đệ thì khẽ thở dài.

Anh biết cậu cảm thấy áy náy.

Đứa nhỏ này chính là vậy, rõ ràng so với bất cứ ai đều mềm lòng hơn, lại luôn vì quá nghiêm túc làm việc, biểu tình lại quá cứng nhắc làm người ta không phát hiện ra điểm này.

Tựa như anh vậy, chỉ vì lúc còn đi học cho cậu chút săn sóc mà sau khi tốt nghiệp liền dễ dàng kéo nhân tài giỏi toàn diện này về công ty mình... Vô luận ban đầu tiền lương ít ỏi cỡ nào, đứa nhỏ này cũng chưa từng oán giận một câu, càng miễn bàn tới chuyện đổi công ty khác. Được rồi, tuy sau đó công ty đã tăng tiền lương của cậu rất cao để bù đắp lại, nhưng này không thể phủ nhận phân tình nghĩa lúc ban đầu.

Nói tóm lại, chính là một đứa nhỏ quá xem trọng trách nhiệm a.

Giống như hiện tại, rõ ràng là mình dẫn Tô Sách tới ôn tuyển, làm cậu gặp nguy hiểm như vậy. Nhưng Tô Sách nhất định đang nghĩ ‘nếu học trưởng không phải vì cứu mình thì không bị như vậy’...

Cùng Tô Sách ở chung nhiều năm như vậy, Dương Hàn lập tức đoán được tâm tư của cậu.

Dương Hàn gập ngón tay gõ lên trán Tô Sách một cái, thực nhẹ. Sau đó nói: “Lại suy nghĩ lung tung gì đó.” Sau đó thở dài: “Công ty này nọ cũng chỉ vì muốn phân rõ giới hạn với người trong nhà mới thành lập, chính là để bọn họ thấy cho dù một mình ta vẫn có thể sống tốt. Về phần thân nhân... ta còn chưa nói đi, kì thật ta là con riêng.”

Tô Sách giật mình, ánh mắt đột nhiên mở lớn một chút.

Dương Hàn cảm thấy học đệ như vậy thực đáng yêu, nhịn không được lại xoa đầu cậu: “Ta là kết quả tình một đêm của cha, trước khi mất, mẹ vì lo lắng để ta sống một mình mới đưa ta tới chỗ cha. Nhưng kì thật trong nhà đã có một anh trai vĩ đại kế thừa sản nghiệp, ta chỉ là một thứ dư thừa mà thôi. Cha không yêu thương gì ta, mà đối với cha, ta cũng không mong mỏi gì... Hơn nữa, dựa theo mức độ thân thiết mà nói, người còn giống như em ruột ta hơn.” Nói tới đây, Dương Hàn cúi đầu thì thầm bên tai Tô Sách: “Ngôn ngữ ở đây ta không biết nhiều lắm, bất quá, người kì thật đã lấy thân phận ‘ca ca’ giới thiệu ta với bọn Thản Đồ đi?”

Lỗi tai Tô Sách đỏ ửng.

Học đệ ngay cả biểu hiện ngưng ngừng cũng không thay đổi...

Dương Hàn cười cười.

Anh cũng không lừa gạt Tô Sách, đối với anh mà nói, học đệ đã cùng anh vượt qua khoảng thời gian gian khổ nhất trong cuộc đời mới chân chính là thân nhân của anh.

Hơn nữa, cho dù phải ở lại thế giới này không thể trở về cũng không sao, dù sao thế giới này cũng rất thú vị.

Tô Sách nhìn học trưởng, biểu cảm lo lắng trên mặt cũng dịu xuống.

Kì thật ánh mắt học trưởng vẫn rất sắc bén, chính là cá tính có đôi lúc hơi nóng mà thôi. Nhưng cũng chính vì thế mà cậu mới luôn không có biện pháp với yêu cầu của học trưởng. Cậu nghĩ vậy.

Bất quá, cậu có thể nhận ra, giọng nói cùng bộ dáng không thêm để ý của học trưởng là thật...

Như vậy là đủ rồi.

Học trưởng là ‘ca ca’ cậu, cậu sẽ hảo hảo chăm sóc anh, Thản Đồ cũng sẽ.

Hai người tình cảm vốn không tẻ, sau khi rơi vào dị thể, chia cách rồi gặp lại, không khí giữa hai người lại càng thân thiết, hòa hợp hơn rất nhiều. Vì thế lúc hai giống được trong nhà bếp tiến ra liền nhìn thấy hai bọn họ thực thân thiết dựa vào nhau nói chuyện phiếm.

Thần Đồ đỏ mặt.

“A Sách!” Vì thế y lớn tiếng gọi: “Cơm làm xong rồi!”

Tô Sách cùng Dương Hàn quay đầu lại, nhìn thấy Thần Đồ cùng A Nhĩ Sâm cầm chậu gỗ trong tay.

Chỉ chốc lát sau, thịt cùng thức ăn đều được dọn lên bàn, Thần Đồ cùng Dương Hàn phân biệt ngồi hai bên Tô Sách, mà A Nhĩ Sâm thì ngồi bên cạnh Dương Hàn, cũng là kế bên Thần Đồ.

Đồ ăn cùng thịt vì để cơ thể Tô Sách dễ dàng tiếp nhận nên hương vị chế biến rất nhẹ, phần thịt thuộc về Tô Sách được cắt nhỏ toàn bộ, bỏ vào một cái chén nhỏ—— Thần Đồ đã có thể khống chế phân lượng rất tốt, ba người còn lại thì được phân một chậu thịt. Rau dưa này họ cũng được lược chín, bất quá có thêm chút vị chua để khẩu vị Tô Sách tốt hơn.

Lúc ăn cơm, Thần Đồ ân cần gấp rau dưa này họ cho Tô Sách, chính mình cũng vội vàng ăn một chút, nhưng thật ra không có bộ dáng tiếp đãi khách nhân lắm... Nhưng kì thật khách nhân cũng không cần y chiêu đãi.

A Nhĩ Sâm lấy chén của Dương Hàn tới trước mặt, dùng chày gỗ giã nát thịt, sau đó đẩy bát lại trước mặt Dương Hàn.

Dương Hàn mỉm cười sáng lạn: “Cám ơn người a, anh em.”

Nửa ngôn ngữ thú nhân nửa ngôn ngữ nhân loại, Tô Sách nghe thực kì quái, nhưng A Nhĩ Sâm lại giống như đã tập thành thói quen, chỉ cúi đầu ăn phần mình.

Tô Sách nhìn động tác tự nhiên của hai người, nhíu nhíu mày.

Vẫn là thực cổ quái...

Bất quá, học trưởng đã tới đây lâu như vậy, hẳn cơ thể cũng phải mạnh khỏe dẻo dai như mình mới đúng. Chẳng lẽ học trưởng chưa đủ? Hay là còn chuyện gì đó mình không biết...

Nghĩ một chút, Tô Sách nói với Dương Hàn: “Ta ở đây một đoạn thời gian cơ thể liền được cường hóa, răng nanh có thể cắn được thức ăn. Học trưởng, người vẫn chưa được sao?”

Dương Hàn sững sờ một chút, cười rộ lên: “Ha ha, ta chưa thử qua, nếu không hiện tại thử một chút?” Nói xong liền há mồm cầm chén thịt băm ăn hết, sau đó lại gấp một cục thịt khác. A Nhĩ Sâm vừa định lấy qua giã thì bị Dương Hàn cản lại. Tiếp đó, Dương Hàn đưa thịt lên miệng cắn thử một cái——

Tô Sách thở phào. Quả nhiên, học trưởng cũng giống cậu, cơ thể cũng cường hóa.

Dương Hàn nhai nhai thịt, cười nói: “A Sách, đúng như người nói a.” Sau đó quay đầu nhìn A Nhĩ Sâm, dùng ngôn ngữ thú nhân nói: “Về sau, tự mình ăn được.”

Dùng ngôn ngữ thú nhân nói chuyện, anh đúng là không quá lưu loát...

A Nhĩ Sâm gật đầu với Dương Hàn, một lần nữa ăn thức ăn trước mặt, tựa hồ lơ đãng liếc mắt nhìn Tô Sách một cái.

Tô Sách thấy ánh mắt lạnh lùng của A Nhĩ Sâm, phán đoán trong lòng đột nhiên rõ ràng hơn.

A Nhĩ Sâm... hẳn có phải thích học trưởng không?

Tô Sách lúc này mới phản ứng lại.

...Học trưởng trong mắt thú nhân cũng là giống cái a!

Tuy học trưởng tuyệt đối không giống giống cái...

Hơn nữa, hóa ra A Nhĩ Sâm thích loại hình như học trưởng sao? Kì thật nếu là vậy thì cũng không có gì không tốt.

Học trưởng đối với giống đực bản thổ mà nói vẫn quá yếu, nếu không có giống đực bảo hộ anh, chỉ sợ không có biện pháp sống sót.

Chính là học trưởng có thể tiếp nhận A Nhĩ Sâm không? Đến giờ, thoát nhìn học trưởng xem A Nhĩ Sâm là anh em a. Còn có, học trưởng tựa hồ vẫn chưa hiểu biết thế giới này rốt cuộc có bộ dáng gì a...

Nếu học trưởng có thể cùng A Nhĩ Sâm ở một chỗ, có một bầu bạn ở bên cạnh thì mới thật sự thuộc về thế giới xa lạ này, mà biến hóa làm sinh mệnh kéo dài cũng không còn cảm thấy tịch mịch.

Chính là, nếu học trưởng không muốn tiếp nhận A Nhĩ Sâm hoặc tiếp nhận bất cứ giống đực nào khác thì cũng không sao. Học trưởng có thể ở cùng với mình. Có thể ở tầng trệt, hoặc xây thêm một căn nhà gỗ khác cho học trưởng ở khoảng sân bên cạnh, Thản Đồ hẳn sẽ không để ý.

Học trưởng là thân nhân a.

Bất quá, hiện tại quan trọng nhất là xác định tâm tư của A Nhĩ Sâm.

Vì thế, Tô Sách tươi cười với A Nhĩ Sâm, A Nhĩ Sâm hơi khựng lại một chút, thần sắc cũng nhu hòa hơn.

Như vậy là đúng rồi. Tô Sách nghĩ.

Giờ thì cần xác định ý tưởng của học trưởng.

Còn có, học trưởng chỉ biết mấy từ đơn giản trong cuộc sống hằng ngày của thú nhân, cậu phải dạy thêm cho anh mới được...

55. Chương 55: Máy Thai

Sau khi ăn xong, ánh mặt trời có chút nóng rực. Thản Đồ lo lắng cho cơ thể Tô Sách, liền ôm cả cậu cùng ghé dựa vào phòng, đặt vào cạnh tường ở phòng khách lớn.

Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm như cũ được giữ lại, A Nhĩ Sâm vẫn không nói gì, mà Dương Hàn thì ngồi trên ghế trông nom Tô Sách, thỉnh thoảng lại nói chuyện với cậu. Thản Đồ thấy Tô Sách rất tốt, liền nói vài câu rồi chạy tới nhà bếp rửa chén.

Nhìn theo bóng dáng Thản Đồ rời đi, Dương Hàn chớp mắt nói: “Này A Sách, vị nhà người đối với người không tồi a!”

Ánh mắt Tô Sách nhu hòa một chút, thẳng thắn nói: “Àn, Thản Đồ đối với ta tốt lắm.”

Dương Hàn thở dài: “Trước kia ta cứ nghĩ, người cả ngày chỉ lo công việc, không biết sau này sẽ cưới vợ có bộ dáng thế nào, không ngờ người lại cứ vậy đem mình gả đi a...”

Gả đi...

Tô Sách nhìn học trưởng căn bản chưa hiểu gì về thế giới này, trong lòng thầm thở dài thật sâu.

Cậu phải nói thế nào với học trưởng, nói anh kì thật cũng là ‘giống cái’ sao? Hơn nữa một mình căn bản không có biện pháp sinh tồn trên thế giới này...

Học trưởng không giống cậu.

Đối với Tô Sách mà nói, hết thấy Thản Đồ mang tới đều làm cậu thực thỏa mãn, bởi vì trước giờ bất luận là công việc hay cuộc sống, cậu chỉ đơn thuần là sống sót mà thôi. Mà hiện giờ, cậu cư nhiên có kì vọng, có thứ trân trọng.

Nhưng học trưởng là một người đàn ông tự tay xây dựng sự nghiệp của mình, vô luận vất vả cỡ nào nhưng anh đã đứng đầu dẫn dắt của một đội ngũ thành lập một công ty thành công. Anh có dã tâm, có thể xưng là ‘cường giả’, một người đứng đầu!

Mà Tô Sách chẳng qua là ‘người làm công’ mà thôi, tuy so với người bình thường cao cấp hơn một chút nhưng cũng không thể đứng trên vị trí ‘thống lĩnh’, lại càng không giống học trưởng có sức hút của một người đứng đầu...

Trên thế giới này, tất cả thủ đoạn của học trưởng đều không thể thi triển. Mà nơi này cần thiết nhất chính là ‘vũ lực’, bất luận học trưởng cố gắng thế nào cũng không làm được... bởi vì cơ thể có hạn chế.

Mỗi lần nghĩ tới điểm này, Tô Sách đều vì học trưởng mà khổ sở.

Cho dù học trưởng rộng lượng thế nào, chờ đến khi chân chính hiểu được cũng không biết làm thế nào đi... Cho dù cuối cùng tiếp nhận hết thủy, Tô Sách cũng không muốn để Dương Hàn, người cậu xem là anh trai cảm nhận cảm giác bất lực, tuyệt vọng này——

Tô Sách lại nhìn A Nhĩ Sâm im lặng ngồi cạnh. Hắn dường như thật sự có cảm tình với học trưởng.

Nói thật, tuy cậu không quá quan tâm tới sinh hoạt cá nhân của học trưởng nhưng ít nhất cũng biết học trưởng từng kết giao với vài người bạn gái... Về phần đàn ông... A Nhĩ Sâm là giống đực, nói hắn là ‘đàn ông’ cũng đúng đi?

Tô Sách thật sự không thấy tiền đồ của học trưởng cùng A Nhĩ Sâm khả quan cho lắm.

Dương Hàn đưa tay quơ quơ trước mặt Tô Sách, không phản ứng.

Xem ra, ngắn người là hiện tượng thường có của phụ nữ mang thai...

Tô Sách phản ứng lại, nắm lấy tay học trưởng, có chút bất đắc dĩ. Học trưởng người này hoàn toàn không hiểu cậu đang lo lắng chuyện gì a. Hơn nữa trong ánh mắt còn lộ rõ suy nghĩ của anh hiện giờ.

Nếu không phải lo cho học trưởng, trong phòng lại không có người ngoài, sao cậu có thể thả lỏng không chút phòng bị nào như thế a!

Bất quá, mặc kệ nói thế nào, cậu vẫn không nên nói hết toàn bộ sự thật lúc này, dù sao tiếp nhận từng chút so với đột nhiên chấn động vẫn tốt hơn nhiều.

Nghĩ như vậy, Tô Sách đành từ bỏ ý tưởng giới thiệu rõ ràng về thế giới này cho học trưởng, quyết định để anh tự mình phát hiện. Ân, chỉ cần thông hiểu ngôn ngữ trong bộ lạc, với sự nhạy bén của học trưởng không có khả năng bị giấu diếm quá lâu.

Làm ra quyết định, đoạn trò chuyện sau đó cũng thực vui vẻ. Tô Sách cùng Dương Hàn dùng hán ngữ nói chuyện hay sau khi Thản Đồ tới thì mọi người phối hợp với Dương Hàn dùng ngôn ngữ thú nhân nói những câu ngắn gọn thì không khí đều có thể xem là khá hòa hợp.

Tới thời gian Tô Sách cần phải ngủ trưa, Tô Sách mặc dù có chút buồn ngủ, nhưng niềm vui khi gặp lại học trưởng làm cậu xem nhẹ chuyện này, chính là Thản Đồ liên tục quăng ánh mắt qua làm Dương Hàn phát hiện ra.

Vì thế Dương Hàn mở miệng hỏi: “Thản Đồ, A Sách làm sao vậy?”

Rốt cuộc cũng có người phát hiện! Thản Đồ cao hứng nói: “A Sách, tới giờ ngủ rồi.”

Dương Hàn nghe hiểu hai câu đơn này, liền bình tĩnh, vỗ trán đứng lên: “Đúng đúng a, A Sách hiện giờ đang mang thai, hẳn phải ngủ nghỉ một chút.” Lại dùng ngôn ngữ thú nhân hướng Thản Đồ gật đầu bảo: “Cám ơn, ân... nhắc nhở.”

Tô Sách phản ứng lại, cơn buồn ngủ thoáng chốc lại ập tới dày đặc. Bên kia A Nhĩ Sâm cũng chuẩn bị cáo từ, nhưng Tô Sách đột nhiên nhớ ra một việc, nói: “Học trưởng, người một mình tới nơi này, liền ở cùng ta đi.”

Dương Hàn sửng sốt, cũng nghĩ tới vấn đề chỗ ở của mình.

Ở cùng Tô Sách... nếu cậu vẫn độc thân thì anh tuyệt đối không khách khí. Chính là hiện tại... nghĩ tới tình huống của học đệ... Dương Hàn liếc mắt nhìn bụng Tô Sách... lại còn gả cho người ta rồi, chính mình có thể xem là nhà mẹ đẻ đi? Ân, như vậy mình chính là anh vợ của Thản Đồ rồi. Anh vợ ở cùng với vợ chồng mới

tân hôn, nhìn thế nào cũng thực kì cục. Chẳng thà mình ra ngoài xây một căn nhà nhỏ, dù sao cũng không cần quá xa hoa, có thể che gió che mưa là được rồi.

Phải biết, mặc kệ quan hệ thân thiết cỡ nào, anh cũng chỉ là người ngoại. Bình tĩnh mà nói, anh ở lại chỗ Tô Sách, trong thời gian ngắn thì không thành vấn đề, nhưng lâu dài sẽ làm Thản Đồ mất hứng, ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng thì chính là lỗi của anh.

Nghĩ vậy, Dương Hàn vừa định mở miệng cự tuyệt thì A Nhĩ Sâm đã lên tiếng trước: “A Hàn ở cùng ta.”

Tô Sách giật mình.

Thản Đồ áp bên tai cậu thì thầm: “Giống như ta mang người về, A Nhĩ Sâm là người dẫn đường của A Hàn, có thể ở cùng.”

Tô Sách đương nhiên hiểu được... nhưng đồng dạng cậu cũng biết, nếu học trưởng đồng ý, A Nhĩ Sâm sẽ có quyền ưu tiên theo đuổi học trưởng. A Nhĩ Sâm đại khái cũng có chủ ý như vậy đi?

A Nhĩ Sâm nhìn Dương Hàn: “Ở cùng ta đi.”

Dương Hàn nhìn vẻ mặt bình bình của A Nhĩ Sâm, nhớ tới ba tháng qua có thể xem là đồng sinh cộng tử, A Nhĩ Sâm có thể xem là người thân thiết nhất với anh trừ bỏ A Sách, đàn ông độc thân ở cùng nhau cũng không cần so đo nhiều như vậy. Cùng lắm chờ đến khi A Nhĩ Sâm cưới vợ thì hãy bàn tới chuyện dọn ra ngoài, tổng so với ở lại đây quấy rầy A Sách tân hôn vẫn tốt hơn.

Vì thế Dương Hàn mỉm cười vỗ vai A Nhĩ Sâm một chút: “Ta liền cùng người lăn lộn a!”

A Nhĩ Sâm gật đầu một cái: “Không sao, ở bao lâu cũng được.”

Tô Sách do dự mãi, lúc nhìn thấy Dương Hàn mỉm cười sang sảng không hề có chút miễn cưỡng nào thì vẫn nuốt lời nói vào trong.

Ít nhất thoát nhìn, học trưởng phi thường tín nhiệm A Nhĩ Sâm, mà A Nhĩ Sâm nhất định sẽ nghiêm túc bảo hộ học trưởng.

Như vậy, đại khái cũng không có gì không tốt đi.

Sau khi làm ra quyết định, rất nhanh Dương Hàn liền theo A Nhĩ Sâm rời đi.

Tô Sách nhìn bóng lưng hai người sóng vai nhau mà đi, cảm giác vẫn thực phức tạp.

Thản Đồ đi qua ôm cậu, để Tô Sách dựa vào lồng ngực ấm áp của mình, hỏi: “A Sách, người mất hứng sao?”

Cuối cùng cũng tìm được ca ca mà cậu luôn lo lắng, hẳn phải thực vui vẻ mới đúng a...

Tô Sách lắc đầu: “Không có mất hứng.”

Thản Đồ khó hiểu: “Rõ ràng A Sách nhú mi...”

Tô Sách cười cười, sờ đầu Thản Đồ: “Ta chỉ lo lắng thôi.”

Thản Đồ lại hỏi: “Lo lắng cái gì?”

Tô Sách thở dài: “Ca ca cùng A Nhĩ Sâm...”

Thản Đồ gật đầu: “A Nhĩ Sâm thực thích A Hàn.”

“Di?” Tô Sách sửng sốt: “...Thản Đồ, người cũng biết sao?”

Thản Đồ nói: “Lúc ở nhà bếp, khi A Nhĩ Sâm giúp ta nấu cơm thì chính miệng nói.”

...này cũng quá thẳng thắn đi.

Tô Sách ho nhẹ một tiếng: “A Nhĩ Sâm nói thế nào với người?”

Thản Đồ nghĩ nghĩ: “Hắn nói ‘Ta thích A Hàn, muốn hắn làm bầu bạn của ta.’”

Tô Sách hiếu kì hỏi: “Vậy người nói thế nào?”

Thản Đồ gãi gãi đầu: “Ta nói ‘Kia về sau A Sách muốn gặp ca ca thực tiện.’”

Trong lòng Tô Sách tràn ngập ấm áp.

Thản Đồ người này luôn nghĩ về cậu a...

Thấy Tô Sách không nói lời nào, Thản Đồ tưởng mình nói sai chuyện gì, không khỏi cúi đầu cọ cọ mặt Tô Sách: “A Sách, nếu ta chọc người không vui, người có thể trực tiếp đánh ta.” Dù sao cũng đánh không đau...

Tô Sách liền vỗ vỗ cánh tay y: “Ta không có không vui a.”

Thản Đồ liền cười hắc hắc: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi,”

Tô Sách nghiêng đầu dựa vào ngực Thản Đồ, cảm nhận nhịp tim đập vững vàng của y, trong lòng đột nhiên cảm thấy thực yên ổn.

Gia đình, người nhà, đứa nhỏ có huyết mạch của chính mình.

Đây là hình ảnh mà trước kia cậu luôn tìm kiếm trong giấc mơ.

Mặc dù thân phận sinh đứa nhỏ có chút biến đổi ngoài dự kiến, chính là không ảnh hưởng tới toàn cục... cậu cảm thấy thực an bình.

Được cánh tay cường tráng của Thản Đồ cẩn thận ôm lấy, Tô Sách cảm giác mình được ấm áp vây quanh, dần dần mí mắt ngày càng nặng hơn, cơn buồn ngủ cũng dày đặc...

Đột nhiên, một cảm giác kì diệu kinh động cậu.

Bụng giống như bị cái gì đó huých nhẹ vài cái, cậu nhú nhú mảy nhưng cũng không có nhiều phản ứng. Một lát sau, giống như có người mất hứng vì bị cậu xem nhẹ, lại huých mạnh hơn... nên nói là đá đi? Thậm chí còn làm cậu có chút đau đớn.

Tinh thần thoáng chốc tỉnh táo một chút, mà cảm giác này cũng càng rõ ràng hơn... Lúc này cậu mới phát hiện, hóa ra cảm giác này từ trong cơ thể khuếch tán ra ngoài.

Từng chút từng chút, càng thêm rõ ràng...

Tô Sách đột nhiên hiểu ra.

Máy thai. [thai nhi động]

Cậu cẩn thận đặt tay lên bụng, quả thật, ở ngay nơi này, đứa nhỏ đang đá bụng để làm cậu chú ý.

Vì thế Tô Sách mỉm cười, đưa tay nắm lấy tay Thản Đồ, nhẹ nhàng ấn nó lên bụng mình.

Ánh mắt Thản Đồ đột ngột trợn to.

56. Chương 56: Ôn Nhu

Động, động? ?

Thản Đồ cứng nhắc không hề động đậy bàn tay, cảm giác lòng bàn tay giống như bị đá hai cái, tuy đối với y mà nói là rất nhẹ, nhưng kì thật bộ dáng rất có lực...

Đây là cái gì...

Thản Đồ hướng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Tô Sách, trên mặt là thần sắc kì diệu rất khó hình dung.

Thật giống như vui sướng kết hợp với kinh dị, nhưng lại giống như bị dọa hoảng.

Tô Sách nhìn thấy bộ dáng này của y, ánh mắt liền trở nên nhu hòa hơn.

Thực đáng yêu a, làm cậu nhớ tới lúc hai người mới gặp nhau.

Khi đó Thảo Đồ với cậu hệt như gà nói chuyện với vịt, ý nghĩ song phương hoàn toàn khác biệt nhưng cố tình như vậy, ngược lại lại làm cậu từ từ tiếp nhận Thảo Đồ, thậm chí còn có được cảm giác an tâm trước nay chưa từng có trên người y... Sau khi kết hôn, người này dường như chậm rãi đã thành thực hơn—— hay nên nói là tâm tính đã thay đổi, bộ dáng giống như ngọc hồ hồ, so với trước kia nói ít hơn rất nhiều.

Bất quá hiện tại thoát nhìn cậu thực hoài niệm a.

Thảo Đồ bởi vì quá khẩn trương mà không phát hiện ý tưởng của Tô Sách, chính là cứng ngắc từ bàn tay bắt đầu lan truyền tới toàn thân, sau đó thực bất lực chờ đợi A Sách nhà y giải cứu.

Ý nói, A Sách, ta hiện giờ phải làm sao đây...

Tô Sách lấy lại tinh thần, không khỏi hơi mỉm cười.

“Thảo Đồ, còn đang động này.”

Chỉ vì đứa nhỏ đã khá lớn nên đang biểu hiện sự tồn tại của mình mà thôi, không cần giống như lâm phải đại địch như vậy a.

Thảo Đồ ngây dại.

“Đứa nhỏ... động sao?”

Ý cười bên môi Tô Sách thu lại, nhưng phần mi mắt lại giãn ra, gật đầu một cái: “Đúng vậy.”

Biểu tình trên mặt Thảo Đồ biến thành vui sướng.

Đứa nhỏ động... đứa nhỏ đang động a!

Thảo Đồ hít sâu một hơi, rốt cuộc chậm rãi bình tĩnh lại.

Tô Sách có thể cảm nhận được tay y cũng không còn cứng ngắc như khi này.

Thảo Đồ chớp mắt mấy cái: “A Sách, ta có thể... sờ một chút không?”

Tô Sách gật đầu: “Àn.”

Thảo Đồ thật cẩn thận ngẩng đầu: “Kia... ta sờ nha.”

Tô Sách lại cười khẽ, gật đầu: “Hảo.” Cậu buông lỏng bàn tay đang đè tay Thảo Đồ.

Vì thế Thảo Đồ nhẹ nhàng dùng ngón tay chạm lên bụng cậu một chút.

Rốt cuộc, lúc phát hiện vẻ mặt Tô Sách vẫn tự nhiên như cũ, không hề có chút khó chịu nào thì mới áp cả bàn tay lên... Lần này, y không cần Tô Sách hỗ trợ.

Đứa nhỏ trong bụng Tô Sách giống như đang đáp lại, lúc Thảo Đồ chạm lên lại đá tới vài cái... cảm giác tồn tại phi thường mãnh liệt.

Thảo Đồ nghĩ nghĩ, nói: “Hửn là giống đực ấu tể đi.”

Tô Sách lần đầu tiên trải qua chuyện này, cũng không biết phản ứng cụ thể thế nào. Bất quá cậu đột nhiên nhớ tới nghi vấn những phụ nữ có thai trên địa cầu hay đặt ra... cậu nhìn nam nhân cao lớn bên cạnh, hỏi: “Thảo Đồ, người thích giống đực ấu tể hay giống cái ấu tể?”

Thảo Đồ nói: “Chỉ cần là đứa nhỏ của ta cùng A Sách, mặc kệ là gì cũng đều tốt lắm.” Sau đó y lại do dự một chút, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Tô Sách có chút hứng thú, không biết người này lại đang lo lắng chuyện gì.

Sau đó, Thảo Đồ tiếp tục nói: “Giống đực ấu tể thì tốt, giống cái rất khó nuôi sống, chúng ta càng phải cẩn thận hơn một chút mới được...”

Tô Sách nghiêng đầu nhìn y, ôn nhu hỏi: “Không thích giống cái ấu tể sao?”

Thảo Đồ nhú mày: “Không phải không thích...”

“Chứ sao?” Tô Sách rất có kiên nhẫn.

Thần Đồ gãi đầu: "...chỉ là sợ."

Mang thai đứa nhỏ, một chuyện khó tiếp nhận như vậy cũng đã tiếp nhận rồi, trong lòng Tô Sách chỉ còn tràn đầy ôn nhu. Chính là những lời Thần Đồ vừa nói lại làm phần ôn nhu này bị bịt kín một tầng bóng ma.

Ấu tử rất khó sống sót... trong thế giới nguyên thủy này là chuyện vô cùng bình thường.

Cho dù Tô Sách đã từng gặp 'lễ tang' ở nơi này, nhưng cũng chưa tận mắt thấy qua tử vong thật sự.

Càng miễn bàn liên hệ nó tới mình.

Tài nguyên sinh tồn không phải vô hạn, giống đực ấu tử lớn rất nhanh, có thể sớm tự nuôi sống bản thân, tổ chất cơ thể cũng vượt xa giống cái. Mà giống cái ấu tử nhỏ bé yếu ớt, cho dù tỉ mỉ chăm sóc cũng rất dễ dàng vì một căn bệnh nặng mà tử vong... Nếu, nếu đứa nhỏ của mình cùng Thần Đồ vất vả sinh ra, đứa nhỏ tượng trưng cho sự ràng buộc của gia đình sau khi vừa tiến đến lại mất đi... kia là việc thống khổ cỡ nào!

Bất quá may mắn...

Trước mắt bộ lạc này rất hòa bình, hơn nữa bộ lạc lớn mạnh, tài nguyên rất phong phú.

Nếu gia nhập phải một bộ lạc nhỏ nghèo khó, chỉ sợ cuộc sống lại càng thê thảm hơn đi... Mặc dù tỉ lệ này đã được giảm rất nhiều nhưng không ai dám cam đoan có thể thành công che chở tất cả ấu tử trưởng thành...

Nhưng mà, bọn họ sẽ cố hết sức.

Tô Sách nghĩ vậy. Bất luận thế nào nhất định sẽ cố gắng hết sức, để tất cả đứa nhỏ đều có thể khỏe mạnh sống sót.

Tô Sách khẽ thở dài.

Việc nuôi dạy con cái của cha mẹ này, Thần Đồ cùng mình giống nhau, đều là lần đầu tiên a.

Khẩn trương, sợ hãi là đương nhiên.

Tô Sách nói với Thần Đồ: "Muốn nghe một chút không?"

Thần Đồ ngẩng đầu: "Nghe một chút?"

Tô Sách mỉm cười: "Ừ." Cậu đưa tay chạm lên phần bụng đã nhô cao của mình: "Áp đầu lên đây, nghe một chút."

Thần Đồ chần chờ, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của A Sách thì kiềm lòng không được sáp tới gần.

Áp lỗ tai lên vị trí bàn tay khi nãy, nhẹ nhàng không đè lên bụng Tô Sách.

Có âm thanh...

Hình như là nhịp đập huyết mạch tương liên, cảm giác tràn trề sinh mệnh!

Về mặt Thần Đồ có chút bối rối, nhưng càng nhiều hơn là an tường.

Tô Sách đưa tay áp lên mái tóc vàng óng rực rỡ của Thần Đồ, dùng sức xoa một chút: "Thần Đồ, không cần sợ."

Thần Đồ hơi híp mắt lại, y luôn thực hưởng thụ sự vuốt ve của Tô Sách. Nhất là bên tai nghe thấy âm thanh bình thản nhưng thực nghiêm nghị của A Sách nhà y, liền cảm thấy cảm giác thỏa mãn dần trào, lần áp tất cả lo lắng trong lòng.

Tô Sách tiếp tục nói: "Ta sẽ giúp ngươi."

"Chờ đứa nhỏ sinh rồi, vô luận là giống cái hay giống đực, chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc bọn nó."

"Nếu là giống đực thì để đám nhóc buồng bình này chạy loạn khắp nơi, chờ hơi lớn một chút, ngươi sẽ dạy bọn nó đi săn, ta dạy bọn nó đạo lý làm người..."

"Mà nếu là giống cái..."

“Chúng ta liền nâng bạn nó trong lòng bàn tay, ta dạy con làm việc nhà, học tập kĩ năng sinh tồn, người thì mang về cho chúng những loại trái cây thơm ngon nhất trên núi, để bạn nhỏ vui vẻ mà lớn lên...”

Âm thanh Tô Sách dần dần trở nên mềm nhẹ, giống như chính cậu cũng đang chìm đắm trong một giấc mơ tuyệt vời.

Mí mắt Thản Đồ cũng sụp xuống, lúc nhắm mắt lại thật giống như thật sự thấy được một ngày nào đó trong tương lai, y cùng A Sách, hai người... không, còn có đứa nhỏ của bạn họ tạo thành một gia đình.

Mỗi đứa nhỏ của bạn họ đều thực khỏe mạnh lớn lên, sau đó bạn họ còn có thể nhìn đám nhỏ lập gia đình...

Sau đó... sau đó Thản Đồ liền ngủ thiếp đi.

Tiếng ngáy rất nhỏ theo mũi phát ra làm Tô Sách cười khê thật ôn nhu.

Thản Đồ người này, một đoạn thời gian này không chỉ chăm sóc cậu, còn phải đi săn... hẳn cũng mệt chết đi. Hơn nữa y vẫn luôn lo lắng, mỗi lần ra ngoài đều phải mời Mạc Lạp hoặc những giống cái khác tới làm bạn với cậu, áp lực tinh thần hẳn không nhỏ.

Cho dù tới tận bây giờ y chưa từng nói ra, nhưng trong lòng Tô Sách hiểu rất rõ.

Thản Đồ phi thường phi thường lo lắng cho cậu.

Vì thế cậu cũng chỉ có thể đáp ứng... vô luận đối với một nam nhân mà nói, loại chăm sóc hết như thủy tinh dễ vỡ này.... khó khăn cỡ nào, nhưng để Thản Đồ an tâm mà mặc cho y cứ bảo vệ cùng yêu thương cậu một cách quá phận như vậy đi.

Nghĩ tới tâm tình cùng tâm ý toàn tâm toàn ý quý trọng mình, kì thật... cũng không còn quá khó khăn.

Suốt cả buổi chiều, Thản Đồ tựa vào chân Tô Sách ngủ. Cũng không biết có phải đang ngủ vẫn nhớ rõ tới tình trạng của Tô Sách hay không, rõ ràng lúc thiếp ngủ đi áp lên bụng Tô Sách, nhưng trong nháy mắt ngủ say thì lại trượt tới trên đùi cậu.

Rồi sau đó, Thản Đồ không còn biết gì nữa.

Tô Sách cẩn thận đưa tay vuốt những sợi tóc vàng của Thản Đồ, ánh sáng bên ngoài xuyên vào khe cửa tiến vào, dừng trên tóc y, nhìn qua hết như những mảnh nhỏ của ánh mặt trời. Thập phần ấm áp, cũng thập phần bình lặng.

Sau đó, nhìn gương mặt ngủ an ổn của Thản Đồ, nghe tiếng y nhẹ nhàng hít thở, Tô Sách cũng cảm thấy ngày càng buồn ngủ hơn.

Một lát sau, cậu cũng nhắm hai mắt, một tay đặt lên đứa nhỏ tương lai của mình, mà tay kia thì ôn nhu đặt trên đầu Thản Đồ... Đây, chính là người một nhà.

Giấc ngủ trưa qua đi, Thản Đồ tinh thần phần chấn tỉnh lại. Việc chuẩn bị cơm chiều cùng chăm sóc A Sách y đều thực hăng hái hoàn thành. Tối ban đêm, y lại biến thành sư tử hoàng kim, ôn nhu ôm Tô Sách vào lòng mình.

Như vậy sẽ càng ấm áp hơn, cũng càng mềm mại hơn.

Sự ấm áp đó làm cậu có một giấc mơ kì lạ, trong mơ cậu thấy rất nhiều gối ôm thật lớn ở xung quanh, làm cậu trở nên lười thức dậy.

... Thẳng đến sáng sớm hôm sau, cậu bị một tiếng động lớn làm bừng tỉnh.

57. Chương 57: Cảm Giác Bị Sét Đánh

Tô Sách đột nhiên bừng tỉnh, Thản Đồ tự nhiên rất nhanh phát giác cậu khó chịu, nhất thời giận dữ, ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng——

Nhưng Tô Sách dè miệng y lại, đi tới bên cửa sổ nhìn xuống. Thản Đồ cũng lập tức khôi phục hình thường, đi qua ôm lấy cậu, cũng đồng đại nhìn xuống xem thử.

Cư nhiên là Dương Hàn!

Dương Hàn thực kinh hoảng đâm ‘bang bang’ lên cửa, vừa đâm vừa lớn tiếng gọi tên Tô Sách.

...học trưởng làm sao vậy?

Tô Sách có chút lo lắng, kéo Thản Đồ nói: “Chúng ta mau xuống xem thử!”

Thản Đồ liền ôm Tô Sách tới cửa thang lầu nhảy xuống, nhanh nhẹn mở cửa.

Dương Hàn cứ vậy lao đảo ập vào, anh lập tức vịn cửa đứng vững, miệng còn lo lắng gào lên: “A Sách, xà—— xà a a!”

Tô Sách bị Thản Đồ ôm tới ngồi trên chiếc ghế lát da thú, nghe nói vậy thì có chút nghi hoặc nhìn Dương Hàn: “Học trưởng... xà gì?” Trong lòng cậu ẩn ẩn có cảm giác không ổn.

Dương Hàn chạy vào trong, hơn nữa còn khóa cửa thật kĩ, lúc này mới thở phào, lau mồ hôi nói: “Sáng nay, lúc ta thức dậy, vừa mới ra cửa liền thấy trong sân có một con cự mạng to như cái bồn nước!”

Quả nhiên là vậy...

Dương Hàn lại tiếp tục nói: “...nó quấn trên một cây cổ thụ, nhìn thấy ta lập tức trườn tới. Ta nhìn xung quanh không hề thấy tung tích A Nhĩ Sâm, liền vội vàng chạy tới đây.”

Tô Sách nghe Dương Hàn kể lại, cảm giác trong lòng thực phức tạp.

Cậu vẫn nghĩ học trưởng giống mình lúc đầu, chỉ không rõ bản thân là ‘giống cái’ mà thôi, không ngờ cư nhiên ngay cả ‘thú nhân’ cũng không biết, thật đúng là...

A Nhĩ Sâm cùng học trưởng ở bên ngoài chừng ba tháng, chẳng lẽ không có lần nào biến thân cho học trưởng xem sao? Còn có thể vì hình thú mà bị dọa.

Này cũng thật sự có điểm làm người ta không biết nên khóc hay cười đi.

Chính là, Tô Sách lại có điểm rối rắm.

Cậu phải giải thích với học trưởng thế nào, cự xà kia chính là A Nhĩ Sâm à?

Dương Hàn còn tưởng Tô Sách bị dọa, bản thân là học trưởng, lúc đối mặt với học đệ hoảng sợ, tâm lý trấn trấn lúc này lập tức tiêu tán rất nhiều.

Dương Hàn liền nói: “A Sách, nhà này kết cấu chắc chắn không? Cũng không cần quá lo, chúng ta ở trong này trốn một lúc, chờ cự mạng kia không chú ý thì chạy trốn tới nơi khác là được rồi.”

Dương Hàn trước đó cũng có thể xem là ‘du sơn’ ở bên ngoài mấy tháng, cho dù gốc đến thế nào cũng có được trình độ tri thức dã ngoại nhất định, tuy mới này vì bị dọa mà có vẻ thực kích động, hiện tại tỉnh táo lại liền có thể đưa ra một ít đề nghị.

Nhưng anh lập tức nhíu mày: “Đúng rồi A Sách, ngươi có biết A Nhĩ Sâm bình thường đi đâu không? Cự mạng kia đang ở trong sân, hiện giờ nói không chừng đã bỏ tán loạn, ta có chút lo lắng A Nhĩ Sâm gặp nguy hiểm.”

Về mặt Tô Sách càng phức tạp hơn, học trưởng không lưu cho cậu chút thời gian suy nghĩ đã nói nhiều như vậy, cậu đang chỉnh lý ngôn ngữ, nghĩ xem phải làm thế nào để học trưởng càng dễ dàng tiếp nhận một chút.

...Nhưng nghe mấy câu này vẫn làm cậu có chút dễ khóc dễ cười a.

Cậu còn chưa nghĩ xem nên nói làm sao mới tốt, Thản Đồ bên kia lại không hiểu gì cả.

Mới sáng sớm, y còn đang ôm A Sách ngủ ngon lành lại bị tiếng đập cửa đánh thức. Y vốn rất tức giận, bất quá nhìn thấy đối phương là ca ca A Sách nên cũng không có biện pháp gì. Chính là không ngờ vị ca

ca này vừa vào cửa đã lùm bùm một trận, đại khái là nói ngôn ngữ của bộ lạc bọn họ, ngôn ngữ khá lạ, y hoàn toàn.... nghe không hiểu a.

Vì thế Thản Đồ mở miệng hỏi: “A Hàn, các người đang nói cái gì vậy?”

Dương Hàn cũng lấy lại tinh thần, vội chạy tới giải thích với Thản Đồ: “Trong sân, có măng xà rọt theo.”

Thản Đồ nghi hoặc, chớp mắt mấy cái: “Măng xà? A Nhĩ Sâm rọt người?”

Lúc này đổi thành Dương Hàn ngây dại.

“... cái gì mà măng xà A Nhĩ Sâm?” Dương Hàn chần chờ hỏi.

Thản Đồ sáng khoái lập lại: “A Nhĩ Sâm biến thành hình thú chạy theo người à? Người chạy trốn hấn sao, hai người đang rèn luyện thân thể à?”

Dương Hàn giống như bị sét đánh trúng.

Tô Sách đỡ trán, thở dài.

Cậu suy nghĩ nhiều như vậy, chính là lại quên mất bên cạnh có một tên hành động luôn đi trước suy nghĩ...

Xem bộ dáng học trưởng hiện tại, nhất định bị dọa rồi đi.

Thản Đồ người này, đúng là không để cậu có chút thời gian chuẩn bị nào a...

Hiện tại một người không rõ tình huống, một người bị dọa không nhẹ, chỉ có thể tự mình xuất mã.

Tô Sách thở dài, cũng chỉ có thể nói trực tiếp với Dương Hàn: “...học trưởng, thế giới này không giống thế giới kia của chúng ta.”

Dương Hàn nhìn chằm chằm cậu, ánh mắt hiện ra một ít khó tin.

Tô Sách gật gật đầu: “Học trưởng nghĩ đúng rồi, Thản Đồ cùng A Nhĩ Sâm đều là ‘thú nhân’, có hai hình thái người cùng thú.”

Dương Hàn chấn động, giật giật môi: “Chúng ta không có hình thú, có sao không...”

Tô Sách cười một cái: “Học trưởng không cần lo lắng, thú nhân nơi này cũng chia làm hai loại, một là loại có hai hình thái như Thản Đồ, một là không có hình thú chỉ có hình người như chúng ta.

Nghĩ lại một chút, cậu vẫn không nói cụ thể vấn đề phân chia hai loại thú nhân ra.

Học trưởng hôm nay đã chịu đủ đả kích rồi...

Giống cái, giống đực này nọ, vẫn là sau này chậm rãi nói tới thì tốt hơn.

Nếu bình thường, với hiểu biết của Dương Hàn về Tô Sách, nhất định sẽ phát hiện trong lời nói của cậu vẫn chưa hết ý, nhưng y vừa mới chịu kinh hách quá lớn, vì thế không chú ý tới việc này.

Bởi vì anh đột nhiên nhớ ra, lúc này có một âm thanh mà mình tưởng bản thân nghe lầm.

Lúc anh gõ cửa nhà học đệ hình như có nghe thấy tiếng gầm của dã thú...

Nghĩ tới đây, tầm mắt Dương Hàn vô thức liếc về phía Thản Đồ: “Kia y...”

Tô Sách hiểu ý học trưởng, quay đầu nói với đại tộc nhà mình: “Thản Đồ, học trưởng muốn nhìn thấy hình thú của người.”

Thản Đồ ngây ngốc một chút, lập tức phản ứng lại.

Đại khái là ca ca A Sách muốn xem hình thú của mình có cường tráng không, có đủ năng lực để bảo hộ A Sách không đi... Khảo nghiệm từ nhà mẹ bầu bạn, Thản Đồ quyết định, y tuyệt đối không thể qua quýt!

Trạng thái nhiệt liệt hùng hực này, cho dù Tô Sách cùng Dương Hàn đang khẩn trương muốn chứng thực đều nhận ra.

Thản Đồ người này khí thế rất khác biệt...

Bất quá, vì cái gì?

Ngay sau đó, Thẩn Đồ duỗi thân biến thành một đầu sư tử hoàng kim thật lớn.

Tiếp đó chính là ngửa đầu gầm lớn một tiếng, chấn động tới mức đồ đạc trong nhà đều rung lên.

Dương Hàn cùng Tô Sách bật lỗ tai, chờ đến khi dư âm tiêu tán hết mới buông tay.

Thân hình Thẩn Đồ phi thường uy vũ cường tráng, duỗi thân một cái không sai biệt lắm chiếm hết hai phần ba lầu một, làm Tô Sách cùng Dương Hàn nháy mắt cảm thấy không gian nhỏ hẹp đi rất nhiều.

Dương Hàn ngẩng đầu nhìn đầu hùng sư trước mắt, trong lòng thực sợ hãi.

“Hóa ra, đây là Thẩn Đồ a...” Anh thì thào: “Thật sự rất khốc!”

Tô Sách mỉm cười một chút, lần đầu tiên nhìn thấy cũng rung động như vậy.

Trong đầu Dương Hàn lại nghĩ tới lúc mới thức dậy nhìn thấy con xà kia—— nga không, phải gọi là cự mãng.

Nếu có vũ khí trong tay, anh thân là một người đàn ông trưởng thành đương nhiên sẽ không chạy trốn mất mặt như vậy, nhưng vừa mới thức dậy không lâu, lại còn không hề chuẩn bị tâm lý đột nhiên nhìn thấy một con cự mãng thô bằng bốn nước dài hơn mười thước thường được viết trong sách đang dùng ánh mắt vàng ươm có đồng tử dựng thẳng nhìn mình chăm chăm... sợ hãi cũng là chuyện đương nhiên đi.

Bất quá, hiện tại đã biết đối phương kì thật là bạn chí cốt đã bảo hộ mình ba tháng nay, tình tự sợ hãi nhất thời tan biến.

Nhất là lúc nhìn thấy hình thú của bầu bạn học đệ tràn ngập dã tính, Dương Hàn cũng kiềm không được bắt đầu nhớ tới hình thú của thú nhân kia.

Tuy chỉ vội vàng nhìn lướt qua, nhưng Dương Hàn vẫn nhớ rõ, đó là một cự mãng lục sắc, lúc tắm dưới ánh mặt trời màu sắc vẫn thâm trầm như cũ nhưng lại giống như ẩn chứa lưu quang ngưng tụ thực mượng mà...

Phi thường phi thường... xinh đẹp.

Cảm giác lạnh như băng, khí thế lại vô cùng sắc bén.

Chờ Dương Hàn lấy lại tinh thần thì phát hiện Thẩn Đồ đã một lần nữa biến thành hình người, hơn nữa còn dùng ánh mắt có thể nói là ‘chờ mong’ nhìn mình.

Dương Hàn sửng sốt một chút, chuyện này là sao?

Bất quá anh cũng không để ý lắm, liền mở miệng khen ngợi: “Thẩn Đồ, hình thú của người cũng thực lợi hại, là sư tử hoàng kim a! Bình thường người đi săn cũng dùng hình thái này sao? Khi nào đi săn cho ta xem với!”

Thẩn Đồ... nghe không hiểu.

Dương Hàn nói nguyên một lèo, bởi vì phải dùng nhiều từ quá nên toàn bộ anh dùng chính là... hán ngữ.

Bởi vì cùng Tô Sách gặp lại, hai người nói chuyện phiếm đều dùng tiếng Trung Quốc, hơn nữa cũng chỉ mới một ngày, ngôn ngữ thú nhân anh vất vả học tập suốt ba tháng cũng chỉ là những câu trao đổi đơn giản hằng ngày.

Lần này tình huống khá cấp bách nên anh trực tiếp dùng hán ngữ, Thẩn Đồ đương nhiên không hiểu được.

Nhưng vẫn còn Tô Sách ở đây.

Vì thế Tô Sách thực tự nhiên phiên dịch cho Thẩn Đồ: “Ca ca nói, hình thú của người rất uy vũ, ca ca còn muốn nhìn người đi săn.”

Thẩn Đồ trong nháy mắt liền hiểu được. Ca ca A Sách thoát nhìn rất hài lòng với hình thú của mình, sau này còn muốn xem biểu hiện của mình trong thực chiến.

Àn, này đương nhiên có thể.

Vì thế Thản Đồ thực sắc khoái gật đầu: “Hảo, cho người xem.”

Dương Hàn nghe hiểu câu đơn, cũng thực hài lòng gật đầu: “Cám ơn.”

Bầu không khí giữa hai người lập tức hòa hợp. Mà Tô Sách nhìn bọn họ tán gẫu, trong lòng cũng thấy thực cao hứng.

Lúc mọi người đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên lại có người tới gõ cửa, lúc này không phải dùng sức muốn phá cửa, bất quá vẫn có chút nôn nóng.

Tiếp đó còn truyền tới một âm thanh lạnh lùng.

“Thản Đồ, A Sách, A Hàn có ở chỗ các người không?” Là A Nhĩ Sâm tới.

58. Chương 58: Cảm Giác Bị Sét Đánh

***thất thốn: là vị trí yếu ớt nhất trên cơ thể loài rắn

Tô Sách nhìn Dương Hàn cười một cái, lại nhìn về phía Thản Đồ.

Thản Đồ đứng lên, đi qua mở cửa.

Dương Hàn trong lòng đột nhiên nảy sinh chút cảm giác khẩn trương vì diệu, bị Tô Sách nhìn ra, tâm tình lại càng phức tạp hơn.

Học trường rất cuộc... có tâm tình gì?

Bất quá lúc A Nhĩ Sâm tiến vào, Dương Hàn đã không sai biệt lắm điều chỉnh tốt cảm xúc của mình—— là một người khách từ tình cầu xa xôi—— kì thật cũng chính là người địa cầu, anh đương nhiên sẽ không để lộ nội tình, biểu hiện mình không biết thú nhân có bộ dáng này.

Tóm lại, ứng phó việc này trước, sau đó lại tìm thời gian tìm học đệ học ngôn ngữ thú nhân... Thuận tiện cũng tìm hiểu một chút tin tức về thế giới này.

Quyết định như vậy, lúc ngẩng đầu lên, Dương Hàn hảo hảo cùng A Nhĩ Sâm đối mặt.

A Nhĩ Sâm có làn da tái nhợt làm người ta có cảm giác hắn là một thanh niên anh tuấn có khí thể sắc bén, ngẫu nhiên có chút lạnh như băng, bất quá trừ bỏ bề ngoài thì thật sự rất tốt... Dương hàn cùng A Nhĩ Sâm ‘mạo hiểm ngoài dã ngoại’ ba tháng, đương nhiên thực hiểu điểm này.

Hơn nữa, Dương Hàn suy nghĩ một chút về hình thú của người này, cũng hiểu được tính cách như vậy kì thật rất tự nhiên.

A Nhĩ Sâm vừa vào cửa, hướng Tô Sách cùng Thản Đồ gật nhẹ đầu một cái xem như chào hỏi, sau đó toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người Dương Hàn.

A Nhĩ Sâm ngồi xuống đối diện Dương Hàn, trầm giọng hỏi: “A Hàn, người làm sao vậy?”

A Nhĩ Sâm nhớ rõ, sáng hôm nay Dương Hàn mới tỉnh dậy, vừa nhìn thấy hình thú của hắn một cái thì lập tức giống như nhìn thấy thứ khủng bố gì đó, co giò bỏ chạy—— loại hình thú này, chẳng lẽ làm A Hàn chán ghét đến vậy sao?

Trong bộ lạc thú nhân Thái Cách tràn đầy giống đực có hình thái mãnh thú, giống đực lân loại như a Nhĩ Sâm rất ít. Tuy A Nhĩ Sâm biết giống cái nơi này hơi thiên về giống đực tộc mãnh thú, vì thế lúc tìm bầu bạn có chút chần chờ cũng bình thường—— dù sao tất cả bầu bạn của mọi người đều là mãnh thú, đột nhiên có lân loại không phải rất kì quái sao? Nhưng lí do chủ yếu hơn chính là giống cái thành thực trong bộ lạc không có ai làm hắn thích... Cho dù sau khi trưởng thành, hắn đã gặp qua vài giống cái của bộ lạc Mã Nhã, nhưng vẫn đồng dạng không có đối tượng làm hắn động tâm.

Chính là, Dương Hàn cùng Tô Sách nghe nói đều là thành viên của một bộ lạc hẻo lánh, theo lý hắc không thiên vị cho giống đực có hình thái mãnh thú đi.

Vì thế A Nhĩ Sâm sau khi động tâm với Dương Hàn liền quyết định muốn Dương Hàn trở thành bầu bạn của mình, bất quá hiện tại thoát nhìn tựa hồ hắc đã nghĩ sai rồi. Chính là tình cảm giao ra không thể thu hồi, vô luận thế nào hắc cũng phải làm Dương Hàn rung động, làm Dương Hàn cùng mình trở thành người một nhà.

Bất quá cho dù chuẩn bị tâm lý thế nào, A Nhĩ Sâm vẫn bị phản ứng của Dương Hàn đả kích.

Rõ ràng như vậy, chỉ sợ hắc không kịp biểu hiện...

A Nhĩ Sâm cũng nghe nói qua, quả thực có vài giống cái đơn thuần không thể tiếp nhận một loại hình giống đực nào đó, chẳng lẽ Dương Hàn cũng là một trong số đó? Nói vậy không phải... đơn thuần là chán ghét từ sinh lý sao, cho dù hắc thành tâm thành ý cỡ nào, sợ cũng không có biện pháp làm Dương Hàn tiếp nhận mình đi...

Nghĩ đến đây, A Nhĩ Sâm không khỏi càng uể oải hơn.

Nhưng cũng nhờ gương mặt rất ít khi lộ ra biểu tình của A Nhĩ Sâm, ba người ở đây không hề phát hiện chút nào tới tâm tình hỗn loạn của hắc.

Sau đó lời Dương Hàn nói lại lập tức cho hắc chút hi vọng.

Chỉ nghe Dương Hàn cười ha ha hai tiếng, nói: “Không có gì, hình thú của người lớn quá, làm ta sợ hết hồn.”

Chỉ là hoảng sợ thôi sao... Nói thật, giống cái nói hình thú của giống đực rất lớn, này kì thực là một loại khen ngợi. Hình thú đại biểu giống đực rất cường tráng mạnh mẽ!

Là một người cùng cấp bậc với Thản Đồ trong bộ lạc, luôn bị xưng là một trong những giống đực cực mạnh, A Nhĩ Sâm tuy bình thường nghe kích lệ đã thành thói quen, chính là nghe người trong lòng nói vẫn có chút bất đồng.

Tình tự A Nhĩ Sâm tốt hơn một chút, mở miệng nói: “Ta nghĩ người thực chán ghét hình thú của ta.” Ngừng một chút: “Chính là bị dọa... không phải chán ghét sao?”

Ngữ khí A Nhĩ Sâm vẫn không nhấp nhô quá lớn, bộ dáng có vẻ thực bình thản, chính là Dương Hàn lại quỷ dị nghe được trong đó có chút thất vọng, làm anh cảm thấy phản ứng của mình hình như hơi quá đáng——

Dương Hàn nhớ lại nam nhân này đã bảo hộ mình suốt ba tháng nay, hơn nữa tới bây giờ vẫn luôn quan tâm săn sóc mình, chỉ một thoáng liền cảm thấy áy náy.

Thật là, đều là anh em, bất quá có điều là hơi đặc biệt chút... Ân, xem như có dị năng đi, anh cũng không nên làm anh em thương tâm a!

Vì thế Dương Hàn đi qua, vỗ vai A Nhĩ Sâm một chút: “Ta sao lại chán ghét chứ, hình thú của người xinh đẹp cực kì!”

Này cũng không phải nói dối, màu sắc xanh thẫm lóng ánh tia sáng kia thật sự làm anh rung động. Vì thế Dương Hàn do dự một chút, lại ho nhẹ một tiếng, hỏi: “A Nhĩ Sâm, mới này ta còn chưa thấy rõ, người có thể biến lại một lần cho ta xem không?”

A Nhĩ Sâm cẩn thận quan sát biểu tình Dương Hàn, lúc này mới tin tưởng đối phương thật sự không chán ghét. Về phần người trong lòng muốn xem hình thú của mình... này đương nhiên không thành vấn đề.

Tất cả thú nhân sẽ không cự tuyệt giống cái yêu cầu nhìn hình thái uy vũ nhất của mình—— để thuận tiện triển lãm thực lực của mình trước mặt giống cái, đồng thời gia tăng sự hấp dẫn của bản thân.

Dương Hàn nghe A Nhĩ Sâm đồng ý, trong lòng rất cao hứng. Tô Sách ở bên cạnh nhìn hành động của hai người, thật sự không biết nên làm gì...

Cảm tình của học trưởng cùng A Nhĩ Sâm tựa hồ còn tốt hơn cậu tưởng tượng.

Là người phi thường hiểu tính cách học trường, Tô Sách biết rõ học trường bình thường quả thật luôn hữu hảo với tất cả mọi người, bộ dáng rất sáng sủa, nhưng kì thực không phải luôn thổ lộ tình cảm của mình với bất cứ người ‘kề vai sát cánh’ nào, lại càng không biểu hiện mình thực để ý tới bộ dáng của đối phương——nói dễ hiểu hơn chính là đối với người rất tốt, nhưng với những người khác cũng tốt hết như vậy

Học trường chỉ đối với người mình xem là anh em ruột thịt mới rất để ý, tìm mọi cách quan tâm chăm sóc, tỷ như cậu, còn một người nữa chính là A Nhĩ Sâm.

A Nhĩ Sâm không biết nhưng Tô Sách lại thấy rất rõ. Vừa nãy giọng nói A Nhĩ Sâm không để lộ bất mãn quá rõ ràng, nhưng học trường lập tức phát hiện ra tình tự đối phương che dấu, còn khẩn trương an ủi như vậy... Nghĩ tới thì, học trường coi trọng A Nhĩ Sâm như vậy, có lẽ hai người có thể trở thành bầu bạn cũng không biết chừng.

Bởi vì hình thù của A Nhĩ Sâm khá khổng lồ, Thản Đồ ôm Tô Sách lùi ra sau vài thước. Dương Hàn thấy bọn họ như vậy cũng lui về sau.

Rốt cuộc, chừa đủ một khoảng không gian.

Ngay sau đó, A Nhĩ Sâm biến thành một cự mãng lục sắc.

Hắn cố gắng không giãn toàn bộ cơ thể, cũng không hoàn toàn ngẩng lên, đầu xà chỉ hơi nhấc lên một nửa, đối diện với Dương Hàn, ánh mắt vàng ươm nhìn Dương Hàn không chớp.

Dương Hàn trừng mắt nhìn, tuy vừa nãy mới xem một màn người biến thành sư tử, bất quá hiện tại nhìn thấy người biến thành xà vẫn làm anh sững sốt một chút.

Quả nhiên... rất đẹp.

Sau khi biến thành hình thù không thể nói chuyện, A Nhĩ Sâm bất động, mặc cho Dương Hàn đánh giá.

Dương Hàn cẩn thận đi tới trước vài bước—— vẫn có chút khẩn trương, vươn tay.

A Nhĩ Sâm cúi đầu, lưỡi xà phun ra liếm liếm tay Dương Hàn.

Có chút ướt, nhiệt độ cũng không quá cao...

Nhưng vì Dương Hàn trực tiếp nhìn thấy A Nhĩ Sâm biến thành con xà này, vì thế e ngại trong lòng cũng biến mất, còn lại chỉ là tò mò cùng kinh ngạc.

Tò mò vì loại biến hóa kì quái này, mà kinh ngạc vì bộ dáng xinh đẹp của cự mãng.

Dương Hàn thu hồi tay, đỏ mặt, có chút ngượng ngùng hỏi: “Ta có thể sờ vảy của người một chút không?” Dù sao cái này giống như nói với một người đàn ông là ‘ta muốn sờ cơ thể người một chút’, tuy tất cả mọi người đều là đàn ông nhưng thật sự cũng có chút kì quái.

Nhưng lớp vảy trơn bóng trước mắt, thật sự rất muốn ‘động tay động chân’ một chút a...

A Nhĩ Sâm hơi gật đầu xà một chút. Một khi giống cái đưa ra yêu cầu này đại biểu phi thường hài lòng với hình thù của giống đực, cũng biểu thị hai người có thể tiến thêm một bước phát triển. Hắn đương nhiên cao hứng.

Vì thế Dương Hàn lại bước tới vài bước, ngừng thở, cẩn thận đặt tay lên đầu rắn vẫn còn cúi thấp của A Nhĩ Sâm——thật trơn bóng a thật trơn bóng... Hơn nữa lạnh như băng, giống như chạm vào một miếng kim loại nhẵn nhụi, cũng không có cảm giác dính ướt, ngược lại có chút khô mát. Làm Dương Hàn nhịn không được lại sờ sờ thêm một chút, thậm chí bàn tay cũng chậm chậm trượt xuống, từ đỉnh đầu sờ tới trên lưng xà...

Quả nhiên cũng rất đã tay... chờ đến lúc đụng trúng vị trí nào đó trên lưng xà, A Nhĩ Sâm đột nhiên run bắn. Cả cơ thể cũng rụt lui lại.

Dương Hàn khựng lại: “A Nhĩ Sâm, làm sao vậy?” Anh suy nghĩ, A Nhĩ Sâm có phải vì mình quá tò mò làm càn mà tức giận không, có cần nói xin lỗi không a.

Bên kia Tô Sách cũng có chút khó hiểu, mà Thản Đồ cũng phát giác, mở miệng giải đáp nghi hoặc của hai người: “A Hàn, người đừng tới thất thốn của A Nhĩ Sâm.”

A.

Dương Hàn cùng Tô Sách đồng thời phản ứng lại.

Bởi vì A Nhĩ Sâm từ người biến thành xà, bọn họ cư nhiên quên mất đặc tính của hắn.

Dương Hàn thực ân hận nói: “Xin lỗi xin lỗi, A Nhĩ Sâm, ta quên mất, nhưng ta thật sự không phải cố ý!” Nói xong vội vàng rút tay lại.

A Nhĩ Sâm đột nhiên biến trở về hình người: “Không sao, người muốn sờ lúc nào cũng được.”

59. Chương 59: Sắp Sinh

Sau đó A Nhĩ Sâm lại biến về hình xà cho Dương Hàn vuốt ve chơi đùa, mãi đến lúc A Nhĩ Sâm phải lên núi đi săn mới dừng lại.

Dương Hàn định đi cùng A Nhĩ Sâm nhưng bị Tô Sách cản lại... Dù sao với thân thủ hiện tại của Dương Hàn, muốn giúp đỡ A Nhĩ Sâm là chuyện không có khả năng. Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm ở cùng một chỗ ba tháng, đương nhiên cũng hiểu điểm này, nghĩ sơ một chút, mặc dù không cam tâm nhưng vẫn để A Nhĩ Sâm đi một mình.

Thời gian còn lại, Dương Hàn cùng Tô Sách nói chuyện phiếm. Thản Đồ ở bên cạnh chăm sóc Tô Sách, bưng cơm sáng tối cũng không quên đưa một phần cho Dương Hàn.

Cứ vậy, rất nhanh đã qua khoảng hai giờ, A Nhĩ Sâm đã trở lại, sau đó Dương Hàn theo A Nhĩ Sâm trở về nhà. Sau khi ăn cơm trưa xong, Dương Hàn lại chạy tới báo tin—— trước đó, anh đã theo A Nhĩ Sâm cùng đi lĩnh một mảnh đất của riêng mình—— trình tự tương tự như Tô Sách lần trước.

Nhưng bởi vì Dương Hàn không thuần thục ngôn ngữ thú nhân nên tốc độ học tập cùng A Nhĩ Sâm hơi nhanh một chút, anh không hiểu được, vì thế căn bản không thể tìm kiếm tin tức hữu dụng—— nhưng nghĩ tới học để có thể thăm dò tình hình nên trong phương diện này anh lại càng không lười.

Sau đó mỗi ngày cơ hồ đều vượt qua như vậy, chính là Dương Hàn cũng không phải chỉ biết ở không, buổi sáng anh vội vàng cùng Tô Sách học tập ngôn ngữ thú nhân, buổi chiều cùng A Nhĩ Sâm tới mảnh ruộng của mình trồng ít rau cải, tuy vẫn không có biện pháp nói chuyện lưu loát, bất quá vì tính tình cởi mở cùng thấy mọi người xấp xỉ như mình sẽ liền cho đối phương một nụ cười tươi rói. Cư nhiên giống như trước kia, làm người ta có ấn tượng không tồi.

A Nhĩ Sâm là giống đực, phương diện gieo trồng không có biện pháp chỉ điểm nhiều cho Dương Hàn, vẫn là Tô Sách dạy cho Dương Hàn biết đặc tính cơ bản của các loại cây cùng kinh nghiệm của mình. Dương Hàn cuối cùng cũng có chuyện để làm, đối với việc này học hỏi rất nhanh—— hơn nữa ước chừng vì tổ chất cơ thể vốn tốt hơn Tô Sách, vì thế sau khi được cải tạo hoàn toàn, khí lực so với Tô Sách còn lớn hơn——

Tô Sách mang thai cũng được bốn năm tháng, không thích hợp làm công việc lao động tay chân, vì thế Dương Hàn liền chọn một mảnh ruộng cách mảnh của Tô Sách rất gần làm thổ địa của mình, lúc xới đất gieo trồng thì thuận tiện giúp đỡ Tô Sách giải quyết các vấn đề lao động.

Vì thế, hảo cảm của Thản Đồ đối với Dương Hàn cứ vùn vụt tăng lên... Tất cả người đối xử tốt với A Sách nhà y, đối với y mà nói đều đáng giá cảm tạ.

Dương Hàn rất thường đến nhà Tô Sách, A Nhĩ Sâm đương nhiên cũng đi theo, quan hệ bốn người càng thêm hòa hợp. Mà hành động của Thản Đồ cũng càng quy luật hơn.

Trước kia, Thản Đồ vì lo lắng Tô Sách, sợ cậu xảy ra chuyện nên căn bản không nguyên ý rời khỏi cậu một phút giây nào. Vì thế cả ngày hành trình ước chừng như nhau.

Buổi sáng: ôm Tô Sách rời giường, ôm cậu xuống lầu, nấu cơm, nhìn Tô Sách ăn cơm xong, tự mình ngẫu nhiên, rửa chén quét dọn nhà cửa—— đợi giống cái có quan hệ tốt với A Sách như Mạc Lạp, cặp song sinh hoặc vài người khác tới, lo lắng giao Tô Sách cho bọn họ—— vội vàng chạy lên núi đi săn, trong vòng một giờ vội vàng trở về—— tiễn nhóm giống cái kia về.

Giữa trưa: nấu cơm, nhìn Tô Sách ăn cơm, tự mình ngẫu nhiên—— rửa chén thu dọn—— cẩn thận ôm Tô Sách tới mảnh ruộng của bọn họ, theo sự chỉ huy của Tô Sách trồng trọt, thu gặt hoặc sửa sang, gieo hạt—— đỡ Tô Sách đi dạo một chốc, về nhà—— ôm Tô Sách ngủ trưa.

Buổi tối: nấu cơm, nhìn Tô Sách ăn cơm, tự mình ngẫu nhiên—— rửa chén, dọn dẹp nhà bếp—— ôm Tô Sách ra sân để cậu hưởng thụ ánh tà dương, chính mình thì vào nhà bếp nấu nước—— giúp Tô Sách tắm rửa, sau đó tự mình tắm—— đem quần áo đã giặt sạch đi phơi—— chuẩn bị một ít vật liệu cần thiết để chế biến món ăn sáng linh tinh—— ôm Tô Sách lên lầu, ôm cậu ngủ.

Nhưng khi Dương Hàn đến đây thì khác biệt rất lớn.

Tuy đại đa số mọi chuyện cũng không biến hóa, bất quá chủ yếu là y không cần lo lắng một ngày nào đó không có người làm bạn với A Sách nữa. Nấu cơm tạp vụ này nọ y vẫn làm, chính là có A Nhĩ Sâm nên giảm bớt được gánh nặng này... Có đôi khi Dương Hàn cũng chạy tới giúp một tay. Lúc đi săn hai người bọn họ cũng cùng đi, nhiều lúc vì động tác mau, một lần có thể săn nhiều một chút, thậm chí có thể săn cả lương thực cho hôm sau, để y có dư thời gian một ngày làm bạn với Tô Sách.

Đương nhiên cũng sẽ gia tăng một chút hạng mục trước đó không có, tỷ như Tô Sách dạy Dương Hàn một ít thường thức cơ bản, ngôn ngữ thú nhân, bí quyết gieo trồng này nọ, chính là những việc này lại làm Tô Sách có tinh thần hơn.

Tóm lại, lúc A Nhĩ Sâm cùng Dương Hàn trở về, cuộc sống bốn người liền giống như thành một nhà, hết thấy đều vận chuyển theo chiều hướng tốt đẹp...

Không thể không nói, thiên phú ngôn ngữ thú nhân của Dương Hàn không tốt lắm, tựa như lúc trước theo A Nhĩ Sâm học tập, ba tháng chỉ có thể nghe hiểu những câu đơn giản về giao tiếp hằng ngày, mà theo Tô Sách tiến hành học tập theo hệ thống thì cũng vô cùng chậm chạp... Đây cũng không phải chưa có tiền lệ, lúc còn ở địa cầu, trừ bỏ tiếng anh khá một chút vì học hành vất vả thì các ngôn ngữ khác cơ hồ là bất lực—— có lẽ đây là nguyên nhân mà anh nhất định phải kéo Tô Sách, người có thể học tập rất nhanh bất kì ngôn ngữ nào về công ty mình đi?

Thời gian lại trôi qua hơn ba tháng, Dương Hàn cuối cùng cũng có thể nói vài câu dài một chút, mà lúc nghe, ngữ tốc không quá nhanh cũng có thể nghe hiểu đại khái.

Bởi vì ngôn ngữ không thông, Dương Hàn đối với mọi người trong bộ lạc kì thật cũng không quá tín nhiệm, vì thế dù trong lòng có rất nhiều chuyện tò mò nhưng anh cơ bản không đi đâu khác ngoài ba nơi, mảnh ruộng của mình, nhà A Nhĩ Sâm cùng nhà Tô Sách.

Này thực sự làm Tô Sách có chút âu lo.

Có một số việc cậu không tiện mở miệng với Dương Hàn, nhưng ngôn ngữ anh nghe không hiểu, cũng không tiếp xúc với ngoại nhân, phải làm thế nào mới để anh tự phát hiện a?

Chính là nếu hiện tại đột ngột mở miệng, này cũng quá... khó nói đi.

Về phương diện khác, A Nhĩ Sâm đối với phương diện theo đuổi Dương Hàn khá... mờ mịt.

Ít nhất đối với Dương Hàn mà nói chính là vậy.

Theo Tô Sách thấy, A Nhĩ Sâm tựa hồ cũng không quá vội vàng. Cuộc sống của bọn họ cơ bản đều là theo Tô Sách cùng Thần Đồ mà tới, sau đó buổi tối sẽ trở về—— theo những cuộc nói chuyện phiếm ngẫu nhiên với Dương Hàn, Tô Sách phát hiện nhiều nhất bất quá là A Nhĩ Sâm biến thành hình xà cho Dương Hàn sờ vầy một chút, căn bản không thấy A Nhĩ Sâm có biểu hiện ngổ lỏi gì... Đây lại làm Tô Sách có chút suy đoán, chẳng lẽ A Nhĩ Sâm so với Thần Đồ lại càng không hiểu làm thế nào để theo đuổi người trong lòng sao?

Vì thế cho tới giờ, hình tượng ‘anh em’ của A Nhĩ Sâm trong mắt Dương Hàn vẫn không thay đổi chút nào, nhưng thật ra đối với cơ thể của cự xà lại yêu thích không buông tay.

Tô Sách thực hoài nghi có sự hiểu lầm trong này——lúc trước, khi Thản Đồ theo đuổi cậu, bọn họ cũng nháo rất nhiều, mặt ngoài thoạt nhìn rất hòa hợp nhưng kì thật đều là ông nói gà bà nói vịt không phải sao?

Chính là cho dù cậu đoán thế nào cũng không có biện pháp nói với học trưởng a...

Chẳng lẽ cậu phải nói với học trưởng ‘Này! Học trưởng! A Nhĩ Sâm thực thích người, hẳn đang theo đuổi người, muốn cùng người kết hôn, sau đó giống như ta sinh cho hẳn đứa nhỏ sao?’.

Này cũng quá ngượng ngùng đi...

Tô Sách cảm thấy, đoạn thời gian gần đây, tình huống miên man suy nghĩ của mình rất có xu hướng tăng lên.

Thản Đồ cũng thấy rõ Tô Sách ngày càng ngăn người nhiều hơn cùng ngẫu nhiên nhíu mi lo lắng, nhưng cũng chỉ càng tận tâm chiếu cố bầu bạn của mình hơn, hi vọng phương diện vật chất làm cậu thỏa mãn, tinh thần cũng vì thế mà thả lỏng một ít... Tô Sách cũng cảm nhận được tâm ý của Thản Đồ, nhưng thể chất mang thai làm cậu khó có thể điều khiển được cơ thể như trước kia, mà tất cả nôn nóng đều hóa thành lo lắng cho học trưởng...

Dương Hàn hoàn toàn không hiểu vấn đề rối rắm của học đệ, anh thật ra khá vui vẻ. Cứ việc hiện giờ không còn công ty để anh quan tâm, cũng không có công nhân cho anh sử dụng, càng không có khoái cảm chiến thắng trên thương trường, nhưng gieo trồng được một mớ rau tươi ngon trên mảnh ruộng của chính mình, đạt được thành quả lao động do chính bản thân cố gắng—— đúng vậy, trong khoảng thời gian này Dương Hàn đã thành công thu gặt được một vụ mùa—— đồng dạng cũng là việc làm người ta vui sướng.

Có thể nói vậy, Tô Sách đã lo lắng quá nhiều.

Dương Hàn quả thật là một người đàn ông mạnh mẽ có dã tâm cùng sự nghiệp, nhưng về mặt tinh thần anh lại càng cứng cõi hơn—— lúc phát hiện mọi việc đã không thể xoay chuyển, thiên tính lạc quan cùng phóng khoáng đã phát huy hoàn toàn. Làm anh có thể vì chút thu hoạch này mà vui sướng—— chỉ cần anh có giá trị tồn tại—— trong một khía cạnh nào đó, anh có thể nói là cực kì tương tự Tô Sách.

Anh cảm thấy, những việc khác mình làm không tồi, chỉ có vấn đề kiểm soát ngôn ngữ làm anh lo lắng tới việc chân chính hiểu biết thế giới này, nhưng anh tin tưởng, dưới sự chỉ dẫn của học đệ, rất nhanh anh sẽ đột phá được vấn đề này—— anh vẫn rất tin tưởng vào bản thân.

Chính là, ngoài ý muốn luôn đánh úp tới vào lúc người ta không kịp phòng bị nhất, vào một buổi chiều trời quang mây tạnh, bốn người bọn họ vừa mới ăn cơm xong, đang ngồi trong sân phơi nắng nói chuyện phiếm.

Đột nhiên, bụng Tô Sách sinh ra cảm giác đau nhức mãnh liệt.

60. Chương 60: Sinh Ấu Tế

Thản Đồ trong nháy mắt đã nhảy dựng dậy, nhưng cơ hồ ngay lập tức, y nhớ ra Tô Sách còn nằm trong lòng ngực mình, trong lúc nhất thời liền luống cuống, một bên lo lắng, một bên không dám có xú động tác mạnh nào.

....A Sách, A Sách rốt cuộc làm sao vậy!

Dương Hàn cũng đột nhiên đứng lên, đi qua lớn tiếng gọi: “A Sách, người làm sao vậy!”

A Nhĩ Sâm đưa tay giữ chặt cánh tay Dương Hàn, Dương Hàn nhất thời không thể động dậy.

Dương Hàn lo lắng cố giãy tay ra, hô lớn: “A Nhĩ Sâm!”

A Nhĩ Sâm nói: “Hắn sắp sinh đứa nhỏ.”

...A?

Dương Hàn cùng Thản Đồ lúc này mới phản ứng lại.

A Nhĩ Sâm nói thêm: “Thản Đồ cùng A Hàn chiếu cố A Sách, ta đi mời Tật Mạch Nhĩ tới.”

Thản Đồ đã gấp tới độ không biết nói gì cho phải, nhưng thật ra Dương Hàn lại bình tĩnh hơn: “Đúng đúng a, A Nhĩ Sâm người mau đi đi, A Sách tạm thời giao cho chúng ta...” Anh liếc mắt nhìn qua Thản Đồ đang hoang mang lo sợ: “Giao cho ta!”

A Nhĩ Sâm gật đầu một chút, cũng không nói nhiều, lập tức chạy ra ngoài sân, trong chớp mắt liền không nhìn thấy bóng dáng.

Lúc này, Dương Hàn một lần nữa đặt lực chú ý tới Tô Sách.

Gương mặt Tô Sách đã biến thành trắng bệch, hai tay muốn đụng vào phần bụng đang đau đớn, nhưng lại vì nghĩ tới gì đó mà thống khổ rũ tay xuống bên người, nắm tay siết chặt.

Đau... đau đến khó có thể chịu được!

Tám tháng trước cậu chưa từng cảm nhận cơn đau dữ dội như vậy. Cho dù ngẫu nhiên cũng từng đau một chút, nhưng chỉ là từng đợt co rút đau đớn, vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được, không giống như hiện tại, giống như ngay cả ruột gan cũng đứt đoạn... Tô Sách chỉ cảm thấy trước mắt dần biến thành màu đen, khí lực cả người đều không ngừng xói mòn, cứ như chìm vào giấc ngủ vĩnh cửu, rốt cuộc... không bao giờ tỉnh lại.

Thản Đồ ở bên cạnh luống cuống tay chân, miệng liên tục nói: “A, A Sách! Người làm sao vậy? Bụng rất đau sao? Đau... rất dữ dội sao?”

Chưa bao giờ biết giống cái sinh đứa nhỏ là chuyện thống khổ như vậy, y hiểu rất rõ A Sách của mình... Bình thường vẫn luôn lãnh tĩnh, cũng thực ôn nhu, nhưng hiện giờ lại vì cơn đau đớn mà sắp chịu không nổi... Thản Đồ vội vàng đưa tay lau mồ hôi trên trán cho Tô Sách, đồng thời y hoảng sợ phát giác sau lưng Tô Sách lại càng chảy ra nhiều mồ hôi lạnh hơn nữa, dần dần ngay cả quần áo cậu cũng thấm ướt.

Thản Đồ không có cách nào, y căn bản không biết làm gì mới tốt, chỉ có thể ôm chặt lấy Tô Sách, ở bên tai cậu không ngừng thì thầm: “A Sách, A Sách không đau... ta ở trong này... Có thể nghe thấy lời ta không A Sách? Ta là Thản Đồ, ta ở đây với người a...” Còn có A Nhĩ Sâm, A Nhĩ Sâm vì cái gì còn chưa mang Tật Mạch Nhĩ về!

Tô Sách chìm trong cơn đau đớn vô hạn, chỉ có thể cảm giác cơ thể không ngừng rét run, tay chân đều trở nên lạnh lẽo, tựa hồ ngay sau đó mình sẽ chết đi—— nhưng ngay lúc cậu nghĩ mình không thể thừa nhận nổi thì đột nhiên lại cảm giác được ấm áp.

Ấm áp từ lồng ngực phía sau áp lên tấm lưng lạnh như băng của cậu, độ ấm như muốn thiêu đốt giải cứu cậu khỏi rét lạnh... Là Thản Đồ.

Loại cảm giác này thực kì diệu, đột nhiên cậu cảm giác khí lực mình dường như đang tăng trở lại.

Ý thức cũng có chút thanh tỉnh...

Đúng vậy, cậu hiểu được.

Cơn đau đớn như vậy đại khái là đứa nhỏ trong bụng đang biểu thị sự tồn tại của mình.

Nó muốn... nó cuối cùng cũng muốn chào đời.

Vì thế cậu không thể ngắt xui.

Tuy cậu không phải phụ nữ, cũng chưa từng chứng kiến phụ nữ mang thai cùng sinh con, chính là cậu hiểu rõ, lúc sinh sản phải giữ lại khí lực.

Cậu không thể kiệt sức vào lúc này...

Trước đó vì cơn đau làm cậu đổ rất nhiều mồ hôi lạnh, cơ hồ làm cậu mất đi ý thức, nhưng loại cảm giác như sắp chết kia chỉ là ảo giác mà thôi... Thản Đồ ở phía sau đang duy trì cho cậu.

Thản Đồ cho cậu áp ấm, đủ để cậu thoát khỏi ảo giác này.

Vì đứa nhỏ của cậu... không, vì đứa nhỏ của cậu cùng Thản Đồ có thể bình an chào đời, cậu phải chịu đựng.

Có ý chí như vậy, tập trung tinh lực về mục tiêu là tốt rồi.

Hít một hơi thật sâu, thở ra, Tô Sách cố gắng cảm thụ áp ấm Thản Đồ truyền cho mình, để ý thức rời xa cơn đau đớn trong bụng, đồng thời dời đi lực chú ý của bản thân.

Cậu phải chống đỡ... trước khi Tật Mạch Nhĩ tới.

Dương Hàn ở bên cạnh cũng rối bời, anh đồng dạng cũng không có kinh nghiệm a!

Nhìn bộ dáng học đệ khó chịu như vậy, anh cũng thực lo lắng... Chính là bầu bạn của học đệ cư nhiên so với anh còn bình tĩnh hơn cả học đệ! Được rồi, nếu y thật sự có thể bình tĩnh như vậy thì vừa này cũng không luống cuống thế kia...

Chính là, hiện tại rốt cuộc phải làm gì mới tốt? Một người đau tới cả người co rút, một người chỉ lo ôm người bị đau kia, hai người hoàn toàn không có chút chủ ý nào.

Dương Hàn không khỏi bắt đầu đi qua đi lại trong sân, càng không ngừng nhìn ra ngoài... Ai, bình thường tốc độ A Nhĩ Sâm rất nhanh, sao bây giờ vẫn chưa trở lại a? !

Kì thật thời gian chỉ qua không tới năm phút đồng hồ mà thôi...

Đáng ăn mừng chính là, lúc Thản Đồ thật sự không thể chịu nổi mà bắt đầu nôn nóng thì A Nhĩ Sâm đã trở lại.

Đi theo sau là Tật Mạch Nhĩ mang theo dụng cụ cùng Thụy Ân Tư một đường ôm hắn chạy tới.

Đúng vậy, từ mấy tháng trước, Thụy Ân Tư đã trở lại bộ lạc, hơn nữa đã cùng Tật Mạch Nhĩ kết thành bầu bạn.

Nhìn thấy A Nhĩ Sâm, trong lòng Dương Hàn nhất thời yên ổn rất nhiều, liền nhào qua: “A Nhĩ Sâm, vị nào là vu y!”

Dương Hàn thực ngốc, y vu là giống cái, đương nhiên là người được ôm tới...

Bất quá A Nhĩ Sâm không có chút ý tứ cười nhạo anh, chỉ trực tiếp nói: “Tóc bạc là Tật Mạch Nhĩ.”

Dương Hàn lập tức xoay người, nhìn thấy người tóc bạc dễ nhìn kia được thả xuống, liền vội vàng mỉm cười.

“Ta chính là Tật Mạch Nhĩ, hiện tại để nhìn A Sách một cái đã.”

Mới vừa nói xong, Tật Mạch Nhĩ cũng không nói quá nhiều với Dương Hàn, vội vàng bước nhanh tới. Tật Mạch Nhĩ vừa nhắc đầu liền nhìn thấy bộ dáng đau quặn của Tô Sách lập tức hô lên: “Thản Đồ, mau ôm Tô Sách vào phòng, nơi không có gió!” Trọng giọng nói có chút ý tứ trách cứ: “Các người sao lại để A Sách ở đây hóng gió chứ? !”

Thản Đồ nghe thấy âm thanh Tật Mạch Nhĩ liền cả kinh nhảy dựng, y theo bản năng chiếu theo lời đối phương, nhẹ nhàng ôm Tô Sách đi vào nhà.

Tật Mạch Nhĩ lại phân phó: “Ta cần nước ấm cùng một lượng lớn da thú mềm mại, mặc kệ là ai, mau chóng chuẩn bị!”

Dương Hàn nghe vậy, lập tức vọt vào nhà bếp, mà A Nhĩ Sâm thì nhảy lên tầng hai nhà Thản Đồ—— ở đây ngay người mấy ngày nay, hắn không sai biệt lắm cũng biết da thú mềm mại nhất nằm ở phòng nào.

Rất nhanh, trong một căn phòng kín ở lầu một, da thú mềm mại A Nhĩ Sâm đưa tới được chất thành đống, Tô Sách đặt nửa nằm trên da thú, Thản Đồ vẫn đang ôm cậu, một chút cũng không chịu buông tay. A Nhĩ Sâm không ở trong này quá lâu, rất nhanh liền ra ngoài, đồng dạng chạy tới nhà bếp—— hắn muốn xuống phụ Dương Hàn một tay.

Tạp Mạch Nhĩ nhận dụng cụ trong tay Thụy Ân Tư, ngồi xuống bên cạnh đồng da thú, vừa nói với Thản Đồ: “Ta ở trong này là được, người mau đi ra ngoài!”

Sắc mặt Thản Đồ có chút xanh mét: “....Không! Ta phải ở cùng A Sách!” Tô Sách nằm trong lòng ngực y, y nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của A Sách, nhin không được lại siết chặt cánh tay.

Nói thật, Tạp Mạch Nhĩ không phải lần đầu tiên gặp giống đực hoảng loạn như vậy... Chỉ là chuyện sau đó, giống đực ở trong này một chút lợi ích cũng không có, thậm chí còn ảnh hưởng tới hiệu suất làm việc của hắn!

Trước kia, Tạp Mạch Nhĩ bình thường đều tranh thủ chút thời gian giải thích cho giống đực, khuyên giống đực ra ngoài hoặc gọi người kéo ra.

Chính là hiện tại, Tạp Mạch Nhĩ không cần phiên toái như vậy.

Thứ nhất, hắn cùng Tô Sách khá thân thiết, đối với tính cách Thản Đồ cũng hiểu khá rõ... Người này rất bướng bỉnh, khuyên bảo này nọ là vô ích. Thứ hai là Thụy Ân Tư ở ngay bên cạnh.

Vì thế Tạp Mạch Nhĩ thay đổi biểu tình ôn nhu hằng ngày, nói với bầu bạn: “Thụy Ân Tư, mang Thản Đồ ra ngoài.”

Thụy Ân Tư mỉm cười đáp ứng, đưa tay túm lấy cánh tay Thản Đồ, Thản Đồ sợ làm tổn thương Tô Sách, bất đắc dĩ chỉ đành thả tay, hậu quả lập tức bị Thụy Ân Tư lôi ra thật xa. Đương nhiên, ngay sau đó Thản Đồ bắt đầu giãy dụa kịch liệt... Thậm chí còn vung tay muốn đánh Thụy Ân Tư.

“Người buông ra! Ta phải ở lại chỗ này!”

Thụy Ân Tư lắc đầu: “Thật đáng tiếc, Tạp Mạch Nhĩ muốn người ra ngoài.”

Vì thế, ở sau lưng Tạp Mạch Nhĩ, trong khoảng không gian nhỏ hẹp này, hai người không chút khách khí động thủ.

Mà âm thanh Dương Hàn cũng từ bên ngoài truyền vào: “Tạp Mạch Nhĩ vu y, nước đun xong rồi!” Cùng vào với Dương Hàn còn có A Nhĩ Sâm, A Nhĩ Sâm ôm một thùng gỗ lớn cao chừng nửa người, bên trong đều là nước sôi nóng hổi, Dương Hàn bưng một chậu nước ấm nhỏ, nhưng vẫn có chút phỏng tay.

Vòng qua phạm vi đánh nhau của Thản Đồ cùng Thụy Ân Tư, hai người đặt nước vào vị trí Tạp Mạch Nhĩ chỉ định. Tạp Mạch Nhĩ lúc này lại lên tiếng: “Tốt lắm, hiện tại tất cả mọi người đều ra ngoài!”

Thế công kích của Thụy Ân Tư lại càng kịch liệt hơn, Dương Hàn vừa thấy liền hiểu tình huống, anh cũng muốn giúp một tay nhưng nghĩ tới khả năng của mình liền quay đầu gọi: “A Nhĩ Sâm, người giúp người kia kéo Thản Đồ ra ngoài đi.”

A Nhĩ Sâm gật đầu một chút, nhắc chân gia nhập trận chiến.

Vô luận quyết tâm Thản Đồ mãnh liệt cỡ nào, dưới sự vây công của Thụy Ân Tư cùng A Nhĩ Sâm cũng chỉ có thể bị lôi ra ngoài cửa... Dương Hàn theo sát sau đó, còn thuận tay đóng cửa lại.

Lúc này, trong phòng rốt cuộc cũng khôi phục im lặng, chỉ còn lại Tô Sách đau đớn giãy dụa cùng vu y hết sức chuyên chú.

61. Chương 61: Sinh Xong

Trong phòng rất lâu vẫn không phát ra chút âm thanh nào, Thản Đồ sau khi bị Thụy Ân Tư cùng A Nhĩ Sâm lôi ra ngoài thì bắt đầu lâm vào điên cuồng, hai mắt đỏ bừng, sắc mặt dữ tợn, nếu không phải bị người kiềm chặt tay hắn đã lập tức vọt vào trong!

Dương Hàn cũng đi qua đi lại, lúc thì nhìn về phía cửa, lúc thì gãi đầu, trong thật sự vô cùng lo lắng.

Trời ạ, anh cuối cùng cũng có được cảm giác chân thật!

Học đệ của anh sắp sinh đứa nhỏ a! Không, là đang sinh đứa nhỏ ! !

Đàn ông sao có thể sinh đứa nhỏ... Đàn ông rốt cuộc phải sinh đứa nhỏ thế nào a a a!

Dương Hàn cảm giác mình sắp phát điên.

Điều này thực sự khiêu chiến nhận thức của anh. Không đúng, trước đó học đệ mang thai mấy tháng, có lẽ vì phản ứng rất bình tĩnh nên anh nghĩ mình đã có thể tiếp nhận sự thật này, nhưng thực tế chuyện đang diễn ra trước mắt mới làm anh thật sự hiểu ra—— này không phải chuyện đùa.

Chính là, học đệ vì cái gì một chút động tĩnh cũng không có? Phụ nữ sinh con không phải đều la rất lớn sao? A Sách đến bây giờ vẫn không phát ra chút âm thanh nào a!

Rốt cuộc có sinh không a... A Sách không phải đang cật lực ư...

Dương Hàn quay đầu lại nhìn Thản Đồ đang phát cuồng, chính là người này làm học đệ trái với lẽ thường mà mang thai! Hại học đệ anh ở bên trong chịu khổ.

Bất quá, nhìn bộ dáng khó chịu gấp trăm ngàn lần so với mình, tạm thời... bỏ qua cho y đi.

Nói thật, Dương Hàn đang thầm cười khổ trong lòng, lúc này nếu không nghĩ lung tung một chút để dời lực chú ý, thật sự anh không biết làm thế nào chịu đựng.

Anh xem A Sách như ruột của mình a...

Dương Hàn trong lòng dĩ nhiên là rối rắm vô cùng, lo lắng vô cùng, nhưng thực hiển nhiên, so với anh càng lo lắng cho Tô Sách hơn chính là Thản Đồ.

Bộ dáng Thản Đồ hiện tại vô cùng bất thường, có lẽ vì vừa nãy nhìn thấy bộ dáng đau đớn của Tô Sách bị dọa sợ, cũng có thể vì y bị cưỡng ép lôi ra ngoài mà không yên. Cơ khung hoảng trong lòng Thản Đồ lúc này hết như hồng thủy dâng trào, thúc giục y nhất định phải nhanh chóng tới bên người A Sách.

Chính là, cổ tình có người ngăn cản y.

Vì cái gì những người này không cho y tới xem A Sách? A Sách hiện giờ rõ ràng rất cần y...

Ánh mắt Thản Đồ từ màu vàng biến thành đỏ, ý thức từng chút tan biến.

A Nhĩ Sâm cùng Thụy Ân Tư phát hiện khí lực giây dụa của y ngày càng lớn hơn, không hèn mà càng thêm lực kìm chế. Hai người hợp lực chế trụ Thản Đồ đã lâm vào điên cuồng.

Người này, sao lại đột nhiên giống như ngựa thoát cương...

Cứ việc biết y hiện giờ rất lo lắng, nhưng nếu để y xông vào sẽ ảnh hưởng tới Tật Mạch Nhĩ đồ, đến lúc đó vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.

A Nhĩ Sâm không muốn thấy Thản Đồ lúc tỉnh táo sẽ hối hận, mà Thụy Ân Tư lại không muốn Tật Mạch Nhĩ bị quấy rầy, vì thế lại càng đồng lòng hợp lực.

Chính là, chấp niệm ngày càng sâu trong đầu Thản Đồ bắt đầu lưu chuyển.

Cánh tay y nổi lên gân xanh, cổ họng cũng phát ra tiếng gầm gừ của mãnh thú, răng nanh cũng càng sắc nhọn hơn.

A Sách...

A Sách rất khó chịu...

Vì sao không nghe thấy âm thanh của A Sách?

Ta muốn tới bên người A Sách!

Thú tính ngay thời điểm này xông thẳng lên đại não, cơ hồ trong nháy mắt, Thản Đồ không thể khống chế biến thành hình thú! Không nằm trong phạm vi khống chế của y mà biến thành sư tử hoàng kim khổng lồ với đôi mắt đỏ sẫm!

Màu đỏ trong ánh mắt đều là xao động cùng điên cuồng——

Nguy rồi!

Lực phá hoại của hình thú lớn hơn hình người rất nhiều!

Dương Hàn là nhân loại không có bất cứ biện pháp nào, chỉ có thể phí công nhìn sư tử hoàng kim trong phút chốc thoát khỏi sự khống chế của hai thú nhân, lao vút tới——

Cửa! Kia chính là cánh cửa phòng Tạp Mạch Nhĩ đang đỡ đỡ cho A Sách!

Sắp va chạm rồi!

Dương Hàn ngừng thở, theo bản năng muốn xông tới trước.

Bất quá có hai người nhanh hơn anh.

Một giây ngay sau khi Thẩn Đồ hóa thú, A Nhĩ Sâm biến thành cự xà dài hơn mười thước quấn lấy cơ thể Thẩn Đồ, dùng sức chế trụ, mà Thụy Ân Tư thì nhảy lên lưng Thẩn Đồ, dùng sức đè chặt đầu sư, làm y không khỏi cong chân trước, vô thức tứ chi bị ép khuyu xuống.

Cứ việc đã tạm thời khống chế được Thẩn Đồ nhưng A Nhĩ Sâm cùng Thụy Ân Tư vẫn không dám thả lỏng, ngược lại càng dùng sức nhiều hơn, đè y xuống đất không thể nhúc nhích.

Chân Dương Hàn khựng lại, lúc này mới thở phào, chân tay đều mềm nhũn, vô thức ngã ngồi xuống đất.

Thẩn Đồ người này thật sự dọa chết người a...

Thời gian giống như trôi qua thật nhanh mà cũng thật lâu, thật vất vả cánh cửa kia mới mở ra, Dương Hàn còn chưa kịp lau mồ hôi liền phát giác A Nhĩ Sâm cùng Thụy Ân Tư đại khái dùng sức quá lâu cũng nói lỏng một chút, Thẩn Đồ lập tức vùng khỏi hai người, lao như bay vào phòng.

Tạp Mạch Nhĩ vừa mở cửa cũng sợ tới mức lập tức trốn đi, bất quá vẫn bị luồng cuồng phong ập tới làm lảo đảo, ngã nhào vào lòng Thụy Ân Tư.

Mà A Nhĩ Sâm cũng bám sát theo Thẩn Đồ—— vì lo lắng diện tích căn phòng nên đã biến về hình người, Dương Hàn chạy chậm một chút nhưng vẫn nhanh chóng vào phòng.

Vài người vừa mới tiến vào cửa liền ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt bên trong, thùng nước nóng ban nãy đã nhuộm thành màu đỏ, sắc mặt Tô Sách tái nhợt, nằm ngửa trên giường khe thở dốc. Cơ thể cậu đắp một tấm da thú, có thể vì sợ cậu bị cảm lạnh nên trừ bỏ phần đầu, toàn bộ đều được che rất kín.

Thân hình khổng lồ của Thẩn Đồ chiếm hết một nửa không gian, lúc nhìn thấy Tô Sách vẫn không nhúc nhích thì tựa hồ ngăn người, nhưng huyết sắc trong mắt dần dần rút đi.

Dương Hàn thấy Thẩn Đồ trấn định trở lại, thở phào.

Nếu trong phòng lại đánh đấm một trận thì thực không xong... Cũng may không ngốc tới mức đó.

Tạp Mạch Nhĩ thoát nhìn cũng không quá mệt mỏi, ‘đấu’ bên cạnh biểu hiện thời gian bất quá chỉ mới trôi qua một giờ mà thôi.

Một giờ cũng có thể xem là sinh sản thuận lợi...

Tô Sách cũng không ngắt xỉu, cậu thở dốc một lát liền mở mắt.

Mà Thẩn Đồ nhìn thấy thì cũng đột nhiên biến về hình người.

Sau đó y từng chút một đi tới, cầm lấy tay Tô Sách.

Thẩn Đồ nhìn góc da thú bị cắn đầy dấu răng bên cạnh, y lập tức hiểu ra vì sao vừa nãy không hề nghe thấy âm thanh của Tô Sách.

Vì A Sách của y sợ y lo lắng nên cắn nó đi.

Nhưng y hiện giờ thực đau lòng a...

Thần Đồ nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay Tô Sách, thấp giọng nói: “A Sách, người rất đau sao...”

Tô Sách cố sức nhìn Thần Đồ cười cười: “...Tạm tạm.”

Này không phải nói dối, lúc sinh đứa nhỏ so với cậu tưởng tượng dễ dàng hơn.

Cậu vốn thực lo lắng vấn đề cậu là đàn ông, chỉ sợ không có thông đạo bình thường để đứa nhỏ sinh ra, chính là tựa hồ không phải như thế.

Tạp Mạch Nhĩ thực dễ dàng ấn lên bụng cậu, dẫn dắt hướng đứa nhỏ đi chuyển... Sau đó, liền sinh ra.

Quá trình cụ thể... Tô Sách cũng không nhớ rõ lắm.

Cậu chỉ nhớ đứa nhỏ ở trong bụng mấp máy mang đến cơn đau đớn kịch liệt cho cậu.

Cậu chọn lựa cắn một khối da thú vì không muốn làm Thần Đồ lo lắng, nhưng đồng thời cũng hi vọng mình có thể tiết kiệm chút khí lực.

Vì thế trong tình huống đau đớn vô cùng kia cậu vẫn như cũ duy trì thanh tĩnh, vẫn kiên trì đến lúc toàn bộ bọn nhỏ sinh ra... Cậu nhớ rõ, không phải chỉ là một đứa.

Tạp Mạch Nhĩ lúc này mới mở miệng nói: “Thần Đồ, A Sách, bọn nhỏ thực khỏe mạnh, các người muốn xem không?”

Tô Sách cùng Thần Đồ cùng quay đầu lại, ánh mắt tràn ngập hi vọng.

Dương Hàn cũng thực hiếu kỳ, anh nhìn thấy Tạp Mạch Nhĩ đi tới bên cạnh nhắc lên một cái rổ nhỏ, bên trong được phủ rất nhiều thứ mềm mại gì đó, đưa tới trước giường Tô Sách. Anh nhìn không được cũng sắp qua nhìn, này vừa nhìn một cái liền hoảng sợ.

Này... này sao là đứa nhỏ a! Rõ ràng là ba con sư tử con!

Ba con chỉ lớn cỡ bàn tay, cuộn mình nhắm mắt nằm trong rổ, cả người bao trùm một tầng kim mao óng ả, vẫn còn dính dính. Chúng nó được quấn bằng một tấm da thú nhỏ, móng vuốt nhỏ nhỏ cái mũi nhỏ nhỏ, thoạt nhìn yếu ớt vô cùng.

Nhìn thấy bộ dáng bọn nhỏ, Tô Sách cũng hơi sửng sốt một chút nhưng lập tức phản ứng lại.

Đúng vậy, hình thù của Thần Đồ chính là sư tử hoàng kim, sinh ra tiểu sư tử cũng là chuyện bình thường...

Bất quá xem ra cả ba đứa đều là giống đực... này xác định không thể nghi ngờ.

Dương Hàn giật mình hỏi: “Sao... lại là sư tử?”

Tạp Mạch Nhĩ đảm nhiệm chức vụ y nhiều năm, sớm đã quen bị người khác hỏi một ít vấn đề kì quái, vì thế thực tự nhiên trả lời: “Đây là ba giống đực ấu tể, vì để giảm bớt áp lực cho cơ thể mẹ nên dùng hình thù chào đời, nếu là sinh ra giống cái ấu tể thì bình thường chỉ có một, giống cái so với giống đực còn nhỏ yếu hơn rất nhiều, sinh ra trong hình người sẽ rất khó thừa nhận áp lực của cơ thể mẹ.” Nghe một chút lại bổ sung: “Chờ thêm hai ngày ấu tể sẽ mở to mắt, có thể biến hóa tự do các hình thái... bất quá cũng có thể không ổn định.”

Nói cách khác, có thể một chốc là sư tử chốc lại trẻ con này nọ. Tô Sách biểu thị hiểu được.

Thần Đồ thật cẩn thận vươn ngón tay chọt chọt mũi nhóm ấu tể một chút.

Mà bên kia Dương Hàn chỉ cảm thấy mình bị chấn động.

Hóa ra là vậy...

Học đệ của anh... sinh ra ba tiểu sư tử.

Cho dù biết chúng nó có thể biến thành hình người cũng làm người ta thực khó tiếp nhận a!

62. Chương 62: Tạt Mạch Nhĩ Lo Lắng

Dương Hàn có chút sững sờ, bất quá anh cũng biết lúc này cho dù kinh ngạc thế nào cũng không thể nói lời này ra khỏi miệng, vì thế đầu tiên vươn tay tới sờ sờ cái đầu nhỏ xíu của sư tử—— anh cho tới bây giờ vẫn chưa tiếp xúc gần gũi với sư tử con như vậy—— sau đó yên lặng đứng bên tường, tản mát ra hơi thở buồn bực.

Anh vẫn có điểm không nghĩ ra a...

Dương Hàn không thích hợp, trừ bỏ A Nhĩ Sâm những người khác đang chìm trong niềm vui sướng vì tân sinh chào đời không hề phát giác. Lúc Dương Hàn đang rối rắm thì cảm giác bên cạnh có thêm một bóng người, vừa ngẩng đầu thì thấy, quả nhiên là A Nhĩ Sâm.

Di, vì cái gì anh lại nói là ‘quả nhiên’ a?

A Nhĩ Sâm kì thật rất lo lắng cho Dương Hàn.

Tuy hẳn cũng cảm thấy cao hứng vì bộ lạc xuất hiện tân ấu tử—— hơn nữa Thản Đồ cùng Tô Sách quan hệ với hẳn không tồi, nhưng kì thật phần lớn lực chú ý đều tập trung trên người Dương Hàn.

Hắn phát hiện Dương Hàn giống như... đang suy nghĩ cái gì đó rất kì quái. Không thể không nói, quen biết Dương Hàn lâu như vậy, đối với một ít cảm xúc biến hóa của Dương Hàn đã hiểu biết rất rõ.

Bất quá, chuyện đang nghĩ lúc này hơn phân nửa là có quan hệ tới đệ đệ đi...

A Nhĩ Sâm nghĩ nghĩ, mở miệng an ủi: “Ba tiểu ấu tử đều thực khỏe mạnh.” Người không cần lo lắng. “A Sách cũng rất khỏe.” Hẳn đã hỏi qua Tạt Mạch Nhĩ, cơ thể Tô Sách cũng không có bất cứ vấn đề gì, hơn nữa thời gian mang thai được Thản Đồ chăm sóc rất tốt.

Dương Hàn đối với A Nhĩ Sâm có lẽ so với mình tưởng lại càng hiểu biết hơn... Cho dù A Nhĩ Sâm chỉ nói hai câu nhưng cứ nhiên anh có thể hiểu được hàm nghĩa ẩn trong đó.

Nói thật, A Nhĩ Sâm làm anh rất cảm động, cũng lập tức kéo anh ra khỏi khiếp sợ.

Cũng đúng, anh đã có thể tiếp nhận người biến thành sư tử, biến thành xà, A Sách sinh mấy tiểu sư tử thì có gì kì quái? Chỉ vì tiết kiệm không gian mà thôi... Ân, tiết kiệm không gian.

Dù sao mặc kệ thế nào cũng đều là đứa nhỏ của học đệ mình, như vậy cũng chính là... cháu trai mình a?

Được rồi, cùng tưởng tượng của mình ở địa cầu trước kia có chút chênh lệch, nhưng thế giới này vốn đã cổ quái, tiếng Trung Quốc đổi thành ngôn ngữ thú nhân cũng không có vấn đề gì đi?

Hơn nữa, nhìn bộ dáng học đệ quý trọng mấy đứa nhỏ như vậy... Dương sự không để ý tự mình ‘sinh’ ra, anh là học trưởng càng phải vì học đệ cao hứng mới phải.

Đổi một góc độ khác suy nghĩ, hoàn cảnh học đệ này của anh vốn rất nhấp nhô, trên địa cầu cũng không còn thân nhân nào khác, mà thế giới này lại có gia đình cùng đứa nhỏ của riêng mình, cho dù quý dị một chút nhưng rốt cuộc vẫn là hạnh phúc không phải sao?

Nhìn biểu tình học đệ sẽ biết...

Lúc này Tô Sách chính là giống như suy nghĩ trong lòng Dương Hàn, cảm giác phi thường hạnh phúc.

Tuy cậu không có chuẩn bị tâm lý sinh ra sư tử, nhưng cảm giác nhìn thấy ấu tử huyết mạch tương liên sau khi chào đời vô luận thế nào cũng không thể bỏ qua.

Cơ thể non nớt, ánh mắt vẫn chưa mở ra được, lông tơ mềm mại đã hơi khô lại... Cứ việc là hình thái thú nhưng cũng là cậu mang thai hơn tám tháng, từ huyết nhục cậu mà phát triển thành người... là thân nhân của cậu.

Đến bây giờ cậu cùng Thản Đồ mới chính thức không thể chia cắt.

Trừ bỏ tình ý ngày càng nồng đậm hơn giữa bọn họ, còn có ‘kết tinh’ kết nối bọn họ lại một chỗ. Cho dù hai người ở cùng nhau thật lâu, cảm giác mới mẻ tan biến thì cũng đủ tình nghĩa để ràng buộc, để bọn họ hóa tình ý thành thân tình, máu huyết sẽ tiếp tục kéo dài... sinh sôi không ngừng.

Tô Sách cảm thấy trong lòng thực ấm áp.

Cậu đưa tay đập tay Thản Đồ lần đầu tiên làm ba ba có chút ngốc, để y không cần ‘gây sức ép’ cho bọn nhỏ của bọn họ nữa, sau đó tự mình đưa tay chậm rãi đặt lên đầu nhóm tiểu sư tử, ôn nhu vỗ về.

Tiểu sư tử tỉnh, tuy ánh mắt vẫn nhắm nhưng đại khái vì nhận ra hơi thở của ‘mẹ’ nên dùng cái đầu nhỏ cọ cọ tay Tô Sách vô cùng thân thiết.

Ngón tay Tô Sách run lên.

Máu mủ tình thâm... tình cảm ấm áp mà lại dồi dào như vậy từ ngón tay lan tràn tới toàn thân, làm khoe mắt cậu có chút đỏ ửng lên.

Bọn nhỏ của cậu a...

Tạp Mạch Nhĩ im lặng đứng bên cạnh, Thụy Ân Tư dùng cánh tay ôm Tạp Mạch Nhĩ vào lòng, hai người đồng dạng dùng ánh mắt ôn hòa nhìn một nhà năm người bên kia.

Một vụ y, một là giống cái cực mạnh lại yêu thương vụ y, hai người bọn họ đều từ bỏ quyền lợi sinh dục. Chính là, cũng vì thế bọn họ càng có nhiều cơ hội chào đón những ấu tể tân sinh tiến vào thế giới này. Mỗi lần đều làm bọn họ cảm nhận được thứ tình tự gọi là hạnh phúc... bị cảm động lây, đại khái chính là vậy.

Thản Đồ có chút sợ hãi.

Lúc y thấy bầu bạn an toàn liền đem lo lắng tràn đầy chuyển thành chờ mong cùng vui sướng, bọn nhỏ chào đời làm y cao hứng đến mức không làm thế nào cho phải.

Lại chột chột mũi bọn nhỏ sao?

Này đã bị A Sách của y cảm.

Như vậy y có thể làm gì a?

Y tay chân thô kệch, khí lực lại lớn, nếu làm tổn thương đứa nhỏ thì nên làm gì bây giờ...

Tô Sách có lẽ phát hiện tâm tình kinh hoảng cùng bất an của Thản Đồ, cậu cười cười, nắm lấy một bàn tay Thản Đồ, dẫn dắt y bao trùm lên đỉnh đầu tiểu sư tử.

Lòng bàn tay Thản Đồ cảm nhận được độ ấm từ người ấu tể, trong lòng có cảm giác như được sưởi ấm trong những ngày giá rét.

Y chậm rãi mở to mắt, dùng tay kia ôm Tô Sách vào lòng.

Tình cảnh này thực ấm áp, bất quá đợi một chốc thì Tạp Mạch Nhĩ vẫn đi tới đánh gãy.

“A Sách, Thản Đồ.” Tạp Mạch Nhĩ nói: “Việc cần làm ta đã làm xong rồi, những việc sau này cần chú ý, các người hảo hảo lắng nghe một chút.”

Tô Sách lập tức nghiêm túc, cậu cũng biết đứa nhỏ sau khi chào đời khẳng định có những hạng mục cần chú ý.

Thản Đồ bật người chuyển ánh mắt về phía Tạp Mạch Nhĩ—— hiện giờ đối với y mà nói, không có gì quan trọng hơn sức khỏe của Tô Sách cùng bọn nhỏ.

Tô Sách gật gật đầu: “Tạp Mạch Nhĩ, người nói đi.”

Tạp Mạch Nhĩ nói: “Ấu tể mới sinh ra phải chăm sóc phi thường cẩn thận, không thể chịu gió, mười ngày sau khi mở mắt cũng không thể ăn thức ăn bình thường, chỉ có thể uống sữa thú. Hơn nữa nhu cầu uống sữa khá lớn, mỗi khi ấu tể bắt đầu nức nở phải ụy sữa.”

Tô Sách dụng tâm ghi nhớ, mà Tạp Mạch Nhĩ vẫn còn nói tiếp.

“Trước khi ấu tể mở to mắt không thể tắm rửa, sau khi mở mắt vì để phòng ngừa một ít gió độc có thể vô hại với chúng ta nhưng lại rất độc hại với ấu tể, mỗi ngày phải cho ấu tể tắm hai lần.”

Tô Sách gật đầu đáp lại.

Loại gió độc này hẳn chính là các vi khuẩn gây bệnh trong không khí đi... Thú nhân trưởng thành sức đề kháng mạnh nên không sao, nhưng đối với ấu tể thì sức đề kháng rất yếu. Một khi ấu tể bị nhiễm sẽ sinh bệnh.

Tap Mạch Nhĩ thấy Tô Sách rất nghiêm túc ghi nhớ, trong lòng cũng cảm thấy thực an ủi.

Thực may mắn, A Sách là một giống cái rất cẩn thận... Từ lúc bọn họ kết giao có thể nhận ra. A Sách nhớ kĩ toàn bộ như vậy, ấu tể nhà bọn họ ít nhất sẽ sống được hai đứa.

Nói không chừng, thậm chí có thể sống sót toàn bộ.

Như vậy tốt lắm.

Nhưng vẫn nên báo một việc: “A Sách, ấu tể một khi sinh bệnh thì khả năng chết non rất lớn... người nhất định phải cẩn thận.”

Tô Sách hơi chấn động, cup mi mắt, lại gật gật đầu.

Tap Mạch Nhĩ trầm thở dài.

Kì thật nếu không phải ngàn vạn năm qua tỉ lệ ấu tể chết non không thấp, Tap Mạch Nhĩ cũng không nguyện ý nói những lời sát phong cảnh như thế.

Nhưng nếu lúc đầu không làm đủ chuẩn bị, lúc ấu tể chết non, giống cái có thể sẽ vì thống khổ mà u buồn chết đi...

Tiền lệ này cũng không phải không có.

Tap Mạch Nhĩ đã tận mắt thấy, vì thế cũng càng hiểu rõ.

Trong thế giới thú nhân, các thú nhân vì có thể sống tới tám trăm năm mà thai kì chỉ có vài tháng, kì thật vì khả năng mang thai rất thấp. Một gia đình thú nhân, giống cái mười mấy năm mang thai một lần đã là không dễ dàng, thậm chí cả trăm năm cũng không thể thụ thai, thậm chí cả đời chỉ có cơ hội hai lần mang thai... Hơn nữa ấu tể chết non làm... tình tự giống cái vì thế mà trở nên dị thường mất cảm. Đối với giống cái mà nói, mỗi ấu tể đều trân quý vô cùng, so với nhóm giống đực lại càng mãnh liệt hơn.

Mà giống như Tô Sách vừa kết hôn đã có thể mang thai trong lịch sử thú nhân cũng là cực kì quý hiếm.

Thần Đồ cùng Tô Sách thực may mắn, bọn họ vừa mới kết thành bầu bạn, cảm tình gắn bó như keo sơn, ngay lúc này lại có đứa nhỏ của mình, đối với bọn họ mà nói chính là càng khắc sâu tình cảm hơn, lại làm bọn họ có niềm hạnh phúc lạ thường... Nhưng đồng thời cũng vì mang thai quá sớm, chưa đủ thời gian chuẩn bị tâm lí, lúc chiếu cố đứa nhỏ sẽ càng vụng về hơn, đây chính là một trong những nguyên nhân rất dễ làm ấu tể chết non.

Như vậy chỉ sợ một khi mất đi đứa nhỏ, thống khổ lại càng nồng đậm hơn.

Phải biết, giống cái có thể hạ sinh ấu tể, có được ấu tể của riêng mình là kiên cường không gì sánh được, nhưng đồng thời cũng yếu ớt vô cùng a... Mà giống đực mất đi giống cái lại giống như một con thú khổ cùn.

Tap Mạch Nhĩ lại nhìn ba tiểu sư tử.

Ấu tể hiện tại thoát nhìn thực khỏe mạnh đáng yêu, hẳn hi vọng bọn nó có thể sống sót toàn bộ...

63. Chương 63: Dương Hàn Phát Điên

Nuôi dưỡng một đứa nhỏ thú nhân cần phải có bao nhiêu bản lĩnh?

Đầu tiên, quả nhiên vẫn là vấn đề thức ăn đi.

Dưới ánh mắt khiển trách của Tật Mạch Nhĩ, Thẩn Đồ cơ hồ trong nháy mắt lao vọt ra ngoài—— còn có anh em tốt A Nhĩ Sâm đi cùng.

Sự tình trải qua là thế này——

Tô Sách ôm cơn đau đớn sau khi sinh nằm trên giường, tuy vì yêu thương đám nhỏ của mình nên cố chống đỡ trông giữ, thậm chí còn đùa giỡn chúng, nhưng này cũng không thể làm cậu đột nhiên khỏi hẳn.

Vì thế, sau phút ôn nhu ngắn ngủi qua đi—— lại miễn cưỡng nghe Tật Mạch Nhĩ dặn dò, Tô Sách rốt cuộc cũng trắng bệch nằm trên giường.

Mà Thẩn Đồ mặc dù vui sướng khi có đứa nhỏ nhưng vẫn đặt Tô Sách ở vị trí cao nhất, vì thể động tác của y từ quá vui sướng nên sững sờ như khúc gỗ trở nên linh hoạt trở lại, mà bản thân cũng từ trạng thái ngây ngốc tỉnh táo lại.

Không thể không nói, Thẩn Đồ vẫn rất cẩn thận. Đặc biệt là lúc đối mặt với Tô Sách.

Rất nhanh, Thẩn Đồ đi ra ngoài ôm một đồng da thú mềm mại trữ trong nhà tới, cuộn thành một đoàn nhét vào sau lưng cho Tô Sách có điểm tựa, sau đó trong ánh mắt mong chờ của Tô Sách, Thẩn Đồ túm lấy cái rổ chứa đám nhỏ của bọn, cẩn thận đặt bên cạnh Tô Sách—— vị trí Tô Sách chỉ cần duỗi tay là có thể chạm tới.

Thẩn Đồ biết, A Sách muốn như vậy.

Thẩn Đồ tuy muốn giống như lúc này ôm Tô Sách cùng bọn nhỏ bồi dưỡng tình cảm, chính là bản thân y là người đứng đầu trong nhà, y cần phải tiến vụ y. Y lấy tới loại xương thú tốt nhất để trả thù lao cho vụ y đã giúp bọn nhỏ chào đời suôn sẻ.

Thụy Ân Tư thực sẵn sàng tiếp nhận——nhiều xương thú như vậy, kì thật phân lượng cũng không nhỏ.

Nhưng đột nhiên, nhóm tiểu thú trong rổ phát ra âm thanh nức nở khe khẽ, một tiếng nối tiếp một tiếng, âm thanh mỏng manh đâm vào tai làm trái tim mọi người hết như bị bóp chặt.

Thẩn Đồ vội lao tới, nhìn nhóm tiểu thú khó chịu quơ quơ bốn móng vuốt bé xíu, cái bụng nhỏ phập phồng, giống như mèo con không ngừng gào khóc... Y nhất thời ngây ngốc.

Tô Sách vốn vẫn luôn dùng ánh mắt ôn nhu nhìn bọn nhỏ, lúc này cũng bắt đầu kích động.

Cậu cũng không có kinh nghiệm nuôi nấng con nít a... Đây là sao vậy? Chẳng lẽ tè dầm sao? Hay bởi vì có gì khó chịu?

Tô Sách vội vàng đưa tay qua nhẹ nhàng đẩy đám nhỏ, nhưng không ngờ mới vươn tay một chút, hạ thân liền bị liên lụy mà phát đau... Sắc mặt Tô Sách càng khó coi hơn, thậm chí ngay cả khí lực cử động ngón tay cũng không có.

Thẩn Đồ vừa thấy, chút bình tĩnh mới có lại thoáng chốc tuột về con số không, bộ dáng muốn chạm vào Tô Sách lại không dám, quả thực ngốc tới mức làm người ta nhụt chí——

Sau đó vẫn là Tật Mạch Nhĩ đang định rời đi lại lần thứ hai bước tới trước mặt bọn họ, quan sát nhóm tiểu sư tử một chút, quyết đoán nói: “Bọn nhỏ đói bụng.”

...A?

Đúng rồi, từ lúc sinh ra tới giờ chúng nó chưa ăn gì cả.

Thẩn Đồ nhớ lại một chút, ấu tể ăn cái gì? Luôn tuân theo quy tắc tốt đẹp ‘nghĩ không ra phải hỏi Tô Sách’, y theo bản năng dời tầm mắt tới trên người Tô Sách.

Chính là Tô Sách đang rất đau đớn, nói ra chỉ có mấy âm tiết nát vụn... Thản Đồ vừa thấy thì nhất thời vô cùng đau lòng, thoáng chốc đã quên mất nhóm ấu tể còn đang gào khóc đòi ăn.

Độ cong nhu hòa bên môi Tạp Mạch Nhĩ trước giờ triệt để san bằng, hấn nhú mày nhắc nhở Thản Đồ: “Thản Đồ, người còn không mau đi bắt mấy đầu mẫu thú về? Ấu tể không thể chịu đói!”

Thản Đồ nhất thời bưng tỉnh đại ngộ.

Vì thế, tiếp đó chính là cảnh tượng y vội vàng phóng đi.

Kế tiếp nói một chút chính là vấn đề liên quan tới sữa trong thế giới thú nhân.

chính vì thú nhân có ngoại hình như nam giới nên trừ bỏ giống cái có chức năng sinh dục thì những đặc tính khác của nữ giới bọn họ hoàn toàn không có.

Nói cách khác, giống cái thú nhân không có sữa.

Nửa tháng sau khi ấu tể chào đời đều phải lấy sữa làm thức ăn, mà nếu sữa không xuất phát từ giống cái, như vậy chính là từ đám dã thú ở bên ngoài. Chiều theo đạo lý này, kì thật tộc thú nhân có thể thuận đường một ít dã thú chuyên dùng để cung cấp sữa cho ấu tể. Nhưng hầu hết các thú nhân không có suy nghĩ này—— bọn họ vẫn ủng hộ việc đi săn bên ngoài vì cảm thấy chăn nuôi thực phiền toái; thứ hai, các thú nhân cho rằng chỉ có sữa của dã thú hoang dại mới có thể uy ấu tể, nếu dã thú bị phục tùng, nếu ấu tể uống loại sữa từ dã thú này tiết ra sẽ mất đi dã tính của thú nhân, tương lai sẽ không đủ cường hãn.

Vì thế, mỗi lần có tân ấu tể chào đời thì phụ thân của ấu tể sẽ tự tay lên núi bắt một mẫu thú về uy sữa, nghe nói như vậy có thể làm ấu tể kế thừa được dũng mãnh của phụ thân... Mà sau lần đầu tiên thì cũng không bắt buộc tuân theo quy định này, có thể do phụ thân hoặc các giống đực khác bắt mẫu thú—— tốt nhất cũng phải là giống đực phi thường dũng mãnh, để ấu tể cũng nhiễm loại bư hấn này, phụ thân ấu tể muốn một mình làm việc này vẫn được.

Thản Đồ cùng A Nhĩ Sâm có thể xem là anh em không tòi, A Nhĩ Sâm là giống đực nổi danh ngang ngửa Thản Đồ trong bộ lạc, đương nhiên có tư cách bắt giữ mẫu thú với Thản Đồ—— phải biết lần này Tô Sách sinh một lần ba ấu tể, một mẫu thú cung cấp sữa chỉ sợ không đủ dùng.

Vì thế, sau khi Tạp Mạch Nhĩ nhắc nhở, Thản Đồ rốt cuộc cũng đi thực hiện chức trách của phụ thân.

Cùng thời gian này, Tạp Mạch Nhĩ lại lấy ra một ít thảo dược bôi cho Tô Sách đau đến cắn răng nằm trên giường. Loại thảo dược này đại khái có hiệu quả gây tê, lúc sinh, Tạp Mạch Nhĩ vì tránh cho Tô Sách không thể cảm nhận được hướng đi của ấu tể mà không biết dùng lực thế nào nên không cho cậu sử dụng, hiện tại đã sinh xong, cũng không cần kiêng kị.

Nghĩ nghĩ, tuy Thản Đồ còn chưa trở lại nhưng ca ca Tô Sách, Dương Hàn còn ở, vì thế Tạp Mạch Nhĩ liền giao một ít thảo dược cho Dương Hàn, lại nói cho anh biết cách sử dụng, sau đó liền cùng Thụy Ân Tư rời đi.

Cho dù lưu lại cũng chỉ quấy rầy gia đình này cùng tân sinh mệnh đoàn tụ... Hấn đã hết tác dụng.

Cứ như vậy, Dương Hàn cầm một bao thảo dược, Tô Sách đang nhú chặt mày nằm trên giường mà sưng sờ Cái này... đều giao cho anh?

Dương Hàn cũng có chút hoảng hốt.

Ngây người một hồi lâu, Dương Hàn mới đặt thảo dược lên bàn, bản thân thì ngồi xuống bên giường, lẳng lặng nhìn Tô Sách đã nhắm chặt mắt. Học đệ đã ngủ rồi.

A Sách vẫn là lần đầu tiên lộ ra bộ dáng yếu ớt như vậy...

Trước kia, vô luận trong hoàn cảnh gian khổ thế nào, A Sách cũng thực nghiêm túc cùng mình làm việc, chẳng sợ rất nhiều lần phải thức cả đêm tăng ca, nhưng không hề thấy trên mặt cậu có một nửa biểu tình mệt mỏi.

Rất nhiều lúc, anh thậm chí còn nghĩ học đệ có phải không hề biết mệt mỏi là gì... Chính là sau đó có một lần, Dương Hàn đột nhiên chú ý, A Sách so với hình chụp hồi tốt nghiệp gầy hơn rất nhiều mới phát giác ra, hóa ra cậu vẫn luôn yên lặng chịu đựng.

Chỉ vì đáp ứng trở thành nhân viên của công ty mình mà bỏ ra nhiều tinh lực như vậy... Cũng từ lúc đó, Dương Hàn mới thật sự càng nhiệt tình hơn, xem Tô Sách như em ruột mình.

Chính là hiện tại, nhìn thế nào cũng mỏng manh yếu ớt như trang giấy, quả thật đúng là không quen a...

Trên trán Tô Sách còn chút mồ hôi, vì cơn đau đớn khi nãy mà toát ra, Dương Hàn nhìn nhìn, sau đó ra ngoài lấy một chậu nước ấm tiến vào, dùng khăn mặt nhúng nước, có chút vụng về lau giúp cậu.

Sau đó ngừng một chút, thừa dịp Thản Đồ cùng A Nhĩ Sâm vẫn chưa trở về, đóng kín cửa... phải chú ý một chút, suy yếu sau khi sinh rất dễ làm Tô Sách sinh bệnh.

Dương Hàn rốt cuộc vẫn là một người đàn ông tay chân vụng về, lại không quá cẩn thận, suốt quá trình giúp Tô Sách lau người, mặc dù đã rất cẩn thận nhưng vẫn làm Tô Sách có chút khó chịu.

Bất quá bởi vì tác dụng gây tê nên Tô Sách vẫn không tỉnh lại.

Sau khi giúp Tô Sách lau mình xong, Dương Hàn cúi đầu nhìn nhóm tiểu sư tử trong ổ đặt đầu giường.

Chúng nó... quả thực rất đáng yêu a.

Móng vuốt nhỏ bé không xòe ra mà tụm lại một chỗ, phần đệm thịt non mềm có màu phấn hồng. Đại khái vừa nãy khóc mệt nên chúng nó không còn lộn xộn như trước, chỉ ngẫu nhiên phát ra tiếng nức nở trong cổ họng, nghe qua vô cùng đáng thương.

Sữa thú còn chưa mang về, Dương Hàn không biết làm thế nào mới tốt, chỉ có thể bối rối dùng ngôn ngữ thú nhân dần dần quen thuộc dỗ dành: “Tiểu sư tử... không, là cháu trai, đừng khóc a! Phụ thân đã đi săn thú rồi, rất nhanh sẽ mang đồ ăn về cho các người!”

“Ai nha, đừng khóc a...”

“Ngoan... cháu trai, ngoan được không?”

Dương Hàn ở trong này luống cuống tay chân, anh anh anh hoàn toàn không biết cách dỗ đứa nhỏ a!

Cuối cùng thậm chí hạ quyết tâm thật lớn, sau đó dứt khoát vươn một ngón tay chạm vào móng vuốt của một ấu tử.

Anh nhớ mang máng, trẻ con trên địa cầu rất thích nắm ngón tay người khác...

Nhưng mà anh thất bại.

Tiểu sư tử bị chạm tới co rụt lại, cuộn thành một đoàn.

Hơi thở xa lạ làm nó sợ hãi...

Dương Hàn càng sốt ruột, chiều này không dùng được a!

Trước kia mấy bà mẹ làm thế nào nhỉ? Anh gỡ đầu, cảm thấy chính mình sắp phát điên như Thản Đồ lúc Tô Sách sinh đứa nhỏ!

64. Chương 64: Không Thể Nào Xuống Tay

Lúc Dương Hàn đang bối rối vì nhóm ấu tử khóc thảm, ngoài cửa đột nhiên có tiếng vang lớn, có người hét như một cơn gió lao vào, Dương Hàn vội vàng nhìn qua, thấy Thản Đồ cả người đầy bùn đất đang chạy như điên tới.

Phản ứng đầu tiên của anh là: “... A Nhĩ Sâm Đâu đâu?” Anh nhớ rõ hai bọn họ cùng nhau lên núi.

Thần Đồ không nghe thấy lời anh nói, bởi vì lực chú ý của y sau khi vào cửa đều tập trung hết lên người Tô Sách... Rõ ràng trước lúc y đi A Sách còn rất tốt, vì sao hiện giờ lại giống như bị ngất xỉu! Trước kia cũng không phải chưa từng nghe nói giống cái sau khi sinh sẽ bị bệnh tử vong, y thực lo lắng a...

Lúc Dương Hàn đang nhìn xung quanh tìm kiếm tung tích A Nhĩ Sâm, ngoài cửa có một nam nhân dáng người thon dài lạnh lùng tiến vào, đúng là A Nhĩ Sâm.

Quan sát một chút, Dương Hàn thầm thở phào.

A Nhĩ Sâm kì thật chỉ đi sau Thần Đồ vài bước, thính giác nhạy bén làm hắn cảm nhận được câu hỏi tràn ngập lo lắng của Dương Hàn, vì thế thực tự nhiên nói: “Ta ở đây.”

Dương Hàn nhìn về phía hắn: “Người về chậm thế.”

A Nhĩ Sâm giải thích: “Ta phải cột đám mẫu thú bắt được, bằng không sẽ chạy trốn.”

Dương Hàn cảm thấy hứng thú: “Đã bắt được rồi sao? Bộ đáng gì?”

A Nhĩ Sâm vẫy tay: “Người theo ta ra ngoài xem.”

Dương Hàn lập tức vui vẻ theo A Nhĩ Sâm ra ngoài... Trời ạ, anh không bao giờ dám ở cùng một chỗ với đám tiểu quỷ thích khóc nữa! Nói tới thì anh quả thực có hứng thú với mẫu thú hai người này bắt về.

Cũng không biết là dạng dã thú gì...

Hai người ra khỏi phòng, đập vào mắt Dương Hàn trước tiên là mấy đầu dã thú thể hình lớn đã chết, đám này dùng để lấy thịt ăn. Mà ánh mắt anh vừa đảo qua nhìn cây cột gỗ trong sân, trong đó là con mồi Thần Đồ cùng A Nhĩ Sâm mang về lần này.

Giống như thực bất ngờ nhưng lại rất hợp lý... là sáu đầu mẫu sư.

Dương Hàn cúi đầu, có thể thấy bầu sữa phình phình trướng trướng dưới bụng chúng nó, vừa thấy đã biết sữa rất sung túc.

Dương Hàn bĩu môi, cảm thấy như vậy rất có đạo lý, bắt quá lại hỏi: “Các người đi có một chốc làm sao quơ được... Ân, nhiều mẫu sư như vậy?”

Còn đều là thiệt nhiều sữa...

A Nhĩ Sâm trả lời: “Ồ đồng cỏ cách nơi này khá xa có mấy đàn sư, Thần Đồ có tốc độ cực nhanh cộng thêm rất quen thuộc hương vị sư tử, vì thế rất nhanh liền tìm được.” Hắn thấy Dương Hàn tập trung lắng nghe, liền nói tiếp: “Đáng ăn mừng là lúc tìm thấy đàn sư đầu tiên liền phát hiện có hơn hai mươi mấy đầu mẫu sư vừa sinh tiểu sư tử, nên bắt sáu con cường tráng nhất trở về.”

Dương Hàn ngẫm lại, hỏi tiếp: “Các người bắt nhiều như vậy... đám tiểu sư tử chúng nó mới sinh làm sao bây giờ?” Tuy học đệ cùng cháu trai của mình là quan trọng nhất, bắt quá vì thế mà để con của đám mẫu sư này chết non, tổng cảm thấy có chút nhẫn tâm... Đây cùng cảm giác sẵn dã thú sau đó ăn thịt chúng nó không giống nhau.

A Nhĩ Sâm nhìn ra tâm tư Dương Hàn, nói thêm: “Trong đàn còn hơn mười con, chúng sẽ chăm sóc cho đám tiểu sư tử kia.”

Đàn thú hoang dã đương nhiên không có trí tuệ như thú nhân, mà thú nhân cũng sẽ không tiêu diệt cả đàn sư. Nếu không phải đàn sư này trùng hợp có nhiều mẫu sư có thể cho sữa như vậy, Thần Đồ cùng A Nhĩ Sâm có thể phải tìm kiếm thêm mấy đàn sư nữa để số còn lại có khả năng gánh vác thay số mẫu sư bị bắt.

Dương Hàn thở dài: “Như vậy thì tốt rồi.” Nói xong có chút ngượng ngùng cười cười với A Nhĩ Sâm: “Người có cảm thấy ta rất giả dối không?” Anh có chút khẩn trương chờ A Nhĩ Sâm trả lời, nói thật, ở chung lâu như vậy, anh đúng là rất để ý cái nhìn của người anh em này về mình.

A Nhĩ Sâm lắc đầu: “Không có, bất cứ tộc đàn nào, ấu tể cũng rất trân quý.” Kia đại biểu cho sự kéo dài chủng tộc, làm các thú nhân kính nể.

Dương Hàn mỉm cười tươi hơn, đưa tay khoát vai A Nhĩ Sâm: “Người nói đúng!” Sau đó vừa cười vừa nói: “Thần Đồ ngốc nghếch kia khẳng định lại một lòng một dạ bỏ nhào vào A Sách rồi, ba cháu trai đáng thương của ta vẫn chưa được uống sữa a. A Nhĩ Sâm, người có biết làm thế nào uy sữa cho bọn nhỏ không? Bằng không chúng ta vào trong ôm đám nhỏ ra?”

A Nhĩ Sâm lắc đầu: “Ấu tẻ không thể ra gió.”

Dương Hàn nghĩ nghĩ: “Chúng ta đem mẫu sư vào phòng à?”

A Nhĩ Sâm vẫn lắc đầu: “Không cần.” Hắn nói xong liền vào nhà bếp, cầm chén gỗ lớn nhất ra ngoài, đặt dưới thân một mẫu sư, sau đó ngồi chồm hổm xuống, nắm lấy mẫu sư vắt sữa.

Sữa màu trắng mang theo chút vàng nhạt chảy xuống, tí tách nhiều vào chén gỗ bên dưới... vắt một trận, lúc sữa không còn chảy nữa thì A Nhĩ Sâm liền đổi bên khác... Sau đó lại đổi một đầu mẫu sư.

Dương Hàn giật mình đi tới, ngồi xổm bên cạnh A Nhĩ Sâm... Mới vừa ngồi xuống liền nghe mùi sữa truyền tới.

Là một công dân địa cầu chỉ uống các loại sữa được gia công hoàn chỉnh là nói hương vị cổ quái này thật sự làm người ta chịu không nổi... Nhưng mà Dương Hàn cũng hiểu, nơi này dù sao cũng không phải địa cầu, ngay cả hoàn cảnh đơn sơ như vậy cũng thích ứng được thì mùi sữa tính là gì?

Dù sao anh cũng không cần uống...

Bất quá, Dương Hàn vẫn thực bội phục A Nhĩ Sâm.

Một nam nhân cư nhiên lại thuần thục công tác vắt sữa như vậy.

Anh không khỏi hỏi: “A Nhĩ Sâm, người sao lại biết làm việc này?”

A Nhĩ Sâm hết sức chuyên chú: “Trước kia ngẫu nhiên thấy giống đực khác làm.”

Dương Hàn lú lờ.

Chỉ thấy qua thôi a... người này quả thực rất lợi hại!

Đến khi vắt xong ba đầu mẫu sư, chén gỗ cũng đã gần đầy, A Nhĩ Sâm bưng chén gỗ đứng lên, chuẩn bị đi lên phòng.

Dương Hàn vội vàng đuổi kịp: “Vậy là đủ rồi sao? Không phải còn ba đầu sao?”

A Nhĩ Sâm vừa đi vừa nói: “Ấu tẻ đã rất đói bụng, hơn nữa nhiều đây cũng đủ rồi.” Ngừng một chút, lại nói thêm: “Sữa của mẫu sư có hạn, ba đầu còn lại để dự trữ.”

Dương Hàn hiểu ra: “A Nhĩ Sâm, người hiểu biết thật nhiều a.”

Hai người vừa nói xong cũng tiến vào phòng, Tô Sách đã tỉnh lại.

Nói ra thì cũng chính là việc tốt do Thần Đồ gây ra, y vừa thấy Tô Sách ngủ liền tưởng đã xảy ra chuyện, cuống cuống túm lấy tay cậu. Kết quả Tô Sách chưa ngủ sâu lập tức cảm nhận được bàn tay thô ráp của Thần Đồ, liền tỉnh lại, cũng nghe thấy tiếng gào khóc của bọn nhỏ.

Lần này lại làm cậu sốt ruột.

Nói lại thì lúc Tập Mạch Nhĩ nói ấu tẻ nứt nở vì đói, Tô Sách vì đau đớn kịch liệt nên không nghe rõ. Vì thể hiện giờ mới tỉnh ngủ dậy, vẫn không biết xảy ra chuyện gì... Mà Thần Đồ lại không đáng tin, y biết nhóm ấu tẻ đói nhưng lại là người hay quên, thói quen đặt Tô Sách lên vị trí đầu tiên, kết quả tự nhiên là quên bèn nhóm ấu tẻ...

Tô Sách sau khi bồi thảo được gây tê thì không còn đau đớn, hiện giờ đau lòng mà nhẹ nhàng chạm vào nhóm ấu tẻ trong rổ, chậm rãi vuốt ve thân hình bé xíu của ấu tẻ, muốn kiểm tra xem có vấn đề gì hay không.

Thần Đồ ngây ngốc nhìn động tác của Tô Sách, cũng sắp tới hỗ trợ.

Tô Sách kiểm tra một hồi lâu cũng không phát hiện gì, liền cau mày lo lắng nói: “Thản Đồ, người có biết bọn nhỏ làm sao không? Sao cứ khóc mãi?”

Thản Đồ ‘a’ một tiếng: “Ta nhớ rồi, bọn nó đói bụng!”

Tô Sách rất cuộc nhẹn không được tăng lớn âm lượng: “...nếu đói bụng, Thản Đồ, người có biết bọn nó ăn gì không? Bọn nhỏ rất khó chịu! Đúng rồi, Tạt Mạch Nhĩ có nói qua, những ngày đầu phải cho bọn nhỏ uống sữa... trong nhà có sữa thú cho bọn nhỏ uống không?”

Nhìn bộ dáng đói khát của nhóm ấu tể, Tô Sách cảm giác khổ sở trước nay chưa từng có.

Thản Đồ cuối cùng cũng không ngốc tới nông nổi hết thuốc chữa, y nhảy bén cảm nhận ra tình tự của Tô Sách, nhất thời chột dạ. Là một ngốc ba ba hoàn toàn không có kinh nghiệm chăm sóc ấu tể, y đột nhiên nhớ ra đám mẫu thú mới bắt về, vội vàng xoay người chạy ra cửa——

Suýt chút nữa đã tông phải người đang tiến vào.

Ngay lúc phát hiện có một bóng dáng mãnh liệt xông tới, A Nhĩ Sâm nhanh chóng giơ cao tay, nâng chén gỗ lên trên đỉnh đầu mới tránh được tình cảnh sữa bị văng ra ngoài.

Cái mũi nhạy bén của Thản Đồ ngửi thấy mùi sữa, lập tức cao hứng: “A Nhĩ Sâm, người đã vắt sữa rồi à?”

A Nhĩ Sâm gật đầu, đưa chén gỗ cho Thản Đồ.

Thản Đồ vui vẻ chạy ngược trở lại, đặt chén gỗ bên người Tô Sách, vui sướng nói: “A Sách A Sách, nhóm ấu tể uống cái này!”

Tô Sách nhìn chén sữa—— chén này so với cái chậu ở địa cầu còn lớn hơn—— phân lượng cũng đủ dùng, tâm tình cậu cũng tốt lên một chút. Nhưng lúc nhìn qua nhóm ấu tể yếu ớt thì có chút lúng túng.

Này... làm thế nào ư a.

Trên địa cầu có bình sữa, ở đây đâu có, hơn nữa cho dù có đám tiểu sư tử này cũng không thể dùng đi...

Ngẫm nghĩ một chút, Tô Sách cuối cùng nhớ ra con mèo cha mẹ nuôi nuôi trong nhà, lúc uống sữa... hình như liếm đi?

Vì thế cậu đưa tay vào rổ, muốn ôm một ấu tể ra ngoài.

Nhưng mà cậu không biết làm thế nào xuống tay.

Quá nhỏ... có làm đau bọn nó không a...

65. Chương 65: Biến Hóa

Tô Sách ở bên cạnh thực khó xử, nhưng Thản Đồ một chút cũng không. Y thấy Tô Sách có vẻ rất rối rắm do dự liền lập tức phát huy bản năng xông pha của bầu bạn—— làm giúp.

Thản Đồ tự nhiên túm lấy gáy cổ một ấu tể, đem nó ném lên giường, sau đó bắt đĩa thứ hai, đĩa thứ ba, để bọn nó tự mình tới gần chén gỗ.

Nhóm ấu tể cũng có bản năng của mình, bọn nó ước chừng ngửi thấy mùi thơm thức ăn, vì thế bắt đầu nhắm mắt hít hít cái mũi nhỏ tìm kiếm vị trí phát ra... Sau đó, bọn nhỏ cố gắng nâng chân trước muốn bầu lên chén gỗ uống sữa.

Tiếc nuôi chính là, chân sau bọn nó quá yếu ớt vô lực. Móng vuốt vừa mới giơ lên một nửa liền nhũn chân ngã nhào xuống.

Sau đó, âm thanh nức nở càng lớn hơn nữa.

Tô Sách ở bên cạnh run như cây sậy, phải biết, chỉ cần nhìn thấy động tác của Thẩn Đồ vừa nảy liền cảm thấy y thật sự rất lỗ mạng, ấu tể hiện tại lại đáng thương như vậy...

Cảm thấy Thẩn Đồ thật sự không thể dùng được, Tô Sách cố chống cơ thể suy yếu của mình ngồi dậy, nhạ nhàng vuốt ve sau lưng nhóm ấu tể an ủi.

Có lẽ cảm nhận được mùi hương quen thuộc cùng ôn nhu từ cơ thể mẹ, tình tự xao động của nhóm ấu tể dường như được trấn an một chút, nhưng đói khát vẫn là một vấn đề lớn—— bọn nhỏ ôm lấy ngón tay Tô Sách, cẩn thận phun ra đầu lưỡi phần nộn liếm liếm.

Trái tim Tô Sách lại càng mềm mại.

Chén gỗ quả thật hơi sao, nếu ôm bọn nhỏ lên thì lúc uống sữa không tiện lắm. Nghĩ nghĩ, Tô Sách nhắc một bên chén gỗ, muốn đề thấp bên kia, như vậy nhóm ấu tể có thể với tới.

Chính là Tô Sách đánh giá cao bản thân lúc này.

Sau khi gây tê không chỉ không cảm nhận được cơn đau đớn—— ngay cả xúc giác cũng trở nên trì độn rất nhiều. Vì thế thực tự nhiên, Tô Sách dùng sức hơi mạnh một chút.

Cậu vừa đụng tới chén sữa thì lập tức phát giác không ổn.

Chén gỗ rất nhanh nghiêng đi, sữa bên trong cũng tràn tới, rất nhanh sẽ trào ra ngoài—— Dương Hàn nhanh tay lẹ mắt đỡ chén gỗ trở lại.

Thẩn Đồ vội ôm lấy cơ thể yếu đuối của Tô Sách.

Dương Hàn khẩn trương vỗ vỗ ngực, thở dài: “Làm ta sợ muốn chết, sữa thú này A nhĩ Sâm thật vất vả mới vắt được a, đồ rồi nhóm nhóc con này phải chịu đói.”

...Kì thật không tốn sức gì mấy.

A nhĩ Sâm thật vất vả vắt sữa nghĩ vậy.

Bất quá hẳn thật cao hứng chiếm được sự quan tâm của người trong lòng.

Được rồi, ngay cả Dương Hàn cũng không ý thức được câu nói của mình... dường như ẩn chứa ý tứ bảo vệ bất đồng.

Lúc này anh đang cẩn thận trải một tấm da thú trên mặt đất, sau đó ôm từng đứa cháu trai đặt xuống, cũng bưng chén gỗ xuống. Sau đó học theo Tô Sách khi nãy, nghiêng chén qua một bên đưa tới gần nhóm ấu tể.

Lần này đã tìm đúng phương pháp. Ấu tể may mắn có thể làm người no bụng đầu tiên lập tức nhào qua, nín lấy thành chén mà liếm sữa. Chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn của nó khê động, cái bụng nhỏ phập phồng, uống đến vô cùng ngọt ngào. Hai ấu tể còn lại vốn không quá năng động, nhưng hiện tại cũng vì dục vọng ‘cầu thực’ mà kiên cường hơn rất nhiều—— bọn nó dùng một loại khí thế trước nay chưa từng có. vận dụng những chiếc móng vuốt bé xíu vẫn còn chưa phát dục liều mạng bò tới trước... Thậm chí còn bị té ngã, cuối cùng cũng tới được phí sau người anh em kia của mình.

Ngay sau đó, bọn nó bắt đầu đẩy đẩy lưng anh em.

Vừa phần nộ kêu ‘a a’ vừa quơ quào móng vuốt, nhưng người anh em kia của bọn nó vẫn bất động, kiên quyết chiếm lấy vị trí vành chén chỉ có thể để một ấu tể liếm tới sữa kia...

Tô Sách ở trên giường thực lo lắng, cậu sợ bản năng này sẽ làm bọn nhỏ lúc bé sẽ không thể có quan hệ tốt với nhau, ảnh hưởng tới cảm tình anh em, không khỏi nhíu mày.

Nhưng này tạm thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì... đầu Tô Sách hiện giờ rất nặng, ngay cả muốn suy nghĩ một chút cũng không nổi.

Dương Hàn thì thấy vừa bức mình vừa buồn cười, một mặt cảm thấy bộ dáng tranh giành của đám nhỏ đang yêu cực kì, một mặt cũng lo lắng tương tự như Tô Sách.

Bất quá, A Nhĩ Sâm ở phía sau vỗ vỗ vai anh.

Dương Hàn ngẩng đầu liền nhìn thấy trong tay A Nhĩ Sâm có thêm hai chén gỏi.

A Nhĩ Sâm nói: “Dùng cái này.”

Ánh mắt Dương Hàn sáng rực lên.

Vì thế, sau khi dùng vũ lực ôm nhóm ấu tể qua một bên, sửa được chia làm ba phần, sau đó A Nhĩ Sâm, Dương Hàn cùng một ngốc ba ba không đáng tin mỗi người cầm một bát, nghiêng thấp xuống phân biệt đưa tới bên miệng ba tiểu thú.

Lần này đại gia đều vui mừng.

Dưới ánh mắt nhu hòa của đám người trưởng thành, nhóm tiểu thú không ngừng liếm sữa, không còn thời gian rảnh rỗi để nức nở nữa. Đại khái thật sự là rất đói, dưới tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, ba phần sữa đã bị uống sạch.

Cuối cùng, đứa uống xong trước hết—— cũng chính là đứa đã ăn đầu tiên, thỏa mãn ợ một tiếng no nê.

Dương Hàn nhịn không được thấp giọng nói: “Thật đáng yêu quá...”

A Nhĩ Sâm choàng tay lên vai Dương Hàn: “Àn.”

Tiếp đó, tiểu ấu tể tròn vo kia quay đầu, kéo thân thể bò về phía mùi Tô Sách, cổ họng phát ra một trận cầu nhàu.

Thần Đồ trừng mắt nhìn, Tô Sách cũng giật mình, vươn tay vẫy vẫy ấu tể.... đây là muốn cậu ôm sao?

Quả nhiên muốn cậu ôm a... Ấu tể cố gắng quơ chân trước, thân hình nhỏ bé nhào tới trước.

Lại bị ngã.

Tô Sách cười khê: “Thần Đồ, ôm nó lại đây đi.”

Thần Đồ người này cũng nên thân cận với nhóm nhóc con một chút...

Mệnh lệnh vừa ra, Thần Đồ lập tức mang theo vẻ mặt hoảng sợ đi qua, muốn túm lấy sau gáy tiểu sư tử. Liền bị Dương Hàn cản lại: “Ai, Thần Đồ! Người nhẹ nhàng với cháu trai của ta một chút a!”

Thần Đồ ngừng lại một chút, sửa thành ôm.

Ấu tể thành thành thật thật dựa vào lòng ngực Thần Đồ, sau khi được đặt xuống giường thì liền bò tới gần, bước đi tập tễnh, ngã trái ngã phải.

Tô Sách hiện tại không có lực, liền ôn nhu nhìn ấu tể cố gắng tới gần, thẳng tới khi ấu tể rốt cục dựa vào sức mình tới bên cạnh, cậu mới chậm chậm đưa tay vuốt ve đầu đứa nhỏ, đối phương lập tức hí mắt cọ cọ một cái.

Theo sát đó, hai nhóc con còn lại cũng ăn no, bọn nó so với đứa đầu tiên lại càng hoạt bát hơn một chút. Một trong hai đứa đá ‘một chân’ vào chiếc chén trước mặt—— khí lực không tồi, đứa kia thì ngây ngốc nhìn đông nhìn tây, tầm mắt lơ đãng dừng lại trên người tiểu sư tử đang được Tô Sách vuốt ve. Trong miệng phát ra tiếng ô ô bất mãn...

Ngay sau đó, nhóc con mạnh mẽ đá chén kia cũng bị gọi về lực chú ý, cùng anh em của mình cùng bất mãn kêu lên.

Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm bước tới, một người ôm một đứa, đồng thời đưa tới trên giường Tô Sách—— đặt bên cạnh người anh em kia của bọn nó.

Sau đó chúng nó hết như so đầu mà chậm chậm bò tới, con mạnh mẽ đá chén kia đương nhiên nhanh hơn, chui đầu vào trong lòng Tô Sách, con còn lại cũng không kém hơn là bao, nó lao vút tới húc con đang được xoa đầu một cái... Ba con không thể khống chế mà loạn thành một đoàn.

“Ha ha ha!” Dương Hàn nhất thời lớn tiếng bật cười: “A Sách, đám cháu trai của ta đúng là rất đáng yêu a! Ha ha ha ha!”

Tô Sách cũng cảm thấy buồn cười, nhưng càng nhiều hơn chính là tình tự ôn nhu.

Có lẽ vì tiếng cười to chẳng có chút che dấu nào của Dương Hàn chọc giận liền nhìn nhìn xung quanh, lại càng làm tiếng cười lớn hơn nữa, ba tiểu sư tử bắt đầu giận cá chém thớt. Hơn nữa tất cả đều muốn dựa vào gần ‘mẫu thân’ hơn, vì thế bắt đầu đại chiến tranh đoạt địa bàn.

Nói trắng ra chính là đánh nhau mà thôi.

Móng vuốt non nớt thậm chí còn chưa có móng, trong miệng cũng không có răng nanh, cắn bản khiếm khuyết rất nhiều thứ cần thiết để công kích... vì thế chỉ có bổ nhào vào nhau... đã có thể coi là rất lợi hại.

Dù sao, tiểu sư tử mới sinh ra ngay cả đứng vẫn chưa vững a!

Vì thế, hậu quả đánh nhau bất quá chính là... ngã thành một đoàn mà thôi.

Dương Hàn ở bên cạnh cười không ngừng, cười đến mức ho khan liên tục. A Nhĩ Sâm ở phía sau nhẹ nhàng vỗ lưng cho Dương Hàn, một chốc sau anh vỗ tay A Nhĩ Sâm, vẫn còn đang cười, nói: “Tốt lắm tốt lắm, ta không có việc gì.”

A Nhĩ Sâm buông tay: “Ta đi rót cho người chén nước.”

Nói xong liền tự mình chạy ra ngoài. Thản Đồ thấy vậy cũng chạy theo, lúc trở về mỗi người cầm một chén nước trong tay, đương nhiên chén trong tay Thản Đồ là nước nóng.

Tô Sách uống nước, sắc mặt dễ nhìn hơn rất nhiều.

Mà nhóm tiểu sư tử nháo loạn một trận, rốt cuộc dưới sự vẫy gọi của Tô Sách liền lao vào vòng tay của cậu, lần lượt dựa vào khuỷu tay Tô Sách, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Lại nói tiếp, nhắm... mắt?

Dương Hàn đột nhiên nhớ tới, kêu lên: “A Sách, Tạp Mạch Nhĩ vụ y không phải nói sau ba ngày đám cháu trai mới có thể mở mắt sao? Sao hiện tại đều mở cả rồi!”

Tô Sách cả kinh, cũng nhớ tới: “...sẽ không có việc gì đi?”

Hai người đều có chút lo lắng, Thản Đồ lúc này mới có chút hương vị của người đứng đầu gia đình, y vươn tay quơ quơ trước mắt nhóm tiểu sư tử... Đám nhỏ giống như cảm giác được có vật khác thường vút qua trước mắt, lại đồng thời mở mắt ra.

Thản Đồ nói: “Không có việc gì.”

Nhóm tiểu sư tử phát hiện là Thản Đồ dùng ngón tay chọc mình, đầu tiên là đồng loạt ngẩng người, sau đó đột nhiên đồng loạt biến thành trẻ con, oa oa khóc lớn.

66. Chương 66: Làm Vú Em Thật Khó

Sao lại khóc rồi?

Nói trọng yếu hơn hẳn là sao lại biến thành trẻ con!

Lại nói tiếp đây cũng không hẳn là nhất định có vấn đề, Tạp Mạch Nhĩ không phải đã nói rồi sao, sau khi tiểu sư tử có thể mở mắt là có thể biến thân, chính là sẽ không ổn định lắm. Hẳn là không kì quái đi... đại khái là vậy.

Hiện tại vấn đề mấu chốt nhất là cả ba đứa đều không có mặc quần áo a!

Cảm lạnh thì làm sao bây giờ...

Đám người trưởng thành nhất thời bận bịu lu bù, Tô Sách là người đầu tiên phản ứng: “Thản Đồ, học trưởng, A Nhĩ Sâm, mau tìm da thú mềm mại quần áo cho đám nhỏ lại!”

Ba người bị điểm danh lập tức đứng lên, luống cuống tay chân đi xé da thú.

Kết quả thật không như ý.

Cả đám thật vất vả mới uy sửa xong lại đụng phải một vấn đề nghiêm túc... làm thế nào dùng da thú quần trẻ con bây giờ?

Tô Sách trước kia lúc đi trên đường từng nhìn thấy những đứa trẻ sơ sinh được mẫu thân ôm trong lòng đi dạo... Cậu nhớ rõ, đám trẻ này được quần lớp vải rất dày?

...Nhưng, này rốt cuộc phải quần thế nào?

Ba đứa trẻ càng khóc lớn hơn nữa, gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt.

Này thì tiêu, ngay cả A Nhĩ Sâm nắm giữ rất nhiều tri thức chăm sóc ấu tể cũng bắt đầu bối rối.

Chiến đấu cũng không thăm đến vậy a...

Thật vất vả mới run rẩy gói nhóm ấu tể kĩ lưỡng, cho dù hơi vụng về một chút nhưng cũng có thể miễn cưỡng cho qua.

Nhưng ngay sau đó, đám nhãi con lại trong nháy mắt biến thành tiểu sư tử!

Từ trong bọc vải chui ra.... sau đó lần thứ hai ‘đánh đám’ thành một đoàn.

Bốn vị người trưởng thành ở đây cùng trợn tròn mắt.

Này quả thực là đang đùa giỡn bọn họ mà!

Nhưng, nếu người cho rằng sự tình chỉ dừng ở đây thì sai hoàn toàn.

Lúc Dương Hàn một lần nữa ôm đồng da thú đi, nhóm tiểu sư tử lại đột nhiên biến thành trẻ con khóc thút thít, sau đó đám người trưởng thành một lần nữa hao hết khí lực quần lại—— mới vừa quần xong lại biến thành hình thái tiểu sư tử—— sau đó lại biến thành trẻ con gào khóc không ngừng.

Cứ như thế vòng đi vòng lại...

Đợi đến khi rốt cuộc quần lại đám trẻ lần cuối cùng, bọn nhỏ cuối cùng cũng ngừng khóc.

Dương Hàn khẩn trương hề hề chờ thật lâu... vẫn không biến lại!

Đám người bị gây sức ép này giờ rốt cuộc thở phào, Tô Sách cũng tái mặt nhích lại gần.

Cho dù cậu chỉ dùng mắt nhìn chứ không chân chính gia nhập đoàn hỗn loạn kia nhưng tinh thần cũng thực mệt mỏi a...

Ba người Thẩn Đồ, A Nhĩ Sâm, Dương Hàn ngã ngồi xuống đất, trong lòng mỗi người là một đứa nhóc đang mút ngón tay ngủ ngon lành.

Dương Hàn lau mồ hôi, đưa tay chọt chọt gương mặt nhỏ nhắn của bé con trong lòng: “Thực quậy phá a!”

Kì thật nếu không khóc khóc nháo nháo, biến thân tới lui như đang chơi đùa thì hình thái trẻ con của đám nhóc này cũng rất đáng yêu.

Tỷ như gương mặt nhỏ nhắn tròn tròn trắng trắng, cánh tay phần phần nộn nộn hết như ngó sen, cái miệng nhỏ nhắn mồm mồm mân mê, tất cả đều giống như có thể bóp ra nước, đáng yêu không nói nên lời.

Dương Hàn chọt chọt gương mặt đứa nhóc trong lòng vài cái, trong lòng suy nghĩ lung tung, gương mặt mỉm cười có chút vui vẻ lại mệt mỏi, coi như là vui đi.

Chính là, rất nhanh sau đó anh lại vui không nổi.

Chỉ nghe một tiếng ‘phốc’ vang lên——

...anh ngửi thấy một hương vị là lạ.

Sau đó thật giống như đã hẹn từ trước, đứa nhóc trong lòng Thẩn Đồ cùng A Nhĩ Sâm ở bên cạnh cũng đồng thời phát ra âm thanh đồng dạng.

Ngay sau đó, mùi hương kì dị khuếch tán cả phòng.

Ba người ôm đứa nhỏ đều cứng lại.

Tô Sách xoa xoa huyết thái dương, có chút bất đắc dĩ nói: “...Ta nghĩ, bọn nó đại khái tiêu chảy rồi.”

Phàm là bầu bạn thăng chức làm cha mẹ ước chừng đều gặp phải vấn đề này.

...Tuy có thể Tô Sách cùng Thẩm Đồ đã có chuẩn bị nhưng vẫn như cũ không đủ dùng.

Về mặt Dương Hàn như đứa đám, thực không biết làm thế nào cho phải.

A Nhĩ Sâm cùng Thẩm Đồ cũng có chút ngây ngốc, mùi hương này trực tiếp vọt vào mũi bọn họ, Dương Hàn là ‘giống cái’ không chịu nổi khổ như vậy, nhưng hai vị giống đực... đặc biệt là Thẩm Đồ có khứu giác vô cùng nhạy bén thì cực kì chịu nổi khổ. Cho dù là hình người cũng không thể bỏ qua!

Tô Sách phản ứng lại, vội vàng nói: “Học trưởng, các người mau lột da thú quần trên người đứa nhỏ ra, đổi cái mới! Đúng rồi, lấy nước ấm tới tắm rửa cho bọn nhỏ!”

Dương Hàn giật mình, ôm đứa nhỏ đặt vào lòng A Nhĩ Sâm—— nói: “Người nhìn bọn nhỏ một chút, ta, ta đi nấu nước...”

A Nhĩ Sâm trong mắt không khỏi toát ra một tia bất đắc dĩ. Hắn ngồi xuống, nghiêm túc vì đứa nhai con mà bận rộn.

Thẩm Đồ thì nghiêm túc hoàn thành mệnh lệnh của Tô Sách, lập tức động thủ tháo da thú ra—— đương nhiên, y đã ngừng thở này giờ.

Mới vừa mở ra, mùi hương kia lập tức nồng nặc xông tới, Thẩm Đồ muốn hít thở, nhưng vừa hít một hơi lập tức bị xông tới hoa mắt... Này cũng quá khủng bố đi.

Cho dù lúc săn bắn, bởi vì thông thoáng nên ngửi thấy mùi phân của đám dã thú cũng không đáng sợ tới mức này, nhưng hiện tại lại trực tiếp xộc vào khoang mũi... Thẩm Đồ lập tức quay đầu, túm một miếng da thú tới che mặt, hít một hơi thật sâu, sau đó mới buông ra.

Tô Sách thấy Thẩm Đồ như vậy, trong lòng cũng hiểu ra.

Dù sao hình thú của Thẩm Đồ chính là sư tử, khứu giác rất mạnh... Như vậy lúc săn bắn y có thể nhanh chóng phát hiện con mồi, tự nhiên cũng có những lúc phát sinh công dụng ngược như lúc này.

Bất quá, bởi vì động tác của Thẩm Đồ nên Tô Sách mới nghĩ tới.

Sau này hai người phải chăm sóc đứa nhỏ, tình huống này hẳn sẽ gặp không ít... Như vậy làm cho Thẩm Đồ mấy cái khẩu trang tất cần thiết.

Nấu nước phải cần chút thời gian, A Nhĩ Sâm cùng Thẩm Đồ đã lột sạch đứa nhỏ nhưng Dương Hàn vẫn chưa trở lại. Lúc này cũng không thể để bọn nhỏ như vậy, vì thế chỉ đành qua loa chùi mông cho ba đứa nhỏ, sau đó dùng một tấm da thú lớn quần tạm.

Tạm thời không gặp gió là được.

Chính là đứa nhóc này trong nháy mắt lại biến thành tiểu sư tử cũng trong mảnh da thú, chốc lát sau trên tấm da thú lại xuất hiện những chất lỏng khả nghi.... vừa giở ra thì thấy, là nước tiểu a.

Mùi hương trong phòng lại càng phức tạp hơn...

Đáng ăn mừng chính là động tác của Dương Hàn cũng rất nhanh.

Lúc Thẩm Đồ khắc chế không được phải chạy ra ngoài hít thở không khí trong lành thì tiếng gọi của Dương Hàn cũng từ bên ngoài vòng vào: “A Nhĩ Sâm! A Nhĩ Sâm xuống giúp ta một tay!”

A Nhĩ Sâm lập tức đứng lên xông ra ngoài.

Hắn nhìn thấy Dương Hàn ở ngoài sân đang đi về phía phòng, trong tay bưng một cái chậu thật lớn. A Nhĩ Sâm bước nhanh tới nhận lấy.

Dương Hàn lau mồ hôi: “Nhiều đây có thể không đủ, người mang vào trước đi, ta lại nấu thêm một chút.”

A Nhĩ Sâm gật gật đầu: “Ta mang lên rồi xuống phụ người.”

Dương Hàn nhìn hần cười cười, sau đó xoay người bước đi.

A Nhĩ Sâm ôm chậu nước vào phòng, đặt xuống đất.

Tô Sách hỏi: “Thần Đồ, người thử xem nước có nóng không?” Nghĩ nghĩ một chút, lại nói: “Vẫn là để ta sờ đi.” Nói thật, Thần Đồ da dày thịt béo, cảm giác của y không được chuẩn lắm.

Thần Đồ liền nâng chậu nước qua, Tô Sách đưa tay vào thử một chút, hơi nóng một chút nhưng nằm trong phạm vi có thể thừa nhận... Nếu là giống đực ấu tể hần không có vấn đề.

Sau khi được Tô Sách cho phép, Thần Đồ túm một tiểu sư tử ném vào trong nước.

Tô Sách đỡ trán: “...Thần Đồ, người nhẹ tay một chút!”

Lúc Thần Đồ túm đứa thứ hai thì quả nhiên chậm chậm bỏ vào: “Ân, đã biết, A Sách.”

Lúc đứa thứ ba cũng bỏ vào chậu, y lấy một miếng da thú chà lau cho bọn nhỏ.

Chính là động tác có chút thô lỗ, Tô Sách thấy thế nào cũng không yên tâm, thực muốn tự tay làm... Nếu không phải cơ thể hoàn toàn không thể di động. Nhưng này cũng không có biện pháp, vì thế Tô Sách chỉ có thể nhắc nhở khi thấy động tác Thần Đồ hơi quá một chút... Mặc dù như thế, động tác của y vẫn rất khập khiễng, vô cùng ngốc nghếch.

Tô Sách cảm thấy thực bất đắc dĩ.

Rõ ràng lúc mình mang thai, Thần Đồ làm chuyện gì cũng cẩn thận từng li từng tí, nhưng sau khi sinh đám nhỏ sao lại giống như trong nháy mắt lại ngốc gấp hai lần bình thường?

Hay là... y kì thật cũng rất khẩn trương?

Khẩn trương đến mức tiêu chuẩn vốn không cao sẽ thành mất tiêu chuẩn.

A Nhĩ Sâm sau đó đã ra ngoài hai chuyến, ôm tới vài bồn nước... Dù sao cũng phải đổi nước đi?

Dương Hàn đặt chậu nước cuối cùng xuống đất thì đứng thẳng dậy, xoa xoa thắt lưng.

Sau đó, anh thích thú nhìn Thần Đồ ‘chiến đấu’ cùng đám cháu trai.

...phải biết, thực không thể tin tưởng đám ấu tể sẽ thành thành thật thật phối hợp a.

Loại sinh vật tử tử này... không thích nước lắm.

Điểm này biểu hiện phi thường rõ ràng trên người đám tiểu sư tử.

Lúc ban đầu, đại khái vì trên người dính bẩn không thoải mái nên lúc bị bỏ vào nước, nhóm ấu tể vẫn khá nghe lời. Nhưng lúc phát hiện cả người mình ướt sũng nước thì bắt đầu làm ầm ĩ.

Tỷ như, quơ quào móng vuốt cố sức tới gần thành bồn, dùng sức đập nước, cố gắng bầu lấy thành bồn muốn leo ra ngoài nhưng trượt chân rơi ‘bùm’ vào trong nước, ngã chổng vó mà uống nước ‘ùng ục ùng ục’ ... tóm lại quả thực là đủ loại tình huống.

Hành động không chịu hợp tác như vậy, kì thật có thể lý giải được hành động có chút thô lỗ của tân tiền nhiệm ngốc ba ba Thần Đồ.

Dương Hàn ở bên cạnh cười đến đau bụng, sau đó anh nhìn thấy biểu tình rối rắm cùng cơ thể ‘suy yếu’ của học đệ, lại nhìn qua động tác chặt vật mà chuyên chú của Thần Đồ... thì hạ quyết định.

Không phải chỉ là tiêu chảy thôi sao, dù sao cũng là cháu trai của anh, anh tắm cho bọn nhỏ một chút thì cũng đâu có sao?

Nghĩ vậy, Dương Hàn xắn tay áo, vẽ mặt hùng tráng đi tới trước bồn nước.

“...nước này cũng dơ rồi, đổi đi.” Anh khụ một tiếng, nói: “Còn lại để ta làm cho.”

67. Chương 67: Đặt Tên

Sự thực, Dương Hàn nghĩ chuyện tình rất đơn giản... nhưng lúc làm mới biết quả thật rất khó.

Vốn mùi hương vốn không dễ gửi kia làm người ta trong lòng có chút do dự, đến tận bây giờ mới vượt qua chướng ngại tâm lý thì phát hiện nguyên lai càng thống khổ hơn chính là đám quỷ con ‘đánh chết cũng không chịu hợp tác’ này!

Dương Hàn thất sách.

Anh tưởng Thản Đồ tay chân vụng về nên làm không xong, nhưng hiện tại thoát nhìn thì cho dù là ai cũng như vậy.

Mà Dương Hàn còn có một nhược điểm—— khí lực anh không lớn bằng Thản Đồ.

Cho dù là giống đực ấu tể mới sinh cũng có khí lực lớn hơn Dương Hàn!

Nhóm tiểu sư tử tận sức đá văng hết nước trong bồn văng ra bên ngoài, hơn nữa còn có dã tâm muốn đá lật cả chậu nước. Dương Hàn dùng hết toàn bộ khí lực cũng chỉ có thể giữ chặt một đĩa, hai đĩa kia thực không có biện pháp...

Thản Đồ cũng không vì thế mà cười nhạo Dương Hàn, dù sao có người chia sẻ một đĩa cũng giảm bớt gánh nặng công việc của y, lúc A Nhĩ Sâm cũng nhập cuộc thì thể cục lại càng cải biến.

Ba tiểu sư tử đương nhiên hỗn loạn, nhưng mỗi người một đĩa thì không xảy ra vấn đề này.

Kết quả, ba người trưởng thành ngồi xổm quanh chậu nước, theo những phương hướng riêng biệt cầm da thú sạch sẽ trong tay lau rửa sạch sẽ từ đầu đến móng bọn nhỏ.

Tô Sách tựa vào đầu giường nhìn bọn họ, ánh mắt lộ ra tình cảm vô cùng ôn nhu.

Này đại khái... chính là gia đình đi.

Nhóm tiểu sư tử bị giữ chặt, tuy vẫn xoay tới xoay lui nhưng cũng có thể coi là ngoan ngoãn một chút. Chờ đến khi rốt cuộc cũng tẩy sạch, lại đổi một chậu nước khác tắm lại một lần, cuối cùng là hoàn toàn sạch sẽ.

Sau đó dùng vải bố lau khô, nhóm tiểu sư tử ‘soạt’ một cái lại biến thành ba đĩa nhỏ trắng trắng tròn tròn.

Một lần nữa quần da thú cho bọn nhỏ, lần này so với lúc này thuần thực hơn rất nhiều.

Rất nhanh, nhóm ấu tể được quần thật kín được đặt bên người Tô Sách, Tô Sách nhìn đám người Thản Đồ, cười cười nói: “Học trưởng, A Nhĩ Sâm, Thản Đồ, mọi người vất vả rồi.”

Dương Hàn cười ha ha: “Đám nhóc này cũng là cháu ta a!”

A Nhĩ Sâm cũng nói: “Ân.”

Thản Đồ bước qua, lần lượt chọt chọt hai má đám nhóc, sau đó hôn lên trán Tô Sách một cái, nói: “Ta đi giặt đồ da thú dơ.”

A Nhĩ Sâm xoay người: “Ta giúp một tay.”

Dương Hàn cũng muốn đi cùng, nhưng lo lắng ở đây chỉ còn Tô Sách cùng bọn nhỏ, Tô Sách lại không thể nhúc nhích, vì thế vẫn quyết định ở lại chăm sóc bọn họ thì tốt hơn.

Anh ngồi bên cạnh đám nhỏ, nhìn học đệ của mình: “A Sách, người đặt tên cho đám cháu chưa?”

Tô Sách sững sốt. Này, này sao cậu lại không nghĩ tới...

Dương Hàn vừa nhìn biểu tình cậu đã biết, cười nói: “Người tên nghĩ đi.”

Tô Sách gật gật đầu: “Ân.”

Đám nhóc con ăn uống tắm rửa no đủ tự căn ngón tay chìm vào mộng đẹp. Tô Sách vươn tay lôi ngón tay ra, nhìn bọn nhỏ chép chép miệng ngủ, trong lòng một mảnh mềm mại.

Âm thanh nói chuyện của Dương Hàn cũng nhỏ đi, anh thở dài nói: “A Sách, ta hiện giờ mới có cảm giác người mang thai là sự thật... Nói thế nào nhỉ, đúng là... rất rung động.”

Tô Sách cười cười: “Ta lúc đầu cũng thực không thể tin, bất quá vì Thản Đồ nên cũng không còn để ý.”

Dương Hàn cũng cười: “Thản Đồ quả thực đối xử với người tốt lắm.”

Tô Sách sờ sờ gò má bọn nhỏ, âm thanh hơi khê: “Kì thật ban đầu ta tới nơi này, sau khi hiểu biết chút thường thức thì liền nghĩ mình không thể sinh đứa nhỏ. Mà đối với giống được tìm giống cái kết hôn thì chính là một đả kích. Vì thế lúc Thản Đồ bày tỏ với ta thì ta đã không đồng ý cùng một chỗ với y.”

Dương Hàn không biết chuyện này, thực kinh ngạc nói: “Vậy sau đó người biết mình có thể sinh đứa nhỏ mới đồng ý sao? Lại nói tiếp, ta vẫn chưa biết người làm thế nào biết mình có thể sinh đứa nhỏ...”

Tô Sách khựng một chút, tránh né vấn đề phía sau, trả lời về trước: “Sau đó ta cũng không biết mình có thể sinh đứa nhỏ, bất quá, Thản Đồ đối với ta tốt lắm, lại thực dụng tâm, vì thế ta cảm thấy mình cần phải nói rõ cho y biết ta không thể mang thai... Nhưng y lại nói y không để tâm.”

Dương Hàn hiểu được, cười tủm tỉm nói: “Vì thế người cảm động.” Là giọng điệu khẳng định.

Tô Sách có chút lúng túng, nhưng vẫn gật đầu: “Cảm giác của ta với Thản Đồ không tồi, hơn nữa y đối với ta cũng không tệ, làm ta cảm thấy mình cùng y ở cùng một chỗ hẳn không sai.”

Dương Hàn cảm thấy có điểm buồn cười, học đệ đối với sự tình này có thể nói là sắp thành người thép, nhưng sau khi đến đây cư nhiên lại có cảm xúc ‘ngượng ngùng’? Thoạt nhìn vẫn là tên Thản đồ gốc hồ hồ kia có biện pháp... hay nên nói là quá may mắn?

Mà Tô Sách đương nhiên cũng thấy được ý trêu chọc của Dương Hàn, cậu cúi đầu, tiếp tục sờ mặt bọn nhỏ.

Ngay lúc hai người câu được câu mất trò chuyện, Thản Đồ cùng A Nhĩ Sâm giắt da thú xong đã trở lại.

A Nhĩ Sâm vừa tiến vào liền nhìn thấy bộ dáng mỉm cười thực nhẹ nhàng của Dương Hàn, không khỏi hỏi: “A Hàn, các người sao vậy?”

Dương Hàn nghe thấy âm thanh A Nhĩ Sâm, quay lại cười nói: “A, chúng ta đang bàn xem nên đặt tên gì cho đám nhỏ.”

Tô Sách nói với Thản Đồ: “Thản Đồ, người đặt đi.”

Thản Đồ đi qua, Dương Hàn liền nhường vị trí, để người một nhà bọn họ ngồi cùng nhau. Sau đó Thản Đồ sờ trán Tô Sách, phát hiện cũng không nóng mới nói: “A Sách đặt là được rồi.”

Tô Sách nghĩ nghĩ, nói ra ba tên: “Tư Cái, Phất Lai, Lan Đức.” Tô Sách đối với ngôn ngữ bản thổ ở đây vẫn chưa đặt tới mức có thể dựa theo ngụ ý tốt đẹp mà đặt tên, vì thế liền dựa theo ý nghĩa bầu trời, hỏa diễm cùng đại địa để đặt, vừa lúc ngôn ngữ thú nhân cũng có âm tiết tương tự chính là ý tứ có thể không liên quan lắm.

Thản Đồ đối với cách đặt tên có ý nghĩa thực kì quái của Tô Sách không hề có ý kiến: “Hảo, đặt tên này.” Mà bên kia Dương Hàn thì nghe hiểu, còn A Nhĩ Sâm thì không để ý tới chuyện nhà người ta, vì thế tên của ba tiểu sư tử đã được quyết định như vậy.

Anh cả Tư Cái, anh hai Phất Lao, đứa út Lan Đức.

Bất quá... bộ dáng ba đứa nhóc giống nhau như đúc, rốt cuộc phải phân biệt thế nào a?

Lúc Dương Hàn nói ra vấn đề này, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Đối với ba gương mặt trẻ con nhỏ nhắn giống nhau như đúc, không ai dám nhận định tùy tiện... Hơn nữa, cho dù biến thành tiểu sư tử thì đám nhóc này cũng chính là sư tử hoàng kim toàn thân không có một cọng lông tạp màu, điểm khác biệt gì cũng không nhìn ra.

Cuối cùng, vẫn là Tô Sách quyết định: “Chờ ta có thể xuống giường thì tới hỏi Tập Mạch Nhĩ đi. Là hẳn đỡ dễ, hẳn có thể biết đứa nào ra sinh ra trước.”

Tất cả mọi người không phản đối.

...cũng chỉ có thể làm vậy.

Tô Sách bởi vì lúc mang thai được Thản Đồ chăm sóc không tồi, mà Tập Mạch Nhĩ lại là vu y có y thuật tốt lắm, vì thế lúc sinh sản có thể nói là phi thường thuận lợi, đương nhiên cũng không bị thương tích gì nghiêm trọng. Hơn nữa Thản Đồ đối với việc chăm sóc Tô Sách vẫn như trước không hề có nửa điểm qua loa... Ba ngày sau, Tô Sách đã có thể nhờ người đỡ bước xuống giường, năm ngày sau, ngẫu nhiên có thể ôm đám nhỏ, đi tới đi lui dễ dàng một hồi. Mà mười ngày sau, đã không sai biệt lắm không còn đau nhức, cơ thể cũng dần dần khôi phục tình trạng ban đầu.

Lúc nhóm ấu tể biến thành trẻ con, nếu không đói khát thì có thể xem là khá im lặng, nhưng một khi biến thành trạng thái tiểu sư tử thì liền lộn xộn bỏ tới bỏ lui, quả thực không giống mới sinh chút nào.

Có lẽ ấu tể thú nhân mới sinh đã so với người địa cầu cường tráng hơn rất nhiều, móng vuốt nhỏ bé kia không đụng tới chướng ngại vật thì tốt, một khi đụng tới liền vươn móng vuốt ném bay nó đi, quả thực rất lợi hại.

Đối với ba người trưởng thành thường xuyên chăm sóc bọn nhỏ, nhóm tiểu sư tử cũng không quá nghe lời, chính là một khi Tô Sách ra tay, bọn nhỏ lập tức ngoan ngoãn, làm Dương Hàn thỉnh thoảng lại không cam lòng quát to không công bình a. Câu trả lời chính là nhóm tiểu sư tử uốn éo cơ thể, quay cái mông nhỏ về phía anh.

Chọc đám người trưởng thành cười ha ha.

Trong mười ngày này, Dương Hàn cơ bản đã hóa thân thành vú em siêu cấp, hết sức chuyên chú chăm sóc đám cháu trai, có thể nói là từ ngây ngốc thành thuần thục, từ chướng ngại tâm lý tới tập thành thói quen, năng lực vèo vèo tiến về mức chuyên nghiệp. A Nhĩ Sâm cùng Thản đồ giặt da thú... cũng chính là đồng da thú bị tề dâm này nọ từ tay ngang cũng dần dần trở thành hoàn hảo, trên cơ bản mỗi ngày, trên đồng kệ gỗ ngoài sân đều là ‘da thú bay bay’, từ xa xa nhìn thấy da thú đủ màu quả thực chính là cảnh đẹp ý vui.

Tô Sách đối với hành vi luôn cùng Thản Đồ giặt đồng da thú dơ hôi thối của A Nhĩ Sâm có chút khó hiểu, nhưng sau đó cậu nghĩ một chút, chẳng lẽ hẳn... đang tích lũy kinh nghiệm?

Càng nghĩ càng cảm thấy có lí, nhưng lại làm Tô Sách cảm thấy có chút kinh khủng.

Này đại khái là cảm giác tương tự như lúc Dương Hàn thấy Tô Sách mang thai đi... Tô Sách thầm tưởng tượng đáng về Dương Hàn mang thai trong đầu, lập tức trợn mắt.

Loại cảm giác này phải hình dung thế nào...

Tô Sách vẫn biết A Nhĩ Sâm thích học trưởng của mình, mà đối với ý tứ theo đuổi rõ ràng như vậy, trừ bỏ học trưởng chỉ sợ không có ai không nhìn ra đi!

Hơn nữa cho dù là học trưởng, ngẫu nhiên từ tiềm thức cũng cảm thấy ngượng ngùng hoặc xấu hổ... Được rồi, lúc đầu phát hiện học trưởng vì thói quen A Nhĩ Sâm săn sóc mình mà vô thức ‘ngượng ngùng’, cậu cũng cảm thấy thực kinh ngạc.

Loại dấu hiệu này cho thấy, học trưởng sớm hay muộn cũng bị A Nhĩ Sâm bắt được...

Nói cách khác, học trưởng sớm muộn gì cũng sinh đứa nhỏ cho A Nhĩ Sâm? ? !

Tô Sách cảm thấy càng kinh khủng hơn.

Học trưởng, học trưởng còn hoàn toàn không biết mình cũng là ‘giống cái’ có thể sinh đứa nhỏ a...

68. Chương 68: Sét Đánh Giữa Trời Quang

Tạm thời mặc kệ vấn đề Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm tiến triển thế nào, nhóm tiểu sư tử đã sắp tới lúc cai sữa, thế nhưng vẫn chưa phân biệt được ai lớn ai nhỏ, vì thế đám người lớn quyết định tới nhà Tật Mạch Nhĩ... Nếu hần cũng không phân biệt được thì đành từ bỏ.

Đương nhiên, quan trọng hơn là muốn Tật Mạch Nhĩ kiểm tra giúp tình trạng sức khỏe của nhóm tiểu sư tử.

Mặc dù ba đứa thoát nhìn rất khỏe mạnh, tràn đầy sức sống.

Lúc tới nhà Tật Mạch Nhĩ thì có một giống cái cầm được vật trị liệu bước ra, Thụy Ân Tư đang đóng cửa liền nhìn thấy bọn họ.

Tô Sách chào hỏi: “Thụy Ân Tư, Tật Mạch Nhĩ có nhà không?”

Thụy Ân Tư gạt đầu, rất có phong độ mở rộng cửa: “Có, mời vào nhà.” Tầm mắt hần thoáng lướt đứa nhỏ trong lòng Tô Sách, mang theo nụ cười tao nhã đi vào bên trong.

Thần đồ cùng Dương Hàn cũng ôm đứa nhỏ đuổi kịp, A Nhĩ Sâm đi sau cùng thuận tay đóng cửa.

Tật Mạch Nhĩ ngồi trên ghế dài, trước mặt là một cái cối đá lớn, bên trong có rất nhiều thảo dược xanh mướt, đang bị hần cầm một cái chày đá giã nát. Mà số thảo dược đó cơ hồ bị giã thành màu đen.

Nghe thấy tiếng bước chân vài người, Tật Mạch Nhĩ ngẩng đầu, nhìn thấy bọn Tô Sách thì khẽ mỉm cười: “A Sách, A Hàn, Thần Đồ, A Nhĩ Sâm, các người tới rồi.” Lúc nói chuyện, hần dừng động tác trong tay, đứng lên.

Tô Sách gạt gạt đầu, mỉm cười đáp lại: “Tật Mạch Nhĩ, được của người...”

Tật Mạch Nhĩ cười nói: “Không sao, cũng gần xong rồi.”

Thụy Ân Tư đi qua, giúp Tật Mạch Nhĩ hoàn tất nốt công việc còn lại.

Tô Sách nhìn động tác của Thụy Ân Tư, nói với Tật Mạch Nhĩ: “Thụy Ân Tư đối với người thật không tệ.”

Tật Mạch Nhĩ cũng liếc mắt nhìn qua Thụy Ân Tư, ánh mắt thực ôn nhu, sau đó chuyển qua Tô Sách: “Cách người đều ngồi đi.” Lại hỏi: “Các người tới tìm ta... có việc gì sao?”

Mọi người đều ngồi xuống, Tô Sách ôm đứa nhỏ, hơi nâng tay một chút, nói: “Tật Mạch Nhĩ, ta muốn nhờ người kiểm tra tình hình sức khỏe của đám nhỏ.” Trước đó Tật Mạch Nhĩ đã nhắc nhở, muốn nuôi sống ấu tử không dễ, vì thế cậu cảm thấy cho dù thoát nhìn không có vấn đề vẫn nên thường xuyên tới đây kiểm tra một chút.

Tật Mạch Nhĩ hiểu: “Là vậy a... vậy để ta xem một chút đi.” Hần trước tiên đi tới bên cạnh Tô Sách, đưa tay chạm vào gò má đứa nhỏ: “Theo sắc mặt thoát nhìn rất khỏe mạnh.” Tiếp đó cười cười: “A Sách, nó thoát nhìn thật sự đáng yêu a.”

Không có ‘mẫu thân’ nào nghe nói vậy lại không vui, âm thanh Tô Sách quả nhiên nhu hòa hơn: “Ân.”

Cẩn thận hé miệng đứa nhỏ nhìn nhìn, lại sờ sờ cánh tay nhỏ, cái bụng nhỏ, Tật Mạch Nhĩ nói: “Rất tốt, thực cường tráng.” Sau đó đi tới trước mặt Dương Hàn cùng Thần Đồ, kiểm tra nốt hai đứa nhỏ còn lại, sau đó đưa ra kết luận đồng dạng.

Tô Sách thoáng thở phào, trái tim treo cao rốt cuộc cũng thả lỏng. Đám Dương Hàn đồng dạng yên tâm một chút. Nghĩ nghĩ, Tô Sách cảm thấy vẫn nên hỏi một chút thì tốt hơn: “Tật Mạch Nhĩ, kì thật vẫn còn một chuyện nữa...”

Tật Mạch Nhĩ nhìn bộ dáng Tô Sách muốn nói lại thôi, liền hỏi: “Có vấn đề gì, cứ hỏi đi.”

Tô Sách bình tĩnh lại, nói: “Tật Mạch Nhĩ, người nói ấu tử mới sinh phải qua hai, ba ngày mới có thể mở mắt, chính là bọn nhỏ mới sinh ngày đầu đã mở mắt rồi, này... có vấn đề gì không?”

Tạp Mạch Nhĩ sững sốt một chút, cười nói: “Đừng lo đừng lo, ta nói chỉ là tình huống bình thường. Ấu tể sinh ra cùng ngày đã mở mắt không phải chưa từng có, này chính là thuyết minh đứa nhỏ lúc còn trong cơ thể mẹ được bổ sung dinh dưỡng rất sung túc, thực khỏe mạnh.” Nói tới đây liền cười lớn hơn một chút: “Nói cách khác thì chính là Thần Đồ chăm sóc người rất khá, vì thế bọn nhỏ phát dục tốt lắm.”

Lần này đến phiên Tô Sách sững sờ.

Giống như là cậu... buồn lo vô cớ?

Tạp Mạch Nhĩ vỗ vỗ bả vai Tô Sách, lại chọc đứa nhỏ, nhìn ánh mắt to tròn vàng ươm nhìn mình, cảm thấy thực thú vị, liền đưa một ngón tay tới... Đứa nhỏ liền túm lấy, mãi không chịu buông.

Tô Sách giúp đỡ muốn gỡ ra, nhưng đứa nhỏ này vẫn không buông tay.

Tạp Mạch Nhĩ cười thật vui vẻ: “Ai nha, khí lực rất lớn a!”

Đứa nhỏ nhếch môi, cũng cười.

Tô Sách cười nói: “Tạp Mạch Nhĩ, xem ra nó thực thích người a.”

Sức khỏe bọn nhỏ không thành vấn đề, kế tiếp chính là bằng hữu nói chuyện phiếm.

Tô Sách cùng Tạp Mạch Nhĩ coi như quan hệ không tồi, sau đó chính vì mang thai nên Thần Đồ bảo hộ rất kĩ lưỡng, mà Tạp Mạch Nhĩ lại bận rộn, hơn nữa còn vì Thụy Ân Tư mà phiền muộn trong lòng, hơn nữa sau đó Dương Hàn lại tới, vì thế vẫn không thường xuyên tới đây. Bây giờ sinh xong, cuộc sống cũng vào quỹ đạo, kết giao đương nhiên cũng có thể tiếp tục.

Tạp Mạch Nhĩ vừa lắc lư ngón tay bị nhóc con kia nắm, vừa cười nói: “A Sách, bọn nhỏ không sai biệt lắm cũng muốn cai sữa đi... Tên thế nào, đặt chưa?”

Tô Sách gật đầu, nói: “Đặt xong rồi, dựa theo tuổi phân biệt là Tư Cái, Phất Lai cùng Lan Đức.”

Tạp Mạch Nhĩ thầm đọc một lần, cũng không cảm thấy kì quái, rất dễ gọi, liền hỏi: “Kia đứa nhóc đang nắm tay ta gọi là gì?”

Lời vừa nói ra, không chỉ Tô Sách, ngay cả bọn Dương Hàn bên kia thỉnh thoảng nói vài câu cũng im lặng.

Không khí nhất thời có chút gượng gạo.

Tạp Mạch Nhĩ có chút nghi hoặc: “...làm sao vậy?”

Tô Sách cụp mắt: “Kì thật... chúng ta không phân rõ đứa nào lớn nhất đứa nào nhỏ nhất.”

Dương Hàn phản ứng mau, liền ngắt lời nói: “Suýt chút nữa quên mất, chúng ta tới đây cũng vì muốn hỏi người một chút a Tạp Mạch Nhĩ.” Anh ho nhẹ một tiếng: “Lúc người đỡ đẻ cho A Sách, thứ tự nhóm cháu trai ta chào đời... người còn nhớ rõ không?”

Tạp Mạch Nhĩ ngừng một chút.

Hắn hoàn toàn không ngờ sẽ bị người ta đặt ra vấn đề này.

Nói thật, lúc ấy hắn cũng không chú ý vấn đề này lắm a...

Sau đó hắn nói: “...trước để ta xem xem một chút?”

Bọn Tô Sách đương nhiên thực hoan nghênh Tạp Mạch Nhĩ nhìn, ba người đứng thành một hàng, để Tạp Mạch Nhĩ tận tình kiểm tra——

Nhưng sau khi cẩn thận quan sát, Tạp Mạch Nhĩ mở miệng nói: “...ta cũng nhìn không ra.”

Vì thế mọi người càng trầm mặc hơn.

Phân biệt không được lớn nhỏ phải làm sao bây giờ... này rốt cuộc làm sao đặt tên a?

Hơn nữa nhóm tiểu sư tử còn nhỏ, sau khi biến hình thì cá tính đều không sai biệt lắm, thật sự không phân biệt được!

Lúc biến thành người thì tai mắt mũi miệng không có điểm gì khác biệt, hiện giờ xem ra chỉ có thể chờ bọn nhỏ lớn một chút, sau đó có thể xem xem có thể thông qua tính cách khác biệt mà phân biệt khác nhau...

Sau khi tạm biệt Táp Mạch Nhĩ cùng Thụy Ân Tư, chiếm được một câu tạm biệt ‘lần sau có rãnh nhớ mang bọn nhỏ tới chơi’ của Táp Mạch Nhĩ, Thẩm Đồ liền đưa đứa nhỏ cho A Nhĩ Sâm ôm, mình thì ôm lấy thất lưng Tô Sách—— cho dù chủ đề chỉ xoay quanh bọn nhỏ, nhưng A Sách cả buổi trưa chỉ lo nói chuyện với người khác không để ý gì tới y làm y rất khó chịu!

Tô Sách cũng hiểu biết phía sau tính tình hàm hậu của bầu bạn mình là một mặt rất trẻ con, cũng không cự tuyệt, nhưng thật ra A Nhĩ Sâm lại cứng còng tay chân... Phải biết, tuy hắc giết không ít da thú dính đầy nước tiểu này nọ của đám nhóc, cũng thường xuyên đổi tã, nhưng kì thật chân chính ôm trẻ con mềm mại nhỏ bé... hắc chưa làm bao giờ.

Đương nhiên tay chân liền luống cuống.

Dương Hàn ở bên cạnh thấy buồn cười, không khỏi trêu ghẹo: “A Nhĩ Sâm, người hiện tại ôm đứa nhỏ nhà người khác đã như vậy, sau này có đứa nhỏ của mình phải làm sao a?” Vừa nói xong, trong lòng anh cảm thấy có chút quái dị, bất quá cũng không nghĩ nhiều.

A Nhĩ Sâm nghe Dương Hàn nói vậy thì dường như cảm giác khẩn trương giảm đi rất nhiều, cũng có vẻ nắm giữ được phương pháp ôm đứa nhỏ, động tác trong tay nhẹ nhàng một chút. Sau đó, hắc nhìn Dương Hàn, ánh mắt lóe sáng: “A Hàn, người cảm thấy ta... có mấy đứa nhỏ thì tốt?”

...này hỏi ta làm chi...

Cảm giác quái dị trong lòng Dương Hàn càng đậm hơn, bất quá anh em thảo luận chủ đề này cũng khá bình thường, vì thế anh liền nói đùa: “Tính tình A Nhĩ Sâm hơi lầm lì a, nhiều đứa nhỏ cho náo nhiệt một chút thì tốt hơn!”

A Nhĩ Sâm có chút dăm chiêu, lập tức cúi đầu nhìn Dương Hàn: “Còn A Hàn thì sao, người muốn mấy đứa nhỏ?”

Dương Hàn nghĩ nghĩ, nói: “Chăm đứa nhỏ có chút phiền toái, bất quá ta cũng rất thích trẻ con, cho dù phiền cũng muốn nhiều một chút.”

A Nhĩ Sâm gật gật đầu: “Vậy nhiều đứa nhỏ đi.”

Quỷ dị trong lòng Dương Hàn không thể gạt bỏ được...

Bất quá không đợi anh nghĩ thông suốt, Tô Sách cùng Thẩm Đồ đã dừng lại trước một căn nhà.

Nơi này là nhà Lạp Á, hiện giờ đã qua thời gian bày sạp nên muốn mua gì phải đến nhà.

Gõ cửa không bao lâu thì Lạp Á đã ra mở cửa, thấy đám người đang ôm mấy đứa nhỏ, Lạp Á cười nói: “Mấy đứa nhóc này là đứa nhỏ của A Sách cùng Thẩm Đồ đi? Bộ đáng thực khỏe mạnh a!”

Tô Sách gật gật đầu: “Ta đến mua chút vải làm quần áo cho đám nhỏ.”

Lạp Á cùng Tô Sách cũng thường xuyên giao tiếp, biết cậu bình thường đều chọn hồng tằm tì, vì thế nhanh chóng chạy vào nhà, cầm một bao đồ đi ra.

Tô Sách thực nghiêm túc chọn lựa, Dương Hàn cũng đi qua chọn giúp, A Nhĩ Sâm cùng Thẩm Đồ ở gần đó trông coi.

Lạp Á nhìn bốn người này cảm thấy thực thú vị, trước kia Tô Sách cũng mang Dương Hàn tới mua vải vài lần, liền trêu Dương Hàn một chút: “Đúng rồi A Hàn, người xem Thẩm Đồ cùng A Sách ngay cả đứa nhỏ cũng sinh rồi, người cùng A Nhĩ Sâm đến khi nào mới kết hôn a? Cũng sớm sinh một đứa đi! Người xem A Nhĩ Sâm người ta đã theo đuổi người lâu như vậy, nếu không giữ chặt cẩn thận bị người ta đoạt đi mất a!”

Lời vừa nói ra, động tác của Tô Sách liền dừng lại.

Mà Dương Hàn cảm thấy ngay cả thời gian dừng lại.

Sấm sét giữa trời quang.

69. Chương 69: Học Trưởng Thực Rồi Rắm

Dương Hàn cảm giác đầu óc mình ong ong, đã không còn nghe thấy âm thanh ở xung quanh. Anh chỉ ngây ngô chờ Tô Sách mua đồ xong, kéo góc áo anh một chút, sau đó liền xoay người cùng anh trở về hướng nhà mình.

Một đường đi tới, Dương Hàn không cẩn thận vấp phải hòn đá dưới chân ba lần, suýt đụng người năm lần, vô thức dừng lại hai lần... Tóm lại trạng thái rất bất ổn.

Nguy cơ tăng tăng lớp lớp như thế làm Tô Sách sợ tới mức ôm lấy đứa nhỏ trong lòng Dương Hàn, mà anh thế nhưng cũng không có phản ứng gì.

A Nhĩ Sâm thấy Dương Hàn như vậy, cảm thấy có chút lo lắng... nhưng càng nhiều hơn chính là nghi hoặc. Hắn đưa tay tới vỗ vỗ bả vai Dương Hàn, hỏi: “A Hàn, người làm sao vậy?”

Dương Hàn sưng sờ một chút, quay đầu lại liếc mắt nhìn A Nhĩ Sâm.

Chỉ thấy A Nhĩ Sâm đứng cách mình khoảng nửa bước, cơ hồ gần sát nhau, mà gương mặt tuần tú mang theo chút lo lắng chỉ cách anh không tới một thước.

Kì thật, người anh em này rất suất a...

Lúc ý thức được mình vừa nghĩ gì——

Dương • Hàn • đỏ • mặt.

A Nhĩ Sâm sưng sờ.

...ngay cả Tô Sách cũng không ngờ sẽ nhìn thấy biểu tình này trên mặt Dương Hàn.

Ngay sau đó, Dương Hàn bỏ chạy.

Tô Sách thực kinh hãi trong lòng.

Đây chính là học trưởng a! Đây chính là học trưởng tính tình cởi mở làm người ta lần đầu gặp mặt đã yêu thích a!

Là học trưởng có thể dùng nụ cười làm người ta không thể cự tuyệt bị lôi kéo vào hội học sinh sau đó lại vào công ty a!

Nói cách khác cũng chính là học trưởng da mặt dày a a a!

Thế nhưng sao có thể... thẹn thùng?

Này rõ ràng chính là chạy trốn chết đi...

Nếu không phải cá tính cho phép, kì thật Tô Sách rất muốn giơ ngón cái với A Nhĩ Sâm, sau đó nói một câu ‘Xuất sắc a!’.

Nhưng mà, Tô Sách dù sao cũng là một người nghiêm túc hay có thể nói là khá cố chấp, lúc này cũng chỉ có thể cố làm mặt lạnh, để chính mình không quá mức luống cuống.

Mà A Nhĩ Sâm cũng không đuổi theo.

Vừa rồi trong nháy mắt sưng sờ đã để người chạy mất, A Nhĩ Sâm theo bản năng muốn chạy theo, nhưng trực giác sâu trong cơ thể lại bảo hắn dừng bước.

Vẫn là không đuổi theo tốt hơn đi...

Trừ bỏ Thản Đồ hoàn toàn không quan tâm tới chuyện khác—— y còn đang phấn đấu với đứa nhỏ đang tròn mắt túm lấy tóc mình, tâm tình Tô Sách cùng A Nhĩ Sâm đều thực vi diệu.

Đương nhiên, phương hướng vi diệu hoàn toàn bất đồng.

Chờ mọi người trở về, Dương Hàn đã đứng trong nhà bếp.

Lúc nhà bếp truyền tới làn khói dày đặc liền chứng minh bên trong có người nhóm lửa.

Tô Sách gọi lớn một tiếng: “Học trưởng!”

Dương Hàn đáp lại: “A Sách, người vào đi.” Sau đó ngừng một chút, lại nói thêm: “Nhóm cháu trai giao cho hai vị kia coi, hôm nay chúng ta làm cơm trưa đi!”

Tô Sách biết học trưởng có ý tứ không muốn gặp A Nhĩ Sâm đồng thời muốn nói chuyện với mình, vì thế liền chạy vào, giao đứa nhỏ trong lòng cho Thản Đồ, hơn nữa còn đưa tay cản lại hành động của hai giống đực, nói: “Thản Đồ, trước khi ta cho phép không được tiến vào nhà bếp, biết chưa?” Thản Đồ đương nhiên gật gật đầu, mà ánh mắt Tô Sách quét về phía A Nhĩ Sâm, A Nhĩ Sâm cũng không thể không gật đầu. Lúc này cậu mới yên tâm đi vào nhà bếp.

Vừa mới vào trong, Tô Sách liền nhìn thấy Dương Hàn giơ một con dao phay, đang chuẩn bị chém xuống ngón tay mình.

“Học trưởng cẩn thận!” Tô Sách lập tức đi tới, vội vàng túm lấy tay cầm dao của Dương Hàn, mắt thấy khoảng cách lưỡi dao cùng ngón tay chỉ còn một li thì dừng lại mới thở phào một hơi: “Học trưởng, rất nguy hiểm a...”

Dương Hàn nhú mày một chút, buông dao, sau đó quay người nhìn Tô Sách.

Tô Sách thấy được, biểu tình của Dương Hàn hiện tại thực... nghiêm túc, nếu không phải trong ánh mắt học trưởng lộ ra chút mờ mịt, cậu cơ hồ nghĩ rằng học trưởng đã hoàn toàn trấn định.

Dương Hàn cùng Tô Sách nhìn nhau thật lâu, trên gương mặt hai người một chút ý cười cũng không có, thấy thế nào cũng là bầu không khí vô cùng ngưng trọng, sau đó, Dương Hàn xoa xoa mi tâm.

Tô Sách chớp mắt một chút—— học từ Thản Đồ.

Dương Hàn lúc này mới dùng tốc độ thật chậm nói: “A Sách, người có thể nói cho ta biết...” Anh nói tới đây thì có chút gian nan nhấn mạnh từng từ: “Nơi này, có phải không có nữ nhân hay không?”

Quả nhiên không hổ là học trưởng.

Lúc ban đầu bởi vì cá tính có chút lơ đãng, hơn nữa bản thân cũng không có khái niệm thường thức ‘không phải phụ nữ nhân loại cũng có thể sinh sản’, vì thế không truy vấn hiện tượng kì quái trong bộ lạc—— nói trắng ra, Dương Hàn chỉ một mực nghĩ nữ nhân đều ở trong nhà giúp chồng dạy con, căn bản không ra ngoài xuất đầu lộ diện—— nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng thế giới thú nhân này căn bản không có nữ nhân a!

Vì thế lâu như vậy cũng không phát hiện ra manh mối... Đương nhiên, này cũng phải quy công vì muốn dần dần thích ứng thế giới này nên rất ít trao đổi với người bên ngoài trừ bọn Tô Sách.

Chính là Tô Sách sinh đứa nhỏ, Dương Hàn cũng không liên hệ tới bản thân, chỉ nghĩ là học đệ nhà mình gặp phải kì ngộ này nọ... vì thế lúc này mới đột nhiên ôm một quả bom làm thương tích đầy mình.

Mà hiện giờ.

Bị người ta chỉ vào mũi nói thẳng như vậy, anh có thể xem nhẹ sự thực quá rõ ràng này sao!

Vì thế, sau khi trải qua khoảng thời gian hỗn loạn ngắn ngủi, đến hỏi học đệ chính là phương thức đơn giản nhất...

Tô Sách nhìn vẻ mặt Dương Hàn ảm ảm mang theo chút khấn trương lại giống như rất bình tĩnh, thực thẳng thắn gật đầu: “Đúng vậy, trên thế giới này, tất cả thú nhân đều có ngoài hình tương tự chúng ta.”

...lời này, không phải chính là tương tự nam nhân sao.

Dương Hàn run rẩy.

Vô thức run rẩy.

Vì thế âm thanh nói chuyện của anh cũng mang theo chút run run: “A, A Sách, ý người là...”

Sau khi thoát khỏi thời kì suy yếu khi mang thai cùng hậu sản, Tô Sách đã khôi phục phương thức tác chiến lưu loát nhanh gọn trước giờ.

Cậu trực tiếp giải thích tình huống: “Học trưởng, trên thế giới này chỉ có nam không có nữ—— chuẩn xác mà nói, ngoại tình đặc thù của mọi người giống hệt nam nhân địa cầu. Giới tính phân chia thành giống đực cùng giống cái, giống đực chính là loại có hai hình thái nhân loại cùng dã thú như Thẩn Đồ cùng A Nhĩ Sâm, mà giống cái thì giống như ta cùng học trưởng.” Cậu nghĩ nghĩ: “Chính là không có hình thú chỉ có hình người, sức mạnh cũng không sai biệt lắm với nam nhân địa cầu.”

Giải thích rõ ràng như vậy, Dương Hàn làm sao còn không rõ? Anh phi thường hiểu rõ!

Ý tứ Tô Sách chính là những người đàn ông thực thụ trên địa cầu sau khi tới thế giới này liền biến thành ‘phụ nữ’! Anh đã nói vì sao nam nhân trên thế giới này lại có sức mạnh cách liệt lớn như vậy! Còn tưởng người địa cầu cùng người bản xứ khác nhau! Hóa ra hoàn toàn không phải! Đây là khác biệt của ‘nam’ và ‘nữ’ a!

Dương Hàn thực hối hận.

Anh hối hận vì cái gì không hỏi những ‘giống cái’ quen biết có hình thú là gì, nếu vậy hẳn anh đã sớm phát hiện bọn họ không có hình thú, hoàn toàn bất đồng với bọn Thẩn Đồ cùng A Nhĩ Sâm.

Nếu vậy cũng không tới mức bị giấu diếm lâu như vậy đi...

Được rồi, kì thật bị gạt cũng không có gì ghê gớm, trước sau gì cũng phải ôm quả bom này.

A Nhĩ Sâm, anh vẫn luôn xem người này là anh em a!

Đầu năm nay ngay cả bạn chí cốt cùng nhau mạo hiểm cũng không thể quá tin tưởng a! Hẳn sẽ từ bằng hữu biến thành anh em, từ anh em biến thành cơ hữu a!

Điều này làm anh chịu đả kích...

Cổ nén dừng khí, Dương Hàn một người yêu phái khác giới mở miệng: “A Sách, A Nhĩ Sâm...”

Tô Sách thực thẳng thắn: “Hắn truy người thật lâu.”

Bị một quả cầu đánh bật trở về mà ngay cả một chút thời gian phản ứng cũng không có sẽ có cảm giác thế nào?

Tóm lại là sẽ ‘không tốt’ đi.

Dương Hàn cảm thấy, chính mình dường như quay lại lúc trước khi cố tìm đề tài nói chuyện với học đệ mà bị ghen. Trong vài tháng nay anh hoàn toàn không cảm thụ được, anh vốn nghĩ học đệ đã bị Thẩn Đồ thay đổi... hóa ra không phải a.

Trước kia như vậy là vì phản ứng mang thai sao.

Dương Hàn có chút hắc tuyến.

Bất quá hiện tại có chút lạc đề, mấu chốt bây giờ là A Nhĩ Sâm.

Dương Hàn im lặng suy nghĩ trong lòng.

Nói vậy, lúc rằng anh không tốt, A Nhĩ Sâm cẩn thận giả thối cho anh là vì muốn truy đuổi anh? Bảo anh dọn tới ở chung nhà là thân cận? Mỗi ngày trừ bỏ đi săn đều không rời khỏi anh nửa bước là dần dần làm anh dao động? Tích cực giúp đỡ là vì săn sóc người trong lòng? Thương xuyên ôm ấp ấp choàng vai này nọ là trên ghẹo?

Còn có nhất định phải cùng anh ngủ cùng phòng cùng đắp một miếng da thú... đây là chiếm tiện nghi anh đi.

Dù sao cũng đều là thủ đoạn theo đuổi.

...tên mặt than làm nhiều chuyện như vậy mà một chút biểu tình mình cũng không nhìn ra được a!

Dương Hàn sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên thẹn quá thành giận.

Này không phải lí do thường dẫn tới án giết người sao...

Tô Sách nhìn thấy biểu tình học trưởng nhà mình đối tới đối lui, nhưng trừ bỏ tức giận cái kinh phiến não rối rắm xấu hổ thì cư nhiên không có nửa điểm ghê tởm... Này cũng chính là phản ứng tốt nhất.

Nhưng loại chuyện này vẫn nên thúc đẩy học trưởng một phen đi?

Vì thế Tô Sách hỏi: “Học trưởng, người đối với A Nhĩ Sâm rốt cuộc thấy thế nào?”

...A Sách sao người lại đâm trúng tim đen như vậy làm chi a?

Dương Hàn thực muốn oán thăm, nhưng anh cũng chỉ lắc đầu.

“...ta cũng không biết.”

Dương Hàn biết rõ mình thích phụ nữ.

Chính là sau khi nói ra bốn chữ này... lúc anh chuẩn bị biểu thị phủ định thì đột nhiên cảm thấy không muốn nhìn thấy tình tự thật vọng trong ánh mắt tên mặt than kia.

Chính là... vẫn thực rồi rắm a...

Tô Sách cũng nhìn ra điểm này, vì thế cậu nhẹ nhàng hỏi: “Học trưởng, người đang lo lắng chuyện gì sao?”

Lần này Dương Hàn do dự một hồi lâu mới nói: “A Sách, chiếu theo tình huống của người thì ta... có phải...”
Về mặt của anh càng rối rắm hơn: “...có phải cũng sẽ sinh đứa nhỏ?”

70. Chương 70: Cảm Giác Tình Yêu

Tô Sách có chút mờ mịt.

Học trưởng có lỗi suy nghĩ có chút... kinh người.

Đề tài sao lại đột nhiên nhảy tới vấn đề sinh đứa nhỏ?

Rõ ràng đang nói chuyện A Nhĩ Sâm theo đuổi đi...

Bất quá, Tô Sách cũng phản ứng rất nhanh.

Đúng vậy, nghĩ lại một chút, là một người đàn ông địa cầu, đối với việc trở thành ‘đồng tính’—— ít nhất cấu tạo sinh lý là vậy—— lại còn là bên bị đè, tiếp nhận quả thật có chút khó khăn, nhưng không phải hoàn toàn không thể chấp nhận. Không phải có chuyên gia từng nghiên cứu, đại đa số mọi người đều là song tính luyến sao?

Nhưng loại chuyện đàn ông sinh con chính là có một không hai đi...

Thật giống như từ một người bình thường lại biến thành lưỡng tính, luôn cần phải điều chỉnh tâm lý.

Bất quá đối với học trưởng mà nói, rất may mắn là đã có cậu làm mẫu trước?

Đương nhiên, đối với đối tượng lựa chọn cũng là nguyên nhân rất lớn.

Giống như Tô Sách, nếu không phải người gặp đầu tiên sau khi tới đây là Thản Đồ, nếu không phải vì được y nhiều lần cứu mạng, nếu không phải tính cách Thản Đồ rất khờ khạo làm Tô Sách nảy sinh tình cảm đau lòng, nếu không phải Thản Đồ cho cậu cảm giác gia đình an toàn, nếu không phải Thản Đồ cố hết sức lấy được tín nhiệm của cậu... Tô Sách tuyệt đối sẽ không nguyện ý là đàn ông lại sinh con cho một người ‘đàn ông’ khác.

Tuyệt đối không có khả năng.

Mà Tô Sách thấy hiện tại Dương Hàn lộ ra chút bức rức.... Cậu thầm nghĩ, nói vậy trong ba tháng trước khi về bộ lạc hai người này cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện đi.

Ít nhất, hẳn là cùng nhau trải qua rất nhiều lần sinh tử... Vì thế Dương Hàn rất tin tưởng A Nhĩ Sâm, thật lòng tin tưởng.

Bất quá, hiện giờ Tô Sách cần cho Dương Hàn một câu trả lời.

Cậu lựa chọn thẳng thắn: “Đúng vậy học trưởng, nếu không có gì vượt dự kiến.” Cậu dừng một lúc: “Mấy ngày đầu tới thế giới này, học trưởng, người hẳn cũng từng bị phát sốt, cơ thể cũng rất đau đớn đi?”

Dương Hàn chần chờ nói: “Àn.”

Tô Sách gật gật đầu: “Cái này đúng rồi, nếu ta không đoán sai thì đó chính là hoàn cảnh thế giới thú nhân đang cải tạo cơ thể người địa cầu chúng ta, để chúng ta có thể thích ứng tốt hơn với cuộc sống ở đây.”

Dương Hàn ngẫm lại rằng nanh mình quả thật tốt hơn rất nhiều: “...đúng vậy.”

Tô Sách liền nói tiếp: “Mà ta cũng sau lúc đó mới phát hiện mình mang thai. Vì thế nếu học trưởng cùng A Nhĩ Sâm ở cùng một chỗ, đại khái cũng sẽ giống ta đi.”

Cái này có thể xem là đáp án chính xác.

Dương Hàn sửng sốt.

Loại sự tình này...

Không đợi Dương Hàn nói tiếp, Tô sách đã đặt ra một vấn đề khác——

“Học trưởng, người hiện tại muốn tiếp nhận A Nhĩ Sâm sao?”

Nói thật, vấn đề này... không dễ trả lời.

Dương Hàn trầm cười khổ.

Tâm tình thực phức tạp a, từ quan hệ ‘anh em’ tới ‘tình nhân’ dững không dễ chuyển đổi như vậy a.

Tô Sách nói tiếp: “Dựa theo cách nhìn của ta, trên giới này, khả năng ‘giống cái’ như chúng ta có thể một mình sống sót là rất nhỏ.”

Đương nhiên không phải không có, dù sao bọn họ còn có ruộng vườn, cây cối có sẵn cũng rất dễ dàng xây dựng nhà cửa, cũng có thể dùng một ít hàng dệt thủ công đổi lấy vật tư cuộc sống. Nhưng những việc này chỉ giới hạn trong thời kì hòa bình. Nhưng Tô Sách biết rõ, lẽ như thế giới này đột nhiên xuất hiện thứ gì đó nguy hiểm, bọn họ chính là người dễ dàng tử vong nhất—— không có giống đực bảo hộ, lẽ như thiên tai hoặc dã thú nháo loạn, ‘giống cái’ tuyệt đối không thể một mình trốn thoát.

“A Nhĩ Sâm theo đuổi học trưởng lâu như vậy, tâm ý thực thành khẩn, hơn nữa nhân phẩm cũng rất tốt. Nếu nhất định phải chọn một người để lập gia đình, ta cảm thấy A Nhĩ Sâm là đối tượng lý tưởng nhất của học trưởng.”

Sao lại giống như đang làm mai vậy... tuy Dương Hàn trong lòng biết rõ học đệ chỉ là đứng ở góc độ khách quan phân tích mà thôi.

Chính là nghe vậy quả thực làm người ta không có cách nào thoải mái.

Nhưng rất nhanh, giọng điệu Tô Sách nhu hòa một chút: “Bất quá này cũng không tính là gì. Nếu thật sự gặp tình huống khó khăn, ta cùng Thân Đồ, còn có con của chúng ta cũng sẽ không bỏ mặt một mình học trưởng. Nếu học trưởng không muốn, cho dù ở một mình cũng không sao, trực tiếp dọn từ nhà A Nhĩ Sâm tới nhà chúng ta là được. Học trưởng hạnh phúc là quan trọng nhất.”

“Nhưng quan trọng hơn là... Ta cảm thấy, học trưởng cũng thích A Nhĩ Sâm.”

Mặt Dương Hàn hơi đỏ ửng.

Anh không ngờ Tô Sách lại nhìn thấy mình thích A Nhĩ Sâm... Tuy chính bản thân anh vẫn không rõ ràng lắm. A không, tha vì nói là không rõ, không bằng nói là có chút quái dị đi.

Anh thay đổi tác phong cởi mở sáng khoái ngày xưa, hơi cúi thấp đầu, ngập ngừng hỏi: “A Sách, người cảm thấy... ta thích A Nhĩ Sâm sao?”

Tô Sách nghĩ nghĩ, đưa ta một biện pháp đơn giản nhất: “Kì thật học trưởng chỉ cần thử tưởng tượng một chút, nếu người đứng bên cạnh A Nhĩ Sâm không phải học trưởng mà là một người khác; tương lai ở bên cạnh A Nhĩ Sâm, cùng hắn tạo thành gia đình cũng không phải học trưởng mà là một người khác... Học trưởng chỉ cần chuyển dời tất cả những việc A Nhĩ Sâm đã làm cho học trưởng lên một người khác, sau đó giấu lại một chút... Tự nhiên học trưởng sẽ hiểu rõ tình cảm của mình.”

Dương Hàn trong đầu thử tưởng tượng một chút.

Sau đó anh ghen tị.

Anh cũng không phải kẻ ngốc, A Nhĩ Sâm vẫn luôn đối xử với anh theo một trình độ nào đó, nhưng đó không phải thái độ dành cho bằng hữu. Hóa ra trong nội tâm anh luôn cố ý xem nhẹ những tình huống bất thường của thế giới này, nhưng hiện giờ phát hiện ra thì không thể tiếp tục phủ nhận nữa.

Anh phải có một chọn lựa.

Không làm người yêu thì có thể làm bằng hữu... nói đùa, thực sự có người nghĩ điều này có thể sao?

Nếu là ở hiện đại thì không chắc, dù sao vì coi trọng vật chất thì có thể bỏ qua rất nhiều thứ. Cho dù lúc đầu không thể theo đuổi được người trong lòng, trôi qua vài năm, song phương đều kết hôn thì vẫn có thể làm bằng hữu khác phái.

Nhưng ở thế giới thú nhân... theo lời Tô Sách nói, Dương Hàn hiểu rất rõ, giống đực thú nhân xem bầu bạn mình là sự tồn tại quan trọng nhất, ngay cả ấu tể cũng thua kém.

Nếu Dương Hàn không tiếp nhận A Nhĩ Sâm thì kết quả chính là anh cùng A Nhĩ Sâm dần dần xa lánh nhau, thẳng đến khi trở thành tộc nhân bình thường.

A Nhĩ Sâm sẽ đem tất cả tâm lực tiêu phí lên người bầu bạn của mình, sẽ không còn bất kì tâm tư gì với Dương Hàn... Lòng trung thành của thú nhân không thể đánh đồng với đàn ông địa cầu bình thường.

Hơn nữa, Dương Hàn hiểu rõ, sự thống khổ nhất trên thế giới không phải cầu không được mà là sau khi cự tuyệt đối phương mới phát hiện ra người đó quan trọng với mình thế nào, mà sự thực thì không bao giờ có thể xoay chuyển được nữa...

Anh cũng không phải một người nghiêm túc làm việc nhưng thái độ làm người lại vô cùng thụ động như học đệ.

Là một người đàn ông thành công trong sự nghiệp, anh muốn một thứ thì đó thì nhất định phải cầm được nó trong tay... Mặc kệ khó khăn cỡ nào.

Huống chi, hiện tại căn bản không cần anh chủ động, chỉ cần tiếp nhận là được.

Chính là có chút rối rắm là anh chính là bên bị đè.

Là một người đàn ông có tính xâm lược, này đúng là làm người ta túng quẫn.

Dương Hàn biết mình ở địa vị ‘giống cái’, hơn nữa A Nhĩ Sâm là một giống đực hoàn toàn... Nói cách khác, A Nhĩ Sâm là người thuần 1, mà anh thì thiên hướng nửa 1 nửa 0 phải biến mình thành thuần 0 mới được.

Nếu không, cuộc sống gia đình của bọn họ khẳng định sẽ xảy ra vấn đề...

Nói trắng ra, Dương Hàn hiện tại cần chính là vượt qua chương ngại tâm lí này mà thôi.

Nếu có thể thử một chút thì tốt rồi...

Chẳng qua, nếu cứ vậy chạy tới nói với A Nhĩ Sâm ‘chúng ta thử đi’, không phải sẽ làm người ta hiểu lầm sao? Đợi đến khi A Nhĩ Sâm xem mình trở thành bầu bạn mới phát hiện mình là bên đè chứ không phải bên bị đè thì quá đáng tiếc... Nhưng nếu không thử đã buông A Nhĩ Sâm ra thì anh khẳng định không cam lòng a!

Dù sao... anh cũng thích A Nhĩ Sâm!

Tô Sách nhìn biểu tình biến hóa của Dương Hàn, trong lòng cũng tính toán đại khái.

“Học trưởng, người có đáp án rồi sao?”

Dương Hàn vỗ vai Tô Sách: “Ân, cảm ơn người a, A Sách.”

Tô Sách lại hỏi: “Kia học trưởng hiện tại muốn đi nói đáp án cho A Nhĩ Sâm sao?”

Dương Hàn cười ‘ha ha’ hai tiếng: “A Sách, người quên một chuyện.”

Tô Sách nghiêng đầu: “...cái gì?”

Dương Hàn trả lời: “A Nhĩ Sâm tới giờ vẫn chưa thú nhận với ta a.”

“...”

Đích xác là vậy.

Tô Sách nghĩ nghĩ, cũng không quản chuyện này nữa.

Dù sao chuyện nên nói cậu cũng nói hết cho học trưởng rồi, còn lại chính là chuyện của học trưởng cùng A Nhĩ Sâm.

Dương Hàn hiện tại có rối rắm cũng chỉ là vấn đề bị dè, nhưng so với lúc này đã bình tĩnh hơn—— dao cắt ngón tay này nọ cũng không xảy ra nữa.

Vì thế hai người nhìn tới đồng thịt cùng rau cải trước mặt, trong phòng nhất thời vang vọng âm thanh cắt gọt của dao chạm vào thớt.

Tiếp đó lửa cũng đã đốt tốt, Tô Sách liền bưng tới một rổ lớn, trong đó là số rau cải đã xử lý tốt—— chảo cũng đã đặt lên bếp, mấy ngày nay cậu không xuống bếp, giờ rốt cuộc cũng có cơ hội, trước hết xào rau đi. Mà công tác cắt gọt còn lại tự nhiên giao cho Dương Hàn.

Tâm sự không sai biệt lắm, sau đó hai người hợp tác liền nhanh chóng làm xong bốn món mặn ba món chay, thịt cũng chuẩn bị tốt, Tô Sách thậm chí còn nấu thêm một nồi cháo—— để cho nhóm tiểu sư tử tập ăn dần cho quen.

Làm xong hết thấy, Tô Sách mới lớn tiếng gọi: “Thần Đồ, A Nhĩ Sâm, tới phụ bưng thức ăn này!”

Một trận gió ập tới...

Xuất hiện trước nhất cư nhiên không phải Thần Đồ mà là A Nhĩ Sâm.

71. Chương 71: Chính Văn Hoàn

Ánh mắt A Nhĩ Sâm sáng rực, gắt gao nhìn chăm chăm Dương Hàn.

Mà Dương Hàn đối mặt với A Nhĩ Sâm, thái độ cũng rất tự nhiên.

Tựa như trước kia vậy, cậu bưng hai chén gỗ đưa cho A Nhĩ Sâm, cười nói: “A Nhĩ Sâm, giúp một tay nào.”

A Nhĩ Sâm sững sốt một chút.

...nhanh như vậy liền khôi phục bình thường?

Bất quá khôi phục bình thường thì tốt rồi, hẳn đỡ phải lo lắng Dương Hàn xảy ra vấn đề gì. Vì thế A Nhĩ Sâm nhận chén gỗ, xoay người đi ra ngoài.

...hai người này, thật đúng là ‘sấm thì nhiều, mưa thì ít’ a.

Tô Sách thấy học trưởng như vậy, thật sự không biết trong hồ lô đang chứa thuốc gì.

Nghĩ lại một chút, học trưởng hẳn trong lòng đã có chủ ý, chuyện sau đó... cậu không quan tâm được.

Thần Đồ so với A Nhĩ Sâm chỉ chậm hơn một cái chớp mắt, y thấy Tô Sách đứng ngẩn người, còn lắc lắc đầu, lại nhìn qua Dương Hàn đang bưng thức ăn bên cạnh, thần sắc có vẻ thoải mái, còn giống như có chút ý cười, có chút kì quái a. Đương nhiên càng nhiều hơn chính là lo lắng cho Tô Sách, liền vội vàng chạy tới hỏi: “A Sách, ngươi nghĩ gì đó?”

Tô Sách ngẩng đầu, thấy sự lo lắng trong ánh mắt Thần Đồ, nhớ tới cuộc sống ấm áp bình yên cùng ba đứa nhỏ của bọn họ, trong lòng cảm thấy thực hạnh phúc, liền cười nói: “Không có gì, mới nói chuyện với học trưởng chút thôi.”

Căn cứ theo lối suy luận ‘Ca ca A Sách mất hứng A Sách sẽ mất hứng’, Thần Đồ do dự một chút, lại hỏi: “A Hàn không sao chứ? Vừa nãy hẳn rất kì quái.”

Tô Sách kéo tay Thần Đồ tới trước tủ đồ: “Đồ ăn làm xong rồi, giúp dọn ra ngoài đi.” Còn nói thêm: “Học trưởng đại khái là có chút chuyện bận khoản, không sao đâu.”

Thần Đồ không hiểu lắm, bất quá nếu A Sách nói không có việc gì thì đương nhiên là không có việc gì rồi, vì thế y thành thành thật thật giúp đỡ Tô Sách dọn bàn ăn.

Tới phòng ngoài, Tô Sách đặt đồ ăn lên bàn, bắt đầu tìm kiếm đám nhỏ được hai giống đực ôm khi nãy. Cuối cùng mới phát hiện có một cái rổ, liền đi qua.

Hóa ra lúc Tô Sách cùng Dương Hàn trò chuyện nấu cơm, đám nhỏ không chịu được lại biến thành ba tiểu sư tử, bị Thần Đồ cùng A Nhĩ Sâm đặt vào một cái rổ lớn, còn lót một tấm da thú thật dày ở bên dưới.

Chỉ tiếc đám nhóc này cũng không chịu an phận, đại khái là bị tã lót bó chặt nên cố ý biến về hình dạng dã thú chơi một chút? Hiện tại ba anh em lăn thành một đoàn đẽ lên nhau, làm chiếc rổ cũng lắc lư lay động, cứ như sắp rơi xuống tới nơi.

Tô Sách thấy vừa bức vừa buồn cười, trong lòng còn có chút yêu thương, liền ngồi xổm xuống trước rổ, đưa tay sờ sờ đầu từng tiểu sư tử.

Nhóm tiểu sư tử ước chừng ngửi thấy mùi ‘mẫu thân’, lúc Tô Sách vừa tới gần liền an tĩnh lại, nhả mặt nhả mũi muốn cũng cũng lòng bàn tay Tô Sách. Sau đó lại được sờ liền hí mắt ngẩng đầu, thật sự là đáng yêu không nói nên lời.

Tô Sách mỉm cười, còn muốn chơi cùng đám nhỏ một chốc thì phía sau có người vòng qua thắt lưng ôm lấy cậu.

Không cần quay đầu lại cũng biết là ai: “Thần Đồ, ngươi nháo gì đó?”

Thần Đồ nghiêm trang trả lời: “Không nháo.” Nói: “A Sách, nên ăn cơm.”

Tô Sách mỉm cười đáp ứng—— tâm tình cậu không tồi, nhìn thấy bọn nhỏ thú vị như vậy, cậu làm ‘mẫu thân’ đương nhiên vô cùng vui mừng ấm áp, mà lúc Thần Đồ cùng Tô Sách trở lại bàn, y yên lặng quay đầu nhìn một cái.

A Sách dùng rất nhiều thời gian để ý bọn nhỏ...

Này không thể trách Thần Đồ, dù sao y cũng chỉ là một ba ba mới ra lò mà thôi.

Y đã quen cùng bầu bạn có thể giới hai người, mấy tháng bầu bạn mang thai tình cảm lại càng hòa hợp ngọt ngào hơn. Thời điểm đó Thần Đồ thật sự rất mong chờ tân sinh mệnh chào đời, nhưng lúc tân sinh mệnh xuất hiện thì lập tức chiếm đoạt hết tâm tư của bầu bạn... Trước không nói tới bọn họ đã bao lâu không vận động trên giường, ngay cả hôn môi cũng rất ít, điều này làm y không thể nào vui nổi...

Thần Đồ đã tính toán, chờ đám nhóc này lớn một chút liền đá ra ngoài tự tôi luyện!

Dù sao, y từ nhỏ không cha không mẹ cũng sống như vậy, giống đực ăn khổ một chút thì có là gì!

Thần Đồ trầm nghĩ, sau này không thể có nhiều nhãi con như vậy nữa.

Nhất là giống cái, tuyệt đối không thể sinh! Thần Đồ trầm siết nắm tay.

Nếu là đám nhóc giống đực, trừ bỏ lúc còn nhỏ có chút phiền toái, lớn lên có qua loa một chút cũng không sao, chính là giống cái không giống. Giống cái so với giống đực yếu hơn rất nhiều, đừng nói buông tay, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ không nuôi sống nổi... Thản Đồ gãi gãi đầu.

Y có thể tưởng tượng, nếu thực sự sinh ra một đứa nhỏ giống cái, cuộc sống riêng tư của y cùng A Sách sẽ hoàn toàn bị quấy rầy a quấy rầy!

A Sách nếu vì thế mà chỉ một lòng chăm sóc đứa nhỏ...

Thản Đồ lắc lắc đầu.

Kia thật sự không ổn chút nào!

Tô Sách ngồi xuống bàn, lại không thấy Thản Đồ đi tới, quay đầu lại nhìn lên thì buồn cười.

Thản Đồ người này, cứ nhiên lại trơ mặt đứng bên đó.... ánh mắt vàng ươm không có tiêu cự, không biết lạc tới cõi thần tiên nào.

Thật sự là...

Nghĩ tới đây, Tô Sách lại lên tiếng gọi: “Thản Đồ, mau lại ăn cơm!”

Thản Đồ lấy lại tinh thần, lên tiếng trả lời rồi chậm chậm chạy qua.

Bởi vì phát giác địa vị chính mình không ngừng tuột xuống, y chăm sóc Tô Sách lại càng dụng tâm hơn, so với lúc cậu mang thai còn chu toàn hơn. Tô Sách không biết y suy nghĩ gì, thật sự cũng dụng tâm y sẵn sóc tỉ mỉ, chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của Dương Hàn thì bất giác có hơi đỏ mặt.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bất tri bất giác lại qua một năm.

Một năm này nhóm tiểu sư tử lại càng thêm cường tráng, bốn chân nhỏ cường tráng mạnh mẽ chậm chậm chạy trên mặt đất, chỉ một mình Tô Sách có đôi khi cũng không bắt được. Nhưng lúc biến thành người thì kém một chút, bắt quá chân tay mập mập ngắn cùn tập tễnh bước đi, đột nhiên đụng trúng anh em khác thì liền cùng nhau ngã nhào tới, tiếp đó bắn ánh mắt không vừa mắt về phía đối phương, tay chân ngắn cùn liền đập thẳng về phía gương mặt người anh em.

Có điều làm người ta tiếc nuối là theo tính cách cũng không phân biệt được vị trí lớn nhỏ của ba đứa, hình thù hay hình người cũng vậy, diện mạo đều giống như đúc, tính tình cũng hệt như nhau, búống bình tới mức làm người ta dở khóc dở cười. Ngay cả Tô Sách cũng không thể phân rõ.

Trong sân có một gốc đại thụ, tán cây um tùm, nhóm nhóc này thích nhất là bò lên nhánh cây—— đương nhiên, chỉ là hình thái sư tử. Cứ ‘soạt’ một tiếng chui vào không thấy bóng, sau đó lại đột ngột lú ra, từ trên cây nhảy xuống, trực tiếp lao vào lòng Tô Sách đang gọi bọn nó ăn cơm.

Mặc khác làm Tô Sách dở khóc dở cười chính là Thản Đồ cứ nhiên lại ăn dấm chua với đám nhỏ, Tô Sách không chú ý một chút, y sẽ quay quay đám nhỏ lần tới lần lui trên mặt đất, bộ dáng thật sự không giống cha tốt chút nào. Bất quá cũng may giống đực ấu tể được một tuổi đã khá cường tráng, sau đó cứ nhiên lại thích trò chơi lăn qua lăn lại này, còn ngẫu nhiên tập hợp anh em chiến đấu với ba ba Thản Đồ, làm Tô Sách cảm thấy có chút thú vị.

Mà Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm cũng có phát triển mới.

Bởi vì biết tâm ý của A Nhĩ Sâm, Dương Hàn vô tình cố ý bắt đầu quan sát hành động của người này, phát hiện người này quả thực luôn vô ý hoặc cố ý chăm sóc mình rất tốt, chính là hành vi lại quá mờ mịt, làm có nhiều lúc anh cũng không chú ý tới. Dương Hàn sau cùng cũng quyết định chủ động một chút, chính là trước kia anh chỉ biết quan tâm anh em bình thường chứ không hiểu làm thế nào để theo đuổi, A Nhĩ Sâm cứ nhiên cũng không có phản ứng.

Lần này hai người cứ người ám chỉ ta, ta ám chỉ người, Tô Sách ở bên cạnh xem thực buồn cười, nhưng cũng không nhúng tay.

Thẳng đến sáng hôm nay, Dương Hàn một thân chật vật đá văng cửa nhà Tô Sách, quần áo lộn xộn lộ ra dấu vết xanh xanh tím tím trải đầy trên da thịt làm Tô Sách vô cùng kinh ngạc.

Vốn vì A Nhĩ Sâm cứ luôn ì ì ạch ạch mãi, đêm qua Dương Hàn rút cuộc hạ quyết tâm, nửa đêm từ ‘trên giường’ lăn xuống, rơi xuống người A Nhĩ Sâm. Trùng hợp thể nào mà môi hai người chạm vào nhau, vì thế trong nháy mắt kia mặc dù Dương Hàn liền cảm thấy hối hận nhưng vẫn bị A Nhĩ Sâm một ngụm ngậm lấy, quần quít lấy anh...

Cứ như vậy, hai người liền gao nấu thành cơm.

Lúc Tô Sách đang ló lười nhìn học trưởng, A Nhĩ Sâm cũng xông vào, dùng hình thú khổng lồ của mình quần lấy Dương Hàn, không cho phép anh trốn tránh.

Kế tiếp chính là một hồi luống cuống tay chân, tựa như Thản Đồ vội vàng trước đó, A Nhĩ Sâm biến thành hình người ôm Dương Hàn vào lòng ngực, giống đực lạnh lùng luôn lời ít ý nhiều biểu thị phải lập tức cử hành hôn lễ, hẳn với Dương Hàn kết hôn. Mà Dương Hàn hoang mang rối loạn từ chối một chút thì cũng bình tĩnh lại.

Sau đó chính là tìm tộc trưởng chủ trì hôn lễ cùng chuẩn bị tiến hành.

Mà hiện tại, Tô Sách đang đứng trong hôn lễ của Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm.

Đứng đầu trong số đám người ở quảng trường tham gia hôn lễ, Tô Sách ôm rổ, phía sau là Thản Đồ ôm lấy cậu, gương mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Cậu nhớ rõ ở đây hai năm trước, cậu giống như học trưởng hiện giờ, nắm tay bầu bạn tương tay đi tới nơi thần thánh nhất trong bộ lạc—— tế đàn trước bức tượng đá thần thú dự tợn mà uy nghiêm kia.

Thời điểm đó trong lòng cậu thật thấp thỏm không yên, mà hiện giờ lại thực bình yên.

Nói vậy cảm giác của học trưởng hiện giờ cũng giống vậy đi, hay nên nói là so với mình khi đó lại càng bình tĩnh cùng an ổn hơn.

Mà cậu cũng tin tưởng, vô luận là mình hay học trưởng, nắm lấy tay bầu bạn tương lai của mình sẽ cảm nhận được hạnh phúc thuộc về bọn họ, đều có thể đạt được một ‘gia đình’ vững chắc như bàn thạch thuộc về chính mình trong thế giới này.

Nhìn học trưởng cùng A Nhĩ Sâm nắm tay nhau đứng trước mặt tộc trưởng, nghe lời chúc phúc của tộc trưởng, Tô Sách quay đầu, nhìn sườn mặt Thản Đồ, nụ cười bên môi lại càng sâu...

72. Chương 72: Pn [1] Ba Tháng

Dương Hàn chưa từng nghĩ tới nhảy vào suối nước nóng có mực nước chỉ cao tới thắt lưng mình cứ nhiên lại có thể xuyên qua một thế giới khác... này cũng quá kì quái đi.

Nguyên nhân mọi việc chính là thế này.

Bởi vì hôm nay là cuối tuần nên khá rảnh rỗi, anh liền nhân cơ hội này mời học đệ Tô Sách vẫn luôn dốc lòng làm việc cho công ty mình đi ngâm suối nước nóng ở một làng suối nước nóng mới xây dựng. Không ngờ cơ thể học đệ yếu như vậy, anh chỉ vừa ra ngoài lấy chút đồ ăn đã té xỉu chìm vào trong suối.

Chuyện này thật sự làm Dương Hàn sợ gần chết, người là anh mang tới, nếu thực sự xảy ra chuyện anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho mình!

Sau khi tự tát mặt mình một cái, Dương Hàn liền bắt chập những việc khác nhảy vào trong suối nước nóng, nhưng tìm tới tìm lui vẫn không thấy bóng dáng học đệ đâu. Sau đó đột nhiên không biết suối nước nóng này bị gì, từ sâu bên dưới đột nhiên sinh ra một lực hút cực lớn túm anh xuống.

Đáy nước đen kịt kia cứ nhiên lại rất sâu.

Dương Hàn hoảng sợ, may mắn anh biết bơi nên vội vàng giẫy dụa, thật vất vả có thể nhìn thấy được chút ánh sáng thì lại bị một cơn đau sốc hông ập tới làm anh bị ngộp nước hôn mê...

Chờ đến lúc Dương Hàn tỉnh lại thì anh mới phát hiện hóa ra mình ngã bên một hồ nước, hai đùi ngâm trong nước, da dẻ đã nhẵn nhịu.

Anh vội vàng đứng lên, đập vào tầm mắt là một khu rừng rậm tràn ngập hơi thở nguyên thủy.

Dương Hàn nhìn hết thấy trước mắt có thể nói là trọn mắt há hốc mồm.

Này xem là... anh xuyên qua?

Dương Hàn tới giờ chưa từng nghe qua bên dưới suối nước nóng là một thế giới khác, trừ bỏ khả năng xuyên qua thì anh không còn giải thích nào khác. Anh nhớ tới học đệ mất tích dưới đáy suối nước nóng, đại khái cũng tới thế giới này đi, nếu không, một người sống sờ sờ ra đó sao có thể biến mất đột ngột như vậy chứ.

Bất quá xung quanh không có ai cả, anh phải tìm thể nào đây...

Dương Hàn thở dài, bắt đầu tìm kiếm dọc theo bờ hồ.

A Sách không biết bơi, thử thời vận xem có giống anh bị trôi lên bờ hay không đi...

Đáng tiếc là tìm một vòng cũng không thấy.

Vậy phải làm sao bây giờ...

Dương Hàn nhìn chằm chằm mặt hồ lẩn lẩn gợn sóng, liếc mắt nhìn không thể thấy bờ bên kia a!

Liều một phen vậy, Dương Hàn chuẩn bị nhảy xuống hồ tìm thử, biết đâu lại xuyên trở về thì sao?

Nghĩ tới đây, anh hít sâu một hơi định nhảy vào trong hồ nước—— nhưng đột nhiên một trận đau nhức ập tới!

Không biết thứ gì đó lao ra từ trong hồ cắn một ngụm lên bắp chân anh, Dương Hàn vừa cảm thấy đau nhói thì cơn đau đó bắt đầu từ phần đùi lan tràn lên, cả người hệt như bị lửa thiêu, ánh mắt cũng có chút choáng váng!

Không tốt, là kịch độc! Dương Hàn ngã xuống bên hồ, cố gắng đưa tay nắm lấy bắp chân, muốn thử xem có thể nặn độc ra hay không, đáng tiếc tay cũng đã tê rần, anh muốn dùng sức thật lớn nhưng kì thật cũng chỉ làm ngón tay hơi cử động một chút mà thôi.

Thầm cười khổ, Dương Hàn mở mắt nhìn xung quanh, hi vọng có thể thấy ai đó...

Cũng may vận khí Dương Hàn không tệ, ở ngay các đó không xa thật sự có một bóng người đang đi tới.

Dương Hàn vui vẻ, vội vàng lớn tiếng kêu lên: “Cứu mạng a——”

Được rồi, anh nghĩ âm thanh rất lớn, nhưng kì thật chỉ hệt như muỗi kêu mà thôi...

Bất quá người kia thật sự đi tới, Dương Hàn cũng rốt cục không chống đỡ nổi.

Anh nhắm mắt lại ngất xỉu, nghĩ, cứ mặc cho số phận đi...

Vận khí A Nhĩ Sâm không tệ, thăm trực rút vào ‘ngày du săn’ chính là xích nhiễm. Đây là một loại trần lớn sinh sống ở gần hồ nước trong rừng, tuy lực xoắn rất mạnh nhưng không có độc. Mà hình thù của A Nhĩ Sâm chính là cự mãng, độc tính có thể nói là đứng đầu trong họ nhà xà, sau khi tìm thấy một cặp vợ chồng xích nhiễm thì không chút khách khí dùng thân xà quấn quanh chúng nó, sau đó phân biệt mà cắn lên thắt thốn của từng con, rót nọc độc vào trong liền dễ dàng giết chết chúng nó—— này không phải nói nếu là con mồi khác A Nhĩ Sâm không đối phó được, chỉ là mục tiêu nhiệm vụ là nó thì càng thoải mái hơn mà thôi.

Sau đó, A Nhĩ Sâm nhớ tới chuyện mình đáp ứng giống cái nhà Thẩn Đồ trước đó.

——phải giúp giống cái kia tìm kiếm huynh trưởng... nghe nói là một giống cái tóc đen mắt đen, tính tình thực cổ lỗ.

A Nhĩ Sâm tuy tính tình hơi lạnh lùng một chút, nhưng kì thực với giống đực trẻ tuổi có thể đánh ngang sức với mình như Thẩn Đồ thì cũng có chút cảm tình. Giống cái gọi là ‘A Sách’ kia hẳn cũng không rõ lắm, bất quá có vẻ không giống như những giống cái bình thường khác, đối xử với Thẩn Đồ tựa hồ rất tốt.

Thẩn Đồ người này, vận khí đúng là không tệ.

A Nhĩ Sâm cùng Thẩn Đồ là hàng xóm, lại có thể xem là anh em, giúp đỡ một chút cũng không sao.

Vì thế sau khi A Nhĩ Sâm lấy được túi mật xích nhiễm thì liền chạy tới hồ nước Thẩn Đồ tả trước đó.

Lúc tới thì vừa vặn nhìn thấy bên hồ có một giống cái đang cuộn người nằm dưới đất, chính là tóc đen, mà xem tình hình thì... không phải bị hôi tuyến xà cắn đi!

Bên cạnh hồ nước rất dễ gặp phải loại xà này!

A Nhĩ Sâm có chút nóng nảy. Là giống đực, hẳn đương nhiên không thể bỏ mặc một giống cái đang bị đe dọa tính mệnh, liền vội vàng chạy qua, vừa trở người giống cái lại thì phát hiện—— môi giống cái quả nhiên đã biến thành màu đen, chau mày, độc tính đã bộc phát, nếu không nắm chặt thời gian thì hẳn phải chết là không thể nghi ngờ!

Trên người không mang theo được vật Táp Mạch Nhĩ điều chế sẵn, A Nhĩ Sâm không hề do dự lập tức tháo ống trúc trên lưng xuống, đi tới mức một ống nước trong hồ, sau đó há miệng, lập tức có hai chiếc nanh xà thật dài chui ra.

Đây là năng lực đặc biệt của thú nhân xà hình, bởi vì bọn họ là thú nhân duy nhất có độc tính nên lúc hình người vẫn có thể lộ hay ẩn nanh xà.

A Nhĩ Sâm đặt ống trúc ở mép nanh xà, nọc độc từ túi độc chậm rãi chảy ra, một giọt nhiều vào ống trúc. A Nhĩ Sâm lập tức thu lại nanh xà, sau đó lắc đều ống trúc rồi cẩn thận đưa tới bên miệng giống cái, cạy mở hàm răng ụ cậu uống.

Trước mắt không có được vật giải độc xà, cũng chỉ có thể áp dụng biện pháp lấy độc trị độc. Mà độc tính của A Nhĩ Sâm quá mãnh liệt, độc của hôi tuyến xà kém quá xa, vì thế chỉ có thể pha loãng cho giống cái uống mới có thể cứu được tính mệnh đối phương... Kì thật, trong tất cả các phương pháp giải độc xà thì đây là cách tốt nhất, nhưng lại không thể thông dụng.

Nọc độc đối với thú nhân xà hình mà nói chính là thứ quý giá nhất, dung lượng độc mỗi thú nhân xà hình chứa được cũng không nhiều, sao có thể lấy ra số lượng lớn để sử dụng? Hơn nữa cho dù bọn họ nguyện ý thì thú nhân xà hình cũng không phải tùy ý có thể gặp được a...

Nhìn màu đen trên mặt giống cái dần dần lùi đi, A Nhĩ Sâm mới nhìn rõ tướng mạo giống cái này.

...một giống cái rất dễ nhìn.

A Nhĩ Sâm chưa từng thấy qua giống cái như vậy, có cảm giác đặc biệt như mình tiếp cận ngọn lửa.

Liệu có ấm áp như vậy không nhỉ.

A Nhĩ Sâm nhịn không được đưa tay chạm thử, không ấm áp mà rất lạnh lẽo.

Đúng a, mới trúng độc xong, hiện giờ sao có thể khỏe lại nhanh như vậy?

Không biết vì sao, trong lòng A Nhĩ Sâm có chút thất vọng.

Bất quá, độc tính dần dần rút đi, giống cái này một chốc nữa hẳn sẽ tỉnh lại.

Lúc Dương Hàn tỉnh lại xung quanh đã tối sầm, cả người tê liệt không thể động đậy. Anh thử há miệng thở dốc nhưng chỉ có thể phát ra âm thanh thực mỏng manh.

Anh nhớ ra, trước lúc té xỉu mình đã bị thứ gì đó cắn... bị trúng độc đi.

Chính là hiện tại sao anh vẫn chưa chết?

Có một bóng đen ở phía trên đầu ập tới, Dương Hàn cố hết sức trợn mắt nhìn, là một nam nhân, đang cúi đầu nhìn mình.

Dương Hàn muốn nâng tay lên chào hỏi đối phương, chính là tay chân giống như không phải của mình, không thể động đậy được gì cả.

Nam nhân này nói gì đó, Dương Hàn tập trung lực chú ý lắng nghe— nhưng hoàn toàn nghe không hiểu.

Anh có chút trợn tròn mắt.

Ngôn ngữ không thông a!

Dần dần, ngón tay cũng bắt đầu động đậy được, nam nhân kia nâng anh dậy, để anh tựa lưng vào một thân cây.

Lúc này Dương Hàn mới nhìn rõ, hóa ra cách đó không xa có một đồng lửa.

...hèn chi tối như vậy mà không lạnh chút nào.

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt nam nhân đã cứu anh, Dương Hàn nghiêm túc quan sát.

Người anh em này thực đẹp trai a!

Ánh mắt chuyển dời xuống quần áo làm từ da thú.

...Chính là gu thẩm mỹ hơi kém một chút.

Suy nghĩ cảm thấy buồn cười, Dương Hàn cố gắng mở miệng: "...Cám ơn."

Đối phương tựa hồ không hiểu, bộ dáng thờ ơ.

Dương Hàn thầm thở dài trong lòng.

Này, này không phải là người nguyên thủy đi... chẳng lẽ thật sự đã xuyên tới xã hội nguyên thủy rồi?

Trên đồng lửa là một kệ nướng thịt nóng hầm hập, mỡ vàng ươm nhiều tí tách lên đồng lửa.

Nam nhân xé xuống một miếng thịt, cũng không để ý còn nóng hay không đã đưa tới bên miệng Dương Hàn.

Tê...

Nóng quá!

Có lẽ cảm nhận được ý tưởng của Dương Hàn, nam nhân cầm thịt qua, thổi thổi rồi đưa qua lần nữa.

Dương Hàn cười cười, há miệng cắn.

....cắn không được.

Đây là thịt gì mà cứng khủng khiếp vậy a!

Nam nhân kia cầm miếng thịt qua nhìn nhìn, trên đó ngay cả dấu răng cũng không có.

Hắn quay đầu nhìn Dương Hàn, sau đó xoay người đi qua bên kia.

Dương Hàn không biết đối phương định làm gì, chỉ đành chậm rãi hoạt động ngón tay, cố gắng có thể sớm cử động lại được.

Tuy có người cứu nhưng cũng không thể cứ gây thêm phiền toái cho người ta đi?

Nghĩ vậy, anh càng cố gắng hơn nữa.

Không bao lâu sau, nam nhân đã quay lại, trong lòng bàn tay nâng một thứ gì đó nặng trĩu.

73. Chương 73: Pn [2] Ba Tháng (2)

Đó là một cái lá cây thuộc loại thực vật nào đó Dương Hàn không biết, có màu vàng xanh, trên đó là một mớ gì đó giống như thịt bằm, vừa thấy đã biết là dùng đá giã nát.

Dương Hàn có chút cảm kích, thực rõ ràng nam nhân nguyên thủy này đặc biệt chuẩn bị cho anh.

Nam nhân dùng một nhánh cây gọt thịt tới bên miệng Dương Hàn, Dương Hàn lập tức không khách khí há miệng ăn ngấu nghiến. Thịt giã rất nhỏ, sau khi ăn vào miệng chỉ cần nhai nhai một chút liền có thể nuốt xuống, rất nhanh liền an ủi được cái bụng đói kêu vang này giờ của mình... Dương Hàn lúc này mới phát giác, hóa ra anh đã rất đói.

Ăn xong, nam nhân trầm mặc nhìn Dương Hàn, đưa tay chỉ chỉ con mồi nướng trên đồng lửa, Dương Hàn đoán đại khái đang hỏi anh muốn ăn nữa hay không, liền lắc đầu.

Kế tiếp, nam nhân hệt như gió cuốn sấm rền xử lý sạch sẽ con mồi còn lại, tốc độ thực làm người ta sợ hãi, Dương Hàn nhìn mà lú cả lưỡi.

Người anh em này... rốt cuộc đói bụng bao lâu rồi a.

Thu thập xong tàn cục, nam nhân đi tới trước mặt Dương Hàn nói một câu gì đó.

...Dương Hàn nghe không hiểu.

Nam nhân tựa hồ cũng hiểu tình huống ông nói gà bà nói vịt này, vì thế thuận tay ôm Dương Hàn lên làm anh bị dọa một phen!

“Này! Người anh em làm gì vậy a?”

Nam nhân không có nhiều động tác lắm, chỉ ôm người tới gần đồng lửa, đưa tay ấn Dương Hàn xuống, ý bảo anh nằm ở đó. Mà hắn cũng nằm xuống bên cạnh, nhắm hai mắt lại.

Dương Hàn hiểu được.

Đây là đang bảo, nên ngủ a...

Mới vừa có ý nghĩ này thì Dương Hàn cũng liền nhắm mắt lại.

Người này vừa mới cứu anh, hắn sẽ không hại anh đi, bằng không sao lại phải phiền phức như vậy? Hơn nữa anh cũng không quen sinh sống ở đây, còn phải dựa vào nam nhân nguyên thủy này mới được.

Bị nhiệt độ đồng lửa lan tới làm Dương Hàn cảm thấy buồn ngủ, cơn mệt mỏi tích lũy trước đó cũng nhanh chóng nảy lên, rất nhanh liền nặng nề chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, ánh sáng chói chang đập vào mặt làm ý thức Dương Hàn có chút mờ mịt, sau đó anh đột nhiên chú ý tới chỗ mình đang ở trong lành vô cùng.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy nam nhân cứu mình đang ngồi chồm hổm bên cạnh đồng lửa thu thập đồ đạc.

Theo góc độ này nhìn qua, Dương Hàn có thể nhìn thấy mái tóc dài màu xanh lá xòa tới tận thắt lưng nam nhân, dưới ánh sáng chiếu rọi lại càng rực rỡ hơn.

Dương Hàn mới vừa nhìn qua thì nam nhân kia lập tức xoay người lại.

Người anh em này đường nét gương mặt hệt như được khắc ra, rất hoàn hảo. Hơn nữa làn da cũng thực trắng, nếu không phải có khí chất đặc biệt thì kì thật nhìn không giống đàn ông chút nào.

Dương Hàn là một nam nhân anh tuấn dễ nhìn, sau khi bị loại khí chất ‘lãnh khốc’ này làm kinh sợ thì trong lòng dâng lên tình tự ghen tị.

Được rồi, cũng không tính là ghen tị, sinh ra là một nam nhân, thấy một nam nhân còn đẹp trai hơn mình— cho dù là ân nhân cứu mạng, có chút hâm mộ cũng thực bình thường đi?

Suy nghĩ miên man một hồi, Dương Hàn không phát hiện nam nhân kia đã đi tới trước mặt mình.

Lại là một trận thì thậm dễ nghe nhưng không hiểu gì cả vang lên, Dương Hàn thở dài, từ bỏ tính toán câu thông.

Mình... hay là khoa tay múa chân thử xem.

Vì thế Dương Hàn nghiêng đầu.

...chuyện gì?

Nam nhân đưa lưng về phía Dương Hàn, ngồi xổm xuống trước mặt anh.

Dương Hàn hiểu ra, muốn công anh a!

Thử giật giật, cơ thể vẫn còn bủn rủn vô lực... Cũng phải, trúng độc thì sao mau khỏe như vậy được? Nhìn nam nhân này có thể đạt tới mức thấu hiểu như vậy, trong lòng Dương Hàn cũng thật cảm động.

Nếu không phải gặp được người này, anh hẳn đã trở thành một khối thi thể lạnh ngắt rồi đi...

Trong lòng thầm quyết định sau này phải báo đáp lại người anh em này, Dương Hàn liền leo lên lưng đối phương.

Nam nhân đứng lên, đi về một hướng.

Đi không xa, khéo mắt Dương Hàn đột nhiên thoáng nhìn thấy một mảnh thủy quang.

Ai nha, đó không phải cái hồ lúc anh tới đây sao!

Nhưng nam nhân này rõ ràng đi về hướng ngược lại.

Mắt thấy mình cách hồ nước ngày càng xa, Dương Hàn sốt ruột nắm lấy cánh tay nam nhân, dùng sức vỗ vỗ đối phương.

Nam nhân dừng lại, nghiêng đầu nhìn anh.

Dương Hàn vung cánh tay, chỉ về phía hồ nước, lại vỗ vỗ đối phương.

Nam nhân đại khái đã hiểu, xoay người đi qua bên hồ.

Dương Hàn thở phào, rất cảm kích a, bất quá nói gì người này cũng không hiểu, anh phải làm sao nói cảm ơn đây?

Quên đi, dù sao thì anh làm chậm trễ chuyện của người ta là sự thật, vì thế Dương Hàn thực cẩn thận cúi người trước mặt nam nhân, nói: “Cảm ơn a.”

Nam nhân giống như hiểu được, gật đầu với Dương Hàn.

Dương Hàn thực vui vẻ nắm lấy cánh tay nam nhân, lôi kéo đối phương cùng mình đi tới bên hồ.

A Nhĩ Sâm đợi thật lâu nhưng giống cái vẫn chưa tỉnh lại, này đã vượt khỏi dự kiến của hắn.

Phải biết, độc xà như vậy sau khi được nọc độc của hắn phá giải thì cơ bản nửa ngày đã có thể tỉnh lại, nhưng lần này chờ tới tận buổi tối.

Ánh mắt giống cái quả thật là màu đen, giống hệt như giống cái nhà Thẩn Đồ, mà nói chuyện cũng là thứ ngôn ngữ nghe không hiểu—— nghe nói giống cái nhà Thẩn Đồ cũng nói một loại ngôn ngữ kì lạ chưa từng nghe qua.

Nói vậy, khả năng giống cái này là huynh trưởng giống cái nhà Thẩn Đồ ít nhất cũng đạt tới bảy, tám phần.

Nếu vậy, giống cái này không thể nào bỏ mặc. A Nhĩ Sâm vốn nghĩ, nếu là giống cái của bộ lạc phụ cận thì sẽ đưa trở về. Nhưng hiện tại thoát nhìn vẫn chờ hai người có thể câu thông cơ bản, hỏi rõ ràng rồi quyết định tiếp.

Bởi vì đối phương là giống cái, A Nhĩ Sâm không thể để đối phương đói bụng, vì thế liền sớm chuẩn bị thức ăn. Nhưng lại thêm một ngoài ý muốn là giống cái này cư nhiên cắn không được!

Mảnh mai cỡ nào a...

Trong lòng A Nhĩ Sâm đột nhiên nảy sinh chút thương tiếc.

Cũng không biết giống cái này làm thế nào trưởng thành được thế này...

Nhìn giống cái tươi cười làm người ta sướng khoái, A Nhĩ Sâm cứ nhiên hao tâm tốn sức thật cẩn thận già nát phần thịt non mềm nhất trên đùi con mồi thành thịt nát, dùng lá cây có mùi thơm ngát gói lại, đưa cho giống cái ăn.

Nhìn giống cái ngoan ngoãn để mình uy, A Nhĩ Sâm đột nhiên sinh ra cảm giác thỏa mãn kì lạ.

Loại cảm giác này... trước kia chưa từng có.

Tối hôm sau, lúc A Nhĩ Sâm cõng giống cái trên lưng, cơ thể ấm áp của giống cái áp trên lưng hắn, cảm giác kia càng lúc càng đậm.

Nhịp tim có chút rối loạn, A Nhĩ Sâm phá lệ khẩn trương... Vì thế lúc giống cái vỗ vài lần hắn mới phản ứng lại.

Chính là, giống cái vì cái gì nhất định phải tới hồ nước kia?

Không phải giống cái mới bị hôi tuyến xà cắn ở nơi đó sao...

Dương Hàn đứng bên hồ, hận không thể trèo mặt nước tới mức nở ra một đóa hoa—— không không, là hận không thể trèo tới mức làm Tô Sách chui ra.

Nhưng, Dương Hàn nghiêm túc trèo thật lâu cũng không nhìn thấy bóng dáng Tô Sách.

Ở bên hồ tìm kiếm một lần vẫn không có.

Anh có chút tức giận.

Học đệ rốt cuộc đi đâu rồi a...

Dương Hàn thở dài, vẫn là xuống nước thử vận may đi.

Tuy đã qua lâu như vậy, cho dù học đệ xuyên tới đây... anh nhớ rõ học đệ không biết bơi.

Mặc kệ thế nào, cho dù là thi thể học đệ cũng phải tìm trở về!

Việc này không nên chậm trễ, Dương Hàn cởi bỏ áo khoác cùng quần dài—— tuy loại vải này thấm nước, ướt rồi có thể đốt lửa hong khô, nhưng cũng không thích hợp mặc nó xuống nước.

Sau đó anh mặt quần đùi, thả người định nhảy vào trong nước.

Ngay sau đó, anh bị người ta kéo lại.

A Nhĩ Sâm nhìn bóng lưng giống cái, không hiểu đối phương muốn làm gì.

Giống cái này đầu tiên là im lặng đứng bên hồ một chốc, sau đó lại bắt đầu đi vòng quanh hồ, sau đó ngừng người rồi bắt đầu cởi quần áo.

Nói tới thì quần áo của giống cái này thực kì quái...

Tối qua cả người giống cái ướt đầm, vì tránh cho đối phương sinh bệnh, A Nhĩ Sâm cũng chỉ hảo tâm giúp giống cái cởi áo—— chỉ là vải dệt đó rất dày, tính chất kì quái nhưng lại khá mềm mại.

Về phần quần, A Nhĩ Sâm không dám động thủ.

Nếu hắn làm vậy, đối với giống cái mà nói là rất phi thường không lẽ phép...

Mà hiện tại, giống cái giống như hoàn toàn không xem hắn là giống đực mà tự nhiên cởi đồ, chỉ còn chừa lại một mảnh vải dệt khá kì quái.

A Nhĩ Sâm cơ hồ nghĩ rằng giống cái đang chủ động mời gọi mình!

May mắn, ngay sau đó hấn dẹp bỏ ý tưởng này.

Trực giác nói cho hấn biết, giống cái đang định làm gì đó chứ không phải muốn dụ dỗ hấn.

A Nhĩ Sâm cho rằng mình nên tin theo trực giác, không thể mù quáng thuận theo phán đoán thường tình.

Cứ việc hấn cảm thấy, nếu giống cái này thực sự đang mời gọi mình thì hấn cũng rất thích ý tiếp nhận...

Bất quá, giống cái này cũng quá phóng khoáng đi!

Giống cái cưỡi đồ rất nhanh, A Nhĩ Sâm thực hưởng thụ thưởng thức làn da bóng loáng cùng dáng người xinh đẹp của giống cái.

Ngô, da dẻ giống cái không tẻ, so với giống cái trong bộ lạc trắng hơn rất nhiều... tuy vẫn còn kém mình.

Nói thể nào nhỉ, so với màu da giống cái nhà Thẩn Đồ thì đen hơn một chút nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Không biết người này cùng giống cái nhà Thẩn Đồ là giống cái thú nhân gì, thoát nhìn thật sự là... Không biết nên hình dung thế nào, có loại hương vị đặc biệt đi. Nhưng tỉ mỉ quan sát thì vẫn có bộ dáng bất đồng.

Đương nhiên, so ra thì hấn càng thích giống cái trước mắt hơn.

A Nhĩ Sâm là thú nhân thuộc họ có vảy, nhiệt độ cơ thể trời sinh đã thấp hơn thú nhân mảnh thú rất nhiều, hấn cũng từng tiếp xúc với nhiệt độ cơ thể của các giống cái khác, nhưng không ai có nhiệt độ nóng cháy như giống cái này— thật giống như muốn tan chảy hấn ra vậy.

Làm hấn cứ muốn ôm đối phương vào lòng.

A Nhĩ Sâm động tâm.

Hấn muốn theo đuổi giống cái này.

Chính là cơ hồ ngay lập tức, A Nhĩ Sâm bị dọa hoảng.

Giống cái thể nhưng lại muốn nhảy vào trong hồ!

A Nhĩ Sâm không kịp suy nghĩ, xông tới trước kéo giống cái lại!

Trời ạ, người này không biết hồ này đối với giống cái mà nói có bao nhiêu nguy hiểm sao!

74. Chương 74: Pn [3] Ba Tháng (3)

“Người muốn làm gì!” A Nhĩ Sâm cơ hồ nhin không được mà rống lên. Tiếp đó hấn thấy ánh mắt khó hiểu của giống cái thì mới nhớ ra, bọn họ ngôn ngữ không thông...

A Nhĩ Sâm kim lòng không được mà thềm thở dài một hơi.

Hấn lập tức biết bản thân đã quá lỗ mãng.

Vởi vì biểu hiện trên mặt giống cái không phải mờ mịt muốn tìm chết, ngược lại lại tràn đầy khó hiểu cùng một chút hoảng sợ.

Thật giống như đang hỏi ‘...người kéo ta làm gì?’ vậy.

Chẳng lẽ, giống cái này muốn xuống nước tìm kiếm thứ gì sao...

Hành động ngay sau đó của giống cái giống như càng chứng minh điểm này rõ hơn.

Trong mắt A Nhĩ Sâm, giống cái chỉ chỉ mặt hồ, làm động tác nhảy xuống, sau đó lại làm ra hành động giống như đang bơi lội... Ân, tuy hơi kì quái một chút, nó hoàn toàn bất đồng với phương thức bơi lội của các thú nhân trong bộ lạc.

A Nhĩ Sâm thầm nghĩ, giống cái muốn nói cho hắn biết, giống cái biết bơi lội, hơn nữa muốn lặn xuống nước một chuyến đi.

Này rất nguy hiểm, giống cái tuyệt đối không làm được.

Với kinh nghiệm của A Nhĩ Sâm, trong hồ này không có hơi thở nguy hiểm, nói cách khác nó không có sinh vật uy hiếp tới A Nhĩ Sâm, chính là nó không có nghĩa là không uy hiếp giống cái.

Giống cái phi thường yếu ớt, rất nhiều thời điểm một cú công kích chẳng khác nào gãi ngứa giống đực lại có thể tạo thành thương tổn không thể vãn hồi đối với giống cái——

Hơn nữa còn có đám hôi tuyền xà ẩn mình trong đám rong rêu trên mặt hồ, nó có thể dễ dàng dón giống cái vào chỗ chết a! Chiều hôm qua không phải đã gặp nguy hiểm một lần rồi sao...

Vì thế, nếu giống cái nhất định muốn xuống nước thì vẫn để hắn làm thì tốt hơn.

A Nhĩ Sâm nghĩ vậy.

Dương Hàn bị đối phương giữ chặt, lúc quay đầu lại nhìn thấy biểu tình nam nhân thì anh biết đối phương nhất định đã hiểu lầm.

Ta không phải muốn tự sát mà chỉ đang tìm người thôi a...

Cân nhắc tới vấn đề cho dù mình nói chuyện đối phương cũng không hiểu, Dương Hàn liền múa tay múa chân làm vài động tác thì nam nhân này mới có vẻ hiểu ra. Thật sự là làm anh kim lòng không được muốn lau mồ hôi a.

Này cũng quá buồn bực đi...

Bất quá, nam nhân tựa hồ không đồng ý với hành vi của anh, cứ nhiên lắc đầu bác bỏ.

Dương Hàn vốn đang định cố giải thích thì ngay lúc này bàn tay nam nhân vung lên, anh lập tức không còn ý kiến.

...này không thể trách Dương Hàn nhất gan.

Bởi vì nam nhân bước tới trước mặt anh, từ khe hở bàn tay lộ ra một con rắn nhỏ màu xám. Nếu không cẩn thận quan sát thì không thể nhìn thấy.

Hơn nữa, cho dù bị kẹp chặt thì con rắn kia cũng há cái miệng thật to, lộ ra răng nanh lóe sáng—— Dương Hàn tin tưởng, nếu không phải nam nhân dùng sức kẹp chặt nó, con rắn này nhất định sẽ nhào tới—— giống như hôm qua vậy, một ngụm cắn chết anh!

Nam nhân đại khái thấy được biểu tình kinh hãi trên mặt Dương Hàn, hắn siết chặt ngón tay, con rắn nhỏ kia liền trở thành một đồng thịt nát, ném xuống đất. Sau đó nam nhân nắm tay Dương Hàn, kéo anh đi tới bên hồ nước, ngón tay chỉ chỉ một nơi trên mặt hồ.

Dương Hàn nhìn theo hướng ngón tay nam nhân chỉ, lúc đầu không hề thấy gì, nhưng lúc chăm chú quan sát một chỗ thì phát hiện hóa ra trong một mảng rong rêu cứ nhiên bồng bềnh rất nhiều đường cong màu xám rất giống con rắn nhỏ khi nãy!

Tuy bởi vì màu sắc đám rong đã che dấu một ít nhưng Dương Hàn vẫn có thể cảm giác từ nơi đó truyền tới hơi thở làm người ta rợn da gà—— Dương Hàn có thể tưởng tượng, chỉ cần mình vừa nhảy xuống nước thì đám rắn nhỏ đó sẽ ủa tới, gặm cắn anh không còn sót lại chút gì.

Lần này, Dương Hàn không dám xuống nước nữa...

Sau đó nam nhân ngăn cản anh lại nhảy xuống.

Dương Hàn sững sốt một chút.

Lập tức trong lòng nảy sinh cảm giác lo lắng.

Người anh em này thực nghĩa khí, nhưng hẳn sẽ không sao chứ...

Tuy bộ dáng nam nhân dùng tay không bóp chết con rắn lúc này thật sự rất mạnh mẽ, nhưng chính là hồ này không biết sâu bao nhiêu a, người này nhảy xuống như vậy làm anh có cảm thấy rất lo lắng.

Hơn nữa, nam nhân này còn không biết anh muốn tìm thứ gì đi...

Dương Hàn có chút hắc tuyến thầm nghĩ.

Bất quá, trong nước có nhiều rắn như vậy, nếu học đệ thật sự chìm trong hồ nước này thì chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều—— nhớ tới những chiếc răng nanh sáng lờ lờ của đám hôi tuyến xà, Dương Hàn rung mình—— nói không chừng có lẽ ngay cả thi thể cũng không lưu lại.

Tiếp đó Dương Hàn vỗ vỗ tay mình.

Phi phi phi! Cho dù tìm không thấy học đệ cũng không thể rửa người ta như vậy!

Dương Hàn đứng ở vị trí cách mặt hồ khoảng năm sáu thước, khẩn trương nhìn chăm chăm mặt hồ tĩnh lặng.

Từ lúc nam nhân nhảy vào trong hồ thì nhay cả một chút bọt nước cũng không có.

Không biết người anh em kia hiện tại thế nào rồi...

Đợi ít nhất cũng gần nửa giờ thì mặt nước đột nhiên lủi lên một cơn sóng, nam nhân lộ đầu ra, nhanh chóng lướt nước bơi tới—— tư thế trước nay Dương Hàn chưa từng thấy, nhưng phải nói là lưu sương không nói nên lời.

Đường cong vờ thể nam nhân rất cân xứng, hết như một bức cẩm thạch được điêu khắc hoàn mỹ.

Dương Hàn cúi đầu liếc mắt nhìn cơ thể cường tráng có sáu múi cơ bụng của mình... ghen tị.

Nam nhân sau khi lên bờ thì trong tay trống rỗng không có gì khác.

Dương Hàn có chút thất vọng.

Cái gì cũng không tìm được sao...

Nam nhân nhìn Dương Hàn, xoay người cầm lấy ống trúc để lại trên bờ lúc nãy, vói ngón tay vào trong ống trúc, sau đó chỉ tới vị trí gần đáy ống trúc.

Dương Hàn hiểu.

Nam nhân có ý nói, hẳn căn bản không có biện pháp xuống tới đáy nước...

Trong nháy mắt, trong lòng Dương Hàn dâng lên tình tự thất vọng vô cùng—— thậm chí có thể nói là tuyệt vọng.

Anh không phải chưa từng hi vọng dưới đáy hồ này có thể làm anh quay về địa cầu... cửa truyền tống hay lối xoáy gì đó chẳng hạn, không thì một ít đồ vật linh tinh gì đó.

Lùi lại một bước, có thể tìm được học đệ cũng tốt lắm.

Nhưng lại không hề có thứ gì cả.

Nam nhân thoát nhìn cường tráng hơn mình rất nhiều cũng không thể xuống tới đáy, như vậy bản thân mình còn trông mong gì nữa chứ?

...không, cũng không phải không có.

Nói không chừng học đệ A Sách cũng may mắn như anh, lúc mới rời khỏi hồ nước đã được người khác cứu đi thì sao?

Dương Hàn dù sao cũng không phải người thích oán trời trách đất, lúc phát giác con đường đó không thể thực hiện thì anh lập tức nghĩ tới những khả năng khác.

Mà nam nhân trước mặt đại khái chính là con đường đột phá của anh.

Cũng là chỗ dựa duy nhất của anh sau khi tới thế giới kì lạ này—— hay đúng hơn là người giúp đỡ.

Dương Hàn nhìn ra, ít nhất nam nhân này đối với mình có thiện ý.

Bước tiếp theo, anh nên đi theo nam nhân đi, đi tới nhà đối phương... trước nên học ngôn ngữ rồi nói sau!

Sau khi leo lên khỏi hồ, A Nhĩ Sâm cảm giác rất có lỗi với giống cái.

Tuy hắn không biết giống cái muốn tìm thứ gì, nhưng hắn có ý muốn dò đường trước. Kết quả không chỉ không tìm được đường còn phát hiện hồ này rất sâu, sâu không thấy đáy a!

A Nhĩ Sâm ước chừng vài vòng, thậm chí biến thành mãng xà lặn xuống cũng không thể tới được nơi sâu nhất. Hơn nữa lúc càng xuống sâu thì nước ở xung quanh trở nên rất nặng, cư nhiên làm hắn không có biện pháp tiếp tục xuống sâu hơn——

Vì thế sau khi lên bờ, A Nhĩ Sâm liền hướng giống cái biểu thị xin lỗi.

Nếu nói hắn không chịu hỗ trợ thì không đúng... Giống đực trước giờ đối với người trong lòng luôn dũng mãnh tiến tới! nhưng hắn không thể đùa giỡn với sinh mệnh của người trong lòng a.

Một nơi mà ngay cả hắn cũng không thể đi tới thì giống cái mảnh mai lại càng không thể.

Chuyện này tuyệt đối không thể thương lượng.

Giống cái giống như cũng rất thấu hiểu. Sau khi nhìn thấy A Nhĩ Sâm giải thích thì cũng không dây dưa, chỉ là ánh mắt lộ ra tình tự không tốt.

A Nhĩ Sâm cảm thấy hắn đây là bi thương đi.

Tình cảm của hắn đối với giống cái lại càng nồng đậm hơn, hắn cảm thấy sau khi biến giống cái này thành bầu bạn của mình, chẳng sợ phải nỗ lực hết sức hắn cũng sẽ vì giống cái mà hủy diệt đi loại thống khổ này!

Hiện tại cấp bách nhất chính là xác nhận giống cái này có phải huynh trưởng của giống cái nhà Thẩn Đồ hay không.

A Nhĩ Sâm nghĩ nghĩ, sau đó thử dùng ngôn ngữ thông dụng gọi ra tên giống cái nhà Thẩn Đồ.

“A Sách.”

“Tô Sách.”

Xen kẽ, thông thả, tận hết sức lập lại thật rõ ràng.

Sau đó giống cái trước mặt ngáy ngẩn cả người.

Dương Hàn cảm thấy mình nghe thấy một từ đơn rất quen thuộc.

Ngôn ngữ không phải bất cứ loại ngôn ngữ nào anh từng học qua, nhưng anh xác định mình có phản ứng đối với từ đơn này.

Dương Hàn cố gắng suy nghĩ... rất cuộc, anh nghĩ tới!

Đây là tên học đệ!

Dương Hàn mừng rỡ.

Anh nhớ rõ, lúc học đại học học đệ rất hứng thú với các loại ngôn ngữ kì lạ, hơn nữa còn tỉ mỉ nghiên cứu vài loại. Học đệ có thiên phú tuyệt hảo về ngôn ngữ, hơn nữa lại vô cùng chăm chỉ, cơ hồ không có gì có thể làm khó cậu.

Dương Hàn sau khi thân thiết với học đệ, thỉnh thoảng có hứng thú cũng từng hỏi cậu vài phát âm đơn giản của các loại ngôn ngữ kia.

Dương nhiên, cũng không phải những từ quá khó gì, chỉ là tên của hai người mà thôi.

Tính cách học đệ rất nghiêm nghị, nhưng đối với Dương Hàn cũng không tệ. Lúc Dương Hàn đưa ra yêu cầu này thì học đệ liền thành thành thật thật dạy cho anh.

Mà Dương Hàn nhớ ra lời nam nhân vừa nói chính là một loại mà học đệ từng dạy anh!

Chẳng lẽ nam nhân này biết học đệ sao! Hay là còn nguyên nhân nào khác nữa?

Dương Hàn cơ hồ không kiềm chế được kích động trong lòng, chỉ vào bản thân gian nan phát âm: “Dương Hàn.”

75. Chương 75: Pn [4] Ba Tháng (4)

...Đây là trao đổi tên đi.

A Nhĩ Sâm theo hành động của giống cái mà hiểu ra hàm nghĩa đối phương muốn biểu đạt, trong lòng thật cao hứng.

“Dương Hàn.” Hắc lặp lại một lần.

Giống cái trước mặt gật gật đầu, lộ ra một nụ cười thực sáng lạn—— A Nhĩ Sâm cảm thấy mình được chữa trị. Cứ việc mặc dù cơ thể mới từ trong nước leo lên so với bình thường còn lạnh lẽo hơn, chính là trong lòng lại cảm thấy thực ấm áp.

...Tuy không biết có phải là ảo giác vì mới được giống cái nói cho mình biết tên hay không.

Sau đó giống cái lại bắt đầu gọi tên giống cái nhà Thản Đồ: “Tô Sách, Tô, Sách.”

A Nhĩ Sâm chỉ giống cái một chút, sau đó lại chỉ chính mình, rồi chỉ về hướng bộ lạc.

Hắn đang hỏi giống cái có nguyện ý đi cùng mình hay không.

Hơn nữa giống cái phản ứng đối với tên ‘Tô Sách’ như vậy, hẳn giống cái nhà Thản Đồ chính là đệ đệ của đối phương đi.

Này tốt lắm. Hắc không chỉ hoàn thành lời nhờ vả của gia đình Thản Đồ, hơn nữa còn tìm được người trong lòng mình.

Chính là nếu dẫn giống cái trở về thì chỉ cần không tới một ngày là tới nơi.

Thời gian quá ngắn...

Hơn nữa, hiện giờ trong bộ lạc còn rất nhiều người ngoại tộc lui tới.

Nếu mang giống cái về thì...

Nếu giống cái bị giống đực bộ lạc khác nhìn trúng, muốn dẫn đi...

Trong lòng A Nhĩ Sâm thật sự rối rắm cùng do dự.

Vẫn là kéo dài một chút thời gian đi.

Dù sao cũng phải chờ tới khi ‘ngày du săn’ của ‘hỏa vũ lễ’ kết thúc.

Tận hết khả năng cùng giống cái ở cung nhiều một chút, đợi đến lúc giống cái cùng mình trở về, những giống đực ngoại tộc đã rời đi, mà mình cũng chính là giống đực có thời gian ở chung với giống cái dài nhất... Như vậy, nếu giống cái muốn lựa chọn một bầu bạn hẳn mình sẽ là ưu tiên số một.

Vì thế, khoảng thời gian này nhất định phải hảo hảo biểu hiện mới được.

Nụ cười của giống cái thoạt nhìn thực dễ nhìn.

A Nhĩ Sâm nhìn giống cái đang đi cùng mình, cảm thấy thực thỏa mãn.

...giống cái đã thực tin tưởng mình.

A Nhĩ Sâm suy nghĩ một chút, dừng lại, chỉ vào mình nói: “A Nhĩ Sâm.”

Hắn nói: “A Hàn, ta là A Nhĩ Sâm.”

Giống cái sững sốt một chút sau đó lại cười càng cởi mở hơn, chỉ vào mình cũng nói: “Dương Hàn, ta, ta là... Dương Hàn.”

Ánh mắt A Nhĩ Sâm thực ôn hòa.

Người trong lòng của hắn thực thông minh, đã bắt đầu bắt chước lời nói của hắn để học tập ngôn ngữ.

Dương Hàn nhìn nam nhân khoa tay múa chân, bắt đầu tin tưởng người này thật sự quen biết học đệ của mình.

Bằng không sao lại lặp lại tên học đệ nhiều lần như vậy?

Hơn nữa theo bộ dáng nam nhân thì hắn là bảo mình đi cùng...

Như vậy, hắn là có ý muốn dẫn anh tới chỗ học đệ đi.

...thật tốt quá!

Học đệ không phải đã biến thành thi thể chìm ngấm trong hồ nước kia.

Như vậy anh cũng không cần rối rắm làm thế nào mới có thể tìm kiếm học đệ... hiện giờ anh chỉ cần đi theo nam nhân này là được.

Trái tim thấp thỏm nửa ngày của Dương Hàn rốt cuộc cũng thả lỏng.

Anh thở phào một hơi, học đệ không có việc gì thật là tốt quá...

Tâm tình thả lỏng, Dương Hàn lúc này rảnh rỗi mà nghĩ tới những chuyện khác.

Lại nói tiếp, cùng nam nhân ở chung như vậy anh vẫn chưa biết người anh em này gọi là gì! Chính là phải hỏi thế nào a...

Dương Hàn vừa có chút rầu rĩ thì anh nhìn thấy nam nhân đối diện chỉ vào mình, phát ra mấy âm tiết.

....đây là tự giới thiệu đi.

Dương Hàn thử kêu một tiếng: “A Nhĩ Sâm.”

Nam nhân kia gật đầu.

Dương Hàn mỉm cười, kiễng chân lên vỗ vỗ vai nam nhân, lại gọi một tiếng: “A Nhĩ Sâm!” Người anh em này cái gì cũng tốt, cũng thực nghĩa khí, chính là hơi cao một chút.

Trong ánh mắt nam nhân tên ‘A Nhĩ Sâm’ này tựa hồ xuất hiện ý cười làm Dương Hàn có chút lúng túng.

Ngôn ngữ không thông quả nhiên không tốt chút nào, ngay cả người khác có phải đang trêu chọc mình hay không cũng không biết... Nếu anh biết nói ngôn ngữ ở đây, hiện tại không phải có thể hỏi rồi sao! Ít nhất cũng có thể trêu lại.

Nếu bàn về tài ăn nói, Dương Hàn khá tự tin.

Bất quá hiện tại, anh cũng chỉ có thể nhún nhún vai, cười trừ.

Dương Hàn liền đi theo A Nhĩ Sâm.

Đường xá tựa hồ phi thường xa xôi, hai người ăn ngủ ngoài trời cũng khá an ổn.

Dương Hàn này chỉ là đối với A Nhĩ Sâm mà thôi.

Mà Dương Hàn lại bị khu rừng rậm đáng sợ này làm chấn động.

Trời ạ, cứ mỗi khi đi được một đoạn đường lại có mãnh thú nhảy ra tập kích, trên cây sẽ thường xuyên rơi xuống đủ loại rắn rít đủ màu sắc sặc sỡ, trên mặt đất thì có đủ loại bò sát như nhện hay rết linh tinh, giống như mỗi ngày đều sinh hoạt trong hiểm cảnh vô tận... Càng miễn bàn tới những loại thực vật hình thù kì quái thích ăn thịt.

Ngay lúc này, Dương Hàn tận mắt nhìn thấy một đóa hoa thiên luân đỏ rực, lúc đó có một con liệt báo nhanh nhẹn nhảy vọt qua nó, trong nháy mắt nó liền há mồm tấp một phát—— sau đó nuốt trọn xuống!

Này rốt cuộc là ai săn ai a, thật đáng sợ...

Mà Dương Hàn không hề biết kẻ càng đáng sợ hơn chính là A Nhĩ Sâm.

Bởi vì Dương Hàn cứ nhìn chằm chằm cảnh tượng liệt báo bị cắn nuốt nên làm A Nhĩ Sâm tưởng Dương Hàn thích loại hoa thiên luân này.

Vì thế A Nhĩ Sâm liền nhào tới, vào một khắc cuối cùng hoa thiên luân thỏa mãn nuốt trọn con báo kia hẳn liền một cước chặt đứt cuống hoa... Đĩa hoa loạng choạng mấy cái, sau đó phần nhụy hoa dày đặc răng nhọn trong nháy mắt sụp xuống, cả phần đĩa hoa cũng thu nhỏ lại chỉ to bằng một cái chậu rửa mặt.

Từ đoạn bị cắt đứt không ngừng ồ ạt trào ra máu tươi, nhưng phần nhụy rút xuống lại vô cùng sạch sẽ, A Nhĩ sâm cầm phần cuống dưới đĩa hoa, cầm cả bông đưa tới trước mặt Dương Hàn.

Dương Hàn sợ run cả người.

“A Nhĩ Sâm, này, tặng cho ta sao?” Trải qua hơn mười ngày ở chung, Dương Hàn đã học được vài từ đơn giản hằng ngày từ A Nhĩ Sâm.

A Nhĩ Sâm gật đầu: “Người thích.”

Dương Hàn rơi lệ đầy mặt.

....ta kì thật không thích chút nào, ta chỉ tò mò thôi a.

Bất quá, dù sao cũng là tấm lòng của anh em, Dương Hàn cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Nhưng A Nhĩ Sâm nhạy cảm phát hiện phỏng chừng mình đã đoán sai tâm tư của Dương Hàn, liền vung tay vứt bỏ bông hoa kia: “Không thích thì thôi, đừng miễn cưỡng.”

Dương Hàn rút tay lại, có chút xấu hổ khoát lên vai A Nhĩ Sâm: “Vẫn rất cảm ơn a, người anh em.”

A Nhĩ Sâm không để ý lắm.

Đối với hắn mà nói, thiên luân hoa bất quá chỉ là một thủ đoạn lấy lòng giống cái mà thôi.

Trong bộ lạc cũng có rất nhiều trường hợp vì giống cái thích hoa mà nhóm giống đực sẽ chen chúc chạy vào rừng, hái đóa hoa xinh đẹp nhất rực rỡ nhất—— mà thường những đóa hoa xinh đẹp nhất cũng là loại nguy hiểm nhất.

Loại thiên luân hoa này, tuy xinh đẹp nhưng vẫn chưa phải là đẹp nhất.

Vì thế A Nhĩ Sâm cảm thấy giống cái thích cũng bình thường, nhưng nhìn vài lần không còn hứng thú cũng rất bình thường.

Dương Hàn hoàn toàn không biết ý tưởng của A Nhĩ Sâm.

Bất quá anh thật ra ngày càng bội phục A Nhĩ Sâm hơn.

Đối với một nam nhân mà nói, nếu có một nam nhân khác so với mình mạnh mẽ hơn rất nhiều thì hơn phân nửa sẽ phát sinh ra tình tự ghen tị hoặc hâm mộ... Nhưng nếu nam nhân này so với mình lại mạnh tới mức cả đời mình cũng không bắt kịp thì người đó sẽ trở thành thần tượng, cũng chính là mục tiêu phấn đấu.

Dương Hàn hiện tại đối với A Nhĩ Sâm chính là có ý tưởng như vậy.

Một nam nhân cường đại như vậy, đối với mình lại biểu hiện ra thiện ý, hơn nữa còn cứu mạng mình vài lần—— này là hiếm có cỡ nào a!

Hơn nữa, Dương Hàn cũng hiểu rõ, nếu không phải có nam nhân này làm bạn, chỉ dựa vào bản thân anh chỉ sợ một ngày cũng không sống nổi trong khu rừng này... Lòng cảm kích trong lòng lại càng nồng đậm hơn.

Phải biết, bọn họ không nợ nần gì nhau, nam nhân này cho dù quen biết học đệ cũng không đại biểu hẳn nhất định phải vì anh mà xông vào dầu sôi lửa bỏng—— bản thân anh so với nam nhân này mà nói chính là nhỏ yếu vô cùng, có gì đáng giá để đối phương tính kế cơ chứ?

Vì thế Dương Hàn cảm thấy nếu anh vẫn không người ta là bạn bè chí cốt thì thực quá có lỗi!

Nhưng kì thật A Nhĩ Sâm thật sự tính kế anh a.

Thật ra cũng không phải loại mưu kế âm hiểm ngoan độc, mà là.... theo đuổi.

A Nhĩ Sâm so với Thẩn Đồ ngốc nghếch kia không phải chỉ hơn một chút, tên kia theo đuổi được Tô Sách chính là người ngốc có phúc của người ngốc, mà tính cách Dương Hàn cùng Tô Sách hoàn toàn khác biệt, mà A Nhĩ Sâm với Thẩn Đồ cũng hoàn toàn không giống nhau.

Là thú nhân xà hình, chú ý nhất chính là ẩn núp lâu dài sau đó đập tới một kích chuẩn xác—— A Nhĩ Sâm hiện giờ đang vô tri vô giác bồi dưỡng tình cảm, tâm ý tự nhiên rất chân thành nhưng bất quá cũng khá mờ mịt.

Dương Hàn đoán không ra ý tưởng A Nhĩ Sâm, vẫn xem đối phương là anh em mà đối xử.

Vì thế, lúc A Nhĩ Sâm cố ý thả chậm tốc độ cùng điều chỉnh lộ tuyến, hành trình một ngày đường bị kéo dài ước chừng khoảng ba tháng. Trong lúc này Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm cùng ăn cùng ngủ, tất cả thức ăn đều là A Nhĩ Sâm chuẩn bị, ngay cả những lần sinh bệnh phát sốt, cơ thể khó chịu cũng là A Nhĩ Sâm công anh, tìm kiếm thảo dược giúp anh bồi lên người.

Món nợ nhân tình này càng ngày càng lớn...

Ba tháng qua đi, hai người rốt cục cũng tới cổng bộ lạc.

Chuyện đầu tiên Dương Hàn làm chính là tìm kiếm học đệ nhiều ngày không gặp, kết quả phát hiện học đệ quý đệ mang thai, lại còn có cả một người bầu bạn là nam giới.

Thật vất vả tiếp nhận sự thật, Dương Hàn ở lại trong nhà A Nhĩ Sâm, cùng học đệ trở thành hàng xóm, giúp đỡ cùng chăm sóc học đệ đang mang thai. Lúc này A Nhĩ Sâm cũng bắt đầu thâm nhập vào bầu không khí gia đình của Thẩn Đồ, Tô Sách cùng Dương Hàn, thành công trở thành một thành viên trong đó.

Lại qua mấy tháng, Tô Sách sinh đứa nhỏ, Dương Hàn lên chức vú em, A Nhĩ Sâm đi theo hỗ trợ, tiến thêm một bước chia sẻ ưu sầu khó khăn của Dương Hàn, xâm nhập vào cuộc sống của Dương Hàn.

Lúc đám nhỏ được mười ngày tuổi, đi kiểm tra sức khỏe, một chuyện ngoài ý muốn xảy ra làm Dương Hàn biết được tâm ý của A Nhĩ Sâm, A Nhĩ Sâm lại không biết làm sao, nhưng vì nhận ra biến hóa vi diệu của Dương Hàn nên càng sẵn sàng cẩn thận hơn.

Một năm sau đó, A Nhĩ Sâm vô cùng kiên nhẫn không hề sốt sắng, nhưng Dương Hàn lại sốt ruột.

Vào một đêm đẹp trời, Dương Hàn trượt chân nhào vào lòng ngực A Nhĩ Sâm, A Nhĩ Sâm không thể nhịn nổi nữa, cũng không thể nhẫn nổi.

Sáng sớm hôm sau, Dương Hàn đá vắng cửa nhà học đệ, vài phút sau liền bị A Nhĩ Sâm tìm được.

Mà cũng vào buổi chiều hôm đó, dưới sự chứng kiến của toàn bộ tộc nhân bộ lạc, hai người kết hôn.

76. Chương 76: Pn [5] Học Trưởng Sinh Đản Ký (1)

Thấm thoát, Dương Hàn tới thế giới này đã được ba năm. Năm thứ nhất anh bận rộn theo Tô Sách học tập ngôn ngữ thú nhân cùng làm vú em cho đám nhỏ của Tô Sách, năm thứ hai anh đắm chìm trong mớ rối rắm chờ đợi A Nhĩ Sâm thông báo hay tự mình thông báo, rốt cuộc vào cuối năm thứ hai cũng thuận lợi cùng A Nhĩ Sâm lăn lên giường, hơn nữa còn cùng đối phương tiến vào phần mộ hôn nhân.

Mà năm thứ ba, Dương Hàn đã hoàn toàn thuần thục ngôn ngữ thú nhân, đối với cuộc sống của thú nhân ‘giống cái’ cũng đã hoàn toàn quen thuộc.

Thuận tiện nói luôn, Dương Hàn, A Nhĩ Sâm cùng một nhà Thẩn Đồ, Tô Sách cùng ba đứa nhóc vẫn duy trì quan hệ thân thiết—— điểm này có thể thấy thông qua chuyện mỗi ngày hai nhà đều ăn cơm trò chuyện cùng một chỗ. Hơn nữa, trong nhà có hai giống đực càng làm sinh hoạt dễ dàng hơn.

Cứ vậy, hiện giờ cơ bản thì buổi sáng Thẩn Đồ cùng A Nhĩ Sâm sẽ ra ngoài săn thú, Tô Sách cùng Dương Hàn trông đám nhỏ, buổi trưa thì sẽ do Thẩn Đồ hoặc A Nhĩ Sâm trông, người còn lại sẽ đi theo bảo hộ Dương Hàn cùng Tô Sách tới mảnh ruộng bọn họ trông trọt.

Ngày nọ, vừa lúc là ngày xới đất gieo hạt, lượng công việc khá lớn. Tô Sách cùng Dương Hàn dùng dụng cụ bằng gỗ chỉnh lý lại mảnh ruộng của mình—— đứng bên cạnh là Thẩn Đồ, tuy y rất muốn hỗ trợ nhưng lại bị ánh mắt Tô Sách chặn lại.

Theo lời Dương Hàn nói, anh cùng Tô Sách vốn là đàn ông chính cống, ngay cả chút việc cón con này cũng không làm, mỗi ngày chỉ ở nhà trông đứa nhỏ thì không phải thực sự biến thành phụ nữ rồi sao! Tuy, hai bọn họ thật sự rất yêu một nửa kia của mình, bọn họ cũng tôn trọng tập tục cùng phương thức kết bầu bạn ở đây nhưng cũng không phải bọn họ thực sự xem mình là đối tượng cần ‘che chở’.

Tô Sách đối với việc này biểu thị không sao cả—— cậu trước nay rất dễ dàng thích ứng hoàn cảnh, đối với hành vi cần thận ‘che chở’ không có gì bất mãn.

Bất quá, cậu cũng thực vui vẻ được giãn gân giãn cốt trong mảnh ruộng. Hơn nữa học trưởng chính là huynh trưởng, cho dù có chút không được tự nhiên cũng là chuyện đương nhiên. Tô Sách thực tôn trọng quyết định của anh.

Vì thế hai người liền đội nắng, chảy đầy mồ hôi tiếp tục làm ruộng.

Kì thật cuộc sống mỗi ngày của bọn họ đều như thế, nhưng cố tình hôm nay... có chút bị kịch.

Thật ra cũng không phải vì chuyện gì khác, mà chính là Dương Hàn đột nhiên té xỉu.

Tô Sách trong nháy mắt sững sờ một chút.

Trong mắt cậu, vị học trưởng này trước nay luôn đầy ‘sức sống’, so với cậu thì có thể nói là ‘khỏe như trâu’ a! Thế nhưng hôm nay không biết đã xảy ra chuyện gì, học trưởng thế nhưng lại ngất xỉu... làm cho cậu không khỏi, nhất thời không thể phản ứng.

Mà chờ đến lúc cậu phản ứng thì Dương Hàn đã ngã xuống đất—— đáng ăn mừng chính là phần đất này mới được xới, rất tươi xốp. Cho dù ngã cũng không sao đi.

Ngay sau đó, Tô Sách gọi giống đực cao lớn đứng ngoài bờ ruộng tới: “Thẩn Đồ! Mau tới giúp một tay!”

Thẩn Đồ đáp ứng, lập tức nhảy xuống, sau đó vì chuyện xử lý học trưởng mà có chút khó xử—— phải biết đây là giống cái đã có bầu bạn! Y không thể làm ra chuyện gì để A Nhĩ Sâm phải quyết đấu với mình...

Tô Sách cấp bách nói: “Thẩn đồ, công huynh trưởng đi, chúng ta lập tức trở về!”

Chiếm được chỉ thị của bầu bạn, tất cả gánh nặng lập tức bị vứt ra sau đầu. Tô Sách cũng vội chạy qua, giúp đỡ học trưởng lên lưng Thẩn Đồ. Sau đó vội vàng mang theo học trưởng chạy về nhà.

Lúc này, ba đứa nhóc đang ngủ trưa, mà A Nhĩ Sâm thì đang ở bên cạnh tùy thời mà chỉnh lại chăn da thú cho đám nhỏ, không để bọn nó bị trúng gió.

Nhưng hắn đột nhiên nhìn thấy đám người cấp bách chạy vào nhà, đặc biệt là bầu bạn mình đang bất tỉnh nằm trên lưng Thản Đồ—— lập tức cũng lo lắng đứng lên.

A Nhĩ Sâm vội chạy tới tiếp nhận Dương Hàn trên lưng Thản Đồ, trong nháy mắt vọt vào phòng, đặt Dương Hàn nằm lên đồng da thú. Mà Thản Đồ sau khi được Tô Sách nhắc nhở liền xoay người chạy ra sân—— đi mời vu y Tạp Mạch Nhĩ!

Dù sao từ lúc có Thụy Ân Tư, vu y đại nhân tới khám bệnh tại nhà cũng tiện hơn rất nhiều...

A Nhĩ Sâm nhìn Tô Sách lưu lại nhà, sắc mặt cũng biến đổi: “...A Sách, A Hàn làm sao vậy?”

Tô Sách hiểu được tâm tình của A Nhĩ Sâm, lập tức nói: “Ta cũng không rõ, lúc này đang làm việc bình thường thì huynh trưởng đột nhiên ngất xỉu.”

A Nhĩ Sâm nhíu mày: “A Hàn bình thường rất khỏe mạnh.... chẳng lẽ vì phơi nắng sao...”

Tô Sách cũng không hiểu vì sao, bất quá mỗi người đều có thể chất bất đồng, tuy cơ thể cậu yếu hơn học trưởng một chút nhưng nói không chừng thể chất học trưởng dễ bị cảm nắng thì sao? Chờ Tạp Mạch Nhĩ tới xem một cái sẽ biết. Lúc này cậu cũng không biết nên an ủi A Nhĩ Sâm thế nào. Chỉ có thể nói: “Thản đồ đi mời Tạp Mạch Nhĩ rồi, rất nhanh sẽ trở về.”

A Nhĩ Sâm gạt đầu, ngồi trên da thú, nắm tay Dương Hàn.

Lạnh quá...

Hoàn toàn khác biệt với cảm giác ấm áp bình thường.

Sự lo lắng trong mắt A Nhĩ Sâm ngày càng sâu.

Hắn không dám tưởng tượng, nếu thân thể này hoàn toàn lạnh lẽo thì hắn sẽ thống khổ cỡ nào... Bọn họ chỉ mới kết hôn một năm mà thôi a! Rõ ràng đời người chỉ vừa bắt đầu, chỉ mới chạm vào hạnh phúc mà thôi...

Tô Sách hiểu tâm tình A Nhĩ Sâm, học trưởng lần này đột nhiên ngất đi cũng thực kì quái.

Hắn là không có việc gì.

Trước đó rõ ràng không có phản ứng dị thường nào, khẳng định là không có việc gì.

Nhìn A Nhĩ Sâm ngày càng phát ra hơi thở lạnh lẽo, Tô Sách cũng gấp tới độ xoay quanh.

Học trưởng rốt cuộc làm sao vậy, sao một người khỏe mạnh như vậy lại đột nhiên ngất xỉu... Tô Sách thật sự nghĩ không thông a, cho dù là cậu, mấy năm nay trừ bỏ lúc cải tạo thể chất cùng thời kì đầu mang thai thì chưa từng ngất xỉu lần nào a...

Từ từ.

Mang thai?

Tô Sách khó tin ‘A’ một tiếng, đưa tay lên chặn miệng mình.

Cậu đã quên mất khả năng này...

Lúc này nhớ lại thì lúc cậu mang thai, theo Thản Đồ du sơn, vì mệt nhọc quá độ mà ngất xỉu, chẳng lẽ học trưởng cũng vậy?

Không phải không có khả năng a...

Dù sao học trưởng cùng A Nhĩ Sâm kết hôn cũng được một năm rồi, cho dù lúc này thật sự mang thai thì so với cậu cũng chậm hơn một chút a...

Nhưng này chỉ là suy đoán, không nên nói với A Nhĩ Sâm.

Nếu đúng thì không sao, nếu không đúng thì không phải A Nhĩ Sâm mừng hụt sao... Hơn nữa cậu cũng không thể dựa vào chuyện ngất xỉu mà phán đoán mù quáng a! Đây chỉ là đoán, đoán mà thôi!

Đương nhiên, cậu thực hi vọng suy đoán này trở thành sự thật...

Ngay lúc A Nhĩ Sâm nôn nóng nắm chặt tay Dương Hàn, Tô Sách không ngừng phỏng đoán trong lòng thì Thản Đồ đã dẫn Tạt Mạch Nhĩ trở lại.

Đám nhóc vẫn còn ngủ say cũng bị Thản Đồ thuận tay ôm về phòng—— dù sao đám người lớn đều ở trong phòng, để con một mình ở bên ngoài thật sự rất nguy hiểm.

Vẫn là Thụy Ân Tư ôm Tạt Mạch Nhĩ vội vàng theo Thản Đồ chạy về, căn bản không mất bao nhiêu thời gian. Bất quá lúc A Nhĩ Sâm vừa nghe thấy động tĩnh thì liền lao tới kéo Tạt Mạch Nhĩ tới chỗ Dương Hàn.

Tạt Mạch Nhĩ không hổ là vu y có y đức, nhân phẩm cùng cá tính tốt nhất, không hề tức giận vì hành động thô lỗ của A Nhĩ Sâm, chỉ trực tiếp kiểm tra Dương Hàn, tỷ như sờ sờ cổ tay, lắng nghe nhịp tim đập, nhìn đầu lưỡi, vạch mí mắt này nọ, rất nhanh liền xác định ‘nguyên nhân căn bệnh’.

A Nhĩ Sâm ở bên cạnh cũng không dám thúc giục, chỉ có thể trấn trọng nhìn Tạt Mạch Nhĩ kiểm tra trên người Dương Hàn.

Cuối cùng rốt cuộc cũng chờ đến lúc Tạt Mạch Nhĩ kiểm tra xong, mới vội hỏi: “A Hàn làm sao vậy?”

Tạt Mạch Nhĩ xoay người, cười nói: “Không sao cả, ta phải chúc mừng người a A Nhĩ Sâm, A Hàn mang thai.” Tiếp đó lại lắc đầu: “Cơ thể A Sách cùng A Hàn không tốt, lúc mang thai đều té xỉu... phản ứng cũng không giống những giống cái khác. A Nhĩ Sâm, còn có Thản Đồ, hai người các người càng phải cẩn thận chiếu cố bọn họ mới được.”

Tô Sách nghe vậy thì trong lòng ‘lộp bộp’ một chút, cậu cùng học trưởng quả thực không giống giống cái bản địa, có lẽ vì cơ thể bị cải tạo nên sau khi mang thai lại càng có vẻ ‘yếu ớt’ hơn...

A Nhĩ Sâm thì mừng như điên.

A Hàn... mang thai!

Hắn không ngờ A Hàn cứ nhiên lại giống như A Sách, nhanh như vậy đã có thể mang thai! Hắn còn tưởng phải đợi thật lâu...

Từ cực độ lo âu tới cực độ kinh hỉ, A Nhĩ Sâm quả thực không biết nên phản ứng thế nào.

...Kì thật ba ba trên thế giới đều gốc giống nhau, tuy bình thường A Nhĩ Sâm thoát nhìn khôn khéo hơn Thản Đồ rất nhiều, nhưng lúc này, phản ứng so với lúc Thản Đồ nghe tin Tô Sách mang thai cũng không khác biệt là bao.

A Nhĩ Sâm hóa đá, nhưng Tô Sách phản ứng khá tốt.

Bởi vì vừa nãy đã suy đoán ra nguyên do nên cậu thực tự nhiên thay A Nhĩ Sâm nói với Tạt Mạch Nhĩ: “Này đúng là tốt quá, Tạt Mạch Nhĩ, cảm ơn người!”

Tạt Mạch Nhĩ cười nói: “Những chuyện cần chú ý lần trước ta đã nói qua nên cũng không lặp lại nữa, A Sách, chờ A Hàn tỉnh lại thì thay ta nói chúc mừng hân a.”

Tô Sách vội vàng gật đầu, gọi Thản Đồ đi lấy xương thú giao cho Tạt Mạch Nhĩ, sau đó mới tiến người ra ngoài.

A Nhĩ Sâm ngây người một chốc thì một lần nữa ngồi xuống trước mặt Dương Hàn.

Mà lúc này Dương Hàn cũng vừa tỉnh lại.

Anh nhú nhú mày: “A Nhĩ Sâm, ta làm sao vậy?”

A Nhĩ Sâm kích động đến mức không biết làm thế nào biểu đạt tin vui này, vẫn là Tô Sách thay hắn công bố tin vui này: “Học trưởng, chúc mừng người, Tạt Mạch Nhĩ đã chuẩn đoán rồi, nói người mang thai!”

Dương Hàn toàn thân cứng đờ.

Phải... phải sinh đứa nhỏ...

Bất quá, lúc anh ngẩng đầu lên nhìn gương mặt không chút che dấu niềm vui sướng của A Nhĩ Sâm thì trầm tĩnh trở lại.

Không phải đã sớm biết sẽ có ngày này rồi sao... sinh thì sinh a!

Thầm bорм hơi cho mình, Dương Hàn nhẹ nhàng sờ bụng.

Àn, thực mềm mại.

Thoáng dùng sức một chút... A, đụng trúng rồi!

...cứng?

Dương Hàn nhú mày: "...A Sách, xác định là ta mang thai chứ không phải bị sỏi thận sao?"

77. Chương 77: Pn [6] Học Trưởng Sinh Đản Ký (2)

Tô Sách trong nháy mắt trầm mặt.

Sau đó cậu đi tới trước người Dương Hàn, ngồi chồm xồm xuống hỏi: "Học trưởng, ta kiểm tra một chút được không?"

Nói thật, Tô Sách không thể nào tin tưởng cứ nhiên lại cứng được... hơn nữa phôi thai mới vài ngày hẳn không thể chạm được đi!

Dương Hàn gật gật đầu, anh cũng hi vọng là mình cảm giác sai rồi.

Sau khi chuẩn bị tốt để sinh đứa nhỏ mới phát hiện thật ra là sỏi thận thì thật không xong... Tuy anh cũng không với y thuật của Tập Mạch Nhĩ mà lại chuẩn đoán sai...

Vì thế Tô Sách liền sờ sờ một chút.

Nói sao nhỉ... quả nhiên trong bụng học trưởng có thứ gì đó cứng cứng, chính là cũng không cố định, nhưng cũng không vì đụng chạm mà di động.

Lẽ nào là sỏi thận thật sao?

Cũng không đến mức đó đi...

A Nhĩ Sâm nhìn hai giống cái nghi tới nghi lui, liền đưa ra đáp án: "...A Hàn, không phải sỏi thận." Khựng một chút, nói tiếp: "Con của chúng ta đại khái là sinh trứng."

Trong phút chốc, tất cả ánh mắt 'soạt' một tiếng đồng loạt quét về phía A Nhĩ Sâm.

Thản Đồ chỉ mới làm ba ba hơn hai năm nên cũng không biết vụ này.

A Nhĩ Sâm nhìn ánh mắt kinh dị của mọi người, bình tĩnh nói: "Nguyên hình của ta là xà, đương nhiên đứa nhỏ rất có thể sẽ sinh trứng cũng có thể sẽ sinh bào thai."

Thản đồ thoáng chốc bừng tỉnh: "A, ra là nguyên tắc này."

...trong khoảng thời gian ngắn, Tô Sách cùng Dương Hàn không biết dùng ngôn ngữ nào để hình dung tâm tình hiện tại của mình.

Dương Hàn liếc mắt nhìn Tô Sách, thở dài: "A Sách, ta cứ nghĩ mình chỉ sinh đứa nhỏ mà thôi, không ngờ cứ nhiên lại còn sinh trứng." Những lời này anh dùng tiếng Trung—— từ khi lưu loát ngôn ngữ thú nhân thì anh chưa từng dùng lại tiếng Trung.

Tâm tình Tô Sách cũng không bình tĩnh như ngoài mặt, cậu gật gật đầu: "...học trưởng, hay là cứ nghe xem A Nhĩ Sâm nói thế nào đã." Hẳn là nên biết nhiều một chút.

Cậu lại có chút bất đắc dĩ liếc nhìn bầu bạn của mình, Thản Đồ người này cũng quá qua loa đi... Bất quá cũng quên đi... cá tính y vốn là vậy, không phải sao.

Lúc tầm mắt mọi người một lần nữa tập trung lại trên người A Nhĩ Sâm, hắn vẫn bình tĩnh như cũ: “Sau khi ta cùng A Hàn kết hôn đã từng tới chỗ Táp Mạch Nhĩ hỏi qua.”

Tô Sách chần chờ một chút: “...hỏi cái gì?”

A Nhĩ Sâm trả lời: “Tất cả những biểu hiện cùng phản ứng khi A Hàn mang thai.”

Tô Sách im lặng chống đỡ.

Cậu hẳn nên khen ngợi A Nhĩ Sâm phòng ngừa chu đáo... hay nên nói hắn quá cẩn thận a. Cậu liếc mắt nhìn học trưởng vẫn còn rối rắm vì ‘sinh trứng’, nói ra thì, A Nhĩ Sâm lo lắng như vậy đối với học trưởng mà nói hẳn là thực hạnh phúc đi...

Thản Đồ lúc này đột nhiên giống như thông minh hơn hẳn, y từ phía sau kéo Tô Sách vào lòng ngực, cúi đầu cọ cọ áp bên tai cậu nói: “A Sách, ta cũng thực quan tâm người.”

Tô Sách cười cười, nghe ra chút ủy khuất ẩn trong giọng nói Thản đồ. Bất quá cậu không thèm để ý. Đối với cậu mà nói, tuy Thản Đồ không chu đáo như A Nhĩ Sâm, nhưng y dành hết tất cả ôn nhu săn sóc của mình cho cậu... Quan trọng nhất là so với lòng trung thành cùng cảm giác an toàn Thản Đồ cho cậu thì mọi thứ khác thua kém.

Lúc Dương Hàn tiếp nhận sự thực mình sắp sinh trứng thì cả nhà—— bao gồm cả đám nhóc đang lăn lộn trên mặt đất cũng đều bắt đầu tích cực chuẩn bị nghênh đón tân sinh mệnh sắp chào đời.

Đối với Tô Sách mà nói, cậu không biết học trưởng mang trứng cần bao nhiêu thời gian... Nhưng ít nhất theo cảm giác lúc sờ bụng học trưởng thì quả thực trong bụng học trưởng chỉ có một quả trứng mà thôi—— này đối với sinh vật họ nhà rắn mà nói thì hơi ít, bất quá Tô Sách cũng cảm thấy may mắn, học trưởng thật sự không mang thai một lần hơn mấy chục quả...

Đương nhiên, cũng chính vì chỉ có một quả trứng nên Dương Hàn hoàn toàn không thống khổ như Tô Sách lúc trước.

Dương Hàn đối với việc này biểu thị thực vừa lòng, trời mới biết anh cũng không muốn ôm một cái bụng thật to không thể làm được việc gì như học đệ, hiện giờ anh chỉ cần nghỉ ngơi thích hợp, không làm những việc quá nặng nề thì cơ bản không có vấn đề gì.

Vì thế Dương Hàn vẫn như cũ cùng Tô Sách làm việc hằng ngày... cho dù chỉ là nhổ cỏ, tưới nước linh tinh nhưng vẫn khỏe hơn Tô Sách năm đó rất nhiều.

Bất quá cũng có chút không tốt lắm.

Dù sao lúc Tô Sách mang thai, mặc dù trải qua một khoảng thời gian dài nhàm chán nhưng cậu cũng giống như phụ nữ mang thai ở địa cầu, có thể câu thông với đứa nhỏ trong bụng... loại cảm giác huyết mạch tương thông trong cơ thể này, đối với một quả trứng cứng rắn trong bụng, Dương Hàn không thể nào cảm thụ nổi—— mà anh cũng không có chuẩn bị tâm lý mất đi cơ hội cảm thụ này.

Nhưng mà sự ân cần của A Nhĩ Sâm không hề ít hơn Thản Đồ lúc trước chút nào.

Thực vật bồi bổ cơ thể hẳn luôn tận hết khả năng sản sinh nhiều một chút, các loại hoa quả tươi ngon, da lông mềm mại tuyệt đối không thể thiếu. Thản Đồ cũng không chút keo kiệt cung cấp những ý kiến mình tham khảo năm đó, hơn nữa vì Tô Sách yêu cầu nên lúc lên núi cũng chú ý tìm kiếm một ít thứ quý hiếm này nọ... Tỷ như thịt bắp đùi của một ít ấu tể dã thú, tim thú này nọ.

Mà Tô Sách chịu trách nhiệm chăm sóc đám nhỏ của mình cùng trông chừng Dương Hàn, để anh không chạy loạn khắp nơi—— có lẽ vì nhóm ‘giống cái mang thai’ luôn có một ít hành động kì quái, lúc trước trong khoảng thời gian mang thai Tô Sách cũng trở nên thiếu quả quyết, suy nghĩ rất nhiều, nói tóm lại cũng tạm tạm, mà Dương Hàn thì lại trở nên thích ‘ra ngoài một chút’, giống như muốn bù đắp cho tiếc nuối năm nay nay vì thích ứng thể giới này mà ru rú ở nhà không ra ngoài kết giao bằng hữu vậy—— đến tận bây giờ anh vẫn còn ý đồ tìm kiếm sự tồn tại của ‘nữ giới’ trên thế giới này.

Anh nhất định phải thất vọng rồi.

Tô Sách không có cách nào, Dương Hàn bất thành linh nảy sinh hứng thú đối với bộ lạc thú nhân cường đại cũng chỉ có một lí do là cảm xúc mãnh liệt khi mang thai có thể giải thích, bắt đầu phát tán toàn bộ cảm giác khủng hoảng của mình khi biết mình là ‘giống cái’ lại còn đang ‘mang thai’ bùng phát ra ngoài, mà cậu cũng không có khả năng làm gì, cũng chỉ có thể hảo hảo ‘coi chừng’ Dương Hàn, cùng lắm thì cùng anh đi ra ngoài.

A Nhĩ Sâm trở nên rất bận rộn, bởi vì Dương Hàn mang trứng nên không giống với Tô Sách mang thai, mang trứng thì sẽ có vấn đề của riêng nó.

Tỷ như, quả trứng trong bụng Dương Hàn đâu thể nào tự nhiên lớn lên được...

Vì thế từ ngày biết chuyện này, trên bàn cơm hai nhà xuất hiện một nồi cháo lớn hầm từ nước xương với rau dại tươi mới và nấm rừng, hương vị thơm ngon tuyệt vời... Dựa theo căn dặn của Táp Mạch Nhĩ, này là vì cung cấp chất vôi để lớp vỏ của quả trứng có thể cứng lại.

Tô Sách đối với việc này rất kinh ngạc, nhưng ngấm lại những tri thức liên quan tới sinh vật mình từng học ở trường thì cũng không khác biệt lắm. Chính là so với Tô Sách kia không có kiêng kị quá lớn đối với thức ăn thì Dương Hàn cư nhiên lại phi thường khủng hoảng... Vì thế A Nhĩ Sâm đành đổi thành đủ loại cháo hầm xương, nếu không, Dương Hàn hoàn toàn không có biện pháp ăn vào một khẩu phần cần thiết.

Cứ vậy cơ hồ mỗi người lớn đều có việc làm, mà công việc chủ yếu của đám nhóc con chính là tận lực gào khóc hoặc giả vờ đáng thương, cam đoan sẽ làm Dương Hàn đau lòng đám cháu trai mà ở yên trong nhà...

Trứng trong bụng Dương Hàn dần dần lớn lên.

A Nhĩ Sâm cùng một nhà Thẩn Đồ thấy bụng Dương Hàn từng chút lớn lên, nhưng cuối cùng chỉ là hơi nhô lên một chút mà thôi chứ không to hẳn như bụng Tô Sách. Điều này làm Tô Sách hơi lo lắng, sau đó nghĩ tới kích thước trứng vốn không lớn nên cũng yên lòng hơn.

Thời gian cứ vậy thấm thoát trôi qua, rốt cuộc ở tháng thứ sáu thứ bảy thì Dương Hàn đột nhiên có biến hóa.

Mấy ngày nay, Dương Hàn sửa lại thói quen muốn chạy ra ngoài, bắt đầu nằm lì trên giường mà ngủ. Ngay cả ăn cơm cũng không chịu xuống giường, A Nhĩ Sâm cũng không miễn cưỡng, hẩn dùng một cái mâm gỗ để tất cả thức ăn của Dương Hàn vào đó sau đó đặt bên giường, từng ngụm từng ngụm đút Dương Hàn ăn. Sau đó nhìn Dương Hàn vừa mới ăn xong liền khép mắt lại, chìm vào giấc ngủ nặng nề...

Tô Sách đối với trạng thái này thực sự lo lắng, cậu cảm thấy rất dị thường... Hiện tại cũng không phải mùa đông a, hơn nữa cho dù tới mùa đông thì cũng không đại biểu mang trứng của thú nhân xà hình nhất định phải ngủ đông đi!

Lại qua vài ngày, Dương Hàn ngủ ngày càng sâu, thế nhưng gọi cũng không dậy, cho dù muốn anh ăn cơm cũng phải tiêu phí công phu rất lớn mới có thể làm anh miễn cưỡng thanh tỉnh được một chút—— có lúc còn đang ăn thì đã ngủ mất.

Rốt cuộc vào một hôm chập tối, Dương Hàn đang ngủ thì nhú mày, cả người giống như rắn bắt đầu vặn vẹo cọ xát trên giường.

Thẩn Đồ bị Tô Sách đuổi ra ngoài.

Bởi vì Dương Hàn đã bắt đầu xé bỏ quần áo trên người mình, mà làn da cũng dần dần nổi lên màu phấn hồng, còn hiện ra một ít sọc vân như vẩy rắn.

...không phải sắp biến thành rắn đi!

Vẫn là A Nhĩ Sâm phản ứng nhanh nhất, hẩn lập tức lao ra ngoài nhanh chóng mời Táp Mạch Nhĩ tới!

Chờ Táp Mạch Nhĩ vào phòng, trừ bỏ A Nhĩ Sâm lưu lại, những người khác đều ra ngoài chờ.

Tô Sách cùng Thẩn Đồ ôm đám nhóc chờ đợi, Thụy Ân Tư thì khá trấn định, hẩn làm bạn cùng Táp Mạch Nhĩ đã lâu, cũng có rất nhiều kinh nghiệm.

Lúc Thụy Ân Tư nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Tô Sách thì liền mở miệng nói: “A Sách, người không cần lo lắng, A Hàn không có việc gì đâu.”

Ánh mắt Tô Sách lập tức sáng lên, nhào tới cạnh Thụy Ân Tư: “Thụy Ân Tư, người biết à?”

Thụy Ân Tư gật đầu: “Ta nghe Tạp Mạch Nhĩ nói. A Hàn mang chính là trứng của A Nhĩ Sâm, trên người sẽ xuất hiện vảy rắn, nhưng đó chỉ là một loại phản ứng bình thường mà thôi.” Ngừng một chút, hắn bổ sung: “Chờ sau khi sinh xong sẽ khôi phục bình thường. Hơn nữa, sinh trứng so với sinh đứa nhỏ càng mau hơn.”

Giống như muốn xác minh lời Thụy Ân Tư nói, lúc hắn vừa dứt lời thì cánh cửa đóng kín đã mở ra.

78. Chương 78: Pn [7] Sinh Trứng Bảo Bảo

A Nhĩ Sâm đứng cạnh cửa, vẻ mặt thoát nhìn khá thoải mái, hẳn là tình huống của Dương Hàn rất tốt.

Tô Sách cùng Thẩm Đồ cũng thở phào, sau đó cùng Thụy Ân Tư tiến vào phòng.

Vừa vào trong thì bị tình huống trước mắt làm hoảng sợ.

Dương Hàn thật sự một chút chuyện cũng không có, tuy nằm tựa vào da thú trên đầu giường nhưng kì thật sắc mặt cũng không tệ lắm, thậm chí có thể nói là hồng hào. Mà tầm mắt Dương Hàn đang tập trung vào một cái rổ đặt bên cạnh.

Trong rổ là một quả trứng trắng như tuyết, trơn bóng, thoát nhìn óng ánh trong suốt hết như bảo thạch...

Một quả trứng thật lớn.

Hơn nữa còn rất đẹp.

Quả trứng đặt trên một lớp cỏ khô rất dày, còn được lót da thú, Dương Hàn đang chăm chú nhìn nó, vươn tay sờ sờ lớp vỏ—— quả trứng lập tức khê giạt mình một cái.

...không ai biết này có phải ảo giác hay không.

Theo Tô Sách quan sát thì quả trứng dài khoảng nửa thước mà đường kính cũng không kém bao nhiêu, nếu dùng vật thể để đối chiếu thì... A Nhĩ Sâm có thể dùng hai tay nâng nó lên nhưng không thể bao trùm toàn bộ.

Mà A Nhĩ Sâm hiện giờ chính là đang cầm quả trứng này, bộ dáng phi thường cẩn thận.

Thẩm Đồ cũng là lần đầu tiên thấy, y không khỏi sáp qua, vươn tay cọ cọ nhẹ lớp vỏ... Tiếp đó hết như bị dọa mà chạy về, thì thầm bên tai Tô Sách: “Này, A Sách, cứng cứng a! Lại giống như rất mỏng manh, ta mới sờ một chút liền sợ làm vỡ nát nó...”

Tô Sách có chút dở khóc dở cười đập tay Thẩm Đồ: “...đừng nhúc nhích, nghe bọn Tạp Mạch Nhĩ cùng A Nhĩ Sâm nói thế nào đã.” Nói thật, cậu cũng là lần đầu tiên biết tới chuyện sinh trứng này, không biết có chuyện gì cần kiêng kị hay không, lỡ Thẩm Đồ thật sự vụng về phá hỏng mất thì không thể gánh vác nổi trách nhiệm a.

Quả nhiên, A Nhĩ Sâm cẩn thận nâng quả trứng lên thì cũng giống như thực sợ hãi mà thả nó lại rổ, sau đó đặt rổ sát bên cạnh Dương Hàn, Dương Hàn bị lệnh cưỡng chế không được xuống giường, liền chăm chú nhìn đứa nhỏ của mình—— cho dù chỉ là một quả trứng cũng thực cao hứng.

Tô Sách nhìn bộ dáng hiện giờ của học trưởng, cũng vì anh mà cao hứng.

Dù sao, có mối liên hệ của đứa nhỏ, học trưởng coi như đã hoàn toàn trở thành người của thế giới này đi... cùng với A Nhĩ Sâm làm bầu bạn cùng người nhà cả đời.

Ánh mắt A Nhĩ Sâm hiện lên một tia nhu hòa, lập tức xoay người nhìn về phía Tạp Mạch Nhĩ.

Tạp Mạch Nhĩ hiểu ý, liền cười nói: “A Nhĩ Sâm, người không cần lo lắng, tình huống A Hàn tốt lắm, một chút thương tổn cũng không có, chỉ cần nằm trên giường hai ngày thì chút đau đớn nhỏ nhất cũng không còn.” Đây là chỗ tốt của sinh trứng, không như Tô Sách, lúc trước phải nằm lì trên giường lâu như vậy cũng không dễ chịu chút nào.

Lập tức, hắn nhìn quả trứng, lại bổ sung: “Đứa nhỏ cũng không có việc gì, theo hình dạng vỏ trứng thì đứa nhỏ phát dục rất khỏe mạnh, hiện giờ chỉ cần nó phá xác ra ngoài thì không còn bất cứ vấn đề gì nữa.” Tạp Mạch Nhĩ lại còn vui vẻ trêu ghẹo: “Nói tới thì, vẫn là A Nhĩ Sâm người chiếu cố rất tốt, bằng không vỏ trứng cũng không dễ nhìn đến vậy a!”

A Nhĩ Sâm gật gật đầu, tâm tình rất tốt.

Tâm tình Tạp Mạch Nhĩ cũng không sai, dù sao hắn làm vụ y nhiều năm như vậy, cũng từng đỡ đẻ cho rất nhiều giống cái. Nhưng cũng vì thế hắn đã gặp qua rất nhiều giống cái bị thương. Đứa nhỏ sinh ra có tình huống không tốt hắn cũng thấy rất nhiều. Mà hai nhà này thì khác, Tô Sách năm đó được Thần Đồ dưỡng phi thường khỏe mạnh, đồng thời sinh ra ba tiểu giống đực cường tráng đáng yêu, hơn nữa cư nhiên còn sống sót vượt qua khoảng thời gian gian nan nhất vào năm đầu tiên, vẫn còn vui vẻ tràn đầy sức sống. Mà Dương Hàn cũng vậy, sinh trứng quan trọng nhất chính là phải cung cấp đủ chất xương, nhìn bộ dáng xinh đẹp của quả trứng này thì đủ biết bọn họ đã làm phi thường tốt. Mà thân thể Dương Hàn cũng tốt lắm... phải biết cho dù sinh trứng so với sinh đứa nhỏ dễ chịu hơn nhưng cũng không đại biểu hoàn toàn không tổn hao tới sinh lực. Giống như Dương Hàn, vừa sinh xong liền hồng hào khỏe mạnh cũng rất hiếm thấy.

Là một vụ y, không có gì làm hắn vui vẻ hơn thế này.

Nói tình hình xong, Tạp Mạch Nhĩ lại trêu chọc đám nhóc con một chút, bọn nhóc hiện tại đã được Tô Sách thả ra, đang lằm bằm quần lay nhau chơi đùa, đúng lúc này Tạp Mạch Nhĩ bước tới xoa xoa đầu từng đứa.

Đám nhóc bị xoa đầu ngã trái ngã phải, sau đó nhất thời quất cái đuôi, ‘soạt’ một tiếng nhảy lên đầu vai Tô Sách cùng Thần Đồ làm Tạp Mạch Nhĩ lại vui vẻ một trận.

Tô Sách trấn an nhóm tiểu sư tử, quay đầu nhìn Tạp Mạch Nhĩ hỏi: “Tạp Mạch Nhĩ, quả trứng này... chỉ cần đặt trong ổ thôi sao?”

Tạp Mạch Nhĩ lắc đầu: “Đương nhiên phải ấp trứng.”

A Nhĩ Sâm hơi nhú mày, trong bộ lạc này chỉ có một mình hắn là thú nhân xà hình, hắn căn bản không biết bước tiếp theo nên làm thế nào...

Ngược lại, Tạp Mạch Nhĩ biết điểm quần bách của mọi người, liền mỉm cười ôn hòa nói: “Không cần lo lắng, chỉ cần A Hàn mỗi ngày ôm đứa nhỏ vào lòng là được, sau đó đứa nhỏ sẽ tự mình chui ra.”

Tô Sách nghe vậy, trong lòng thoáng thả lỏng. Cậu còn đang suy nghĩ, may mắn không giống như phương pháp nuôi rắn ở địa cầu, nếu không còn phải tìm lu chậu, cát, cũng với điều chỉnh độ ẩm cùng độ ẩm trong phòng này nọ thì rất phiền toái... Hơn nữa lần này cũng không giống như ấp trứng thú cưng bình thường, nếu là thú cưng, cho dù ấp không thành cũng chỉ buồn bực tiếc hận một trận mà thôi, nhưng này là đứa nhỏ ruột thịt, nếu thất bại... Tô Sách thực không dám nghĩ tới hậu quả.

Sau khi căn dặn xong, Tạp Mạch Nhĩ liền rời đi.

Nhưng mà bất ngờ luôn rủ nhau kéo tới.

Dựa theo lời Tạp Mạch Nhĩ nói, hắn là ba đến năm ngày ấp thì trứng sẽ nở, chính là năm ngày đã qua nhưng quả trứng này cư nhiên không có chút phản ứng nào.

...này phải làm thế nào mới tốt.

Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm cực kì lo lắng, chính là cũng không dám chủ động ra tay, cuối cùng A Nhĩ Sâm dùng da thú quần kín quả trứng, mang theo Dương Hàn cùng một nhà Thần Đồ đi tới nhà Tạp Mạch Nhĩ.

Sau khi mở cửa, Tạp Mạch Nhĩ nhìn thấy đoàn người vừa đến thì kinh ngạc mở to mắt: “...sao các người lại tới đây? Không phải hai ba ngày đứa nhỏ sẽ nở...” Hắn ngừng một chút: “Chẳng lẽ đứa nhỏ...”

Đám người vội vàng vào nhà, sau đó A Nhĩ Sâm liền vạch da thú lộ ra quả trứng xà, vẫn là một quả trứng hoàn chỉnh không có một khe hở nào.

Dương Hàn cũng có chút nôn nóng, liền hỏi: “Tập Mạch Nhĩ, đã năm ngày rồi nhưng đứa nhỏ không có chút phản ứng nào, phải làm sao bây giờ?”

Anh vốn có chút nghi ngờ đối với quả trứng, nhưng bởi vì do chính mình sinh ra nên vẫn thực yêu thương. Chính là hiện giờ cư nhiên lại xuất hiện dị thường, này không thể làm anh không xuất hiện dự cảm xấu trong lòng...

Tập Mạch Nhĩ sưng sốt một chút liền vội vàng kiểm tra.

Hắn cẩn thận quan sát một hồi lâu, sau đó mới chậm rãi thở phào, chờ đến lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện mình bị cả đám người vây ở chính giữa.

Tô Sách thấy vẻ mặt Tập Mạch Nhĩ không có gì nghiêm trọng liền an tâm một chút.

Nhưng thật ra Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm vì quá quan tâm nên loạn, vẫn lo lắng như cũ.

Tập Mạch Nhĩ khoát tay nói: “Không có việc gì, không có việc gì đâu, đứa nhỏ thực khỏe mạnh, chỉ là khí lực hơi nhỏ nên không thể tự mình chui ra, ta dùng chút được hỗ trợ là tốt thôi.”

Dương Hàn có chút do dự: “Không tự mình chui ra được, có phải có bệnh bẩm sinh gì không?”

Tập Mạch Nhĩ trầm ngâm một chút: “Cũng không nhất định, cũng có thể là vì vỏ trứng quá cứng... Bất quá yên tâm đi, theo tình huống vỏ trứng thì cơ thể đứa nhỏ không có vấn đề.”

Được trả lời khẳng định như vậy, Dương Hàn cùng A Nhĩ Sâm mới thở phào một hơi.

Nói xong, Tập Mạch Nhĩ đi tới ngăn tủ, từ bên trong lấy ra một ống trúc được bịt kín, vừa mở ra thì một mùi hương gay mũi lập tức tan tỏa trong phòng. Tập Mạch Nhĩ cầm ống trúc đi tới, cười nói: “Hoàn hảo, nước thuốc trước kia điều chế vẫn còn, hơn nữa cũng đủ dùng.”

Đám người liền nhích tới gần quả trứng, Tập Mạch Nhĩ phát tay: “Các người lui về sau một chút, bị nước thuốc văng trúng sẽ bị thương.” Nhìn mọi người lui về sau, hắn mới cẩn thận lấy ra một miếng da thú nhỏ, đặt ở miệng ống trúc chấm một chút sau đó nhẹ nhàng lau lên lớp vỏ.

Dưới ánh mắt mọi người, nơi bị lau lên biến thành màu vàng, Tập Mạch Nhĩ lập tức lấy da thú ra, cẩn thận quan sát phản ứng lớp vỏ trứng.

Đáng ăn mừng là vỏ trứng không phải bị khoét thành một cái lỗ, mà dường như đang chậm chậm trở nên mỏng hơn sau đó lại được không khí chậm rãi sấy khô.

Tập Mạch Nhĩ vươn ngón tay chạm nhẹ lên tầng màu vàng ngoài vỏ trứng, phát hiện cảm xúc dính dính đã biến mất thì nhẹ nhàng đề xuống.

Cơ hồ ngay lập tức, vỏ trứng phát ra một âm thanh cực nhỏ, giống như có thứ gì đó bên trong đang đẩy tới.

Tập Mạch Nhĩ lộ ra thần sắc vui mừng: “Đứa nhỏ thực phối hợp a!”

Dương Hàn ngừng thở, anh có chút khản trương.

Lại nói tiếp, anh quả thực rất thích đứa nhỏ này, bất quá nghĩ tới chốc nữa ở bên trong sẽ chui ra một con rắn, tâm tình của anh lại có chút phức tạp.

...quên đi, cứ nghĩ là đứa nhỏ của mình có khả năng biến thân mà thôi.

Thần Đồ cùng Thụy Ân Tư thì chỉ thuần túy là tò mò, Tô Sách so với tò mò thì càng vui sướng hơn, mà A Nhĩ Sâm chính là thuần túy vui sướng cùng mong chờ. Tại thời khắc này, ánh mắt mọi người đồng loạt tập trung vào nơi đó.

Tiếp đó, âm thanh ở vỏ trứng phát ra ngày càng mãnh liệt, từng chút từng chút, thông thả nhưng lực đạo dần lớn hơn.

Rốt cục, dưới sự cố gắng của Táp Mạch Nhĩ cùng đứa nhỏ, phần vỏ trứng được bôi được đột nhiên nứt ra một cái khe nhỏ.

Theo sát đó, ở bên trong ‘ba’ một tiếng vung ra một nắm tay bé xíu.

A... không phải xà sao?

Táp Mạch Nhĩ phản ứng đầu tiên, cười nói: “Chúc mừng các người, là một tiểu giống cái!”

79. Chương 79: Pn [8] Sau Đó

Ánh mặt trời ấm áp buổi sáng, trong một khoảng sân, Tô Sách ngồi trên một chiếc ghế dài, cầm kim khâu may vá một tấm vải dệt mềm mại.

Nếu là mấy năm trước, Tô Sách vô luận thế nào cũng không nghĩ tới có một ngày mình sẽ tự tay may quần áo cho những đứa con của mình... hơn nữa lại còn là thân phận ‘mẫu thân’.

Cậu may may, ánh mắt ôn nhu dừng trên người đứa nhỏ.

Một đứa nhỏ đáng yêu đứng trong một cái nôi gỗ chỉ đủ để một mình bé đứng, hai tay nắm lấy mép nôi, có chút không chắc chắn im lặng đứng trong đó.

Mà xung quanh khúc nôi, ba tiểu sư tử hơn lớn hơn bé một chút đang dùng đầu nhẹ nhàng huých nôi gỗ, thẳng đến khi bé con quơ tay đập một cái thì nhanh chóng nhảy dựng lên, liếm mặt bé con sau đó xoay người bỏ chạy.

Từ lúc học trường sinh trứng đến giờ cũng đã nửa năm.

Ai cũng không ngờ chui ra từ quả trứng kia không phải một con rắn nhỏ—— không phải giống đực, ngược lại lại là một tiểu giống cái đáng yêu.

Đám nhóc nhà Tô Sách rất hiếu kỳ đối với tiểu giống cái, luôn thích xoay quanh bé, sau khi cân nhắc tới bọn nhỏ, Thản Đồ cùng A Nhĩ Sâm, hai vị ‘gia trưởng’ quyết định nối liền hai nhà... cũng chính là chặt bỏ toàn bộ cây cối giữa hai nhà, xây dựng thành một ít phòng ốc độc lập nhưng vẫn nối liền nhau, trở thành một khoảng sân độc lập. Lúc đó, Dương Hàn cùng Tô Sách cũng đưa ra rất nhiều đề nghị, chính là tham khảo theo phương thức xây dựng kiểu tứ hợp viện, chỉnh sửa lại một vòng.

Đám người lớn đã cân nhắc qua, chờ đám nhóc trưởng thành hẳn sẽ có bầu bạn, hơn nữa về sau nói không chừng trong nhà còn có thể sẽ xuất hiện thêm thành viên mới, phòng ở đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Tô Sách ngoài mặt không lộ ra, nhưng trong lòng thật sự rất cao hứng.

Lúc phòng ở bọn họ nối liền nhau, hai nhà có thể xem là một, lúc càng có nhiều thành viên hơn thì không khí lại càng huyền ảo hơn.

Nghĩ nghĩ, tầm mắt Tô Sách lại chuyển về phía bọn nhỏ.

Ba đứa nhóc nhà cậu hiện tại đã được hai tuổi, năng lực biến hình đã rất thuần thục, lại nghịch ngợm vô cùng, thường xuyên biến thành đứa nhỏ chạy loạn khắp nơi, lúc bị rượt đuổi thì liền hóa thành tiểu sư tử, nhanh như chớp lủi đi thật xa, thật sự làm người ta dở khóc dở cười, nhưng cũng không nỡ trách mắng.

Mà tiểu giống cái nhà Dương Hàn cũng có tên của mình—— được A Nhĩ sâm gọi là ‘Ô Á’, trong ngôn ngữ thú nhân thì nó có nghĩa là ‘trân quý’.

Quả thực, tiểu Ô Á hiện tại mà nói đối với bọn Tô Sách quả thật chính là bảo vật trân quý nhất.

Là một tiểu giống cái, lúc nuôi dưỡng quả thực khó khăn hơn dưỡng nhóm tiểu sư tử rất nhiều.

Tỷ như nói hai tháng đầu không được ra khỏi cửa, chỉ sợ gặp gió sẽ lập tức bị bệnh, thậm chí là tử vong. Mà tiểu Ô Á ăn cũng không đơn giản là sữa thú mới vắt, còn phải đun sôi sau đó pha loãng tới một mức độ nhất định mới có thể chậm chậm uy bé uống—— hơn nữa sức ăn của tiểu Ô Á thực sự quá nhỏ, hết như những tiểu giống cái yếu ớt khác.

Vì để dưỡng tốt tiểu Ô Á, Dương Hàn cùng Tô Sách thậm chí còn đặc biệt đi tới các nhà có kinh nghiệm chăm sóc ấu tể giống cái để hỏi han những chuyện cần chú ý—— vấn đề này Tập Mạch Nhĩ không có kinh nghiệm thực tế không thể trợ giúp.

Tiểu Ô Á cũng không chịu thua kém, mặt dù phương diện nuôi nấng so với ba tiểu sư tử phiền toái hơn một chút, nhưng tính tình bé lại rất ngoan, không nghịch ngợm chút nào. Dương Hàn dứt bé ăn thì Ô Á liền ngoan ngoãn ăn, cũng không làm nũng cứ đòi người ta phải ôm mình, lại càng không giống nhóm tiểu sư tử cứ lẩn lộn trên mặt đất, làm người ta vừa thấy liền đau lòng cùng yêu thương.

Tô Sách cũng thực thích tiểu Ô Á, trừ bỏ học trưởng xem bé như trân bảo, cậu cũng thường xuyên mang những thức ăn mỹ vị lại cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng cho tiểu Ô Á nếm thử, sau khi chiếm được nụ cười đáng yêu của bé thì hôn chụt một cái lên gương mặt nhỏ nhắn của bé con, hoàn toàn hưởng thụ lạc thú nuôi ‘con gái’.

Cậu suy nghĩ nhưng động tác trong tay không hề ngừng lại.

Mặc kệ là tiểu giống đực hay tiểu giống cái, da thịt nhóm ấu tể không thể nghi ngờ đều rất mềm mại, đặc biệt là tiểu giống cái. Vì thế để bọn nhỏ càng thoải mái một chút, Tô Sách từ nhóm giống cái am hiểu chăn nuôi hồng tâm cùng thủ công dệt vải tốt nhất trong bộ lạc thu được vải tơ tằm mềm mại nhất cùng vải bố mềm hơn da thú nhưng thô ráp hơn tơ tằm... Cậu lấy vải bố may thành rất nhiều quần áo cho nhóm tiểu sư tử, còn tiểu Ô Á thì dùng tơ tằm, hết thấy đều hi vọng bọn nhỏ càng thoải mái hơn.

Dương Hàn kì thực cũng rất cố gắng trong phương diện này, chỉ tiếc anh không có sự cẩn thận cùng kiên nhẫn như Tô Sách, vì thế cố gắng thật lâu cũng chỉ lãng phí vải vóc mà thôi... Sau đó, Tô Sách chỉ đành để anh làm một ít công việc cắt này nọ—— này thật ra không làm khó Dương Hàn lắm.

Tô Sách rất nhanh liền làm xong một bộ, là dạng quần áo trẻ em giống như cái yếm—— để ba tiểu sư tử dùng, cho dù bọn nó biến thành hình thú thì cũng không rút khỏi người—— dù sao cũng chỉ đeo lên mà thôi!

Tiếp đó, Tô Sách gọi một tiếng: “Tư Cái! Tới đây một chút!”

Cậu vừa dứt lời thì ‘soạt’ một tiếng, Tô Sách chỉ thấy một vệt vàng lóe lên, trước mặt xuất hiện ba tiểu sư tử xếp thành một hàng ngồi chồm hổm, cả đám đều nghiêng đầu, thật sự muốn đáng yêu bao nhiêu thì có đủ bấy nhiêu.

Tô Sách thở dài, túm lấy gáy hai con trong số đó nhắc qua một bên, sau đó nói: “Phát Lai, Lan Đức, đừng nháo.”

Đáng yêu thì đáng yêu nhưng đám nhóc này thật sự không làm người ta bớt lo chút nào.

Bởi vì bộ dáng giống nhau như đúc, hơn nữa nhóm người lớn cũng không nhớ rõ là ai chào đời trước, vì thế ba tiểu sư tử đều cảm thấy mình hẳn là lão đại mới đúng, hơn nữa còn vì thế mà rất thường xuyên diễn ra màn đánh nhau nhưng lần nào cũng không phân thắng bại.

Nhưng đứa nhỏ đã lớn như vậy cũng nên có xưng hô đi? Tranh đến tranh đi, cuối cùng vẫn là Tô Sách ra tay, tùy tiện sắp xếp trình tự cho ba đứa nhóc, sau đó dùng nhựa cây nhuộm lông mao cho đám tiểu sư tử—— cho dù biến thành hình người, nhóm tiểu sư tử vẫn có thể phân biệt nhờ một chùm, hai chùm hay ba chùm tóc đen.

Đương nhiên, đứa chỉ có một chùm tóc đen chính là lão đại Tư Cái, cứ theo đó mà suy ra.

Cho nên, cho dù ngoại hình cùng hành động của nhóm tiểu sư tử giống hệt như nhau, Tô Sách liếc mắt một cái vẫn phân biệt được.

Vì thế hai đứa nhóc bị nắm cổ xách qua một bên liền chán nản cúi đầu, chỉ còn lại một đứa nhóc vô cùng cao hứng giơ móng bấm lấy chân Tô Sách.

Cảm thấy có chút buồn cười, Tô Sách đưa một tay ôm lấy chân Tư Cái, đeo cái yếm lên bụng bé. Theo hành động nhẹ nhàng mỉm cười Tư Cái liền biến thành một tiểu oa oa béo mũm mĩm, ngồi trên đầu gối Tô Sách mà đung đưa đôi chân ngắn ngủn của mình.

Tô Sách sờ sờ đầu Tư Cái: “Thích không?”

“Thích!” Tư Cái cọ cọ bàn tay Tô Sách, híp mắt nói: “Cám ơn mẫu thân!”

Khỏe miệng Tô Sách co rút một chút.

Đã nhiều năm rồi cậu vẫn chưa quen với xưng hô ‘mẫu thân’ này... cho dù trong lòng biết mình quả thực phải thừa nhận, nhưng mỗi khi nghe thấy vẫn có chút mất tự nhiên.

Phất Lai cùng Lan Đức bắt đầu vây quanh người Tô Sách, tiểu Ô Á ở bên kia tựa hồ cũng bị hấp dẫn, bé vỗ bàn tay bé xíu ‘a a’ kêu to, Tư Cái nghe thấy, liền nhảy xuống khỏi chân Tô Sách, nghiêng ngả lao đạo chạy tới bên nôi gỗ, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Ô Á, cũng bắt đầu ‘a a’...

Tô Sách đầu tiên là buồn cười nhìn hai đứa nhóc bên kia, sau đó vươn tay dùng sức xoa đầu sư tử của Phất Lai cùng Lan Đức.

Lúc này có người ở bên ngoài đẩy cửa tiến vào, mở miệng cười: “Này, A Sách, các người đang làm gì đó, chơi thực vui vẻ a!”

Là Dương Hàn mới đi hái chút rau dưa trở về, trong tay ôm một cái sọt lớn, bên trong là rất nhiều rau xanh tươi ngon. Chờ anh tiến vào nhà, Tô Sách mới nhìn thấy phía sau còn có hai người.

A Nhĩ Sâm cùng Thản Đồ, mỗi người khiêng hai đầu dĩa thú đi vào, sau đó bước tới bên cạnh vài bước rồi thuận tay ném con mồi vào một góc trong sân.

Hôm nay vừa lúc tới phiên A Nhĩ Sâm xử lý con mồi, vì thế Thản Đồ nhanh chóng đi rửa tay sau đó lủi tới, hôn nhẹ một cái lên trán Tô Sách, sau đó cứ nhìn cậu chăm chăm.

Tô Sách thở dài, đứng lên, Thản Đồ lập tức cao hứng ngồi xuống, ôm Tô Sách vào lòng. Phất Lai cùng Lan Đức ngẩng đầu nhìn, sau đó phóng người nhào lên vai Thản Đồ, liếm liếm gò má y, sau đó cùng biến thành đứa nhóc béo mũm mĩm nhảy xuống tìm tiểu Ô Á cùng Tư Cái chơi đùa.

Dương Hàn phất tay với Tô Sách, xoay người đi vào nhà bếp, A Nhĩ Sâm lúc này cũng xử lý tốt một con mồi, đem phần thịt đã xử lý xong khiêng vào nhà bếp.

Bữa cơm này do Dương Hàn từ tay ngang đã tiến bộ hơn hẳn làm, A Nhĩ Sâm phụ một tay, ngày mai sẽ đổi thành Tô Sách cùng Thản Đồ.

Tô Sách cảm nhận được cái đầu to óng ánh sắc vàng gối trên hõm vai mình, trong lòng vô cùng ấm áp.

Thời gian cứ từng ngày trôi qua, bọn họ càng lúc càng thân thiết, quan hệ của mọi người trong nhà cũng ngày càng chặt chẽ.

Qua thêm vài năm nữa bọn nhỏ sẽ trưởng thành, đến lúc đó hẳn sẽ có thêm nhiều chuyện cần quan tâm lo lắng hơn nữa.

Bất quá... Tô Sách cười khê, cậu nghĩ, bọn họ sẽ vui vẻ đối mặt.

-Toàn Văn Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nhan-chi-ham-cong-dich-xuan-thien>